

# OBLÚK SMRTI

## Kapitola č.1: Nebelvír či Zmijozel?

Slnčné lúče slnka, zapadajúceho za obzor osvetlili tvár chlapca sediaceho v kupé Bradavického Expressu. Jeho zelené oči so záujmom pozorovali krajinu rýchlo sa mihajúcu za oknom. Prešlo len pár minút od chvíle, čo sa rozlúčil so svojimi rodičmi na nástupišti 9 a 3/4 stanice King's Cross, no jemu už bolo smutno. Jeho pocity boli veľmi zmätené. Smútok sa miesil s radosťou. Konečne nastal deň, keď aj on nastúpil do vlaku, ktorý ho spolu s ostatnými deťmi viezol do najlepšej anglickej čarodejníckej školy, Bradavíc. Okrem toho tu však bol ešte jeden pocit. Niekde veľmi hlboko vo vnútri ho hlodala pochybnosť. Čo keď ho pošlú do Zmijozelu? Pýtal sa na to svojho ocka, a ten ho aspoň trochu upokojil. Už dávno vedel, že je pomenovaný po riaditeľovi školy, ktorý taktiež patrila do Zmijozelu a podľa všetkého jeho otec toho muža obdivoval. Síce o ňom nevedel nič viac, než že to bol naozaj odvážny a veľký čarodejník, ale ak to tak bolo, mohol by aj na neho byť ocko hrdý, hoci by bol v Zmijozeli.

Z týchto úvah ho vytrhol hlas prichádzajúci akoby z diaľky. „Al....“

Pozrel smerom, odkiaľ hlas prichádzal a pomaly sa prebral zo zamyslenia. Pozeral do tváre svojho brata Jamesa.

„Hm?“ zamumlal nespomane.

„Počuj, Al. Nemysli už na to, veď vieš....ja som to tak nemyslel.“ povedal James, pretože správne pochopil bratov zamyslený a trochu ustarostený výraz tváre.

„Určite budeš v Nebelvíre ako my všetci. A keby nie....“ odmlčal sa.

„Čo ak nie?“ spýtal sa trasúcim sa hlasom Albus.

„No, veď vieš. Mama s ockom predsa povedali, že nech sme v ktorejkoľvek fakulte, majú nás radi a sú na nás hrdí, nie?“

„Áno, ja viem.“ smutne prikývol Al. „Ale aj tak, čo ak predsa?“

V tom sa ozval z druhej strany kupé iný hlasok. „Albus, myslím, že sa bojíš zbytočne. Moja mama vravela, že Bradavické fakulty už spolu nejakú dobu nesúperia tak ako kedysi. Dokonca aj Nebelvír so Zmijozelom vraj spolu vychádzajú lepšie než kedykoľvek, aj keď určitá malá rivalita tam je. Navyše, členovia rodín väčšinou bývajú zaradení do rovnakých fakúlt a tvoji i moji rodičia sú predsa skrz naskrz Nebelvírčania, nie? Tak už prosím prestaň s tými hlúposťami, lebo ma znervózňuješ.“

„Moja reč, Rosie.“ odpovedal James nadšene a dúfal, že táto malá slečna zahнала aspoň trochu obavy jeho brata. Skutočne mu teraz bolo ľúto, že si brata cez prázdniny tak doberal, veď vlastne, keď on prvýkrát šiel do Bradavíc, bál sa rovnako. Bol od Albusa o rok starší a tešil sa, že tento krát bude mať v škole svojho brata. Ešte dva roky a pridá sa k nim aj Lilly a Potterovci budú v Bradaviciach v plnom počte. Keď teraz videl Alu, aký je vystrašený, rozhodol sa, že ako najstarší má mať aj najviac rozumu a predsavzal si, že s Lilly bude opatrnejší. Ale môže niekto vyčítať dvanásťročnému chlapcovi, že si chce užiť trošku zábavy a len preto podpichoval svojho mladšieho brata? Zrejme nie.

Na Albusovej tvári sa po chvíľke objavil náznak úsmevu a napokon sa pustil do živšej diskusie s Rosie o tom, aké to bude, plaviť sa na loďkách cez jazero.

Slnko už úplne zapadlo a na oblohe sa zjavili prvé hviezdy a mesiac. Vlak zašiel do poslednej zákruty a jeho chodby sa začali plniť deťmi oblečenými v školských habitoch. Na nástupišti v Prasinkách vládol čulý ruch a medzi toľkými hlasmi sa niesol jeden obzvlášť silný a mužný. „Prváci ku mne! No tak decká, sem, ku mne, len pod' te!“

„Ahoj Hagrid“, pozdravila ho trojica detí, ktorá sa pretlačila cez dav detí tlačiacich sa ku kočom ťahaným testrálmí. Len malý hlúček prvákov stál obďaleč a vystrašene pozeral na poloobra. „Ahoj, šak som ale rád, že vás zase vidím. čo doma? Šecko OK?“ „Jasné, ocko nám povedal, aby sme nezabudli prísť k tebe v piatok na čaj.“ odpovedal James a mávnutím ruky smerom ku kočom dal najavo, že už musí ísť. „Uvidíme sa neskôr, Al.“ Naposledy zamával bratovi a nastúpil do voza, ktorý sa dal hneď do pohybu.

„Takže, sme tu šetci?“ spýtal sa zvučne Hagrid a poobzeral sa po tvárach nových nádejných čarodejníkov. Spod jeho prešedivených fúzov bolo vidieť dobrosrdečný úsmev. Hoci tento polo obor mal už svoje roky, jeho duša bola stále mladá a pri pohľade na Albusa a Rosie sa mu v očiach objavili slzy. Pamätal si veľmi dobre, akoby to bolo len včera, keď z vlaku vystúpil Harry s Ronom a Hermionou v závese. A teraz to boli ich deti, ktoré sem prichádzajú, aby sa

pridali k novej generácii čarodejníkov. Rýchlo sa vysmrkal do svojej vreckovky, veľkej ako obrus a ukázal deťom, aby ho nasledovali smerom k člnom. Keď sa plavili po jazere, počul Hagrid, tak ako vlastne každý rok, nadšené komentáre prvákov a musel sa nad tým opäť pousmiať. Veľmi dobre si uvedomoval, aký očarujúci je pohľad na rozľahlý hrad osvetlený v noci horiacimi kotúčmi, ktorý pod rúškom noci vyzeral ešte tajomnejšie, než v skutočnosti. On sám bol očarený, keď túto nádheru videl pri svojej prvej plavbe člnom.

Netrvalo dlho a doplávali k brehu. Hagrid im pomohol vystúpiť z člnov a v zástupe ich viedol k obrovským vstupným dverám do hradu. V hale ich už čakal mladý čarodejník, ktorý si s Hagridom vymenil spokojný úsmev a bez slova prevzal prvákov, aby ich odviezol do Veľkej siene. Tam ich pred dverami zastavil a rozhladal sa, tak ako Hagrid na stanici po nových tvárach. Zoširoka sa usmial a žmurkol na Ala a Rosie.

„Vitajte v Bradaviciach.“ vrelo ich privítal tento vysoký muž s tmavými vlasmi a úprimnými modrými očami. „Ja som profesor Neville Longbottom a som vedúcim Nebelvírskej fakulty. Okrem Nebelvíru sú na našej škole čar a kúzel ešte fakulty Havraspár, Mrzimor a Zmijozel. Myslím, že väčšina z vás už o nich počula a vedzte, že všetky fakulty sú si rovnocenné, bez ohľadu na to, čo bolo v minulosti. Nie je žiadna lepšia než druhá, ale v skutočnosti len jedna môže získať školský pohár. Ako? Pre svoju fakultu tak ako všetci pred vami a po vás, získavate body a za každý priestupok body strácate. Fakulta s najvyšším počtom bodov vyhráva. Snažte sa pre svoju fakultu urobiť maximum, aby vaši rodičia a učitelia na vás boli hrdí bez ohľadu na to, či ste vyhrali, alebo nie. Pretože každý je svojim spôsobom víťaz.“ Chvíľu sa odmlčal, aby nechal svoje slova doznieť.

„Takže ešte raz, vitajte a teraz už pristúpme k zaradovaniu.“

Dvere do Veľkej siene sa otvorili a za Nevillom kráčalo dopredu bezmála 30 detí. Všetci uchvátení honosnosťou tejto sály a začarovaným stropom postupne prešli až dopredu pred dlhý učiteľský stôl. Uprostred sedela samozrejme riaditeľka. Kto iný, než profesorka McGonagallová mohol zaujať túto dôležitú funkciu po Voldemortovom páde?

Brumbál a aj posledný riaditeľ, Snape, boli dávno mŕtvi a táto vážená čarodejnica napriek svojmu veku plnila svoju úlohu znamenite. Okrem nej pri stole sedeli aj ďalší učitelia, ktorí si zvedavo prezerali novo prichádzajúcich žiakov. Väčšina z nich sa spokojne usmievala a všetci netrpezlivo čakali, čo sa bude diať ďalej. Riaditeľka sa postavila a z jej postoja a výrazu v tvári bolo cítiť veľký rešpekt. Táto žena trvala na disciplíne a bola prísna, no zároveň bola ľudská a z jej očí vyžarovala hrdosť a pýcha z toho, že tu môže byť s týmito deťmi, ktoré sú celý jej život. Za tie roky, čo tu učila, ich spoznala veľa a mnohí z nich jej naozaj prirástli k srdcu. Chvíľu sa rozhládala na všetky strany, pohľadom prešla každú jednu tvár v tejto sále a hlas, keď konečne prehovorila, jej znel skutočnou radosťou z toho, že ich opäť vidí.

„Milí študenti, začiatok roka je pre našu školu vždy veľkou udalosťou. Nielen preto, že sa tešíme na vás, ktorí sa opäť vraciate do svojho druhého domova, ale aj preto, že spolu s vami prichádzajú stále ďalší a ďalší, aby posilnili naše rady. Som nesmierne hrdá na to, že vás môžem opäť privítať v novom školskom roku a prajem vám veľa úspechov v ňom. Nech je tento rok, tak ako niekoľko posledných, plný radosti, šťastia a pokoja.“ S týmito slovami sa posadila a sieňou zaznel potlesk.

Len čo sa študenti utíšili, Neville sa postavil vedľa stolčeka, na ktorom stál Múdry klobúk. Bol o niečo černejší, než keď ho Neville videl prvýkrát, ale bolo vlastne šťastie, že tu stále je. Po tom, čo mu ho pri poslednej bitke Voldemort nasadil na hlavu a zapálil, bolo vlastne šťastie, že tu dnes stojí práve on a drží tento magický predmet v ruke. Klobúk síce bol ohorený, no jeho vlastná mágia ho ochránila pred úplným zničením. Neville teraz stál vedľa stolčeka, na ktorom klobúk ožil a začal spievať svoju pieseň. Každý rok bola iná, no v podstate vyrozprávala Bradavickú históriu a objasnila vznik jednotlivých fakúlt. V posledných devätnástich rokoch klobúk spieval radostnejšie, bolo to presne 19 rokov od Voldemortovej smrti. Bolo to práve tu, v tejto sále, kde ho zabil Harry Potter, chlapec, ktorý prežil, a ktorý je dodnes známy ako záchranca čarodejníckeho sveta. Aj o tom spieval Múdry klobúk a s úctou všetkým pripomenul odvahu mladého Nebelvíra. Pieseň doznela a Neville rozvinul pergamen s menami prvákov.

Keď profesor Longbottom začal čítať mená žiakov, ktorí postupne prichádzali ku stolčeku, aby Múdry klobúk rozhodol o ich umiestnení na tejto škole, Albusa zachvátila ďalšia vlna paniky. „Scorpius Malfoy“ čítal nahlas Neville. Albus pozrel smerom k blondávému chlapcovi, ktorého poznal z rozprávania svojich rodičov. Bol to syn Draca Malfoya. On a jeho otec boli na škole nepriatelia, ale v súčasnosti k nemu jeho otec necítil nenávisť. Aspoň to tvrdil. „Zmijozel“ zakričal klobúk a chlapec vystrašene odbehol ku Zmijozelskému stolu. „Albus Severus Potter“ ozvalo sa spredu. Už je to tu, pomyslel si Al. „Hlavu hore a myslí na to, že máš meno po dvoch z najlepších riaditeľov školy, z

nich jeden bol snád' najodvážnejší muž, akého som kedy poznal a on bol zo Zmijozelu" v mysli sa mu vynorili tieto posledné slová jeho otca, keď sa spolu lúčili pri vlaku. Tak dobre, nech sa deje, čo sa má, pomyslel si Al a vyšiel z radu, aby pristúpil k stolčeku. Neville mu položil klobúk na hlavu a v miestnosti sa rozhostilo ticho. „Ahoj maličký“ pozdravil ho klobúk. „Ďalší Potter, ktorý sa bráni Zmijozelu?“ spýtal sa prekvapene.

„No, áno...“ odvetil potichu Albus. „Čo mám s vami Potterovcami robiť? Už tvojmu otcovi som povedal, že v Zmijozeli môže dokázať veľké veci a u teba to nie je inak. Hm...“ zamyslel sa klobúk. Keď teda inak nedáš... NEBELVÍR“ vykrikol nahlas klobúk a Albus cítil, akoby mu z hrude spadol obrovský balvan. „Ďakujem“, ticho zašepkal a natešene odbehol za svojim bratom k nebelvírskemu stolu. Odtiaľ pozoroval, kam klobúk zaradí poslednú prváčku.

„Roseane Sophia Weasleyová.“ Rosie odhodlane pristúpila a nasadila si klobúk na hlavu.

„ÁÁÁ, máme tu ďalšiu múdru hlavičku. Vidím, že si zdedila matkinu bystrosť a inteligenciu, veľmi dobre. Tak čo takto Havraspár? Ale nie, nie, ona tam patrila viac než ty a predsa som ju tam neposlal. Ty skutočne patríš inam. Je to jasné...NEBELVÍR“

Opäť potlesk a aj posledný nový žiak bol tam, kde mal byť. Pri stole so svojimi spolužiakmi.

Po večeri riaditeľka opäť vstala a predstavila im učiteľov. Obranu proti čiernej mágii vyučoval už piaty rok George Weasley, ktorý po Fredovej smrti zanechal Ronovi svoj obchod a rozhodol sa zúročiť svoje skúsenosti z Brumbálovej armády, ktorú viedol Harry ešte na škole, čo bolo asi pred 20 rokmi. Rozmýšľal nad tým, pridať sa k bystrozorom, ale po absolvovaní veľmi tvrdého výcviku sa rozhodol, že to nie je to pravé preňho. Paradoxom je, že vždy túžil odísť zo školy čo najskôr a hľa, čuduj sa svete, je tu a učí decká. A prečo si vlastne vybral tento predmet? Mal pocit, že keď pripraví tieto deti na to, čo ich v skutočnom svete môže stretnúť, splatí tým dlh svojmu bratovi, ktorý nevinný padol v boji proti zlu. Nechcel, aby niekto z jeho priateľov pocítil rovnakú bolesť zo straty najbližšieho a rozhodol sa naučiť deti svojich bratov, sestier a priateľov ako sa brániť. A potom, možno dúfal, že sa stane niečo.... nevedel čo, ale miesto učiteľa proti čiernej mágii bolo vždy prekliate. Možno dúfal, že ho tá kliatba nejako zasiahne, ale vyzeralo to, že ju naopak zlomil. No, možno už bolo na čase. Okrem toho prevzal po madam Hoochovej kurzy lietania a ako rozhodca pri famfrpálových zápasoch aspoň z časti zostal pri svojom obľúbenom športe.

Učiteľom bylinkárstva a zároveň riaditeľom Nebelvírskej fakulty sa stal Neville Longbottom. Medzi študentmi aj medzi učiteľmi bol obľúbený a z toho skromného a tichého chlapca vyrástol skutočne múdry a odvážny muž, ktorý žil pre svoje povolanie a tešil sa z radosti svojich priateľov, ktorí si rovnako ako on založili svoje rodiny. Jeho manželka, Lenka, kedysi známa ako Laskorádová, je taktiež členkou učiteľského zboru. Ako študentku ju všetci volali Lenka Strelenka, a tak nikoho neprekvapilo, keď po profesorky Trelawneyovej prevzala výuku veštenia. Jej hodiny však neboli tak nezmyselné ako pôvodné. Od kentaura Firenzeho sa naučila mnohé tajomstvá a veštenie z hviezd.

Pokračovala v čítaní z čajových lístkov a do svojich hodín zapojila aj veštenie z rún, astrológiu a numerológiu. Celkovo bola s jej výukou spokojná aj riaditeľka, ktorá vždy považovala veštenie za stratu času a hromadu nezmyslov.

Dejiny čar a kúzel samozrejme viedol profesor Binns, duch, ktorý väčšinu študentov viac unudil, než naučil, ale ktorý k Bradaviciam neodmysliteľne patril.

Riaditeľka si napriek svojim povinnostiam ponechala výuku Premieňania a malý trpaslík, profesor Kratiknot samozrejme viedol hodiny Kúzelných formulí. Ešte pred smrťou profesora Snapa viedol hodiny lektvarov Horacio Křiklan a od tej doby toto miesto neobsadil nik iný. Křiklan samozrejme bol riaditeľom Zmijozelu po celú tu dobu. No a samozrejme od dôb Albusa Brumbála svoje miesto učiteľa Starostlivosti o kúzelné zvieratá zastával Rubeus Hagrid. Keď riaditeľka konečne predstavila všetkých učiteľov, to hlavne kvôli prvákovi, zaželať im dobrú noc a poslala všetkých do postelí.

## Kapitola č. 2: Riaditelia

Kým Albus, James, Rosie a ďalší študenti zaspávali vo svojich posteliach, na tretom poschodí sa riaditeľka vracala so svojej kancelárie. Potichu otvorila dvere, aby nezбудila prípadne spiace portréty, ale ako si mohla myslieť, väčšina z nich čakala na jej príchod. Za veľkým dubovým stolom, ktorý zaberal veľkú časť kancelárie, viseli dva najnovšie obrazy. Síce tu viseli už 19 rokov, no boli posledné, ktoré tu pribudli za posledných viac ako 50 rokov a kvôli tragickým okolnostiam veľmi rýchlo po sebe. Teraz všetci upierali zrak na ňu. Napätie v miestnosti by sa dalo krájať.

„Minerva?“ prerušil ticho nakoniec starý bielovlasý muž na obraze priamo oproti nej.

„Je tu, Albus. Druhý syn Harryho Pottera“ Starý muž na obraze sa usmial.

„Aký je?“ spýtal sa so záujmom.

„Podobá sa na neho viac, než sa Harry podobal Jamesovi. Má Lillyine oči, Harryho oči,“ dodala dojata.

„Ach áno, moja drahá. Všetci sme si obľúbili Harryho, kým tu študoval. Verím, že s jeho deťmi to bude podobné.“

„Myslím, že James bude oveľa väčší nezbedník ako jeho otec, vlastne sme sa o tom presvedčili už minulý rok.“

konštatovala s úsmevom riaditeľka a posadila sa do kresla tak, aby videla na Brumbálov portrét.

„Áno, James zrejme nesie meno svojho dedka veľmi hrdó a myslím, že má v sebe veľa z jeho vlastností. Jednou z nich bude samozrejme porušovanie pravidiel a pritahovanie problémov ako magnet.“ potmehúdsky sa usmial Brumbál.

„To zrejme každý Potter.“ ozvalo sa ostré zavrčanie z vedľajšieho portrétu. Všetci pozreli tým smerom, kde sa na obraze mračil čiernovlasý kúzelník s dlhým nosom.

„Ale Severus, myslel som, že už si Harrymu odpustil tých pár vylomenín.“ pobaveno konštatoval Brumbál.

„Pán Potter mal určite šťastie, že ich všetky prežil v zdraví. Ale máš pravdu, nakoniec som....“ odmlčal sa. Verejne priznať, že je hrdý na Harryho Pottera bolo preňho nepredstaviteľné. Ten chlapec dokázal veľké veci, to je pravda. Občas ho mrzelo, že sa k chlapcovi nesprával lepšie, ale nakoniec, on bol tiež drzý až na kosť a Severus vlastne nemal na výber. Ale v jednom mal Brumbál pravdu. Harry bol viac ako jeho matka, než otec, ale on to nebol schopný vidieť cez svoju nenávisť k Jamesovi. Ale teraz svoj názor zmenil. 19 rokov už dumá tu v tomto obraze a čaká, či ten chlapec, vlastne už muž, či Harry niekedy príde a bude s ním chcieť hovoriť. Ale doteraz bolo jeho vyčkávanie márne. Nevýslovne ho to rozčúľovalo. Odhalil mu svoje spomienky, odhalil pred ním svoje najhlbšie city k jeho matke a ten arogantný chlapec za ním ani raz neprišiel. Ale mohol mu to zazlievať? Po všetkých tých rokoch, kedy si na ňom vybíjal svoju zlosť na hodinách lektvarov i mimo nich? No jedna vec mu aj tak nešla do hlavy. Keby ho Potter stále nenávidel, prečo by....

Nevedel či je to naozaj pravda, za tie roky sa naučil, že nie každá bradavická klebeta je založená na pravde. Ale on to chcel vedieť, musel to vedieť. Pozrel na Minervu McGonagallovú, ktorá si s Albusom vymenila spokojné pohľady a obaja vedeli, čo znamená jeho mlčanie.

„Je to pravda?“ spýtal sa náhle až riaditeľka prekvapene vzhliadla.

„Čo máš na mysli, Severus?“ Snape na ňu vrhol zlostný pohľad a nevedel, čo povedať. Nechcel tu pred ostatnými priznať, že sa zaujíma o Pottera či o jeho decká, ale ako inak to zistiť? On to naozaj potreboval vedieť.

„Oh!“ Minerva pochopila čo myslí a pohľad do modrých očí, skrytých za pol mesiačikovými okuliarmi ju utvrdil v tom, že Snape nie je jediný, kto je zvedavý.

„Áno, je to Albus Severus Potter, ale myslím, že už som ti to vravela, Severus.“ s miernym úškrnom na tvári pozrela tento krát do čiernych očí, ktoré boli nepreniknuteľné. Nedali sa z nich vyčítať žiadne pocity, ale ona napriek tomu v nich postrehla prekvapenie.

„Myslím, že tento chlapec bude iný, než jeho brat. James je veľmi energický a impulzívny. Samozrejme odvážny a čestný ako jeho otec, ale tento Albus, má v sebe niečo viac než len to. Vyzerá veľmi skromne a uvážlivo. Zrejme jedna z predných vlastností jeho matky.“

„Áno, slečna Weasleyová bola so všetkých Weasleyových najrozumnejšia. Možno preto, že bola jediné dievča v rodine, a tiež bezpochyby najlepšie využila svoj talent.“ Potvrdil Snape bez stopy sarkazmu či irónie v jeho hlase. Počuť Severusa Snapea hovoriť takto s uznaním o študentke, ktorá bola navyše z Nebelvíru bolo naozaj veľmi vzácné. Ale hoci Snape ako učiteľ svojich žiakov naozaj desil, dokázal v nich vidieť skryté schopnosti. Sám pred sebou ospravedlňoval svoje správanie tým, že to bolo len pre ich vlastné dobro. Nebyť jeho, Longbottom by nikdy nedokončil OVCE z lektvarov a sotva by dnes mohol učiť bylinkárstvo. Tieto dve odvetvia sú spolu veľmi úzko spojené. A mnohí ďalší, vrátane Pottera, mu môžu ďakovať za to, že aj vďaka nemu sa nezlomili v kritickej chvíli. To

on ich naučil, ak nie lektvary, tak aspoň to, ako sa postaviť svojmu nepriateľovi tvárou v tvár.

So samolúbym úškrnom sa pohodlnejšie usadil do svojho kresla na obraze a nemo sledoval dianie v kancelárii. Minerva McGonagallová sa znovu zhovárala s Brumbálom, ktorý chcel počuť o každom novom študentovi. Keď mu rozprávala o Rosie Weasleyovej a Scorpiusovi Malfoyovi, jeho oči zaiskrili.

„Takže nová generácia je v plnej sile.“ prikývol si sám pre seba a zahĺbil sa do svojich myšlienok a spomienok na mladú štvoricu, ktorá svojho času v Bradaviciach študovala.

„Nová generácia?“ zatváril sa Snape prekvapene. Niečo mu uniklo. V tom mu to ale došlo.

„Och, pre Merlina. Weasleyová, Potter a Malfoy v jednom ročníku!“ so zlomyselným úsmevom pokračoval: „Dal by som čokoľvek za možnosť sledovať opäť túto rivalitu. Ach, ako rád by som si ich podal na svojich hodinách...“ povzdychol a opäť zmĺkol.

„Nechceme tu podporovať medzi fakultnú rivalitu, Severus. Hovorili sme spolu o tom už veľakrát. Od doby, čo som tu riaditeľkou, sú vzťahy medzi fakultami menej napäté, dokonca aj medzi Zmijozelom a Nebelvírom sa jej úroveň značne znížila.“ odpovedala mu podráždene Minerva.

„Samozrejme, milá kolegyňa. Odkedy je vedúcim Zmijozelskej fakulty Horácio, nie je už Zmijozel tým, čím predtým. To by som ja nedopustil“ vrčal Snape.

„Ale no tak!“ pridala sa do diskusie Brumbál. „Myslel som, že sme si ujasnili, že kým trvala rivalita medzi vedúcimi jednotlivých fakúlt, nemohlo tomu byť inak ani v prípade študentov. Myslel som, že ste sa vy dvaja nad toto už povzniesli, už nie ste vedúcimi fakúlt. My všetci sme boli alebo sme riaditeľmi celej školy a každý z nás pre túto školu urobil veľa, či už ako učiteľ alebo riaditeľ. Tak zahod' me staré predsudky a kráčajme ďalej vpred, spoločne tak, aby aj naďalej boli Bradavice najlepšou čarodejníckou školou v Anglicku.“ povedal Brumbál s úsmevom, no úplne vážnym hlasom, s ktorým nešlo inak, než súhlasiť.

Severus mierne trhol hlavou v náznaku súhlasu a Minerva pozerala striedavo na oba portréty.

„Správne, Albus. Teraz ak dovolíte, pôjdem si ľahnúť, aby sme zajtra zvládli všetko tak, ako je potreba. Viete predsa, aký náročný je začiatok školského roku nielen pre žiakov, ale aj pre nás, učiteľov.“ S týmito slovami vstala z kresla a zamierila k dverám na druhej strane kancelárie, za ktorými ju očakávali jej komnaty.

„Iste, moja drahá! Odpočíň si, uvidíme sa ráno. Dobrú noc.“ poprial jej Brumbál a venoval jej jeden zo svojich najvrúcnejších úsmevov.

„Dobrú noc.“ zamrmľal Snape a spolu s ním niekoľko ďalších portrétov v miestnosti. Potom bolo počuť už len tiché zavretie dverí a všetko naokolo sa ponorilo do ticha.

### Kapitola č. 3: Čo bolo a čo je

Zatiaľ čo život v Bradaviciach pomaly plynul a dostával sa do normálnych kol'ají, svoj život žili aj ľudia mimo Bradavice. A to tí, ktorých životy boli s Bradavicami a ľuďmi v nich spojené veľmi silným putom.

Asi 36 ročný, čiernovlasý muž sedel za okrúhlym stolom a so šálkou kávy v ruke čítal prvý list, ktorý dostal od svojho syna. Bol v kuchyni sám, keď priletela sova s poštou a keď uvidel sovu, srdce sa mu rozbúšilo. Jeho sova tíško zahúkala, keď ho zbadala a zletela z okennej rímsy priamo k nemu.

„Čo si mi to priniesla?“ nežne pohladil snežnú sovu po hlave a odviazal jej zvitok pergamenu z nohy. Vedel, od koho ten list je. Keď do školy nastupoval jeho najstarší syn, James, prial si novú sovu a vybral si veľkého výra. Ale Albus nie. Vždy sa mu páčila najviac táto sova a poprosil otca, či by mu ju požičal miesto aby mu kupoval novú sovu. Tomuto prianiu svojho syna nemohol Harry odolať a keďže sova nevyzerala, že by jej to vadilo, súhlasil. Teraz je tu a prináša mu prvý list jeho mladšieho syna. Veľmi mu chýbal. Rovnako ako James, ale na jeho neprítomnosť si už v priebehu minulého roku postupne zvykol. Miloval oboch svojich synov, samozrejme, ale odlúčenie od Ala ho bolelo akosi viac. Ale mohlo to byť tým, že Alovým odchodom mu v dome nezostal ani jeden syn. Keď pred rokom odišiel do školy iba James, Al trávil s otcom veľmi veľa času a pomohol mu prekonať odlúčenie s Jamesom. Ale teraz? Oba sú v Bradaviciach. Vedel, že tam sú v bezpečí, ale jeho smútok to ani v najmenšom nezmenšilo. Tento list ho nesmierne potešil. Ubehli len 2 dni od doby, čo sa s chlapcami rozlúčil na stanici a odvtedy netrepezlivo vyzeral oknom sovu každý deň. Konečne je to tu. Rozvinul pergamen a pousmial sa pri pohľade na mierne kostrbaté písmo. Začal čítať.

*Drahý ocko a mamička,*

*Bradavice sú úžasné, presne ako ste vraveli. Nemôžem veriť tomu, že som naozaj tu a vidím to všetko na vlastné oči. Učitelia sú veľmi milí, zvlášť profesor Longbottom a strýko Weasley, a samozrejme Hagrid. Pani riaditeľka je naozaj prísna, ale spravodlivá. Včera sme mali prvú hodinu lektvarov, nechtiac sa mi podarilo roztaviť kotlík, ale profesor Křiklan to našťastie komentoval slovami, že nie každý Potter má nadanie na lektvary. Čo tým myslel, ocko? Myslel som, že ti ten predmet nikdy veľmi nešiel. Asi môžem byť rád, že ma neučí profesor Snape ako teba, však? Aj keď stále neverím, že bol taký zlý ako ty vravíš.*

Pri týchto slovách sa Harry zastavil a nechal svoju myseľ zablúdiť niekoľko rokov späť na svoju prvú hodinu lektvarov. V ušiach mu zneli Snapeove slová: „Sláva zrejme nie je všetko, Potter.“ Dnes sa pri tejto spomienke len usmial a ľutoval, že nemal možnosť lepšie poznať učiteľa lektvarov skôr, než až po jeho smrti, kedy mu zveril svoje spomienky. Vďaka nim Harry videl skryté úmysly v činoch svojho učiteľa a nemohol k nemu viac cítiť nenávisť. Vlastne cítil obdiv k tomu mužovi, ktorý mu niekoľkokrát zachránil život, aj keď to robil len z lásky k jeho matke. Jeho spomienky sa vracali príliš ďaleko do minulosti a Harry pocítil úzkosť. Rýchlo ich zaplašil a pokračoval v čítaní listu.

*Na hodine kúzelných formulí sme sa učili Wingardium leviosa. Podarilo sa mi asi na tretí pokus, ale samozrejme Rosie ho dokonale zvládla na prvý.*

Pri tejto vete sa Harry skutočne rozžiaril. Spomenul si na svoju prvú hodinu s Kratiknotom a Hermionino Wingardium. Je to už tak dávno, a predsa mu to pripadá ako včera. Ich deti sú teraz tou generáciou, ktorá zaujala ich miesto v Bradaviciach a vyzerá to, že história sa opakuje. Rosie zdedila svoj bystrý um po Hermione a Bradavice tak získali znovu jednu z najinteligentnejších študentiek. Nepochyboval o tom, že Rosie sa svojej mame vo všetkom hravo vyrovná. A spojením s Ronovými povahovými črtami ju možno v mnohom prekoná. Harry sa uškrnul.

*V ostatných predmetoch sa mi tiež celkom darí. Najradšej mám starostlivosť o kúzelné tvory, na prvej hodine nám Hagrid ukazoval jednorožce.*

*Ocko, ešte som ti nenapísal o zaradovaní. Som v Nebelvíre, ale bál som sa, pretože klobúk ma chcel poslať do Zmijozelu. Pochopil som dobre, že teba tam chcel poslať tiež, oči? To je zvláštne, nemyslíš? Som rád, že som v Nebelvíre, mám tu už pár kamarátov a tiež Jamesa a Rosie. James mi veľmi pomáha, skutočne ocko. Myslel som, že*

*bude protivný, tak ako bol cez prázdniny, ale správa sa ako môj veľký brat a ochraňuje ma pred ostatnými, nie že by som to potreboval, ale som rád. Veľmi mi chýbate, všetci. Ty aj mamička, aj Lilly. Dokonca s ňou nebudem môcť ani osláviť jej narodeniny. Ale pošlem jej aspoň pozdrav a darček. Už musím končiť, končí nám večierka a profesor Longbottom trvá na tom, aby sme už išli spať. Všetkých vás mám veľmi rád a posielam vám pusy.*

*S láskou Váš AL.*

Harry ešte raz očami preletel celý list a v očiach sa mu objavili slzy. Keď začul približujúce sa kroky, rýchlo ich zaplašil a vzhliadol od listu smerom k svojej žene. Dlhé ryšavé vlasy jej splývali na ramená a jej žiarivé a usmievavé oči na neho s láskou hľadeli. Bola nádherná, ako vždy. Keď vošla do kuchyne, zbadala jeho červené oči. Slzy síce potlačil, no ona ho poznala tak dokonale, že ju neoklamal.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa opatrne. Bála sa, že šlo o nejakú zľú vec. Žili spokojne už niekoľko rokov, no nik z nich nikdy nezabudol na hrôzu, ktorá sa odohrala takmer pred dvadsiatimi rokmi. A všetkých niekde vo vnútri desila myšlienka, že by sa to niekedy mohlo opakovať. Harry sa však len zoširoka usmial a podal jej list. Prekvapene naň pozrela, a keď spoznala Alov rukopis, pochopila. Podišla k Harrymu a pobožkala ho.

„Viem, že ti chýbajú, ale nemôžeme ich pri sebe držať navždy. V Bradaviciach sú v poriadku, sám vieš ako veľmi si to tam mal rád.“ usmiala sa naňho a sadla si mu na kolená. Potom si prečítala list až do konca a usmievala sa ešte viac.

„Teba chcel klobúk naozaj poslať do Zmijozelu? Myslela som, že si to vravel Alovi, len aby sa nebál.“ skonštatovala prekvapene.

„Vlastne som ho presvedčil, aby ma tam neposlal. Vieš, tesne predtým tam zaradil Draca Malfoya a ja som s ním nechcel byť v jednej fakulte.“

„Prečo si mi to nikdy nepovedal? Myslela som, že si nechcel byť v Zmijozelu kvôli Voldemortovi.“

„Vtedy som nad tým tak nepremýšľal. Ale Draco bol veľmi namyslený a sprotivil sa mi v prvej sekunde, čo som ho uvidel.“

„A teraz? Stále ho nenávidíš?“ spýtala sa Ginny opatrne.

„Nie“ potichu jej odvetil. „Draco oľutoval svoje chyby. Niektoré síce už nenapraví, ale nie všetko bola len jeho chyba. Za veľa z toho môže jeho výchova.“ zamračil sa Harry a spomenul si nielen na Draca, ale aj na jeho otca, Luciusa.

„Nevravím, že som mu všetko odpustil, ale nemôžem povedať, že by som ho nenávidel.“ dokončil trpkou. Jeho myšlienky zabľúdili opäť hlboko do minulosti. Jeho tvár sa zachmúrila a Ginny vedela, ktorým smerom sa uberá myseľ jej manžela. Tak veľmi mu chcela pomôcť, no vedela, že pocit viny je niečo, čoho sa Harry nikdy nezbaví. Vždy sa bude trápiť kvôli tomu, že nezachránil všetkých, a že nechal zomrieť svojich najbližších. Objala ho ešte pevnejšie a zašepkala mu do ucha:

„Netráp sa, Harry. Prosím, nie znova.“ jej hlas znel tak nežne a vrúcne, že tento krát sa Harry naozaj neovládol a nedokázal potlačiť slzy. Ginny ho pobožkala a potom spočinuli v objatí. Milovali sa navzájom tak veľmi.... Harrymu chvíľu trvalo, kým svoje myšlienky opäť zahnal do najtmavšieho kúta svojej mysle, kde doteraz prebývali. Už si myslel, že sa toho zbavil, že už to prekonal, no občas, vo chvíľach ako je táto si spomenul na všetkých, ktorých v poslednej bitke stratil. Na svojich rodičov, ktorí zomreli kvôli nemu, aby on mohol žiť. Na Siriusa, ktorý zomrel kvôli jeho nerozvážnosti, na Cedrika, ktorý bol len v nesprávny čas na nesprávnom mieste a nakoniec na tých, ktorí statočne bojovali proti Voldemortovi pred 19-timi rokmi v Bradaviciach. Remus, Tonksová, Fred a ďalší.... Tento pocit viny ho zaplavoval a ochromoval, keď ho najmenej čakal. Vyšiel na povrch vždy, keď sa cítil nesmierne šťastný. Mal pocit, že zrejme preto, aby si spomenul, kto všetko musel zomrieť, aby on toto šťastie mohol zdieľať s jedinou ženou, ktorú kedy miloval. Aby sa o svoje šťastie a radosť mohol deliť so svojimi deťmi, na ktoré bol neskonale hrdý, a ktoré nadovšetko zbožňoval. Pozrel na Ginny a znova, snád po stý krát si uvedomil, aké má obrovské šťastie, že ju má po svojom boku.

„Milujem ťa.“ zašepkal a pobožkal ju. Usmiala sa naňho a dúfala, že najhoršie Harryho myšlienky sú opäť zavreté niekde v temnote. Postavila sa a zamierila ku kuchynskej linke. Naliala si do šálky kávu a posadila sa na vedľajšiu stoličku. Mávnutím prútika začala pripravovať raňajky pre troch.

„Dopoludnia príde Hermiona s Hugom, pomôže mi s prípravou Lillynej oslavy narodením.“ oznámila veselo a pozrela na manžela, čo na to povie. Ten len spokojne prikývol.

„Ty s Hermionou dáte dohromady čokoľvek si zmyslíte. Určite to bude krásna oslava.“

„Dúfam, keď už tu nemôžu byť chlapci, chcem aby si svoje narodeniny užila najlepšie, ako je možné.“ V tých slovách Harry cítil smútok. Aj Ginny bolo smutno, o tom nebolo pochyb, len to vedela lepšie skrývať. Každodenná starostlivosť o deti jej dala naozaj zabrat', zvlášť keď Harry nie je doma a ona ostala s deťmi sama. Obdivoval, s akou bravúrnosťou to všetko zvládala, kvôli rodine sa vzdala svojej práce a žila len pre svoje deti a Harryho. Takže si teraz trochu vydýchla, keď bola doma len s Lilly. Dievčatko bolo veľmi rozumné a mame dosť pomáhalo. Ale chlapci jej rovnako chýbali. V jednom okamihu sa ich pohľady stretli a obaja si rozumeli. Nie je na svete nič krajšie, než byť rodičmi. Ginny sa postavila a zamierila ku schodom.

„Lilly!“ zavolala a čakala na odpoveď. Žiadna neprišla.

„Zájdem po ňu.“ ponúkol sa Harry a v momente bol na schodoch. Potichu otvoril dvere do dcérinej izby a pohľadom blúdil po útulnej izbičke. Našiel ju. Stála pred veľkým zrkadlom a prezerala sa. Harry s úsmevom pozoroval svoju dcéru, ktorá svojej matke akoby z oka vypadla. Rovnaké ryšavé vlasy, rovnaké pehy na tvári, Ginnine oči a ústa, to všetko úplne akoby zmenšená kópia jeho ženy. Spomenul si opäť na Ginny, keď ju videl prvýkrát na King's Cross. Keď Lilly zbadala jeho obraz v zrkadle, zapýrila sa a prekvapene zhíkla.

„Oci!!!!“ otočila sa a vrhla sa otcovi okolo krku. Harry teraz už úplne vstúpil do izby a odniesol dcéru smerom k posteli, kde ju položil.

„Mamička nám pripravila raňajky, rýchlo sa prezleč a príd' za nami, dobre?“ Dievčatko nadšene prikývlo a vyskočilo z postele, aby sa v momente rozbehlo ku skrini, odkiaľ vytiahlo zelené šaty s drobnými kvietkami.

„Čo povieš na tieto, oci?“ spýtala sa so záujmom a čakala na odpoveď.

„Budeš v nich vyzerat' ako princezná. Tak teraz šup do kúpeľne, nech na nás mama dlho nečaká.“ popohнал ju a pomaly zišiel dole za Ginny. Pohodu, ktorá vládla v tomto dome si hlavne on naplno vychutnával. Nikdy nepoznal, čo je to mať skutočnú, milujúcu rodinu. Ale teraz to nikomu nedovolí ho o to šťastie pripraviť. Nedovolí to ani svojim spomienkam, ktoré tu a tam vylezú z toho tmavého kúta v jeho mysli, ale on bude proti nim bojovať. Kvôli tejto rodine to naozaj stojí za to, bojovať s čímkoľvek, čo by sa mu mohlo postaviť do cesty.

## Kapitola č. 4: Podaj hlásenie!

Po výdatných raňajkách, ktoré Ginny pripravila sa Harry rozlúčil, pretože musel ísť do práce. Jeho pracovná doba nebola pravidelná, nie ako nejaký úradník, ktorý prišiel domov o piatej a trávil večery s rodinou. Niekedy si Harry myslel, že by si to s nejakým takým úradníkom rád vymenil, ale na druhú stranu, robí predsa to, čo vždy chcel. Stal sa bystrozorom.

Zdalo sa to takmer nemožné, veď on, Ron ani Hermiona nemali dokončené vzdelanie. Namiesto siedmeho ročníka strávili títo traja Nebelvíri rok hľadaním Voldemortových vitédlov, ktoré bolo treba zničiť prv, než Harry zabije Voldemorta. Pre všetkých to bol vtedy ťažký rok, obzvlášť potom pre Harryho, ktorý v poslednom momente zistil, že on je posledný vitéál a musí zomrieť, aby mohol byť Voldemort zabitý a nenašiel cestu späť. Ako sa totiž presvedčili, vynaliezavosť a krutosť Lorda Voldemorta nepoznala hraníc. Harry samozrejme naplnil svoj osud a obetoval sa pre všetkých, ktorých mal rád a pre celý čarodejnický svet. Akým zázrakom vtedy prežil? Profesor Brumbál považoval lásku za riešenie takmer akéhokoľvek problému, týkajúceho sa Harryho a Voldemorta. Tým, že Harry dobrovoľne šiel na smrť, ktorá mala prísť od samého Voldemorta, ochránil všetkých svojou obeťou rovnako, ako to kedysi urobila jeho matka. Áno, aj v tomto prípade bola riešením láska, ktorú Voldemort nepoznal a nechápal.

Potom, čo ho Harry skutočne zabil, sa udialo niekoľko vecí. Čarodejnický svet bol opäť slobodný a strach vystriedalo šťastie a radosť. No Harry nikdy nezabudol na tých, čo padli za dobrú vec, a kvôli nim sa rozhodol pokračovať vo svojom úsilí vyhnúť zo sveta toľko zla, koľko len bude môcť. Lebo zlo je rovnako večné, ako láska. A keď tu nebude Voldemort, zlo si aj tak nájde svoju cestu, aby opäť skrížilo cestu dobru. A ako inak proti zlu bojovať, ak nie ako bystrozor? Preto Harry aj so svojimi priateľmi vďaka ponuke profesorky McGonagallovej, aby nastúpili do siedmeho ročníka a školu dokončili. Stalo sa a on potom nastúpil do dvojročného bystrozorského výcviku. Znamenalo to veľa cestovania, učenia sa čiernej mágie a jediné, čo pri tom Harryho mrzelo, bolo, že nebol na blízku Ginny, ktorá skončila školu spolu s ním. Ale ich vzájomná láska pretrvala.

V deň Ginnyiných 17. narodením ju požiadal o ruku a dohodli sa, že sa vezmú hneď, ako Harryho výcvik skončí. Dovtedy Ginny pracovala na ministerstve na oddelení športových hier, kde rozvinula svoje schopnosti z famfrpálu, hoci k samotnej hre sa nedostala a občas ju to mrzelo. Ako bolo povedané, tak sa aj stalo. Len čo Harryho výcvik skončil, vystrojili im Ginnyiny rodičia veľkolepú svadbu, na ktorú nikto zo zúčastnených určite v živote nezabudne. Obaja pracovali pre ministerstvo. Harry často cestoval a aby Ginny nebola sama doma, rozhodli sa ostať bývať u jej rodičov. Molly a Artur Weasleyovi boli týmto nápadom jednoducho nadšení. Bill a Fleur sa od nich odsťahovali hneď po svadbe v tom roku, keď bol Voldemort navždy porazený. Z Georga sa po Fredovej smrti stal viac menej vlk samotár a Ron s Hermionou, ktorí so svadbou nečakali tak dlho a vzali sa hneď po škole, sa presťahovali do Godrikovho dolu. Takže Weasleyovské Doupě nezostalo prázdne len vďaka Harrymu a Ginny. Všetci sa naplno venovali svojim kariéram nejakú dobu. Ron prevzal od Georga obchod a Hermiona sa angažovala v niektorých hnutiach organizovaných ministerstvom, ktoré na jej žiadosť vytvorilo oddelenie na ochranu čarodejných bytostí ako sú škriatkovia. Tak Hermiona konečne dovedla svoj SPOŽÍUS ďalej než v škole a stala sa vedúcou tohto oddelenia. Okrem toho sa stala členkou Bradavickej školskej rady a súdneho starostolca. Harry vážne nechápal, ako to to dievča stíha. Keď však prišli deti, obe, Hermiona aj Ginny sa svojich prác vzdali a zasvätili sa pokojnému rodinnému životu. Harry a Ginny sa taktiež presťahovali do Godrikovho dolu, do domu Harryho rodičov, ktorý nechali opraviť. Práve teraz Harry vystupoval z Letaxového krbu na ministerstve. Pozdravil pár okoloidúcich a výtahom sa vyviezol do tretieho poschodia. Mieril rovno do kancelárie ministra. Pozdravil jeho asistentku, ktorá mu oznámila, že pán minister naňho už čaká. Zaklopal na ťažké dubové dvere a stlačil mosadznú kľučku. Dvere povolili a odhalili veľkú svetlú miestnosť s dlhým stolom, okolo ktorého stálo niekoľko stoličiek. V rohu miestnosti stál menší stôl a pri ňom boli prisunuté 2 kreslá. Za stolom sedel čarodejník s tmavou pletou a náušnicou v uchu. Roky sa už patrične podpísali na jeho tvári, ale úsmev bol stále rovnako žiarivý, keď vzhliadol a uvidel prichádzajúceho Harryho.

„Vitaj, Harry!“ postavil sa, aby privítal hosta.

„Pán minister.“ odpovedal mu úctivo Harry.

„Koľkokrát ti mám opakovať, aby si mi vravel Kingsley.“ zamračil sa minister, ale zamračený pohľad zmizol tak rýchlo, ako sa objavil a Harry opäť pozeral do tváre usmievajúcего sa čarodejníka.

„Ja viem, ale... však vieš, ja si ani nezvyknem, Kingsley.“

„Ja viem, netráp sa tým, chlapče. Posad' sa.“ ukázal na kreslo oproti nemu a Harry sa posadil.

„Takže, čo máš pre mňa nové?“ spýtal sa a v očakávaní zdvihol obočie.

„Bol som skontrolovať Azkaban. Zdá sa, že je všetko v poriadku. Mozkomori sa držia výlučne na ostrove a nič nenaznačuje, že by za posledných niekoľko týždňov prekročili hranice. Okrem toho, väzni sú v stave, že nie sú schopní akejkol'vek vzbury. Niekoľko bývalých smrťjedorov už úplne podľahlo a sú mŕtvi.“

„Máš na mysli niekoho konkrétneho?“

„Yaxley, Dolohov a Malfoy.“ Harry sa zachmúril pri tej spomienke. Nepáčilo sa mu, čo sa dialo v Azkabane, aj keď s tým nemohol nič urobiť. Kingsley Pastorek zrejme vedel, na čo myslí, lebo prehovoril tichým, ale rozhodným hlasom:

„Harry, už sme o tom hovorili. Nejde to inak. Ani mne sa táto myšlienka nepáči, ale kým sú mozkomori pod naším velením, sú oni aj väzni v bezpečí za hranicami, kde nemôžu nikomu ublížiť. Ver mi, že je to tak najlepšie.“

„Ja viem, nechajme to. Chcel som ťa požiadať o to, aby mohlo byť telo Luciusa Malfoya vydané jeho synovi.“

„Čože?“ spýtal sa minister prekvapene.

„Viem, že štandardný postup je telo spáliť, aby sa predišlo nejakým omylom, ale sám som skontroloval, že je mŕtvy. A nech boli moje vzťahy s Malfoyovými akékoľvek, viem, že Draco naozaj ľutuje svoje mladícke chyby. A jeho matka....Narcissa Malfoyová trpela dosť tým, že znášala večné urážky a ponižovanie od tej doby, čo bol Lucius v Azkabane.“

„Harry, nie som si istý, či ti rozumiem. Ty chceš, chceš niečo urobiť pre Narcissu a Draca Malfoyových?“

„Počuj, znie to divne, ja viem, ale pre Draca je potupné už len to, čo jeho otec robil. Ale nech bol aký bol, stále to bol jeho otec. Vyrastal som bez otca, viem aké to je a ako veľmi mi chýbal. Teraz som sám otcom a viem, čo to znamená, mať rodinu. A čo sa týka Narcissy, možno si na to zabudol, ale bola to ona, kto mi pred 19 rokmi zachránila život a pomohla mi tým získať šancu premôcť Voldemorta.“

„Áno, pamätám sa. Vďaka tejto poľahčujúcej okolnosti sa sama vyhla Azkabanu.“ prikývol Kingsley s náznakom zlosti v hlase.

„Ale ona s Voldemortom nikdy vedome nespolupracovala. Bol to Lucius, kto ju do toho zatiahol, či chcela alebo nie.“

„Ale Harry, prečo obhajuješ ľudí, čo si to nezaslúžia?“ spýtal sa udivene Kingsley.

„To sa ma pýtaš ty? Ty, ktorý si bol vždy zásadový v tom, aby netrpeli nevinní a odsúdení boli len tí, čo si to naozaj zaslúžili? Všetko čo viem je, že hoci tu ženu a jej syna nemám veľmi v láske, sú len nevinnými obeťami ich malicherného a krutého manžela a otca.“

„Dobre Harry, upokoj sa. Ak ti na tom vážne tak záleží, pošlem Malfoyovi správu, že si môže prísť po telo svojho otca a ak si to bude priať, riadne ho pochovať. Súhlasíš?“

„Dovoľ mi zájsť za ním osobne.“ povedal potichu Harry pozrel ministrovi do očí.

„Síce nerozumiem tomu, prečo to robíš, ale nedbám. Vždy si bol čestný a spravodlivý, ale niekedy sa mi zdá, že si až príliš veľkorysý.“

„Ďakujem za dôveru.“

„Och, nemáš za čo ďakovať. Keby som ti nedôveroval už dávno, sotva by som ťa menoval vedúcim bystrozorského oddelenia. Vedel som, že pod tvojim dozorom budú bystrozori vykonávať len svoju prácu a nie zneužívať svoje právomoci. A keď už sme pri tom, ako pokračuje Teddy?“

Harry sa usmial a pohodlne sa oprel v kresle.

„Pred pár dňami sa vrátil zo svojej misie z Grónska. Dnes príde k nám na večeru. Prehodil som s ním len pár slov na nástupišti King's Cross, ale vypadal spokojne. Jeho výcvik sa blíži ku koncu.“

„Presne tak. Bude potrebné, aby si ho oboznámil so všetkými oficialitami a pripravil ho na slávnostné prijatie do oddelenia.“

„Samozrejme, hneď po večeri sa chystám sa s ním o tom pohovárať.“ prikývol vážne Harry.

„Dobre, ak teda pre mňa nemáš nič iné, myslím, že sa môžeme rozlúčiť.“

„Vlastne...“

„Áno?“

„Neviem, ako ti to.... neviem to vysvetliť, ale posledných pár dní som mal veľmi zvláštny pocit.“

„Pocit, Harry? Aký pocit?“

„Neviem čo to bolo, akoby akási predtucha niečoho... neviem. Myslel som si, že sa deje niečo v Azkabane, ale tam je všetko v poriadku. Tak som si overil pár kontaktov a nikto si nič zvlášť nevyšmol. Ale ten pocit stále mám. Niečo sa deje a ja netuším čo. Ale rozhodne nepôjde o nič dobré.“

„Hovoril si o tom ešte s niekým iným?“

„Nie, nechcel som šíriť paniku ak pôjde len o výplod mojej fantázie.“

„To máš pravdu, ale dobre, že si mi to povedal. Maj sa teda na pozore a ja tiež budem sledovať dianie. Síce dúfam, že sa mylíš, ale bol by som hlupák, keby som nedal na tvoje inštinkty.“

„V záujme nás všetkých dúfam, že sa moje inštinkty mýlia. Takže zatiaľ ti ďakujem a určite sa zase skoro uvidíme.“

„Samozrejme. Maj sa Harry a pozdravuj Teddyho.“

„Budem. Do videnia.“

Keď Harry opustil kanceláriu ministra, zamieril do suterénu, kde bolo oddelenie bystrozorov a vydal sa smerom ku svojej kancelárii. Prechádzal okolo veľkej tabule, kde bolo napísaných pár odkazov. Zbežne ich prezrel, nič z toho nebolo veľmi dôležité. Šlo zväčša o schôdze a rady, kde si bystrozori vymieňajú informácie medzi sebou. Harry sa ich zúčastňoval len občas. Ako vedúci oddelenia dostával od každého zo svojich ľudí podrobné hlásenia, takže týchto medzi informačných schôdzí sa zúčastňoval len výnimočne.

Uprostred chodby, priamo pred zrakmi všetkých okoloidúcich stála sklenená vitrína, ktorú sem nechal postaviť Harry po tom, čo sa stal vedúcim. V tejto vitríne boli vystavené fotky všetkých zosnulých bystrozorov, ktorí prišli o život za posledných 50 rokov. Harry ich nepoznal všetkých, mnohí tu pracovali pred tým, ako on, ale aj tak vždy pri pohľade na túto vitrínu mu zovrelo žalúdok. Úplne vpredu boli fotky jeho rodičov, Remusa a Nymphadory a tiež Moodyho.

Mnohé ďalšie tváre poznal Harry len z rozprávania svojich kolegov, ale tí, ktorých osobne poznal, mu strašne chýbali. Rýchlo odtrhol zrak z vitríny. Na dnes bolo spomínania viac než dosť.

Keď sa za ním zavreli dvere kancelárie, vydýchol si a pomaly prešiel k svojmu stolu. Ležali tu nejaké odkazy, ktoré čakali na vybavenie a pribudlo pár nových hlásení od bystrozorov vo výcviku, vrátane hlásenia od Teddyho. Sadol si a začal ich čítať jedno po druhom. Dnes to nevyzeralo na žiadnu prácu v teréne a Harry bol preto naozaj rád. Hoci bol iba obed, tešil sa na večer, ktorý strávi v kruhu svojich priateľov a bude tam aj Teddy. Odkedy sa Harry stal jeho krstným otcom, staral sa oňho ako najlepšie mohol. Nemohol ho vychovávať, o to sa postarala Nymphadorina matka, ale Harry sa vždy uistil, že mu nič nechýba a jeho podpora bola najmä morálna. Vytvorili si spolu pekný, priateľský vzťah, asi ako Harry so Siriusom. Dúfal, že je Teddymu aspoň takým dobrým krstným otcom, akým bol Sirius jemu, hoci s ním nemohol byť. Silou vôle sa prinútil myslieť na prácu a sústrediť sa na hlásenia, ktoré obsahovali aj tie najmenšie detaily, ktoré boli jeho ľudí schopní zachytiť.

## Kapitola č. 5: Narodeniny

Kým Harry zápasil v kancelárii s hromadou hlásení, v ich dome v Godrikovom dome bolo veselo. Po jeho odchode sa Ginny s Lillynou pomocou pustili do upratovania a varenia slávnostnej večere. Okolo desiatej hodiny sa k nim pripojila Hermiona so svojim desaťročným ročným synom Hugom.

„Teta Mína! Hugo!“ zvýskla Lilly, len čo ich uvidela vo dverách. Hermiona sa usmiala na svoju malú neter a postrčila Huga dopredu, aby mohol spolu s Lilly odbehnúť do jej izby hrať sa.

„Ahoj“ privítala ju Ginny a so šibalským úsmevom na tvári jej podávala zásteru.

„Teda, to je mi ale privítanie. Len človek príde a už ho naháňajú do práce.“ odpovedala naoko podráždene Hermiona, keď si od Ginny brala zásteru. Rýchlo si ju bez slova obliekla a usmiala sa na ňu. Samozrejme svoj komentár nemyslela vážne, prišla sem Ginny pomôcť s oslavou narodením. Keďže Lilly a Hugo boli skoro rovnako starí, rozhodli sa tento rok oslavy spojiť, nakoľko súrodenci oboch sú počas roku v Bradaviciach, bola by narodeninová oslava iba v kruhu dospelých pre deti len málo záživná. Ani jedno z detí netušilo, čo sa chystá, pokojne sa hrali v detskej izbe a nechali dve dospelé čarodejnice, aby vyčarovali nádhernú výzdobu a uvarili slávnostnú večeru.

„Tortu a darčeky prinesie Ron až večer. Hugo už niekoľko dní sľedil v dome, kde by sme mohli mať skryté darčeky a tak ich musel Ron vziať do obchodu, aby ich ukryl. Niekedy si hovorím, po kom tie deti vlastne sú.“ Obe ženy sa rozosmiali.

„To je snád' jasné, nie? Ron hľadal darčeky každý rok a nikdy neprišiel na to, kam ich naši schovávali.“

„Naozaj? A kam ich dávali?“

„No, zrejme som tu skrýšu našla iba ja, lebo ani jeden z chlapcov netušil, že v obývačke pod kobercom bol malý poklop, pod ktorým bol priestor. A práve tam vždy boli schované aj vianočné darčeky.“ chichotala sa Ginny pri spomienke na frustrovaného Rona, ktorý nikdy nevedel, kde hľadať.

„To mi chceš vážne tvrdiť, že dvojčatá neobjavili poklop v obývačke u vás doma, keď objavili niekoľko tajných chodieb v Bradaviciach? Tomu sa jednoducho nedá veriť.“ zasmiala sa Hermiona a prútikom švihla na nôž po jej ľavej ruke, ktorý v zapätí začal krájať šalát a druhým švihnutím pridala niekoľko nakrájaných prísad do omáčky, ktorá sa varila v medenom kotlíku. Zatiaľ Ginny stála v otvorených spojovacích dverách do jedálne a vo vzduchu vyčarovávala transparent s nápisom : Všetko najlepšie k narodeninám Lilly a Hugovi.

Ďalej vyčarovala farebné lampióny a niekoľko balónov, ktoré sa jemne vznášali vo vzduchu. Ďalšími rýchlymi pohybmi sviatočne prestrela stôl a potom posunkom ukázala Hermione, že zájde do záhrady pre pár kvetín. Hoci bola jeseň, jej záhrada kvitla ako v lete. Jej mama a profesorka Prýtová z Bradavíc ju naučili pár užitočných trikov, ako si záhradu udržať krásnu až kým nenapadne sneh. A tak nemala problém vybrať pár nádherných orchideí, ktoré potom umne naaranžovala do vázičky. Tú potom uložila uprostred stola a nakoniec pomohla Hermione v poslednej fáze varenia. Keď bolo všetko perfektne pripravené, obe ženy sa šli pripraviť a obliecť deti. Tie síce vedeli, že dnes večerajú spoločne a príde aj Teddy, ale pravý účel tejto slávnosti nepoznali. Deti už boli oblečené a mali čakať v izbe, kým ich zavolajú. Ani jeden neprotestoval, nemali problém sa zabaviť a tak im vôbec nevadilo byť bez dozoru. Medzitým sa v obývačke zišli všetci pozvaní. Ron priniesol darčeky a veľkú čokoládovú tortu v tvare zlatonky. Bezpochyby väčšina členov rodiny boli fanúšikmi famfrpálu, tak sa nad týmto tvarom nik nepozastavoval. Tortu položili doprostred stola a všetci sa postavili do polkruhu pod farebný transparent. Boli tu Artur a Molly Weasleyovi, ktorí si nemohli nechať ujsť oslavu svojich vnúčat, ďalej rodičia oslávencov, Harry a Ginny a Ron s Hermionou. Okrem nich tu bola ešte jedna postava. Vysoký štíhly sotva dvadsaťročný čarodejník. Normálne mal žiarivé modré oči a popolavé vlasy, ale dnes, kvôli deťom zmenil svoje vlasy na červeno a tvár mu hýrila niekoľkými farbami. Mudlovským deťom by pripadal trochu ako klaun, ale nie úplne taký, ako býva v rozprávkach. Tento klaun nemal na nose červenú bambul'ku, či kockovaný overal a veľké nemotorné topánky. Teddy bol, rovnako ako jeho matka metamorfomág, a hoci svoje schopnosti poväčšine skrýval, dnes neodolal a rozhodol sa deťom urobiť radosť.

Keď Ginny zavolala na deti, obe poslušne pribehli. Keď uvideli uprostred tmavej jedálne žariť sviečky na torte a počuli svojich príbuzných spievať Happy Birthday, obaja zostali prekvapene stáť, úžasom skoro nedýchali. Keď spev utíchol deti začali výskat' nadšením a vrhali sa z jednej náruče do druhej. Zvedavo si prezerali balíky nahromadené v rohu. Ale rodičia sa rozhodli s darčekom počkať až po večeri. Vedeli, že deti budú vo vytržení, ale neodkázali odolať nechať ich chvíľku v napätí. Večera bola vynikajúca a Ginny s Hermionou dostali pochvalu od všetkých prítomných. Najviac ich snahu ocenila samozrejme Molly, ktorá po tom, čo vychovala sedem detí vie, aká náročná je práca v

domácnosti. Úkosom pozrela na všetkých mužov pri stole, akoby ich chcela vyzvať na súboj, ak by sa niekto proti jej tvrdeniu ohradil.

„Samozrejme pani Weasleyová, že vieme, aké ťažké to s nami naše drahé polovičky majú! Ale nemyslíte si, že to nevieme náležite oceniť.“ usmial sa Harry na Ginnyinu matku a naklonil sa k Ginny, aby ju pobožkal. Nato sa pani Weasleyová spokojne usmiala a tento krát vrhla nevraživý pohľad smerom k Ronovi.

„Samozrejme mami, že si toho cením. Ved' Hermiona to vie, však?“ otočil sa prosebne na svoju ženu a hľadal pochopenie v jej očiach. Tá sa len škodoradosťne usmiala a sladkým hlasom zahlásila:

„Iste, drahý. Vieš oceniť, keď ťa teplá večera čaká na stole, ale inak.... ja neviem.“ povedala takmer nevinne. Ron bol úplne červený.

„Ronald!“ vrhla sa naňho jeho matka. Všetci naokolo vypukli do hlasného smiechu. Hermiona a Ginny od smiechu až tiekli slzy.

„Pani Weasleyová, to bol vtip. Ron je naozaj skvelý, pomáha mi vždy keď môže a keď má voľno, stará sa o to, aby som si odpočinula a sám sa stará, čo vďaka vašej výchove zvláda úplne skvelo.“ poponáhľala sa Hermiona na Ronovu obranu. Ron si viditeľne oddýchol a Molly sa teraz samou chválou hrdosť usmievala. Bola rada, že z jej detí vyrástli zodpovední dospelí, ktorým sa v živote naozaj darilo. Keď chvály nakoniec ustali, bol čas na darčeky. Deti sa nahrnuli k hromade a po jednom si vyberali balíčky. Bolo medzi nimi plno rôznych druhov sladkostí a hlúpostí z Ronovho obchodu so zábavnými vecami. Hugo dostal od rodičov novú metlu, jeden z novších modelov Kométy. Harry sa na nejakú dobu prestal zaujímať o závodné metly, pretože sám stále používal Gul'ový blesk od Siriusa. Ale minulé Vianoce, keď premýšľal nad vianočným darčekom pre Jamesa, sa zatúlal v Priečnej ulici k obchodu s metlami a so záujmom si ich obzeral. Vskutku, medzi najnovšie hity sezóny patrili práve Kométy. Aj James jednu dostal. Od Teddyho dostal Hugo príručku k údržbe závodnej metly, Harry si bol istý, že je to najnovší výtlačok tej istej príručky, ktorú dostal v prvom ročníku od Hermiony. Keďže Harry o metle pre Huga vedel, dohodli sa s Ginny, že mu kúpia set na jej údržbu. A tak všetky darčeky pre Huga boli doplnky k metle. Od starých rodičov dostali Hugo aj Lilly medailón s ich iniciálami, tak ako ich súrodenci. Bola to dlhoročná tradícia vo Weasleyovskej rodine, že každý člen rodiny dostal tento medailón k 10. narodeninám.

Keď Lilly otvorila svoj darček, nemohla veriť vlastným očiam. Ako každé dievčatko v jej veku sa aj Lilly rada hrala s bábikami. To čo stálo pred ňou vyzeralo ako domček pre bábiky, ale tento bol nejaký zvláštny. Nemal normálnu strechu ako každý iný dom a komín, ale do vzduchu sa týčilo množstvo menších či väčších vežičiek.

„Keďže sa už tak veľmi nevieš dočkať, kedy pôjdeš do Bradavic, môžeš ich mať aspoň v zmenšenej podobe, kým tam skutočne nepôjdeš spolu so svojimi bratmi. Čo povieš?“ spýtal sa jej tíško Harry, pričom si klakol vedľa dcéry, aby jej videl do tváre.

„Mami, ocil!“ zašepkala tíško a v do očíek sa jej tisli slzičky šťastia. Pevne objala otca a potom sa rozbehla k mame. Tá ju objala rovnako pevne a potom, keď sa Lilly vrátila k domčeku, ktorý okrem iného obsahoval aj miniatúrne postavičky schopné hýbať sa, stála Ginny obďaleč v objatí s Harrym a zhodli sa, že to bol naozaj skvelý darček. Od Rona a Hermiony dostala knižku, ako inak a od Teddyho dostala čarovné zrkadlo, ktoré dokázalo zmeniť jej obraz tak, ako si bude malá princezná priať.

Keď čas pokročil, hostia sa rozlúčili a chystali sa na odchod.

„Teddy.“ oslovil chlapca Harry. „Potreboval by som s tebou hovoriť. Nechceš u nás zostať na noc?“ navrhol a skúmavo naňho pozeral. Teddy sa zarazil uprostred dverí, ale nevidel dôvod, prečo odmietnuť pozvanie svojho krstného otca. Bolo mu u nich príjemne a tak sa rozlúčil s ostatnými a nasledoval Harryho do jeho pracovne, ktorá bola od obývačky oddelená posuvnými dverami.

„Počkaj na mňa v pracovni, poviem Lilly dobrú noc a hneď sa k tebe pripojím.“

„Dobre“ súhlasil a pokračoval ďalej smerom k pracovni. Než za sebou zavrel dvere, začul na chodbe hlas svojho krstného otca, ako sa prihovára svojej dcére. Jeho hlas bol tak mäkký a plný lásky a pokoja, že si Teddy spomenul, ako sa s ním Harry rozprával týmto tónom, keď bol ešte malý chlapec. Odvtedy ubehlo už veľa času a teraz sa s ním rozpráva ako so seberovným a priateľom. Mal ho veľmi rád a vážil si ho ako človeka aj ako krstného otca. Okrem svojej starej mamy a Harryho nemal na svete nikoho iného a oni mu s veľkou snahou nahrádzali dve osoby, ktoré mu v živote chýbali najviac zo všetkého. Rodičov. Kto to nezažil, nepochopí. Ale Harry chápal. Mali toľko spoločného.... Na chodbe Harry zaželel dobrú noc oslávenkyni a sledoval, ako ruku v ruke stúpa po schodoch so svojou mamou. Potom sa otočil a zamieril do kancelárie za Teddyho.

Dievčatá vyšli po schodoch a vošli do útulnej a vyhriatej izbičky. Ginny pomohla Lilly prezliecť sa do pyžama a uložila ju do postieľky. Chvil'ku na ňu hľadela s nehou v očiach a potom odniekiaľ vytiahla malý zošit v pevných doskách.

„Čo to je?“ Spýtala sa Lilly so záujmom.

„Toto, Lilly, je môj darček pre teba. Je to denník. Môj denník.“ odmlčala sa.

„Tvoj denník, mami? Ale...?“ dievčatko bolo zmätené.

„Tento denník som dostala ja od svojej mamy a ona od svojej. Je v nej zapísaná veľmi dlhá história našej rodiny. Každá z nás si ho písala do doby, kým jej dcéra nedosiahla tvoj vek. A dnes je čas odovzdať ho ďalej. Teraz je to tvoj denník. Je začarovaný, aby mal toľko stránok, koľko bude treba a nikdy nebude chýbať. Keď budeš mať ty dcéru, dáš jej ho tiež v deň 10 narodenín, áno?“

„Mami, to je krásny darček. Môžem ho prečítať?“

„Isteže, je tvoj. Dozvieš sa v ňom veľa zaujímavých vecí, ktoré sa v našej rodine v minulosti stali. A veľa iných vecí.“

„Čo si tam písala ty, mami?“ spýtala sa opäť zvedavo.

„Môj prvý zápis je o tom, ako som stretla tvojho ocka a na prvý pohľad som sa zamilovala.“ odpovedala s trocha tajomným úsmevom. „Ale teraz už spinkaj, srdiečko. Zajtra budeš mať dost' času na to, aby si začala s čítaním, áno?“

„Dobre. A mami?“

„Hm?“

„Mám ťa rada.“ povedala a dala jej veľkú pusu na tvár.

„Aj ja teba, zlatko.“ Pobožkala ju na dobrú noc a zhasla svetlo. Chvil'ku potom počkala na chodbe, aby videla, čo dcéra urobí. Presne ako očakávala, dychtivo rozsvietila svetielko a začala čítať. Ginny sa sama pre seba usmiala. Ona vtedy urobila presne to isté, keď ten denník dostala. Nemohla sa na ňu hnevať a tak odišla dole, aby trochu upratala po večeri a hostine. Predpokladala, že Harry bude s Teddym hovoriť dlho do noci a tak sa rozhodla naňho počkať v spálni.

## Kapitola č. 6: Teddy Lupin

Harry vošiel do svojej pracovne a pohľad zastavil na kresle pri kozube, v ktorom sedel Teddy, zjavne veľmi zamyslený. Harry pristúpil bližšie a položil mu ruku na rameno. Nestrhol sa, dokonca sa zdalo, akoby mu ten dotyk dodal istotu a on sa uvoľnil.

„Tak ako bolo v Grónsku?“ spýtal sa Harry, čím prelomil ticho v miestnosti. Teddy sa postavil, aby videl svojmu krstnému otcovi do očí.

„Dobre. Správu som ti nechal na stole v úrade.“

„Áno, čítal som ju dnes poobede. Dobrá práca, som na teba hrdý.“ spokojne zhodnotil Harry a venoval mladému mužovi úsmev.

Teddyho oči zaiskrili vzrušením. Trošku sa červenal, keď potichu zašepkal: „Ďakujem, Harry.“

„Pracoval si tvrdo a poctivo. A nielen ja, ale aj tvoji rodičia by boli, keby tu boli s nami, ver mi.“ Spomienka na Remusa a Tonksovu bola pre nich oboch bolestná, ale oni boli ich súčasťou, nikdy na nich nezabudnú.

„Vlastne dnes s tebou potrebujem rozobrať určité veci týkajúce sa ukončenia tvojho výcviku.“ povedal s náznakom profesionálneho tónu a posadil sa za stôl. Ukázal na kreslo oproti nemu a pokynul Teddymu, aby sa aj on posadil.

„Ako som už povedal, pracoval si výborne a tvoja misia v Grónsku bola posledná pred prijatím do bystrozorského zboru.“

„Skutočne? Myslel som, že výcvik trvá dva až tri roky a ja som v ňom sotva rok a pol.“ prekvapene konštatoval Teddy.

„To je pravda, ale poznám ťa a vedel som, že tvoj výcvik môžem urýchliť, pretože si veľmi nadaný a dokážeš na sebe pracovať. Absolvoval si viac výcvikových akcií než niektorí bystrozori za dva a pol roka. Chcel som ťa mať čo najskôr po svojom boku a tak som trochu testoval, aký veľký nápor zvládneš.“ priznal Harry a čakal, či mu na to niečo odpovie. Nebol si istý, či sa naňho Teddy preto nenahnevá.

„Teda Harry, ty ma prekvapuješ. Ale som skutočne rád, pretože mi tým dávaš najavo svoju dôveru, ktorú si veľmi vážim.“ „Teddy, vždy som ti veril a ty si ma nikdy nesklamal. A ani tentoraz. Zvládol si všetky úlohy, prekonal všetky prekážky a ja ti s radosťou oznamujem, že o štrnásť dní zložíš slávnostnú prísahu, čím sa nadobro staneš jedným z nás.“

„Skvelé.“

„Takže teraz k oficialitám.“ Harry začal Teddymu vysvetľovať, čo všetko patrí do povinností bystrozora, aké má právomoci a čo si nesmie dovoliť. Podrobne mu priblížil, ako prebieha prijímanie nových členov a akým spôsobom zloží prísahu. Trvalo im asi hodinu, kým prebrali všetko dopodrobna a keď bolo Teddymu všetko jasné, ponúkol mu Harry pohár ohnivej whisky, ktorou si pripili na jeho doterajšie i budúce úspechy. Chvíľu len mlčky sedeli, kým sa neozval Teddy: „Povedz mi niečo o mojich rodičoch. Stará mama stále hovorí o mame, ale o otcovi toho moc neviem. Len to málo, čo už si mi povedal ty, ale to určite nie je všetko, alebo sa mýlim?“

Harry si poriadne upil z pohára a povzdychol. Vedel, že raz tento rozhovor príde. Nechcelo sa mu o nich hovoriť. Bolo to rovnaké, ako keď stratil Siriusa. Len hovoriť o ňom bolo ťažké. Občas Teddymu o Lupinovi rozprával, ale väčšinou sa tomu naozaj vyhýbal. Ale teraz? Predsa sa tomu aj tak raz bude musieť postaviť. Potláčal to v sebe veľmi dlho, možno až príliš.

„Tvoj otec prišiel učiť do Bradavic, keď som chodil do tretieho ročníka.“ začal Harry svoje rozprávanie. Teddy sa pohodlne usadil do kresla a so zaujatím počúval.

„Učil nás obranu proti čiernej mágii. Hovorilo sa, že toto miesto je prekliate a žiaden učiteľ tu nevydrží viac ako jeden rok. A v podstate je to pravda. Jediný, kto si toto miesto udržal je George Weasley a aj to až po smrti Voldemorta. Kto vie? Možno to spolu nejako súviselo. V prvom ročníku som zabil profesora Quirella, o tom si už určite počul. Profesor Lockhart je dodnes zrejme hospitalizovaný u sv. Munga a v tretom ročníku sme s napätím očakávali, kto bude ďalší.“ Harry sa na chvíľu odmlčal a po chvíľke pokračoval.

„Prvýkrát sme sa stretli v Bradavickom expresu, ktorý prepadli Mozkomori. Omdlel som, pretože keď sa ku mne mozkomor priblížil, počul som....“ naprázdno prehltol a zbieral sily vysloviť to nahlas. Už dávno ju nepočul kričať. Od tej noci s Voldemortom nie. „Počul som vždy kričať svoju mamu, keď ju Voldemort prišiel zabiť.“ Teddy zhíkol. Pripravoval sa na to, že Harry mu dnes konečne povie viac, než za celé tie roky, ale netušil, čo všetko v skutočnosti zažil. Počul od mnohých, že si vytrpel veľa, no on o tom nemal ani predstavu. Preto keď sa jeho krstný otec vyhýbal rozhovoru o minulosti, nenaliehal. Ale dnes zrejme dospel k inému záveru a Teddy sa rozhodol to využiť. Nechal ho

hovoríť, neprerušoval ho.

„Ked' som sa prebral, prvé, čo som uvidel, bola jeho strhaná, no priateľská tvár. Podal mi kus čokolády a povedal, aby som ju zjedol. Odohnal tých mozkomorov Patronovým zaklínadlom, ako som sa dozvedel neskôr. Veľmi som si ho obľúbil a mohol som povedať, že naše sympatie boli vzájomné. Ked' nám niekedy zastupoval profesor Snape, zúfal som si, čo sa s Remusom deje. Že je vlkolak sme sa dozvedeli skoro až pred koncom roka. Behom toho roka nás naučil viac, než ktokoli iný a ja som s jeho pomocou zvládol Patronovo zaklínadlo ked' som mal trinásť.“

„Skutočne? Chcem povedať, počul som o tom, že si bol najmladší kúzelník, ktorému sa to kedy podarilo, ale skutočne ťa to naučil môj otec už vtedy?“

„Presne tak. Skúšali sme to na bubákovi a ja som síce zvládol svojho Patrona, ale nebol úplný. Až do konca roka nemal úplnú fyzickú podobu. Vtedy, na konci, sa objavil Sirius. Môj krstný otec. Myslel som, že je to vrah mojich rodičov, ale zrazu sa tam objavil tvoj otec a obaja mi vysvetlili, čo sa vtedy vlastne stalo. V tej chvíli som získal človeka, ktorý pre mňa v živote veľa znamenal. Sirius chcel, aby som s ním žil a on sa mohol o mňa postarať, tak ako som sa ja snažil postarať o teba.“ pozrel naňho skúmavo, akoby sa chcel uistiť, že bol dobrým krstným otcom. Teddy to pochopil a prikývol.

„Staral si sa o mňa naozaj veľmi dobre. Aj ked' som s tebou nemohol bývať, nič mi nechýbalo. Teda....nič okrem rodičov.“

„Samozrejme. Tých nikdy nikto nemôže nahradiť.“ Chvíľu bolo v miestnosti ticho a potom Harry pokračoval.

„Ten okamih, ked' som získal príbuzného a on mi navrhol, aby som s ním býval, bol najšťastnejší v mojom živote. Viedli sme do hradu pravého vinníka, aby mohol byť Sirius očistený a nám nič nebránilo vo vytvorení novej rodiny. Ale v tú osudnú noc vyšiel mesiac a tvoj otec...“

„Sa premenil na vlkolaka“ doplnil Teddy, ked' pochopil.

„Okrem toho, že sa v Zakázanom lese potíkal vlkolak, zahnilo nás niekoľko mozkomorov smerom k jazeru. V jednom okamihu ich tam boli stovky. Skoro z nás oboch vysali dušu, ale odnikiaľ z lesa vyletel krásny Patronus v tvare jeleňa. Myslel som, že ho vyčaroval môj otec. Ale ten bol samozrejme mŕtvy. Nakoniec som zistil, že to bol môj Patronus, ktorého som vyčaroval z lesa.“ Teddy nechápal, ako mohol byť Harry v lese, ked' bol práve obklopený mozkomormi a na pokraji smrti.

„Hovorí ti niečo obracač času?“ spýtal sa Harry a vtedy Teddymu skrsla v hlave jasná myšlienka. Isteže, obracač času mohol človeka vrátiť do minulosti, ale bolo to veľmi nebezpečné. Prikývol a Harry sa usmial.

„Hermiona bola vždy veľmi aktívna a v tretom ročníku si zapísala toľko predmetov, že jediný spôsob, ako mohla všetko stíhať bolo, že používala obracač. Na konci roka nás riaditeľ poslal, aby sme s jeho pomocou zvrátili minulosť a zachránili Siriusa. Podarilo sa a ja som v ten večer vyčaroval svojho prvého fyzického Patrona vďaka najšťastnejšej spomienke z toho večera.“

„Po tomto incidente sa však po škole rozhlásilo, že Remus je vlkolak a školu opustil ďalší učiteľ obrany. Nevidel som ho veľmi dlho. Vlastne až v piatom ročníku, ked' sme sa s Ronom a Hermionou ocitli uprostred diania vo Fénixovom ráde. A aj vtedy to bola len chvíľa, čo som s ním strávil. Vtedy som tiež spoznal tvoju mamu. Pri spoločnej večeri nám predvádzala svoje schopnosti a jej vlasy mali žiarivo ružovú farbu.“ Pri tej spomienke sa Harry zoširoka usmial. Teddy si to neuvedomoval, ale ked' sa Harry naňho pozrel a rozosmial sa ešte viac, pozrel smerom ku sklenej vitríne, ktorá stála v rohu a zistil, že jeho vlasy sú v tejto chvíli ružové ako žuvačka.

„Presne takto vyzerala v ten večer.“ pritakal Harry, len čo ovládol svoj smiech. Pre istotu skontroloval, či je na dverách začarované Silencio. Keby nie, hrozilo by, že zobudí dievčatá a to naozaj nechcel, bolo už veľmi neskoro. Samozrejme, kúzlo fungovalo a nemusel sa báť, že by jeho smiech vyrušil zo sna niekoho v dome.

„To bol pre mňa naozaj ťažký rok. Na jeho konci som stratil osobu, o ktorej som si myslel, že mi ako jediná rozumie. Zabili Siriusa. Odpusť, ale o tomto nechcem hovoriť.“ Teddy prikývol.

„V ďalšom roku tvoja mama bola veľmi zvláštna. Všetci si mysleli, že je to kvôli Siriusovi, bol jej bratranec a mysleli sme si, že ju jeho strata bolestne zasiahla. Až na konci toho roku sme všetci zistili, že tomu tak nebolo. Nymphadora milovala Remusa, ale ten ju odmietal.“

„Čože? On ju nechcel?“ toto Teddymu vyrazilo dych. Vždy si myslel, že sa jeho rodičia veľmi milovali, aspoň tak ako Harry s Ginny či Ron s Hermionou.

„Samozrejme, že ju miloval. Ale odmietal si pripustiť, že niekto môže milovať jeho. Vlkolaka, ktorý bol podľa jeho názoru nebezpečný nielen sebe, ale aj všetkým vo svojom okolí. Báť sa pripustiť k sebe Tonks, aby jej neublížil. V

deň, keď zomrel Albus Brumbál sa mu pred nami všetkými vyznala zo svojej lásky, a hoci ju znova odmietol neviem ako sa to zomlelo, na pohreb prišli spolu a obaja žiarili šťastím. Následne nám Remus cez prázdniny na Billovej svadbe oznámil, že Tonksová čaká dieťa. Teba, Teddy. Tvoj otec bol šťastný, no vystrašený zároveň. Báł sa, aby si nebol rovnako postihnutý, ako on. Aby si nebol vlkolak."

„A preto sa stalo to, čo je dosť ťažké pochopiť."

„Čo sa stalo?"

„Remus sa chcel pridať k nám a pomôcť nám hľadať vitéály."

„On nás chcel opustiť?" zašepkal Teddy zlomeným hlasom.

„Tak nejako to vtedy vyzeralo," pripustil Harry.

„A urobil to?"

„Nie, pretože v tej chvíli ma svojim rozhodnutím tak našťval, že som ho nazval zbabelcom a veľmi sme sa pohádali."

„Ak nás chcel opustiť, máš pravdu, bol zbabelec."

„Nie Teddy. Tvoj otec nebol nikdy zbabelý. To si pamätaj." zahriakol ho Harry a sám pocítil výčitky svedomia, že si to vôbec o Lupinovi niekedy mohol myslieť.

„Ale..."

„Teddy, tvoj otec vás chcel len ušetriť trápenia. Báł sa, že na teba preniesol svoje preklatie a nechcel pozerat' do očí tvojej mamy a vidieť v nich sklamanie a zúfalstvo. Neprežil by, keby sa jej malo niečo stat', alebo ak by bola nešťastná. Ale po tejto hádke sa k nej vrátil a keď sme sa stretli po niekoľkých mesiacoch, pribehol s tvou fotkou a ukazoval ju všetkým naokolo. Taký bol šťastný. Poďakoval mi, že som ho priviedol k rozumu a požiadal ma, aby som ti šiel za krstného otca."

„A ty si súhlasil." prikývol a na jeho tvári sa rozhostil spokojný výraz. Nakoniec predsa len boli jeho rodičia šťastní. Aspoň na chvíľu.

„A potom?" spýtal sa priškrteným hlasom, pretože tušil, čo príde.

„Potom som ich videl naposledy v ten deň, čo nás obaja navždy opustili." zašepkal Harry a potlačil slzy, ktoré ho páľili v očiach.

„Tvoja mama nemohla vydržať v bezpečí, keď vedela, že Lupin môže zomrieť."

„Ale čo ja? Na mňa nemyslela?"

„Teddy, určite myslela. Verila, že s jej matkou budeš v bezpečí a v tej chvíli sa musela rozhodnúť. Riskovať život muža, ktorého milovala, aby mohla byť s tebou, alebo ísť a bojovať proti zlu po jeho boku, aby v prípade, že ani jeden neprežije, mohol si žiť ty v bezpečnom svete. Tonksová bola skvelý bystrozor, nemohla by zostať len tak sedieť. Som si istý, že keď raz budeš mať svoje deti, pochopíš to. V tejto chvíli by som sám urobil to isté." povedal vážne Harry a dúfal, že týmto sa ich debata končí.

„Ďakujem. Ďakujem ti, že si mi to všetko povedal, Harry. Škoda, že si na nich nepamätám. Museli to byť dobrí ľudia."

„Áno, to boli a nadovšetko ťa milovali, chlapče." Teddy prikývol na súhlas a potom ešte obaja mlčky sedeli a hľadeli do plameňov tancujúcich v krbe. Teddy vstal ako prvý.

„Myslím, že si pôjdem ľahnúť."

„Iste, Ginny ti pripravila hosťovskú izbu, dobrú noc."

„Dobrá, Harry."

## Kapitola č. 7: Prvý krát po rokoch

Teddy zanechal Harryho samého v pracovni. Ten ešte chvíľu ticho sedel, no potom vytiahol brko a pergamen a začal písať dlhý list svojmu synovi. Najskôr napísal Alovi, ale hneď potom samozrejme Jamesovi. Nezabudol mu napísať, že má radosť z toho, ako bratsky sa správa k Albusovi a nech ako bratia aj naďalej držia spolu. Obom im podrobne opísal Lillyinu oslavu a v jej mene obom podakoval za darčeky, ktoré jej venovali. Keď boli oba listy pripravené k odoslaniu, zavolať z okna sovu, ktorá sedela na bydielku pred domom. Zrejme sa práve vrátila z lovu, lebo v zobáku držala mŕtву myš. Potichu zahúkala a priletela k Harrymu, ktorý jej opatrne priviazal oba zvitky na nohu.

„Tak leť, aby nemuseli čakať.“ rozkázal jej a naposledy ju opatrne pohladkal po hlave. Nato sa vzniesla do vzduchu a o chvíľu nebolo možné vidieť nič, len čiernu škvrnu na oblohe, vzdalujúcu sa smerom k Bradaviciam.

Spokojný Harry sa potichu presunul do spálne, kde už pokojne spala Ginny. Než vošiel do sprchy, opäť použil Silencio, aby ju šum tečúcej vody nezobudil. Potom si aj on ľahol vedľa nej a ešte chvíľu pozoroval jej anjelsky krásnu tvár, kým nezaspal.

Zobudil sa zrejme neskôr, než zvyčajne, pretože Ginnyino miesto vedľa neho bolo prázdne. Rýchlo vstal, prezliekol sa a než vyšiel z izby, začaroval posteľ, ktorá sa úhladne postlala. Ginny aj s Lilly boli už v kuchyni a spoločne pripravovali raňajky. Miešané vajčička so slaninou. Vôňa pečenej slaniny sa niesla celou miestnosťou a len čo sa posadil ku stolu, objavil sa pred ním tanier tenkých, do chrumkava vypečených plátokv slaniny.

„Dobré ráno, ako ste sa vyspali?“ spýtal sa oboch a zoširoka sa na ne usmial. Aj ony sa usmiali a sprisahanecky na seba žmurkli.

„Veľmi dobre“ odpovedali zborovo. Mali svoje malé tajomstvo a rozhodli sa nechať si ho pre seba. O malú chvíľu sa k nim pridali aj Teddy a všetci nadšene hovorili o všetkom možnom. Bola sobota a normálne Harry nemusel ísť do práce, no na dnes si naplánoval návštevu Draca Malfoya. Nevedel presne, čo od toho očakávať. Za tých posledných devätnásť rokov sa stretli len niekoľkokrát a nikdy si nevymenili viac než pár zdvorilostných fráz či pozdrav. Harry bol ten, ktorý na ministerstve svedčil proti Luciusovi, ale aj ten, ktorý prosil, aby Draco a Narcissa neboli potrestaní. Ako už povedal Kingsley, mal k tomu svoje dôvody a čo sa Draca týkalo, rozhodol sa dať mu šancu. Ako raz povedal Sirius, každý je v pätnástich idiot. Ale dnes prvý krát ide za Dracom, aby s ním hovoril. Bol z toho stretnutia dosť napätý. Nepovedal o tom nikomu okrem Kingsleyho. Ani Ron či Hermiona by zrejme nepochopili jeho správanie. Keď sa zrazu objavil v hale v cestovnom plášti a oznámil Ginny, aby ho nečakala s obedom, pretože sa zdrží, pozrela naňho prekvapene, no nevyzvedala. Vedela, že keď bude chcieť, povie jej o tom. Rozlúčili sa a Harry sa premiestnil neďaleko Malfoyovho starého panstva. Draco tu žil so svojou ženou, synom a s matkou, ktorá bola sama od doby, čo Lucius skončil v Azkabane.

Panstvo bolo veľkolepé a dobre udržiavané ako vždy. Pozemky prislúchajúce k domu boli rozľahlé a pokojne by na nich mohlo stáť ešte niekoľko ďalších domov. Malfoyovci si vždy zakladali na moci a luxuse, a Draco nebol iný. Dlhými a rýchlymi krokmi prešiel krížom cez záhradu a uchopil do ruky ťažké mosadzné klopadlo, aby ohlásil svoju návštevu. Otvoril mu domáci škriatok a vyzval ho, aby vstúpil.

„Čo si prajete?“ spýtal sa ho a zostal čakať pred ním, kým Harry neprezradil účel svojej návštevy. Potom sa stratil v jedných dverách, ktoré zrejme viedli do prijímacieho salónu. Netrvalo dlho a dvere sa otvorili. Vyšiel z nich vysoký muž s blond vlasmi sčesanými dozadu. Keby mal Draco dlhšie vlasy, jeho podoba s otcom by bola ešte väčšia. Na jeho tvári sa zračil povýšenecký výraz, ale aj prekvapenie. Nikdy by nečakal, že ho navštívi jeho najväčší nepriateľ zo školských čias, sám Harry Potter osobne.

„Ty?“ spýtal sa prosto a čakal.

„Tiež ťa rád vidím, Malfoy.“ odpovedal mu Harry rovnako chladným tónom.

„Prečo si prišiel?“ vyštekol naňho pán domu. „Nestačilo ti, že už si nám dost' zničil životy? Stále nemáš dost'?“ kypel zlost'ou.

Než ktokoľvek stihol niečo ďalšie povedať, vo dverách sa objavila Narcissa Malfoyová.

„To by stačilo, Draco.“

„Dobrý deň, pán Potter.“ povedala chladne, no bez náznaku zlosti. Zrejme aspoň ona pamätala na to, že Harry Dracovi zachránil život a jej vlastne tiež.

„Čomu vd'áčime za vašu návštevu?“ spýtala sa vecne a rukou naznačila, aby sa všetci presunuli do salónu.

„Som tu služobne, povedal by som“ odpovedal Harry, len čo sa posadil do kresla naproti Narcisse a Dracovi. Zdalo sa,

že pri slove služobne Draco zbledol ešte viac, no z jeho výrazu sa vytratila všetka zlosť, ktorá vytryskla na povrch tam v hale.

„Som tu, aby som vám osobne oznámil, že Lucius Malfoy je po smrti.“ Tak a je to vonku, dodal v duchu sám pre seba. Čo chceš robiť ďalej? Prejaviť im ľútosť? Všetci v tejto miestnosti vedia, že ho neľutuješ a nikdy nebudeš.

„Takže si prišiel osobne, aby si sa radoval z našej straty?“ spýtal sa Draco a jeho tvár opäť zosinela zlosťou.

„Nebýva zvykom, že sa úmrtie v Azkabane oznamuje osobne. Telo sa spáli a oznámenie príde rodine sovou.

Ministerstvo neberie ohľady na pozostalých u väzňov ako bol Lucius.“ povedal pokojne a snažil sa nevnímať Dracovu zlosť. Keď to vravel, pozeral pritom do svetlých očí jeho matky.

„A neprišiel som, aby som sa tu radoval, ale preto, že hoci sme sa v škole neznášali, boli sme spolužiaci. A uvedom si, že aj ja som mal blízkeho človeka, ktorý poznal utrpenie Azkabanu. Možno tam nezomrel, no ja som nikdy nemal možnosť ho ani len pochovať a o to horšie som jeho smrť niesol. A aj keď si to tvoj otec zaslúžil, bol to tvoj otec a ja som si myslel, že by si mu chcel vystrojiť dôstojný pohreb, ako sa patrí. Nemusíš mi za to ďakovať, to by som od teba ani neočakával. Ale neurážaj ma tým, že si myslíš, že som sa ti prišiel vysmiať do tváre. Čo bolo, bolo a je to za nami. Uvedom si Malfoy, že už nie sme deti a ak sa tak aj naďalej budeme správať, ako myslíš, že sa budú k sebe správať naše deti?“ na konci tohto výbuchu sa už len ťažko ovládal. Zrejme je to stále rovnaký tupec ako kedysi. Aspoň čo sa týkalo jeho predsudkov k Harrymu.

„Máte pravdu, pán Potter. Ceníme si, že sa budeme môcť s manželom rozlúčiť.“ pokojne povedala Narcissa Malfoyová. Táto žena to niesla s absolútnym pokojom.

„Draco?“ pozrela na syna a v tom jedinom slove jasne vyjadrila, že očakáva od neho odpoveď. Ten, ešte stále prekvapený Potterovými slovami, prikývol.

„Áno, mama. Vystrojíme mu pohreb. Ak ma ospravedlníte, pôjdem si niečo zariadiť.“ Vstal a s pohľadom upreným k zemi odišiel zo salónu.

Keď Harry s Narcissou osameli, žena naňho uprela svoje oči a spýtala sa:

„Prečo to pre nás robíte? Myslela som, že nás nenávidíte. Môj manžel aj syn vám za tie roky spôsobili veľa problémov a priznám sa, nebránila som im v tom. Poznala som vášho otca a myslela som, tak ako ostatne väčšina, že ste rovnako namyslený a arogantný ako on. Dnes vidím, že som sa vo vás mýlila.“

„Máte pravdu, nie som ako môj otec, hoci nesúhlasím s tým, že bol arogantný. A kým odpoviem na vašu otázku, ani Draco nie je ako jeho otec. Sám som teraz otcom a vidím, ako veľmi nás ovplyvňuje výchova. Vždy som Draca neznášal a viem, že nikdy nemôžeme byť priatelia. Ale kvôli mojim deťom by som rád skončil s tou otvorenou nenávisťou. Nechcem, aby si naše deti medzi sebou budovali rovnako nepriateľské vzťahy len kvôli našim vzájomným predsudkom.“

„To sú naozaj veľmi múdre slová, pán Potter. Kiež by to pochopil aj môj syn. Po udalostiach posledných rokov som sama bola nútená prehodnotiť svoje názory. Zachránili ste môjho syna z plameňov a nás oboch pred Azkabanom. Nemyslite si, že som na to zabudla. Ale nikdy som vám za to nepodakovala. A dnes....som naozaj rada, že sú ľudia, ktorí nemyslia len na seba a dokážu odpúšťať.“

„Áno, sú veci, ktoré môžeme odpustiť a nie je dôvod tak neučiniť.“

„Iste. A keď už sme hovorili o deťoch, môj vnuk, Scorpius...“

„Viem, chodí do rovnakého ročníka ako môj syn.“ skočil jej do reči Harry.

„Scorpius nie je ako Draco. Podobá sa viac na svoju matku Helenu. A hoci bol zaradený do Zmijozelu, je to skromný a inteligentný chlapec.“ Ďalej nepokračovala, ale Harry porozumel.

„Nič by som nemal proti tomu, keby moji chlapci našli priateľov aj mimo Nebelvírsku fakultu, dokonca ani keby šlo o syna Draca Malfoya.“

„Neviem, či by s tým rovnako súhlasil Draco, ale ako sme sa všetci presvedčili, nesmieme súdiť ľudí len podľa toho, z akej rodiny pochádzajú. A ja to nezabudnem pri vhodnej príležitosti pripomenúť, spolaťhnite sa.“

„Bol by som radšej, keby Draco dospel k istým záverom sám, a čo sa týka detí, nechaj by som na nich, ako sa rozhodnú.“

„Samozrejme. Ešte raz ďakujem a verím, že toto nie je naše posledné stretnutie.“

„To určite nie. Tak teda, všetky potrebné papiere na prevoz tela vám budú doručené v priebehu niekoľkých dní. Prajem pekný deň, madam“

Narcissa ho osobne odprevadila k dverám a potom sa vrátila k svojim povinnostiam. Harry sa svojou návštevou

presvedčil, že hoci je táto žena veľmi hrdá, dokáže svoju chybu otvorene priznať a nedrží sa svojich zásad len preto, že jej ich vštíepili. Je to žena schopná rozhodovať sama za seba. Možno raz aj jej syn pochopí to, čo pochopila ona.

## Kapitola č. 8: Nové družstvo

Keď v ten istý deň ráno do Bradavíc prišla pošta, jedna snežná sova zamierila k Nebelvírskemu stolu a vyhl'adala Albusa. Ten od radosti zvýskol a rýchlo jej odviazal dva zvitky pergamenu z nohy. Pozrel na ne a jeden podal bratovi, ktorý sedel vedľa neho. Čítal otcov list dookola niekoľkokrát a žiaril šťastím. Aj James sa usmieval. Aj keď ešte rodičom nestihol napísať, oni naňho samozrejme mysleli. Veľmi ho potešila najmä otcova pochvala za jeho správanie a rozhodol sa, že v tom bude pokračovať, ak to znamená, že to otca poteší. A nielen to, mal Albus rád a nevadilo mu tráviť s ním svoj voľný čas. Jeho priatelia sa stali aj jeho priateľmi. Ale Albus si našiel aj svojich vlastných a spolu s Rosie a Arniem Nelsonom sa stali novou nebelvírskou trojicou podobnou Harrymu, Ronovi a Hermione. Nie že by to niekto z nich čo i len tušil, ale učitelia v zborovni často žartovali o tom, že sa vrátili späť o niekoľko rokov, keď v školských laviciach sedeli rodičia týchto detí.

Pri stoloch vo Veľkej sieni sedelo už len pár oneskorencov a aj tí už dojedali posledné sústa. Albus s Jamesom boli medzi nimi, keď k nim zozadu pristúpila vysoká postava a čakala, kým si ju všimnú.

„Dobré ráno, chlapci.“

„Ahoj, strýko George.“ pozdravili zborovo James, Al a Rosie. Na vyučovaní ho oslovovali titulom profesor, ale dnes je sobota a oni nie sú na hodine.

„Počujte vy traja, Neville vám to už určite vravel, ale chcel som vám to pripomenúť. Dnes je konkurz do Nebelvírskeho famfrpálového družstva a ja by som vás tam rád videl, čo vy na to?“

„Ten konkurz vedieš ty? Myslel som, že to má na starosti kapitán družstva.“ divil sa James.

„To síce áno, ale minuloročné družstvo bolo zložené prevažne zo študentov šiesteho a siedmeho ročníka a tak je nutné vytvoriť ho takmer celé nové. Takže ma Neville požiadal, či by som mu s tým nepomohol. A tomu som nemohol odolať.“ dodal so šibalským úsmevom na tvári.

„James, cez prázdniny som si všimol, že by si mohol byť veľmi dobrý obranca, čo myslíš?“

„To by bolo super.“ nadšene prikyvoval chlapec.

„A čo ty Al? Pokúsiš sa byť d'alším skvelým chytačom v rodine Potterových?“ žmurkol učiteľ na mladšieho z bratov.

„Ale ja som myslel, že prváci hrať nemôžu.“ divil sa Al.

„To bola pravda predtým, než na túto školu nastúpil váš otec. Bol to najmladší chytač za posledných sto rokov, ako vtedy povedala profesorka McGonagallová. Odvtedy síce nehral žiaden prvák, ale rozhodne to nebolo preto, že by nemohol. Tak čo? Videl som vás lietat' všetkých ešte skôr než ste sem prišli. A som rád, ste všetci zdedili nadšenie a talent pre túto hru. To platí aj pre teba, Rosie. Ron by bol rád, keby si sa zapojila.“

„Ja viem, ocko mi to vravel, ale myslím, že túto úlohu prenechám Hugovi. Ja sa radšej budem venovať učeniu.“ zahlásila dievčina a zatvárala sa veľmi dôôležito.

„Ty si úplne ako tvoja mama, vieš to?“ spýtal sa pobavene George a pokrútil hlavou. Dievčatku sa na tvári rozžiaril nadšený úsmev.

„Tak ako myslíš, ale samozrejme sa môžeš prísť pozrieť a povzbudiť nás, dobre?“

„Prídem rada, strýko.“ pritakala. Venoval im ešte krátky pohľad a odkráčal do svojho kabinetu. Sám pre seba sa usmieval. Keby mu niekto niekedy povedal, že sa vráti do Bradavíc ako učiteľ, a že ho tá práca bude navyše tešiť, bol by sa mu vysmial. Tu, obklopený deťmi svojich priateľov a príbuzných, čerpal energiu potrebnú pre život. Po bratovej smrti skoro prestal žiť vlastný život, no v Bradaviciach našiel nový zmysel a rany na jeho duši sa pomaly, ale isto zacelili. Prezliekol sa rýchlo do svojho starého famfrpálového habitu, ktorý mu aj po rokoch padol ako uliaty a s metlou v ruke zamieril na ihrisko, kde sa už schádzali prví záujemcovia do družstva. Postavil sa vedľa Nevilla a spoločne sledovali stále nových prichádzajúcich.

„Tak toto bude asi veľmi dlhý deň.“ skonštatoval Neville a pozrel na svojho priateľa, ktorý si zrejme myslel to isté. George však mal s famfrpálom skúsenosti a vedel, že pri prvom pokuse ich dosť vypadne. A tak aj bolo. Najprv ich rozdelil do skupiniek po desať a nechal ich preletieť okolo ihriska. Netrvalo dlho a viac ako polovica adeptov bolo vyradených. Potom ich rozdelil do skupiniek podľa postu, na ktorom chceli hrať a samotný konkurz začal. V tejto fáze sa k Georgovi na pomoc pridali dve pôvodné členky družstva, Bella Brightonová zo šiesteho ročníka a piatačka Sarah Englová. Obe hrali na poste strelcov. Tie preverovali obrancov na jednej strane ihriska, kým George vyberal dvoch odrážačov. Záujemcov bolo asi pätnásť a on si ich najprv preveril na zemi. Potom, keď vybral päť najlepších, ktorí sa do potlouku dokázali trafiť presne a vhodnou silou, vzniesol sa do vzduchu s každým z nich a vo dvojici odrážali jeden

potlouk za druhým, kým nevybral tých najlepších, Roba Willisa a Petra O'Donella. Dievčatá si už tiež vybrali obrancu a dokonca tretieho strelca. Samozrejme, ako George s Nevillom predpokladali, obrancom sa stal James a strelcom Alov priateľ Arnie.

Teraz prišla najviac očakávaná časť konkurzu, výber chytača. Albus nakoniec podľahol pokušeniu a za podpory svojho brata a kamarátov sa rozhodol tiež skúsiť šťastie. Všetci členovia družstva, aj tí čo v konkurze neuspeli sa teraz posadili na tribúnu a so záujmom sledovali výber. George mal vlastný nápad, ako chytača vybrať. Začaroval loptičku len o málo väčšiu než je skutočná zlatonka a bola žiarivo červená, aby bola dobre viditeľná. Samozrejme použil kúzlo, vďaka ktorému lietala rovnako rýchlo. Jeho zámerom bolo vyskúšať, ktorí adept chytí túto, ktorú vidieť dobre a najlepších dvoch bol rozhodnutý preskúšať s pravou zlatonkou, ktorá sa hľadá ťažšie.

Stálo pred ním osem chlapcov, ktorých rozdelil do dvojíc. Každá dvojica vzlietla do vzduchu a ten, ktorý ju chytil prvý, postúpil ďalej. Ich počet bol optimálny, preto nemusel premýšľať, ako ich kombinovať a dvojice vyhovovali najlepšie. Boli to prevažne druháci a tretiaci a Al bol medzi nimi najmladší. Ale nikoho neprekvapilo, že sa dostal do najlepšej dvojice, ktorá mala striehnúť na pravú zlatonku. Sotva malá loptička zatrepotala krídelkami a vzniesla sa k oblohe, Al naskočil na bratovu Kométu a než sa druhý chlapec stihol spamätať, pristál na zemi so trepotajúcou sa zlatonkou v pravej ruke. Z tribúny sa ozval nadšený jasot a potlesk a všetci sa rozbehli k svojmu novému chytačovi. Rosie sa mu vrhla okolo krku a brat ho spokojne potľapkal po ramene. Osobne mu prišli blahoželať aj Neville s Georgom a Albus bol neuveriteľne šťastný. Podal bratovi jeho metlu a dúfal, že teraz aj on od rodičov dostane vlastnú. Bude ju potrebovať.

Slnko nad Bradavicami pomaly pohasínalo a na ihrisko sa znieslo šero. Profesori zahnali svojich študentov do hradu a bolo na čase, pretože vonku sa už citelne ochladilo. Po večeri vo Veľkej sieni objavili študenti Nebelvírskej fakulty vo svojej spoločenskej miestnosti nejaké zákusky a maslové ležáky, ktoré im v kuchyni objednal ich vedúci fakulty na oslavu nového famfrpálového družstva. Všetci sa nadšene pustili do pripravených pochúťok a keď sa všetci dostatočne vyrozprávali z prvotného nadšenia, bratia James a Albus si spoločne sadli ku krbu a začali písať listy rodičom. Každý im vyrozprával svoje zážitky z konkurzu a nakoniec ich poslali Jamesovou sovou, ktorej dal meno Alfréd. Napokon hlasy pomaly utíchali a v spoločenskej miestnosti sa rozhostilo ticho. Pod rúškom noci spali celé Bradavice a nik ani len netušil, že tam niekde v dialke pod povrchom vie niečo, čo sa ďalej nechce skrývať. Zlo bolo pripravené znovu zaútočiť.

## Kapitola č. 9: Kamenný oblúk

Zubaté slnko na oblohe stúpalo vyššie a vyššie a odrážalo sa v kvapkách rosy, zachytených na drobných pavučinkách. Bolo tu babie leto. Slnčné lúče zabľúdili aj k jednému z okien rodinného domu v Godrikovom dole, kde práve pri stole sedelo niekoľko dospelých čarodejníkov a dve deti. Bola nedeľa ráno a vtedy sa Potterovci a Weasleyovci schádzali na raňajky v jednom z domov. Tento krát sa zišli v Ronovom dome. Bol to menší poschodový dom s veľkým množstvom okien s výhľadom na každú svetovú stranu. Zdal sa pomerne malý, no vnútri bolo dost miesta pre štvorčlennú rodinu a s priestorom nebol problém, ani keď sa zišla väčšia spoločnosť. Ginny pomáhala Hermione s prípravou jedla, kým Harry rozprával Ronovi novinky z Bradavíc, o ktorých im písali deti.

„Tak sa mi zdá, že Albus by mal dostať novú metlu skôr, než na Vianoce.“ povedal ešte Harry smerom k Ginny. James svoju kométu dostal na Vianoce v prvom ročníku a pre Albusa plánovali to isté.

„Určite, a tiež sa musíme pripraviť na to, že budeme častejšie dostávať sovy zo školy o tom, aké zranenia utrpeli pri tréningoch a zápasoch.“ povzdychla Ginny. Vedela, že ide o tvrdý šport, ale sama bola hráčkou za Nebelvírske družstvo rovnako ako Harry a bola rada, že v tom deti pokračujú.

„Len dúfajte, že Al neskončí na ošetrovni po každom zápase, ako tuto Harry.“ neodpustil si Ron uštipačnú poznámku, ktorou všetkých rozosmial.

„No počkaj, kamarát. Môžem snáď za to, že sa to vždy nejako zvrtno? Pokiaľ viem, nikdy si sa nest'ážoval, keď som nám vyhral zápas.“ vrátil mu so smiechom Harry.

„Ja viem, bol si najlepší chytač od čias svojho otca a celý Nebelvír bol hrdý na to, že je to tak. Všetky ostatné fakulty nám ťa závideli. Dokonca aj Zmijozel. Nikdy nezabudnem na výraz na Malfoyovej tvári, keď si ho porazil.“ uškrnul sa. Raňajky ladne pristali na stole pred každým z nich a obe dievčatá sa posadili ku svojim manželom a deťom k okrúhlemu stolu.

„Keď už je reč o Dracovi, včera som bol za ním.“ poznamenal akoby nič Harry, no jeho slová nezostali nepovšimnuté. Všetci pri stole otočili pohľady jeho smerom. Ron sa zastavil s vidličkou na polceste k ústam a neveriacky zazeral. Hermiona od prekvapenia zabudla zatvoriť ústa a jediná Ginny pokojne pozerala na Harryho. Vedela, kde včera bol, ale nevedela prečo. Nechala na ňom, kedy jej o tom povie. Zrejme sa rozhodol, že teraz je správny čas povedať to aj priateľom.

„Lucius Malfoy zomrel pred pár dňami v Azkabane a ja som to bol oznámiť jeho synovi a manželke.“ dodal na vysvetlenie.

„A to je štandardný postup, že vedúci bystrozorského oddelenia takéto správy oznamuje osobne?“ vybuchol Ron, aj keď dobre vedel, aké sú postupy v prípade smrti v Azkabane.

„Nie, Ron.“ Harry hovoril ešte stále pokojne, no v duchu sa pripravoval na ďalší výbuch Ronovho hnevu. Medzitým sa Hermiona spamätala z počiatočného šoku a snažila sa Rona upokojiť. Ginny radšej poslala deti do izby. Nie je nutné, aby boli pri tejto absurdnej hádke. Aj deti cítili napätie v kuchyni, ktoré by sa dalo krájať a neprotestovali. Radšej vybehli po schodoch a zavreli sa do Hugovej izby.

„Do pekla, Harry! Je to Malfoy. Čo tým sleduješ? Zabudol si aký je to kretén?“ neovládol sa viac Ron a naplno vypustil svoj hnev na povrch.

„Počúvaj ma, Ron. Nechcem od teba, aby si chápal, prečo to robím, lebo toho zrejme nikdy nebudeš schopný.“

„A čo chceš robiť? Chceš sa stať jeho priateľom a navštevovať ho v tom jeho snobskom paláci, či čo?“

„Nikdy nebudem priateľom Draca Malfoya a ty to vieš lepšie, než ktokoľvek iný. Ale je na čase chovať sa dospelé a zakopať vojnovú sekeru, nemyslíš? Povedal som ti to už veľakrát. Nechcem, aby naše deti pokračovali tam, kde sme my skončili. Je to jasné?“ Harry už tiež zvýšil hlas, pretože Ronova tvrdohlavosť ho niekedy doslova vytáčala.

„Ronald“ okríkla ho teraz už aj Hermiona. „Prestaň už s tým. Harry má pravdu. Deti nemôžu za chyby svojich rodičov. A prestaňte sa hádať vy dvaja.“ zakončila. Sama síce nechápala, prečo Harry zmenil názor, ale trvalo to už nejakú dobu a ona mu verila a vedela, že má k tomu vlastné dôvody. Ani ona si neželala, aby Rosie či Hugo chovali nepriateľstvo voči komukoľvek v škole. Teda, určite nie kvôli dávny predsudkom vzniknutým na základe detinského správania niekoľkých chlapcov. Harry pohľadom poďakoval Hermione, že zabránila ďalšej slovnej bitke a hoci Ron stále ešte penil a bol červený od zlosti, nepovedal nikto z nich už ani slovo k tejto téme. Zvyšok dopoludnia prebiehal celkom pokojne, hoci bola atmosféra ešte mierne napätá. Harry však nepocíťoval len napätie v miestnosti. Niekde vo vnútri ho hľadal zvláštny pocit, že sa niečo deje. Niečo zlé.

V okamihu, keď si pomyslel, že by mal zistiť, čo sa deje, sa v kozube rozhoreli zelené plamene a v nich sa objavila hlava ministra kúzel.

„Dobrý deň“ pozdravila vznášajúca sa hlava Kingsleyho Pastorka. „Nerád ruším, ale potrebujem hovoriť s Harrym a nezastihol som nikoho doma, tak som si myslel...” Harry vyskočil spoza stola a prerušil ho uprostred vety.

„Som tu, Kingsley, čo sa deje?“ nemal z toho dobrý pocit.

„Potreboval by som t'a tu na ministerstve. Hneď.“ povedal tónom, ktorému sa nedalo odporovať. Harry prikývol a letmo sa rozlúčil s Ginny a priateľmi.

„Vrátim sa, len čo budem môcť.“ zašepkal jej do ucha predtým, než ju pobožkal.

„Bud' opatrný“ zavolala za ním, keď už bol pri kozube. Hodil letax do ohňa a vyslovil adresu ministerstva. Keď aj on zmizol v plameňoch, v kuchyni na seba ostali zarazene pozerat' tri dospelé osoby. Nestávalo sa často, aby minister odvolal Harryho uprostred voľného víkendu pre nič za nič. Mohli si len domyslieť, čo sa stalo. No to, čo sa dialo v skutočnosti, by nenapadlo nikoho. Ani Harryho samého.

Vošiel do ministrovej kancelárie, kde už naňho čakal minister a vedúci oddelenia záhad. Oddelenie záhad skrývalo mnoho tajných informácií a artefaktov čiernej mágie a bolo to jedno z najstráženejších oddelení ministerstva. Aj keď Harry si o tom myslel svoje. Ved' bol len študentom piateho ročníka, keď sa so svojimi priateľmi dostal do Odboru záhad, kam ho vlákal Voldemort do pasce a kde jeho vinou zomrel Sirius. Pozdravil sa s oboma a čakal na vysvetlenie.

„Z oddelenia záhad zmizol Oblúk smrti.“ oznámil mu vážnym hlasom Kingsley.

„Myslíš ten kamenný oblúk, v ktorom zmizol Sirius? Ale ako? Kedy?“ pozeral z jedného na druhého a očakával vysvetlenie.

„Nevieme.“ povedal vyplašene malý plešatý mužik menom Albert Back. „Zrejme niekedy v noci. Pri pravidelnej nočnej obhliadke bolo všetko v poriadku a pri ďalšej kontrole ráno bol oblúk preč.“

„Pristihli ste niekoho?“

„Nie, naše monitorovacie zariadenia ani ochranné kúzla nevykazovali žiadnu neoprávnenú osobu na oddelení.“

„Vaše ochranné kúzla zlyhali už v minulosti, bolo by možné, aby sa to stalo znova?“ spýtal sa Harry rozladene.

„Naše ochrany boli po poslednom incidente niekoľkonásobne posilnené, ale vylúčiť to nemôžeme.“ priznal Albrt a pozeral do zeme.

„Harry.“ oslovil ho teraz minister. „Chcem, aby si vyšetrovanie viedol osobne. Ten oblúk musíme nájsť, než bude neskoro a stane sa niečo strašné. Rozumieš?“

„Samozrejme. Budem potrebovať presný zoznam zamestnancov vášho oddelenia a rozpis služieb.“ prikázal Albertovi a ten neváhal a využil príležitosť opustiť ministrovu pracovňu, aby splnil rozkaz. Keď sa za ním dvere zavreli, Harry a Kingsley sa posadili ku stolu a viedli spolu vážny rozhovor týkajúci sa nasledujúceho vyšetrovania a dôsledkov, ktoré z toho plynú.

## Kapitola č. 10: Vyšetrovanie

Z ministrovej kancelárie zamieril Harry rovno do ministerskej knižnice, aby našiel viac informácií o zmiznutom predmete. Nejaké knihy už mal doma, ale stále to nestačilo. Našiel tu niekoľko zaprášených kníh o starodávnych artefaktoch, d'alšiu s názvom Pozostatky čiernej mágie a Medzi životom a smrťou. Knihy ako tieto by človek nikdy nenašiel v Bradavickej knižnici a aj tu bolo ich požičiavanie prísne obmedzované. Samozrejme pre Harryho žiadne obmedzenia neplatili. Vzal si knihy do svojej kancelárie. Cestou stretol len pár ľudí, ktorí mali práve v nedeľu službu, ostatní si užívali voľný víkend. Harry však musel povolať pár bystrozorov, aby mohol zahájiť vyšetrovanie. Kozubom zavolať dvoch svojich služobne starších kolegov a keď sa k nemu pridali, informoval ich o vzniknutej situácii. Nemali žiadne stopy, takže museli začať na odbore záhad.

Najprv preskúmali miestnosť, z ktorej oblúk zmizol. Harry vyslovil niekoľko zložitých latinských zaklínadiel, no neobjavil nič, čo by svedčilo a prítomnosti niekoho nepovolaneho, presne ako tvrdil Albert. Ale po oblúku ani stopy. Jediné, čo svedčilo o jeho prítomnosti v tejto miestnosti bola čierna mágia, ktorú bolo cítiť vo vzduchu. Raz mu Brumbál povedal, že dokáže vycítiť prítomnosť mágie, no Harry tomu vtedy nerozumel. Teraz je však aj on jedným z tých, čo ju dokážu vycítiť. A práve na tomto mieste bola jej koncentrácia tak vysoká, až sa čudoval, že sa nerozšírila ďalej po celom ministerstve. Keď po dôkladnej prehliadke nič nezistili, Harry zabezpečil miestnosť a poveril kolegov výsluchom. Nemali veľmi na výber a či chceli, alebo nie, museli začať medzi pracovníkmi odboru záhad. Harry vedel, že to môže trvať aj hodiny a on potreboval preštudovať tie knihy, aby sa o záhadnom oblúku dozvedel čo najviac. Rozhodol sa vziať si ich so sebou a vrátiť sa domov. Požiadal kolegov, aby ho osobne informovali o tom, čo zistia a kozubom sa vrátil do svojho domu v Godrikovom dole. Nikoho doma nenašiel a tak si len rýchlo pripravil sendvič a zavrel sa v pracovni. Na stole si rozložil všetky knihy, vrátane tých, ktoré mal vo svojej knižnici. Tie si kúpil, aby zistil, či nie je nejaká nádej na záchranu Siriusa. Šanca, že je to možné bola mizivá, no Harry pátral, kým neodhalil skutočnú podstatu oblúka. Znova si vyhladal príslušnú kapitolu v knihe, ktorú už predtým čítal. Stálo v nej: Kamenný oblúk, známy tiež ako Oblúk smrti je jedným z najstarších magických artefaktov. Jeho pôvod nebol nikdy dokázaný a môžeme sa o ňom len dohadovať. Predpokladá sa, že ho vytvoril jeden zo zakladateľov Bradavickej školy čar a kúzel, Salazar Zmijozel. Tento čarodejník bol vždy viac než zaujatý čiernou magiou a tento oblúk by mohol byť jedným z mnohých jeho nebezpečných výtvorov. Zmijozel, rovnako ako mnoho čiernokňažníkov po ňom sa snažil dosiahnuť nesmrteľnosť a ovládnuť svet. Chcel vytvoriť priechod medzi svetom živých a mŕtvych a k tomu mal slúžiť tento oblúk. Ako presne táto vec funguje nie je známe a jediné, čo s určitosťou vieme je, že ľudia, ktorí spadli za závoj v tomto oblúku sa nikdy nevrátili medzi živých. Zrejme sú odsúdení k večnému zatrateniu medzi životom a smrťou.

Keď to Harry čítal prvýkrát pred niekoľkými rokmi, bolo to, akoby mu niekto vrazil dýku priamo do srdca. Sirius teda nie je mŕtvy, pomyslel si vtedy, ale je odsúdený k ďalšiemu utrpeniu. Po tom, čo zažil v Azkabane zrejme ani teraz nenašiel pokoj a to všetko je Harryho vina. Hoci sa v knihe píše, že nik sa z onoho sveta nevrátil medzi živých, Harry sa nevzdával a hľadal ďalej. V tej dobe však veľa informácií nezískal.

Dnes, s neobmedzeným prístupom do ministerskej knižnice, však našiel niečo viac. Podľa všetkého bol oblúk na ministerstve jedným z páru. Dva oblúky spojené dohromady majú skutočne vytvoriť bránu medzi životom a smrťou. Tým, že boli od seba oblúky oddelené, sa každý, kto prepadne za závoj dostane medzi tieto dva svety a tam čaká, kým oblúky nebudú opäť spojené, aby sa mohol vrátiť. Harrymu pri tom poskočilo srdce novou nádejou, ktorá sa v ňom rozhořela. Takže predsa by mohol Siriusa zachrániť. Ale keď čítal ďalej, zistil, že pokúšať sa o niečo také je čisté šialenstvo. Ľudia, ktorí uviazli za závojom vraj neskutočne trpia a po krátkej dobe sa zbláznia. Z číreho zúfalstva prahnú po pomste a keďže sa nemôžu vrátiť, spoza závoja lákajú stále nové a nové obete, aby sa k nim pridali k tomuto utrpeniu. Keby sa ktokoľvek z nich vrátil medzi živých, už by nikdy nemohol žiť ako kedysi. Sú to už len ich duše, ktoré v tomto svete prebývajú. A keby sa tie vrátili späť, rozpútalo by sa peklo na zemi. Autor hovoril o tom, čo by sa mohlo stať, keby sa medzi živých vrátili tieto uväznené duše. No Harry pomyslel na niečo iné. Ak by boli schopné vrátiť sa oni, zrejme by to isté platilo aj pre mŕtvych. Pri tejto myšlienke ho striaslo a nechcel ani pomyslieť na to, že by sa mohol vrátiť Voldemort či Salazar Zmijozel a mnoho ďalších, ktorí na tomto svete spôsobili už dosť utrpenia. Prezrel všetky knihy a nedozvedel sa nič dôležité. Ani zmienka o tom, že jeden oblúk bol umiestnený na ministerstve a už vôbec nie o tom, kde by sa mohol nachádzať druhý. Ale to mu nestačilo. Nemohol prísť na nič, čo by ho doviedlo k oblúku ani k tomu, kto by sa mohol pokúsiť ho zneužiť vo svoj prospech. Bude potrebovať pomoc. Ale

kto by mohol vedieť viac, než je v týchto knihách, pýtal sa sám seba. A v tom sa mu v hlave zrodila spásonosná myšlienka. Ak je niekto, kto mu môže pomôcť, je to Albus Brumbál. Presne tak. Potrebuje sa s ním poradiť a tak zaklapol poslednú knihu a na čistý pergamen napísal správu profesorky McGonagallovej, v ktorej ju prosí o návštevu v Bradaviciach. Poslal ju pomocou letaxu, aby mohla riaditeľka odpovedať a upresniť čas schôdzky. Nemal by rozhovor s Brumbálom dlho odkladať, ak sa totiž niekto pokúša spojiť oblúky, čas je v tomto prípade veľmi vzácny. Ale dnes musel čakať na správy z vyšetrovania a už bol skoro večer.

Práve dočítal odpoveď od riaditeľky školy, že ho očakáva druhý deň ráno o deviatej, keď začul v kuchyni veselé hlasy. Vyšiel z pracovne a prišiel sa k Ginny a Lilly, ktorá mu nadšene rozprávala svoje zážitky z dnešného dňa. Počasie bolo veľmi pekné a tak Ginny vzala Lilly a Huga do Priečnej ulice na zmrzlinu. Okrem toho sa ráno zhodli na tom, že Al potrebuje novú závodnú metlu a keďže sa Harry k nim nemohol pridať, vybrala ju Ginny sama. Mala v pláne poslať mu ju hneď sovou, ale Harry ju zastavil.

„Zajtra musím ísť do Bradavíc, tak mu ju vezmem a dám osobne.“ povedal unavene. Ginny naňho skúmavo pozrela.

„Čo sa deje?“ videla, že Harryho niečo trápi. Zrejme sa stalo naozaj niečo vážne, pretože tento výraz na jeho tvári už dlho nevidela. Povedal jej všetko, čo sa stalo a keď skončil, pevne ho objala. Bolo to horšie, než si myslela. Pokiaľ má Harry pravdu v tom, čo sa chystá, bude proti tomu doba Lorda Voldemorta len kvapkou v mori zla, ktoré ovládne svet.

## Kapitola č. 11: Návšteva v Bradaviciach

Minerva McGonagallová sedela za stolom, keď sa ozvalo zaklopanie na dvere.

„Vstúpte!“ vyzvala návštevníka. Narovнала sa v kresle a obrazy na stene tiež zbystrili pozornosť. Všetci očakávali Harryho Pottera. Dvere sa otvorili a v nich stál dospelý muž. Už to nebol len chlapec, ktorý prežil.

„Dobrý deň, pani profesorka.“ usmial sa na ňu a vošiel dnu.

„Páni profesori!“ kývol na pozdrav smerom k obrazu Brumbála a Snapea.

„Vitajte, Harry. Pod' te, posad' te sa.“ ukázala profesorka na voľnú čalúnenú stoličku oproti nej a milo sa naňho usmiala. Takmer ako matka na svoje dieťa. Obaja sa pohodlne usadili a ona opäť prehovorila.

„Čo vás sem privádza? Prišli ste sa informovať o prospechu svojich synov?“ zdvihla obočie a zatvárala sa pobavene.

„Keďže som tu, rád sa dozviem o neplechách svojich synov. Vlastne som veľmi zvedavý, či prekonajú mňa s Ronom alebo Freda s Georgom.“ usmial sa aj Harry pri spomienke na staré dobré časy strávené v tejto škole.

„Myslím, že v histórii Bradavíc nikto neprekoná dvojčatá Weasleyove. A čo sa týka vašich detí, zatiaľ sa s vami nemôžu rovnáť, ale myslím, že ich čas ešte príde.“ povedala s úsmevom.

Niekoľko vzadu si odkašlal, aby na seba upútal.

„Severus?“ vyzvala ho riaditeľka, pretože mala dojem, že muž na obraze chce niečo povedať.

„Nerád by som spochybňoval vynaliezavosť synov pána Pottera, ale dovoľm si pochybovať o tom, že by sa mu mohli vyrovnáť.“ posmešne povedal bývalý učiteľ lektvarov a pozeral pritom Harrymu do očí. Zrejme v snahe vyprovokovať ho. Ale Harry sa nedal.

„Isteže, nepochybujem o tom, že v očiach profesora Snapea držím prvenstvo ako najarogantnejší a najnamyslenejší študent, ktorého kedy učil.“ povedal pokojne s úsmevom na tvári. Potom náhle zvažnel a dodal.

„Mrzí ma, že som nikdy nedostal šancu vás presvedčiť o opak.“ Harry to myslel úprimne a prekvapený Snape len mlčal. Nastalo trápne ticho, ktoré prerušil až Brumbál.

„Harry, chlapče, čo ťa sem privádza?“ spýtal sa jemne.

„Vlastne som sem prišiel služobne.“ priznal nakoniec Harry.

„Služobne? Nevie o ničom, čo by sa v Bradaviciach stalo, aby sa o to zaujímalo bystrozorské oddelenie.“ takmer zdesene povedala riaditeľka.

„Netýka sa to priamo Bradavíc, a dúfam, že to tak aj zostane. Vlastne som prišiel, pretože by som potreboval hovoriť s vami, pán profesor.“ pozrel na Brumbála a ten pri tóne Harryho hlasu zvažnel.

„Čo sa stalo, Harry? V čom ti môže pomôcť starý muž ako ja?“

Než Harry stihol vysvetliť viac, spýtala sa profesorka McGonagallová, či s Brumbálom potrebuje hovoriť osamote.

„Vlastne by som bol rád, keby ste sa tohto rozhovoru zúčastnili aj vy, pani riaditeľka. Síce je to prísne tajná informácia, no v záujme bezpečnosti Bradavíc si myslím, že bude lepšie, ak vás informujem o potencionálnom nebezpečenstve. Aj keď dúfam, že to zastavíme, než sa stane niečo vážne.“

„Harry, to neznie veľmi dobre. Tak už hovor.“ vyzval ho Brumbál a aj Snape zbystril, aby sa dozvedel, čo za nebezpečenstvo svetu hrozí.

„Tak teda, určite sa pamätáte na kamenný oblúk, v ktorom zmizol Sirius.“

„Oblúk smrti.“ potvrdil Brumbál.

„Presne tak. Včera v noci ho niekto ukradol z oddelenia záhad a ja som bol poverený vyšetrovaním na žiadosť ministra.“

„To je dobre, Harry.“ uznal starec. Z jeho tváre zmizol úsmev a vyzeral ustarane.

„Prepáčte, ale môže mi niekto vysvetliť, čo presne je ten Oblúk smrti? Nikdy som o ňom veľa nepočula, vlastne prvý a posledný krát keď v ňom zmizol Black.“ ozvala sa profesorka McGonagallová.

„O Oblúku smrti sa toho nevie veľa, Minerva. Som si istý, že Harry je tu práve preto, aby som mu povedal, čo o ňom viem ja sám. Je to tak?“ reagoval Brumbál.

„Správne, pán profesor.“

„Možno by si mohol začať tým, čo si sám zistil a ja sa pokúsim doplniť chýbajúce informácie.“ navrhol.

„Tak teda, Oblúk smrti je zrejme dielom Salazara Zmijozela, ktorý sa snažil prepojiť svet živých a mŕtvych. Vytvoril dva oblúky, ktoré mali byť akousi bránou pre mŕtvych späť do života. Predpokladám, že si Salazar chcel medzi mŕtvymi vyhľadať spojencov. Ale oblúky boli rozdelené a priame spojenie medzi životom a smrťou sa prerušilo.“

Namiesto toho vznikol za závojom oblúku akýsi medzissvet, v ktorom navždy zostávajú uväznené duše tých, čo sa zaň dostávajú a tam vďaka prežitému utrpeniu zošalejú. Túžia sa vrátiť späť a pomstiť sa za to, čo tam musia znášať a nemôžu nájsť pokoj, kým svoju pomstu nevykonajú. Preto sa spoza závoja ozýva šepot, ktorý láka nevinných, aby prešli k nim za závoj. A to je asi všetko, čo viem."

"Vo všetkom máš pravdu Harry, skutočne. Ja sám toho neviem oveľa viac. Ale o niektorých veciach sa môžem len domnievať." smutne sa usmial Brumbál.

"Tak teda, pane, povedzte mi, aké sú vaše domnienky. Takmer vždy sa ukázali ako správne, pamätáte?" prosil Harry a nespúšťal oči z učiteľa.

"Tak dobre. Ako si povedal, tie oblúky boli bránou, ktorá fungovala oboma smermi, ale nie neobmedzene. Salazar vytvoril oblúk tak, aby len on bol schopný prechádzať ním neobmedzene na obe strany. Chcel získať spojencov, ako si už podotkol, ale nie hocijakých. Vyberal si najtemnejších spojníkov, akých svet kedy poznal. A len tí, ktorých si sám vybral, mohli prejsť na druhú stranu s ním. Ale oni boli mŕtvi, Harry. Takže nebolo možné ich zabiť. Jedine ten, kto ich vyviedol z temnoty ich mohol poslať späť."

"Ale potom, ako je možné, že Salazar Zmijozel bol porazený a jeho spojenci tiež? Pochybujem, že by ich poslal späť, keby ich potreboval." neveriacky krútil hlavou Harry.

"On ich neposlal späť, Harry. Zastavilo ich práve rozdelenie dvoch oblúkov. A to bolo aj to, čo definitívne zastavilo Salazara. V momente, keď bol oblúk rozdelený, bol práve v temnote a hľadal ďalších spojencov. Bol uväznený."

"Takže tak zomrel?" spýtal sa Harry, aj keď tušil, že sa mýlil.

"Nemyslím si, že Salazar Zmijozel zomrel. Oddelením oblúkov vznikol medzissvet a v ňom navždy uviazli tí, čo boli v tom okamihu na nesprávnej strane oblúku. Salazar ako živá bytosť nepatrila do posmrtného života, rovnako ako mŕtvi viac nepatrili do sveta smrteľníkov. Práve oni boli prví, kto uviazol v tomto priestore.

"Takže je to Salazar Zmijozel a jeho spojenci, ktorí spôsobujú to utrpenie všetkým ostatným, ktorých tam vlákali. A nútia ich myslieť na pomstu, aby ich mali na svojej strane, keď sa raz z tohto miesta dostanú. Chápem to správne?"

"Bohužiaľ áno, chlapče."

"Takže keď sa oblúky znova spoja, budú všetci zase späť?" spýtala sa tichým zdeseným hlasom profesorka McGonagallová.

"Budú oslobodení všetci z medzissveta a ďalší z temnoty budú môcť so Salazarom prejsť do nášho sveta." potvrdil jej slová Brumbál so smrteľným výrazom v tvári.

"Toho som sa bál." priznal Harry. "Takže musím prísť na to, kto oblúk ukradol a zabrániť tomu, aby boli oba znovu spojené. Lenže nemáme žiadnu stopu, ktorá by nás naviedla, kde hľadať." zachmúril sa Harry.

"Ale to bude znamenať pre čarodejnícky svet väčšiu hrozbu, než bol samotný Voldemort. Salazar Zmijozel ho dokonca môže vybrať ako svojho spojencu a my budeme navždy v zatratení." chytala sa za srdce profesorka.

"Nemyslím si, že by bol Voldemort schopný návratu. Jeho duša bola dokonale zničená, takže myslím, že on sám už pre nás žiadnu hrozbu nepredstavuje. Ale aj bez neho je situácia viac než vážna." priznal Brumbál. V miestnosti sa rozhostilo ticho. Každý bol zaujatý vlastnými myšlienkami o prichádzajúcej hrozbe.

"Ak dovoľíte, myslím, že by som mohol pánovi Potterovi dať istú informáciu." ozval sa temným hlasom Snape.

"Akú informáciu, pane?" Harry pozeral na učiteľa v čiernom habite.

"Neviem, či je to pravda, alebo nie, ale možno by sa dala použiť ako prvá stopa, ktorú tak hľadáte, pán Potter." jeho hlas bol chladný, ale bez stopy sarkazmu.

"Rád prijmem vašu radu, pán profesor. Obávam sa, že som vám nikdy nepodakoval za všetko, čo ste pre mňa urobili a za vašu neoceniteľnú pomoc v boji proti Voldemortovi. Naozaj si to veľmi vážim, pane." povedal Harry jasne a pozeral pritom Snapeovi priamo do očí.

"Nechajte si vaše hlúpe reči, Potter a počúvajte, ak to naozaj chcete vedieť. Lord Voldemort sa zaujímal o tento oblúk od vášho stretnutia na ministerstve v piatom ročníku. Hľadal druhý oblúk, vedel, že keď ho nájde, jeho druhá polovica je v bezpečí na ministerstve, kde sa ho môže zmocniť, keď bude potrebovať. Zistil, že oblúky nemusia prenášať, pretože s dostatočnou znalosťou čiernej mágie dokáže zariadiť, aby jedna časť oblúku k sebe privolala tú druhú. Pokiaľ ste teda neobjavili nikoho, kto by váš oblúk z ministerstva odniesol osobne, je zrejmé, že jeho druhá polovica bola prebudená k životu a vlastnou silou ho k sebe premiestnila."

"Oblúk zmizol včera v noci, takže ak máte pravdu, je len malá šanca, že oblúk ešte nebol spojený."

"Správne, Potter. Možno, že vás v tom bystrozorskom výcviku predsa len niečo naučili."

„Severus.“ napomenul ho Brumbál za jeho poslednú poznámku.

„Tak teda, Temný pán hľadal dlho a intenzívne, kým zistil, že by sa oblúk mohol nachádzať v Kruvale.“

„Kruval?“ zvolali McGonagallová, Brumbál a Harry naraz. Na Snapeovej tvári sa objavil škodoradostný úsmev.

„Áno, Kruval bol vždy povestný svojim záujmom o čiernu mágiu a Igor Karkarov ako smrtijed a riaditeľ v jednej osobe mal veľmi dobrú príležitosť pripravovať nových smrtijedov na službu Temnému pánovi. Zrejme nevedel o oblúku, alebo prinajmenšom si nedal dohromady, aká je jeho skutočná podstata.“ povýšenecky poznamenal.

„To je pravda, Severus. A pamätám sa, že si ma upozorňoval na Voldemortove plány na jeho získanie. Vtedy som to však nepovažoval za takú hrozbu. Ako sa ukázalo, skutočne to nebola veľká hrozba. Ale dnes je situácia iná. Je to veľmi vážne.“

„Súhlasím.“ prikývol Snape.

„Takže Kruval. Budem ihneď informovať ministra a sám sa vydám do Kruvalu prešetriť to.“ rozhodol nakoniec Harry.

„Pche. Sám veľký Potter bude opäť zachraňovať čarodejnícky svet?“ posmešne povedal Snape a zazeral na Harryho, ktorý sa chystal na odchod.

„Ďakujem vám pán profesor za cenné informácie. Ak sa dozviem niečo viac, určite vás budem informovať.“

„Urob to, chlapče. A Harry?“ zháčil sa na Brumbál.

„Pán profesor?“

„Bud' opatrný.“

Harry sa usmial a vyšiel z kancelárie. Profesorka McGonagallová ho sprevádzala dole schodmi.

„Pani profesorka? Mal by som prosbu.“ osmelil sa Harry keď schádzali dole točitým schodiskom.

„Áno, Harry?“

„Viem, že nie je vhodný čas na návštevu, ale myslíte, že by som mohol na pár minút hovoriť so svojimi synmi?“

Profesorka McGonagallová sa naňho skúmavo pozrela a prikývla. Zaviedla ho do voľnej triedy a povedala mu, nech tam počká. Ani nie o päť minút sa dvere otvorili a v závese za ňou prekvapene kráčali James a Alom. Keď uvideli otca, rozbehli sa mu oproti a všetci traja spočinuli v dlhom vrúcnom objatí. Pohľad na nich profesorku dojal a ona sa otočila na odchod.

„Čo tu robíš, ocko?“ spýtal sa James prekvapene.

„No, prišiel som vám obom pogratulovať k prijatiu do famfrpálového družstva. A keďže Al nemá vlastnú metlu...“

nedokončil vetu a miesto toho vytiahol dlhý balíček z plášt'a a podal ho Alovi. Ten ho opatrne vzal do ruky a rozbalil papier. V ňom bola zabalená nová Kométa.

„WOW! Ďakujem ocko.“ zvolal nadšene chlapec a znova objal otca. Ten ho pohladil po vlasoch a pritiahol si k sebe aj Jamesa. Potom sa postavil a povedal. „Chceli sme ti ju dať až na Vianoce, ale myslím, že ju budeš potrebovať. Už budem musieť ísť. Teraz budem nejakú dobu asi zaneprázdnený, chlapci. Preto sa nečudujte, ak vám bude písať iba mamička. Nech budem kdekoľvek, budem na vás stále myslieť, dobre?“ Chlapci prikývli a čakali, či ocko ešte niečo povie.

„Mám vás rád a som na vás veľmi hrdý.“ naposledy ich objal a potom už ich vyhnal naspäť do tried. Sám sa vydal smerom k hraniciam školských pozemkov, odkiaľ bolo možné sa premiestniť. Keby mal viac času, zašiel by pozdraviť starých priateľov, ale čas bol v tejto chvíli to, čo stálo proti nemu.

## Kapitola č.12: Prípravy na cestu

„Potreboval by som hovoriť s pánom ministrom.“ oznámil Harry Kingsleyho asistentke. Prišiel sem rovno z Bradavíc, aby svojho nadriadeného informoval. „Počkajte chvíľku, pán Potter. Ohlásim vás.“ povedala sekretárka milým hlasom a vošla do dverí po jej ľavici. O chvíľu sa dvere otvorili.

„Pod’te d’alej, prosím. Pán minister vás prijme.“ pozvala ho dnu a zavrela za sebou dvere, keď sama odchádzala. V kancelárii bol Kingsley sám a posunkom naznačil Harrymu, aby sa posadil.

„Takže?“ začal bez okolkov. Nebol čas na zdvorilosť, situácia je zrejme vážnejšia, než si myslel. Pred chvíľou dostal správu z Bulharského ministerstva, že sa tam dejú čudné veci. Zatiaľ bolo nahlásených iba niekoľko zmiznutí, no všetci boli v strehu. Podobná situácia sa opakovala v dejinách už niekoľkokrát a vždy to vyústilo v jediné. V masové zabíjanie a vojnu. Lenže teraz tu už nebol Voldemort, ktorý by sa mohol vrátiť a získať späť svoju moc. A oni nemali tušenie, kto stojí v pozadí tejto novej éry. Dúfal, že Harry prišiel na niečo, čo by ich naviedlo na stopu.

Harry mu povedal všetko, čo sa dozvedel z kníh aj to, čo mu povedali Brumbál so Snapeom. Keď sa dostal k časti o tom, že oblúk by mohol byť v Kruvale, minister len prikývol a teraz on oboznámil Harryho s novinkami posledných hodín. Už nesmú strácať čas a musia jednať. Nebude to ľahké bojovať proti temným silám a vojna môže trvať roky tak, ako vždy. Ale v prvom rade a to čo najskôr, musia získať informácie. Musia zistiť, proti čomu skutočne stoja a potvrdiť, alebo vyvrátiť Brumbálove domnienky.

„Chcem dvoch mužov do Kruvalu, aby sme preskúmali situáciu a vyhlás pohotovosť najvyššieho stupňa. Nechcem nič riskovať. Návrat Voldemorta bol o to zdrvivúcejší, že Popletal odmietal priznať skutočnosť. Vďaka tomu mal Voldemort dost času pripraviť si strategický útok. Nerád by som, aby sa to opakovalo.“

„Súhlasím. Myslím, že ak zareagujeme hneď, prekážime im tým aspoň nejaké plány. Rozhodne im nesmieme dovoliť zaskočiť nás nepripravených.“

„Takže, koho tam pošleš? Myslím, že na Marwina by sme sa mohli spoľahnúť a poslať s ním niekoho so služobne starších.“ navrhol minister.

„Ak dovolíš, rád by som do Kruvalu šiel osobne.“ pokrútil Harry hlavou na protest.

„Ty? Ale tu ťa budeme potrebovať.“

„Kingsley, sám si povedal, že Marwin je spoľahlivý. Poverím ho vedením oddelenia v čase mojej neprítomnosti. Pokiaľ sú útoky zatiaľ lokalizované iba v Bulharsku, sme relatívne v bezpečí a keby sa dialo čokoľvek, si tu ty a ani Popletal či Brousek sa ti nemohli rovnať. Ak je niekto pripravený do viesť vojnu úspešne do konca, tak ty. Navyše máš výhodu, že si stále bystrozorom, aj keď nie v plnom nasadení. Takže myslím, že budem užitočnejší v Kruvale.“ Kingsley sa na chvíľu zamyslel a musel uznať, že má Harry pravdu.

„Koho vezmeš so sebou?“

„Premýšľal som a myslím, že Teddy by si zaslúžil šancu. Pracoval naozaj tvrdo a je vážne dobrý.“

„Je príliš mladý.“ oponoval minister

„Ale no tak, Kingsley. Nechceš mi tvrdiť, že schopnosti čarodejníka závisia od jeho veku, však?“

„Myslíš, že som zabudol na to, že hovorím s mužom, ktorý v sedemnástich rokoch zabil obávaného čiernokňažníka? Samozrejme, že to s vekom nemá nič spoločné, ale...“

„Zvládne to. Verím mu a dohliadnem naňho. Sľubujem.“ povedal Harry rozhodne a pozrel ministrovi do očí.

„Dobre, buďte opatrní. Obaja!“

„Budeme. Myslím, že stihnem zariadiť všetko tak, aby sme mohli vyraziť dnes v noci.“

„To by bolo skvelé. Dám ti nejaké kontakty, ktoré môžeš vyhľadať v prípade potreby.“

„Dobre. Sám mám nejaké priamo v Kruvale, takže by nám to mohlo pomôcť.“ Kingsley prikývol a podal Harrymu pergamen s niekoľkými menami a adresami. Rozlúčili sa a Harry sa vrátil do vlastnej kancelárie. Zvolal mimoriadnu schôdzu bystrozorov asi o hodinu a vyhľadal Teddyho, aby mu osobne oznámil svoje plány. Mladý muž pozorne počúval a jediným prikývnutím dal najavo, že rozumie. Na schôdzi menoval Marwina ako svojho zástupcu a oboznámil ich podrobne so situáciou. V prípade čohokoľvek nezvyčajného musí byť ihneď informovaný minister, dôsledne prikazoval. Niekoľko ľudí poveril hliadkou v Bradaviciach a ostatní sa rozdelili podľa potreby na ministerstve a iných dôležitých miestach, ktoré prichádzali do úvahy ako potenciálne terče útokov.

Keď bol presvedčený, že zariadil všetko potrebné, zviezol sa výt'ahom do veľkej haly ministerstva, v ktorej boli kozuby slúžiace na prepravu pomocou letaxu. Použil jeden z nich a o malú chvíľu sa objavil v dome Rona a Hermiony. Obaja naňho prekvapene pozreli a čakali na vysvetlenie.

„Prepáčte, že som k vám takto vtrhol ale máme pohotovosť a ja nemám veľa času.“ povedal ospravedlňujúco. Naozaj sa ponáhlal. Chcel všetko vysvetliť Ginny a hlavne zaistiť, aby bola ona a deti v poriadku. Bradaviciam prideliť zvláštnu ochranu. Hrad a učitelia mali vlastné metódy, ako sa ochrániť, ale ak za všetkým stojí Salazar Zmijozel, jeden zo zakladateľov, dá sa očakávať, že Bradavice budú na jeho zozname a on si bude vedieť poradiť a do hradu sa dostane. A keď sa tak stane, všetci tam budú zbytoční, ale ak útok nezastavia, aspoň by mohli získať potrebný čas. Z úvah ho vytrhla Hermiona, ktorá ním zatriasla a takmer do ucha zakričala:

„No tak, Harry. Čo sa deje? Vyzeráš ustarane.“

„To nič, Hermiona. Počuj, vážne nemám čas vám všetko vysvetľovať, ale poprosím Ginny, aby vám zajtra všetko povedala. Ja musím ešte dnes večer odcestovať do zahraničia a preto som vlastne tu. Hermiona, si stále v kontakte s Viktorom?“ spýtal sa naliehavo.

„No, áno. Občas si napíšeme, ale čo s tým má Viktor?“

„Nevravela si, že v Kruvale učí obranu proti čiernej mágii?“ pýtal sa ďalej ignorujúc jej nechápavý výraz. Prikývla. V tom však iný hlas zahučal vedľa Harryho.

„Ty si píšeš s Krumom, Mína?“ spýtal sa zlostne Ron. Harry však nenechal kamaráta pokračovať.

„Počuj, Ron. Nemám náladu ani čas počúvať tu tvoje žiarlivostné scény. Hermiona si s Krumom píše len ako kamarátka, pochop to už konečne. Ty si jediný, koho miluje a teraz mi prepáč, ale mám iné starosti, než tvoju zlosť a nezmyselné pochybnosti.“ Ron ešte stále kypel, ale niečo v Harryho hlase ho nútilo ďalej sa nehádať. Harry s ním nikdy nehovoril tónom ako teraz a to znamenalo, že je to vážne.

„Takže Hermiona, Krum učí v Kruvale? Potrebujem sa s ním stretnúť a musím vedieť, kde ho mám hľadať.“ naliehal Harry na kamarátku.

„Nájdeš ho v Kruvale, žije tam, tak ako Bradavickí učitelia žijú v Bradaviciach. Bože, Harry, čo sa deje? Si taký vážny. A načo potrebuješ ísť do Kruvalu?“

„Prepáč, ale nie je čas to vysvetľovať. Ako som povedal, Ginny vám všetko povie po mojom odchode.“ „Pôjdem s tebou.“ rozhodne zahlásil Ron.

„Nie, nepôjdeš. Potrebujem ťa tu. Musíš dať pozor na Hermionu, Ginny a deti. Rozumieš?“

„Ale Harry...“

„Žiadne ale, Ron. Keď ti Ginny vysvetlí o čo ide, varuj koho môžeš. Kontaktuj bývalých členov Fénixovho rádu, diskretné. Myslím, že v najbližších dňoch vydá minister prehlásenie, ale zatiaľ je to tajné. Musíte byť všetci veľmi opatrní. Rozumiete?“ pohľadom prechádzal z jedného na druhého, kým neprikývli na súhlas.

„Dobre teda. Veľa šťastia, priatelia. Do skorého videnia, dúfam.“ V tom zmizol v plameňoch a vystúpil v kozube vo vlastnom dome. Tam už ho čakala Ginny s Teddym. Na jej tvári sa zračil ustaraný výraz. Keď vystúpil z plameňov, vrhla sa mu okolo krku.

„Teddy už mi všetko povedal. Je to pravda?“

„Vyzerá to tak. Musíme ísť do Kruvalu, aby sme sa osobne presvedčili.“ pošepol jej do ucha a stále ju držal v objatí.

„Ginny, vysvetli to Ronovi a Hermione a varujte všetkých známych. Nech by sa dialo čokoľvek, nechcem, aby ste riskovali. Rozumieš?“ Zdvihol jej tvár tak, aby jej videl do očí. Boli plné slz, ale aj odhodlania. Odhodlania brániť svoju lásku, svoju rodinu.

„Mysli na deti a ak to bude nutné, utečte. Skrývajte sa, odíďte do zahraničia, kdekoľvek. Ja si vás nájdem. Ale prosím, nepoužívajte Siriusov dom. Rozumieš?“ naliehal na ňu znova. Prikývla. Pokúsila sa o úsmev a zašepkala:

„Možno to nebude nutné. Možno je to len planý poplach a všetko bude dobré.“

„Kiežby si mala pravdu.“ zaúpel Harry a pohladil ju po vlasoch. Ginny sa mu vymanila z objatia a ukázala na batoh v predsieni.

„Zabalila som ti všetko, čo budeš potrebovať. Máš tam otcov neviditeľný plášť a tvoj druhý prútik.“

„Ginny, vieš predsa...“

„Prosím, Harry. Maj ho pri sebe. Len pre istotu. Viem, že ho nechceš používať, ale urob to kvôli mne. Kvôli nám.“ Prikývol a znova ju naposledy objal. Vzal si batoh a balíček od Ginny.

„Niečo na cestu.“ povedala, keď mu ho podávala a obdarovala ho nesmelým úsmevom plným strachu. Rozlúčila sa s Teddym a sledovala, ako sa zo záhrady premiestnili. V dome zavládlo náhle napäté ticho. Mávnutím prútika zhasla všetky svetlá a potichu vošla do Lillyinej izby. Lahla si opatrne k nej, tak aby ju nezobudila. Chvíľu pozorovala jej nežnú anjelskú tváričku a nakoniec to nevydržala a rozplakala sa. Dúfala, že toto už nikdy nebude musieť zažívať. Strach, neistota a bolesť sa v nej hromadili a ona plakala ďalej, kým vyčerpaná nezaspala s dcérou v náručí.

## Kapitola č. 13: Oficiálne stanovisko

Jemné pohladenie po tvári ju prebudilo zo sna. Otvorila oči a dívala sa do Lillyinej usmievavej tvári. Pri pohľade na jej nevinný výraz sa vrátili všetky pocity, s ktorými včera zaspávala. Objala dcéru a nechcela ju pustiť. Bála sa, že keď ju nebude držať pri sebe, stratí ju. Dievčatko nechápalo, no nebránilo sa. Potom sa pomaly vykrútilo z matkinho zovretia a odcupotalo do kúpeľne. Ginny odišla do spálne a dala si dlhú sprchu. Dúfala, že teplá voda z nej spláchnie napätie, ktoré ju sužovalo. O chvíľu už stála v kuchyni a pripravovala skromné raňajky. V tom niekto zaklopal na vchodové dvere. Bola to Hermiona s Hugom. Krátko sa pozdravili a sadli si ku stolu. Nehovorili nič, kým sa deti nenajedli a neodbehli hrať sa do izbičky. Hermiona sa skúmavo zahľadela na priateľkinu ustaranú tvár.

„Tak čo sa deje, Ginny? Harry nám včera nechcel nič povedať.“ začala opatrne. Včera večer ju Harry naozaj vystrašil a Ginny dnes nevyzerá o nič lepšie. Napadali ju rôzne varianty toho, čo sa mohlo stať. Jedna horšia než druhá. Najprv myslela, že sa niečo stalo v rodine, ale keď si dala dohromady dve a dve, pochopila, že táto vec sa týka celého čarodejníckeho sveta a nielen ich rodiny. Vtedy sa jej zmocnil strach, že by sa mohol vrátiť Voldemort. Šance na jeho návrat boli mizivé, veď oni traja úspešne zničili všetky vitéály predtým, než ho Harry zabil, no raz už sa predsa vrátil a kto vie, aké ďalšie poistky si pripravil, aby aj v prípade zlyhania vitéálov bol schopný návratu. Ginny mlčala. Nevedela, ako začať. Nakoniec začala tým, prečo bol Harry tak náhle v nedeľu ráno odvolaný ministrom. Kvôli krádeži oblúku. Potom spomenula, že Harry navštívil Bradavice, aby sa poradil s Brumbálom a vyrozprávala jej, čo sa od neho dozvedel. Hermiona lapala po dychu. A to si myslela, že návrat Voldemorta by mohol byť tým najhorším, čo sa mohlo stať.

„Takže Harry šiel do Kruvalu, pretože si myslí, že Oblúk by mohol byť tam?“ spýtala sa napokon so znepokojeným tónom. Druhá žena prikývla.

„Ale to je nepravdepodobné. Chcem povedať, že ak aj Oblúk bol v Kruvale, určite už tam nebude. Nikto, dokonca ani Salazar Zmijozel by sa nezdržoval v Kruvale, ale našiel by si lepšie miesto na úkryt. Obzvlášť, ak chce využiť moment prekvapenia.“ vyjadrila Hermiona svoj názor.

„Harry si myslí to isté, ale Kruval je jediná stopa, ktorú má a odtiaľ možno budú viesť ďalšie. Je dosť pravdepodobné, že ten Oblúk a všetko, čo s ním súvisí, je teraz sústredené niekde v Bulharsku. Nie sú to ani tri dni, čo Oblúk zmizol a už boli hlásené nejaké zmiznutia.“

„To je hrozné.“ zašepkala Hermiona a zakryla si ústa rukou. „Čo budeme robiť?“

„Myslím, že Kingsley Pastorek chce zabrániť tomu, aby bola verejnosť zaskočená a určite vydá nejaké prehlásenie, alebo prinajmenšom varovanie. A my zatiaľ musíme informovať koho môžeme. Mali by sme začať bývalými členmi Rádu, čo myslíš?“

„Dobre, ja....“ Ale nestihla vetu dokončiť, pretože na okne pristála sova s Denným veštcom. Presne ako Ginny predpokladala, minister vydal prehlásenie.

### *Čarodejnícky svet v možnom ohrození!*

*Podľa ministra mágie, Kingsleyho Pastorka sa v posledných niekoľkých dňoch udiali veci, ktoré doposiaľ nie sú úplne objasnené. Všetko, čo zatiaľ vieme, je že z Odboru záhad bol ukradnutý magický artefakt, ktorý je pozostatkom čiernej mágie. Nevieme, o aký predmet ide, no podľa samého ministra by tento predmet mohol byť zneužitý proti nášmu spoločenstvu. Minister prosí občanov, aby neprepadali panike, kým neskončí vyšetrovanie a nebude presne určený stupeň možného ohrozenia. V tejto chvíli však vyzýva členov čarodejníckeho spoločenstva, aby zabezpečili svoje príbytky a chránili svoje rodiny. V záujme bezpečnosti by nemali opúšťať krajinu, pretože podľa predbežných informácií boli hlásené záhadné zmiznutia v Bulharsku. Minister pripustil, že môže ísť o planý poplach, ale situáciu netreba podceňovať, aj keby nebezpečenstvo bolo minimálne. Minister nás uistil, že bude širokú verejnosť informovať, hneď, ako vyšetrovanie prinesie nové dôkazy.*

Hermiona zbežne prelistovala zvyšok novín, ale nenašla nič podstatné. Nechala ležať noviny na stole a chcela ísť za Ronom do obchodu, aby ho informovala. Nepochybovala o tom, že si už aj on prečítal Veštca, ale ten nevravel o ničom konkrétnom. Ginny jej navrhla, že postráži Huga a pripraví pre nich niečo na obed, než sa vráti. Potom Ginny v kuchyni osamela. Počula deti nadšene výskať na poschodí a šla ich skontrolovať. Nadšene o niečom diskutovali pri Lillyinej zmenšenine Bradavic a zrejme sa smiali na nejakej figúrke. Nechala ich, nech sa pekne hrajú a vrátila sa do kuchyne, aby predtým, než začne s varením, napísala chlapcom. Vedela, že Bradavice dostali skupinu bystrozorov na ochranu,

ale aj tak mala strach.

Napísala dva zvitky, každému zvlášť. Blahoželala im, rovnako ako Harry k prijatiu do družstva a nezabudla im pripomenúť, aby sa správali slušne a nerobili problémy. Ten posledný komentár patrí skôr Jamesovi, pomyslela si s úsmevom. Al bol tichý a pokojný a väčšinou sa ani doma nenechal zlákať od Jamesa k nejakým lajdáctvám. Boli si tak podobní a pritom bol každý iný, pomyslela si. Priviazala zvitky sove na nohu a tá sa bez meškania vzniesla do vzduchu. Táto chvíľka strávená nad listami jej dala dostatok času nájsť svoju vyrovnanosť a trochu sa upokojila. Utešovala sa myšlienkou, že to s Harrym zvládli už raz a tak to zvládnu znova. Ako vravel Harry, ak bude treba, vezme deti a utečie, ale nemyslela, že by k tomu došlo tak skoro. Zrejme bude ešte nejakú dobu trvať, kým sa temné sily dostanú až sem. Možno Harry nájde spôsob, ako to zastaviť. Rozhodla sa vypustiť starosti z hlavy a sústrediť sa na varenie, keď plamene v kozube opäť vzplanuli a v nich sa objavila Ginnyina matka, Molly Weasleyová. Rýchlo zo seba oprášila zvyšky letaxu a smutne sa usmiala na dcéru predtým, než k nej podišla a objala ju. Ginny bola rada, že tu bola mama, ktorá pre ňu predstavovala bezpečný prístav bez ohľadu na to, že už sama bola dospelá.

„Otec mi povedal, že Harry šiel vyšetrovať veci do Bulharska, je to tak?“ chcela sa uistiť Molly.

„Áno, mami. Odišiel včera v noci.“

„Pod' posad' sa a všetko mi povedz. Tvoj otec síce pracuje na ministerstve, ale ani tam toho veľa nevedia. Kingsley to drží v tajnosti.“

„Mali by sme varovať všetkých známych a informovať členov rádu.“ povedala Ginny pokojne. Chcela pomôcť a Harry vravel, že je to to najlepšie, čo môže urobiť.

„Je to naozaj také vážne?“

„Myslím, že áno, ale ako vravel minister, môže to byť len planý poplach a možno to Harry zastaví skôr, než sa niečo stane.“

„Dobre teda. Ale trvám na tom, aby si sa s Lilly presťahovala späť k nám. Nemôžeš tu byť sama. Hovorila som už s Ronom a Hermionou a tiež sa vrátia. Rodina musí byť pohromade.“ trvala na svojom Molly.

Ginny len prikývla. Rozhodla sa s rozprávaním počkať, kým nebudú všetci pohromade. Bola rada, že sa môže vrátiť do Doupěte, pretože keby zostala sama v tomto dome, myslela by na Harryho a chlapcov v jednom kuse a bála sa, čo všetko sa deje, kým ona sedí doma so založenými rukami. Spoločne sa pustili do varenia, čo im netrvalo dlho a potom šla zbaliť pár vecí pre seba a Lilly, ktoré budú potrebovať u jej rodičov.

Večer už všetci sedeli pri kozube a Ginny im zopakovala, čo sa dozvedela od Harryho. Všetci počúvali pozorne, nikto ju neprerušoval. Keď skončila, v izbe ostalo ticho prerušované len zvukmi praskajúceho dreva v kozube. Tesne pred polnocou si popriali dobrú noc a Ginny potichu vkĺzla do postele k Lilly vo svojej starej detskej izbe.

## Kapitola č.14: Kruval

Na presun do Bulharska použili Harry s Teddym letaxovú sieť. Minister po dohode s Harrym zariadil prepojenie kozubu na ministerstve s kozubom na Bulharskom ministerstve, kde na nich čakal jeden z Kingsleyho známych. Privítal ich a viedol k vedúcemu ich bystrozorského oddelenia, aby oboznámil Harryho s presnou situáciou a s priebehom vyšetrovania. Peter Ivanovsky, tak sa volal vedúci, už počul, že zmiznutia by mohli mať súvislosť s oblúkom, ktorý sa stratil v Londýne. Prebrali spolu niekoľko najdôležitejších detailov a Ivanovsky potom odprevadil host'ov do neďalekého hostinca, kde mali pripravené ubytovanie. Bolo už veľmi neskoro a ani jeden nič nenamietal proti odpočinku.

Skoro ráno už obaja sedeli v kancelárii riaditeľ'a Kruvalu a čakali, kým sa k nim pripojí učiteľ' obrany proti čiernej mágii, Viktor Krum. Harry pozorne sledoval riaditeľ'a. Už ním dávno nebol Igor Karkarov. Ten zbabelec zmizol onedlho po Voldemortovom návrate a na jeho miesto nastúpil prísne vyzerajúci Vladimír Kazimirov, ktorý Harrymu pripomínal Snapea. Jeho hrozivý výraz bol jasným dôkazom toho, že si v škole dokáže udržať disciplínu. O tom nebolo pochyb. To, čo v Harrym vzbudzovalo pochybnosti bolo, či nie je zaplatený v tej veci s oblúkom. Preto mu neoznámil pravý dôvod svojej návštevy a tvrdil že prišiel navštíviť dávneho priateľ'a. Či riaditeľ' veril jeho dôvodom, alebo nie, Harry netušil.

Ozvalo sa hlasné klopanie a po riaditeľ'ovej výzve sa dvere otvorili a v nich stál statný muž, prísne pozerajúci spod hustého obočia. Viktor Krum sa za tie roky takmer nezmenil, pomyslel si Harry a postavil sa, keď za sebou Viktor zatváral dvere.

„Harry? Si to ty?“ spýtal sa a jeho oči sa rozšírili od prekvapenia.

„Ahoj, Viktor. Áno, som to ja.“ povedal prosto a usmial sa na svojho priateľ'a.

„Vitaj v Kruvale. Čo ťa sem privádza?“ zaujímal sa a potriasol Harrymu rukou na privítanie.

„Som v Bulharsku z poverenia nášho ministra kúzel a keď už som tu, povedal som si, že by bolo fajn ťa zase vidieť.“ Zahováral trochu Harry, pretože pred riaditeľ'om nechcel hovoriť nič konkrétne.

„Dovoľ mi predstaviť ti svojho krstného syna, Teddyho Lupina. Je to veľmi nádejný bystrozor, ktorý mi prišiel pomôcť prešetriť nejaké záležitosti tu v krajine.“ Viktor podišiel k najmladšiemu čarodejníkovi a s úsmevom mu potriasol rukou.

„Teší ma. Harryho priatelia sú aj mojimi.“ povedal Krum. Teddy len prikývol a pozorne sledoval celý výjav v riaditeľ'ovej pracovni. Nebol to veľmi výrečný mladík.

„Viktor,“ zapojil sa do rozhovoru riaditeľ', ktorý sa až doteraz mlčky prizeral stretnutiu priateľ'ov po rokoch. Možno v tej chvíli uveril Harryho historke.

„Myslím, že návštevu pána Pottera v našej škole nemôžeme očakávať veľmi často, preto ťa poprosím, aby si sa o nášho vzácneho host'a a jeho spoločníka postaral. Na zvyšok dňa za teba prevezmem výuku a ty sa postaraj, aby bol pán Potter spokojný a preved' ho po zámku a okolí.“ prikázal riaditeľ' a Harry bol prekvapený, že v jeho hlase nebadal žiadnu iróniu.

„Pán Potter“ obrátil teraz riaditeľ' svoju pozornosť k nemu. „Môžem si dovoliť pozvať vás a pána Lupina na obed? Pán Krum sa k nám samozrejme pridá.“ dokončil riaditeľ' a očakával odpoveď.

„Radi prijímame vaše pozvanie, pán riaditeľ'. Je to od vás naozaj veľmi milé.“ neváhal Harry.

„Dobre teda, teraz ak dovoľíte, mal by som pokračovať vo vyučovaní tam, kde si skončil, Viktor.“ S týmito slovami im pokynul na pozdrav a zamieril k dverám pracovne. Všetci vyšli za ním a Viktor ich viedol do svojho kabinetu. Cestou sa vypytoval na Hermionu a jej rodinu, písala mu dosť často, zistil Harry a pomyslel si, že keby to vedel Ron, vyletel by z kože. Konečne prišli k dverám Krumovho kabinetu a ten vyslovil pár zložitých zaklínadiel, aby zrušil ochranu na dverách. Keď zachytil Harryho prekvapený výraz, jednoducho zahlásil:

„Tu v Kruvale jeden nikdy nevie.“ Harry pochopil, že táto škola nie je len povestná tým, že sa o čiernu mágiu zaujíma, ale aktívne ju aplikuje a to nielen na obranu. Ale nekomentoval to. Konečne boli dnu v príjemnej miestnosti, ktorú osvetľovalo svetlo plápolajúceho ohňa. V hrade bolo skutočne chladno, ale táto miestnosť bola príjemne vyhriata a hostia si odložili cestovné plášte a pohodlne sa usadili do kresiel pri pracovnom stole.

„Takže Harry, povedz mi, čo je skutočným dôvodom tvojej návštevy. A teraz hovor pravdu, je to tu bezpečné.“ vyzval ho Krum, ktorému bolo jasné, že Harry by sa neunúval návštevou Bulharska pre nič za nič.

„Ako som už povedal, prišli sme pomôcť pri vyšetrovaní niekoľkých zmiznutí. Možno si už o nich niečo počul.“ začal Harry vysvetľovať. Krum prikývol, ale neprerušoval ho a tak Harry pokračoval.

„Máme dôvod domnievať sa, že by to mohlo mať súvislosť s jedným magickým artefaktom a chceme si to potvrdiť. Doposiaľ sme nenašli žiadne stopy, ktoré by nám pomohli v pátraní, no máme podozrenie, že tento artefakt by sa mohol nachádzať tu v Kruvale.“

„Rozumiem. Kruval nikdy neskrýval svoje nadšenie pre čiernu mágiu a skutočne sa tu nachádza niekoľko predmetov, o ktorých by radšej nik nemal vedieť. Aký predmet máš na mysli?“

„Veľký kamenný oblúk.“

„Nie som si istý. Je tu miesto, kde majú prístup len učitelia a je tam uložená väčšina z toho, čo by mohlo byť nebezpečné. Ja sám som tam bol len raz, keď som sem nastúpil ako učiteľ a riaditeľ mi prezradil niekoľko vecí, o ktorých som ako študent nemal poňatia. Vzal ma aj do tej miestnosti a povedal mi, že ako každý učiteľ, môžem aj ja skúmať čokoľvek z toho, čo je tam uložené.“

„Takže k tomu miestu má prístup každý učiteľ na škole?“

„Áno, ale ja som sa tam nikdy nevrátil. Keby som sa chcel zaoberať čiernou mágiou, neuchádzal by som sa o miesto učiteľa obrany proti nej. Aj keď na tento predmet sa u nás nekladie taký dôraz ako u vás v Bradaviciach.“

„Vyzerať to, že Kruval orientuje svoju výuku presne opačným smerom.“ zhodnotil Harry a Krum súhlasne prikývol

„Keď si bol v tej miestnosti, nevšimol si si ten oblúk?“

„Skutočne neviem, Harry. Jediné, čo si pamätám je, že vzduch v tej miestnosti bol doslova nasiaknutý temnými silami, a že odniekiaľ z rohu som počul tiché hlasy, ktoré čosi šepkali.“

„To by mohlo byť ono. Myslíš, že by sme sa tam mohli pozrieť?“

„Myslím, že by som to mohol zariadiť. Ale povedz mi, Harry. Čo je to za oblúk?“

„Počul si niekedy o Oblúku smrti, Viktor?“ Krum sa zamračil a prikývol.

„Neviem toho o ňom veľa, ale počul som o ňom. Tak teda poďme. Ukážem vám, kde sa tá miestnosť nachádza a presvedčíme sa, či je tam aj Oblúk smrti.“ Vyšli z kabinetu a dlhými tmavými chodbami prišli do najtemnejšej časti hradu. Viktor skontroloval, či je tam bezpečne a potom opäť použil svoje schopnosti a mágiou otvoril priechod schovaný v kamennej stene.

Len čo vošli dnu, Harry pochopil, čo mal Viktor na mysli tým, že vzduch bol mágiou doslova presiaknutý. Cítili to všetci traja. Použili Lumos a s rozsvietenými prútikmi opatrne prechádzali miestnosťou, kde bolo uložených niekoľko predmetov, z ktorých čierna mágia priam vytryskovala. Kamenný oblúk však nebol medzi nimi. Harry si však pamätal, čo cítil vtedy na Odbore záhad, keď prehľadával miesto, odkiaľ oblúk zmizol. Pozostatky mágie v miestnosti zostali a Harry si na ne dobre spomínal. Do vzduchu vyslovil niekoľko zaklínadiel ako pred pár dňami, a hoci ich rušili vlny mágie prýščiace z ďalších predmetov v tejto komnate, jasne rozoznával slabé stopy oblúka. Boli to nepatrné záchvevy a takmer sa strácali medzi ostatnými, ale Harry ich rozoznal. Oblúk rozhodne bol v tejto miestnosti, ale súdiac podľa intenzity týchto stôp odtiaľto zmizol už pred nejakou dobou. Možno je to už niekoľko mesiacov, to Harry nemohol s presnosťou určiť. Záhadou ale zostáva, kde je oblúk teraz.

„Nechápem, ako môže vaše ministerstvo tolerovať prítomnosť temných artefaktov na tejto škole a dokonca pohromade v jednej miestnosti.“ pohoršoval sa Teddy, ktorý hovoril smerom ku Krumovi, no ostražito sledoval Harryho. Bol tu, aby sa od neho učil a o to sa snažil.

„Naše ministerstvo sa nepletie do záležitostí školy. Radšej je ochotné urobiť drobné ústupky, ako by sa malo postaviť proti nám.“ odpovedal nevzrušene Krum.

„Nenazval by som to drobnými ústupkami Viktor, ale skôr úplnou nerozvážnosťou a neschopnosťou ministerstva.“ nahnevane odvrkol Harry, no vedel, že to nie je Viktor, na kom by si mal vylievať svoju zlosť. Rozhodne sa musí porozprávať s Ivanovským.

„Čo si zistil, Harry?“ spýtal sa Teddy, keď videl, že Harry skončil s prehliadkou.

„Rozhodne tu Oblúk bol, ale už nejakú dobu je preč.“ vyslovil Harry svoje myšlienky nahlas.

„Viktor, potrebujem vedieť čo najviac o všetkých učiteľoch na tejto škole a o každom, kto mal v minulosti prístup do tejto miestnosti. Pomôžeš mi?“

„Pokúsím sa.“ prikývol Viktor a poznamenal, že na tento rozhovor bude rozhodne vhodnejší jeho kabinet. Tam Teddy s Harrym spísali základné informácie o učiteľoch a Viktor slúbil, že zistí viac a bude ich informovať. Práve končili, keď sa jeden domáci škriatok objavil v kozube a oznámil im, že riaditeľ ich čaká vo svojej pracovni na obed. Vstali, ale než opustili kabinet, spýtal sa ešte Harry:

„Aká je tvoja dôvera v riaditeľa, Viktor?“

„Chceš počuť pravdu, Harry? Nesúhlasím s jeho názormi a nepáči sa mi smer, ktorým sa táto škola uberá. Ak je

niekto na tejto škole, komu neverím, je to práve on." Harry s Teddym prikývli a potom bez meškania zamierili do riaditeľne.

Atmosféra pri stole bola očividne napätá, no Harry sa snažil vyzerat' nenútené a aby posilnil historku o návšteve starého priateľa, spomínal s Krumom na ten rok, v ktorom sa konal Trojčarodejnicky turnaj. Obaja sa však zdráhali myslieť na záver turnaja, ktorý bol zavŕšený návratom Voldemorta a smrťou Cedrica Diggoryho. Po obede sa rozlúčili a Harry pod'akoval riaditeľovi za milé prijatie a nezabudol dodať, že dúfa, že v najbližšej dobe bude mať viac príležitostí navštíviť školu a prezrieť si miesta, ktoré dnes nestihol. Riaditeľ nevyzeral tou myšlienkou práve nadšený, ale nepovedal ani slovo, len sa úlisne usmial. Harrymu znovu pripomenul učiteľa lektvarov.

## Kapitola č.15: Ticho pred búrkou

Ubehli už dva týždne od Harryho príchodu do Bulharska. Počas nich sa neudialo nič zvláštne. Každý deň strávili s Teddym nejakú dobu na ministerstve, aby preverili nové stopy svojich zahraničných kolegov, no úspechom sa to nazvať rozhodne nedalo. Teddy na vlastnú žiadosť pracoval v teréne s jedným zo starších bystrozorov, zatiaľ čo Harry každý deň, na riaditeľovu zlosť, navštevoval Kruval. Keďže nechcel zdržovať Viktora od jeho učiteľských povinností, chodil za ním až neskôr popoludní a ak prišiel skôr, poprosil riaditeľa o prístup do knižnice. Myšlienka, že sa nejaký bystrozor, navyše sám Harry Potter, potíka po chodbách hradu sa riaditeľovi zjavne nepáčila, no so zlostným výrazom nakoniec súhlasil. Harry mal dôvod domnievať sa, že Kazimirov niečo tají a chcel zistiť čo. Nemohol sa síce potulovať po hrade neobmedzene, zvlášť nie v čase keď si všetci mysleli, že je v knižnici, pretože by jeho neprítomnosť mohla byť odhalená. Ale keď si všetci mysleli, že je s Krumom, mal dostatok voľnosti. Krum mu prišiel úbiť pomoc a v tom čase sa zdržiaval výhradne vo svojom kabinete, aby vytvorili dojem, že sú spolu. Vtedy Harry použil otcov neviditeľný plášť a prechádzal temnými chodbami hradu. Občas si prial, aby mal pri sebe niečo ako Pobertovu mapu, ktorá by ukazovala chodby hradu a osoby v ňom. V Bradaviciach mu mapa neraz bola nápomocná, ale nepredpokladal, že by fungovala inde, aj keď nemal možnosť to skúsiť. Doma ju mal skrytú tak, aby sa k nej nedostali deti. Veril tomu, že keby ju získali, mali by o zábavu v Bradaviciach rozhodne postarané a pri tej predstave sa usmieval. Teraz však Harry musel napredovať opatrne, aby sa na chodbách nestratil a nenarazil do niekoho. Po prvých pár dňoch sa Harry v hrade už celkom dobre orientoval a jeho večerné výpravy priniesli prvé ovocie úspechu. Sledoval niektorých učiteľov aj samotného riaditeľa. Istý profesor Zavadský navštevoval riaditeľa každý večer, no Harrymu sa nikdy nepodarilo zistiť, o čom sa títo muži rozprávajú. Ostatní učitelia boli mimo podozrenia. Viktor mu o nich zistil všetko, čo sa dalo. Až na to, že sa väčšina z nich zaujímala o čiernu mágiu, nik nebol v minulosti trestaný ani obvinený. Šlo väčšinou o kúzelníkov z čistokrvných rodov, ale Harry nenašiel žiadne priame spojenie so Salazarom Zmijozelom. Dokonca ani v Zavadského spisoch nenašiel nič znepokojujúce, ale stále mu vrtalo v hlave, čo sa dialo každý večer u riaditeľa v pracovni. Krum mu prezradil, že tí dvaja boli priatelia ešte než sa Kazimirov stal riaditeľom. Možno sa preto stretávajú denne a trávajú spolu toľko času. Harry tomu veľmi neveril a tak ich nespúšťal z očí.

Ako sa ukázalo, dnes mal byť jeho šťastný večer. Dvere na riaditeľovej pracovni sa otvorili a muži vykročili smerom k miestnosti s magickými artefaktmi. Harry ich nasledoval a podarilo sa mu nepozorovane vkĺznuť do komnaty za nimi. Na stene sa na riaditeľov príkaz rozhoreli pochodne a muži pristúpili k stolu v rohu miestnosti.

„Ako som ti už vravel, neprišiel som na to, ako to funguje, ale určite by stálo za to lepšie to preskúmať.“ povedal potichu Zavadský a položil na stôl niečo, čo nápadne pripomínalo zrkadlo, ktoré dostal kedysi od Siriusa a teraz ležalo rozbité v jeho zásuvke v Godrikovom dole. Toto zrkadlo bolo len o trochu väčšie než to Harryho a rozhodne nebolo rozbité.

„Dobre, myslím, že teraz nie je najvhodnejší čas skúmať to, kým sa tu obšmieta ten Potter. Zaujímalo by ma čo hľadá. Mňa neoklame tými historkami o veľkom priateľstve s Krumom. Určite ide aj o niečo viac. Musíme si dať pozor. Nechcem aby objavil našu zbierku.“ povedal pochmúrne a mávnutím ruky ukázal na veci, ktoré ich obklopovali. „Ale keby aj, Vladimír. Ministerstvo tuší, že tu niečo podobné skrývame a doteraz nepodniklo žiadne kroky aby nám v tom zabránilo.“ zavrtil hlavou Zavadský.

„Ministerstvo je len banda hlupákov, ktorí sa boja proti nám priamo vystúpiť, pretože sú si vedomí našich schopností. Ale tento Potter by sa nenechal zastrašiť.“ zamyslel sa riaditeľ.

„Kým si nebudem istý, že v našom skúmaní môžeme bez obáv pokračovať, musíme to načas odložiť. Zatiaľ to zrkadlo necháme tu s ostatnými vecami.“ Zavadský len prikývol a nemal v pláne hádať sa. Pochodne zhasli a muži vyšli z miestnosti. Tento krát ich Harry nenasledoval. Podľa všetkého tí dvaja aktívne skúmali niektoré z uložených artefaktov. Nevyzeralo to, že by ich aktivity boli nejako spojené so zmiznutým oblúkom. Kazimirov sa ho bál a tak sa rozhodol výskumy na nejakú dobu odložiť. Harry si však nemyslel, že by predstavovali väčšiu hrozbu. Niektoré artefakty tu predsa ležali už roky a nepočul o tom, že by boli nejako zneužitú. Ale pre istotu znova preskúmal toto tajomné miesto. Tento krát sa sústredil na každý predmet jednotlivito a usúdil, že väčšina z nich je aj tak takmer neaktívna alebo veľmi oslabená. Tá mágia, čo visela vo vzduchu musela byť len výsledkom ich vzájomného pôsobenia a preto bola taká výrazná. Napriek tomu Harry urobil nejaké opatrenia, ktoré mali znížiť riziko a zabrániť bezprostrednému ohrozeniu.

Potom sa opatrne vydal do Krumovho kabinetu. Usúdil, že sledovaním v hrade by nič viac nezistil a rozlúčil sa s

Viktorom. Vrátil sa do hostinca, kde bol s Teddym ubytovaný. Vypočul si chlapcovo hlásenie, ktoré však bolo takmer rovnaké ako v posledných dňoch. Nezistili nič a v krajine sa opäť rozhostil pokoj. Žiadne ďalšie zmiznutia, žiadne vraždy, dokonca ani najmenšie známky nejakých nepokojov či vzbury. V tejto chvíli nemalo zmysel zotrvať tu dlhšie a oznámil Teddymu, že ráno zídu na ministerstvo, aby poprosil ministra o vytvorenie dočasného spojenia s kozubom v Londýne, aby sa rovnakou cestou ako sem, dostali späť.

Keď sa obaja uložili na spánok, Harry pocítil radosť z plánovaného návratu. Písal minulý týždeň Ginny a dostal odpoveď, že doma je všetko v poriadku. Už sa nemohol dočkať, keď bude opäť s ňou. Behom výcviku cestoval naozaj veľmi veľa, ale odkedy mali deti, jeho práca bola sústredená väčšinou v okolí Londýna a nikdy nemusel rodinu opustiť na dlhšie, než na pár dní. Posledné dva týždne sa mu zdali ako večnosť. Nakoniec predsa len zaspal.

Ráno, kým minister pripravoval letaxové prepojenie kozubov, upozornil Harry Ivanovského na značné množstvo magických artefaktov v Kruvle a neprekvapovalo ho, keď nevidel žiadne prekvapenie na mužovej tvári. Naštvané mu oznámil, že urobil nejaké opatrenia, aby zabránil prípadnému zneužitiu a požiadal ho, aby nato dohliadol. Ivanovsky síce prikývol, no Harry neveril, že by sa touto vecou niekedy v budúcnosti chystal zaoberať. Tak sa len zamračil a s Teddym vkročili do plameňov. Okolo poludnia už obaja sedeli v kancelárii Kingsleyho Pastorka a informovali ho podrobne o situácii v Bulharsku.

Toto ticho pred búrkou, ako to minister označil, mohlo trvať ešte dlho, ale čarodejnícke spoločenstvo bolo varované a príslušné orgány boli v pohotovosti, a tak sa zhodli na tom, že teraz im neostáva nič, než čakať čo sa stane.

## Kapitola č.16: Konečne doma

Keď sa v ten deň Harry konečne dostal domov, dom bol nezvyčajne tichý. Harry si spomenul na prázdniny, keď sa dom ponoril do ticha až neskoro večer, keď deti spali. Teraz bol prázdny. Ginny písala, že sa s Lilly dočasne nastahovali k jej rodičom, než sa vráti domov. Rýchlo prešiel do kancelárie, kde v trezore uložil dokumenty a tiež osudový prútik, ktorý nepoužil odkedy ňou zabil Voldemorta a použiť ho sa nechystal. Ale Ginny naliehala a on nedokázal odmietnuť. Teraz ho vrátil späť tam, kde ležal niekoľko posledných rokov a kde sa k nemu nik okrem neho či Ginny nemohol dostať. Trezor bol zabezpečený tak, že sa otvoril len na dotyk ich dlaní. Pridal k tomu ešte otcov plášť a trezor opäť zavrel a skryl za portrét svojej rodiny, ktorý tu visel len niekoľko mesiacov. Zatiaľ bol nehybný. Tajomstvo týchto portrétov spočívalo v tom, že osoby na ňom ožijú až po smrti. Rovnako ako obrazy riaditeľov Bradavic, ktoré viseli v Brumbálovej pracovni. Teda, teraz už pracovni profesorky McGonagalovej. Keď bol hotový, vybehol na poschodie a rýchlo sa osprchoval a prezliekol do čistého.

Než sa premiestnil k Weasleyovcom, zobral so sebou zväzok kníh, ktoré mu dal Viktor pre Hermionu. Chcel jej ich dať skôr, než bude doma Ron, ktorý by zase predviedol žiarlivostnú scénu. Potom sa už bez meškania premiestnil na pozemky neďaleko Brlohu. Už z diaľky počul veselý detský smiech a ako ozvenu za ním niekoľko hlasov. Niesli sa k nemu ako ľúbzná melódia a on v nich rozoznával hlasy štyroch žien. Patrili Ginny, Hermione, pani Weasleyovej, a ten s francúzskym prízvukom Fleur. Za pár minút už vchádzal bránou do dvora a keď ho deti zbadali, Lilly v okamihu zabudla na hru a rozbehla sa otcovi naproti. Za ňou rýchlym krokom a s úsmevom na tvári kráčala Ginny. Jej tvár lemovali rozpustené ryšavé vlasy siahajúce jej po ramená. Oči jej žiarili radosťou, že ho znovu vidí. Harry zdvihol Lilly do vzduchu a zatočil sa s ňou. Potom jej dal pusku na obe líčka a vykročil smerom k Ginny, ktorá bola od nich vzdialená len pár krokov. Padli si do náručia a chvíľu tak zotrvali. Nevšimli si ostatné ženy, ktoré ich so záujmom pozorovali. Toto bolo zvitanie sa s rodinou, ktoré všetci naplno prežívali. Ginny mala oňho strach, ale bola silná. Teraz, keď ju držal, všetko napätie z nej razom opadlo a ona bola znovu šťastná. Čo na tom, že nebezpečenstvo zrejme ešte nepominulo? On je tu teraz s ňou a všetkých ich ochráni, tak ako to už kedysi dokázal. Keď začala Lilly protestovať a pýtala sa späť na zem, pustili ju a manželia spolu ruku v ruke kráčali k ostatným.

„Vitaj, Harry. Musíš byť hladný, pripravím ti niečo?“ spýtala sa starostlivo pani Weasleyová a skôr, ako stačil čokoľvek odpovedať, stratila sa v Brlohu odkiaľ sa o chvíľu šírila vôňa cesnakovej polievky.

„Ahojte“ pozdravil Harry Fleur a Hermionu a posadil sa k nim. Podal Hermione do ruky knihy. Keď naňho prekvapene pozrela, vysvetlil jej:

„Posiela ti ich Viktor, vraj by sa ti mohli páčiť. Ale prosím ťa, nehovor o tom Ronovi. Nechcem celý večer počúvať o tom, čo si Krum myslí že robí, keď ťa stále obťažuje.“ Všetci sa začali smiať jeho dokonalej imitácii Rona a Hermiona sľúbila, že mu nič vravieť nebude.

„Ako sa darí, Fleur?“ spýtal sa svojej švagrinej. „Dlhšie sme sa nevideli.“ dodal ospravedlňujúco.

„Ó, celkom dobre, vďaka Harry. Nedávno sme sa vrátili z Rumunska. Boli sme navštíviť Charlieho.“

„A čo ty, Harry?“ skočila im do reči Hermiona, zjavne nedočkavá. Chcela počuť najnovšie správy z Bulharska. A tak im Harry povedal všetko čo zistil, ale v skutočnosti toho nebolo veľa.

„Takže si myslíš, že to bol planý poplach?“ spýtala sa s nádejou v hlase Ginny. Harry si ju pritiahol bližšie a na chvíľu sa zamyslel.

„Bohužiaľ, nemyslím si to. Teraz však musíme počkať. Nevieme, čo sa môže stať a než sa to stane, môže to trvať ešte veľmi dlho. Ale podnikli sme všetky opatrenia, aké sme mohli a budeme pripravení.“

Všetci naraz zmĺkli, pretože ich prerušila Molly Weasleyová, ktorá sa prihnala s tanierom horúcej polievky.

„Tu máš, Harry, zlatko. Najedz sa.“ ponúkala ho s rovnakou starostlivosťou, ako keď bol chlapec a prvýkrát prišiel do Brlohu. Dievčatá sa nahlas rozosmiali a Harry sa k nim pridala. Len Molly ostala prekvapená stáť, lebo mala pocit, že jej niečo uniklo. Nakoniec nad tým len mávla rukou a opäť sa stratila v kuchyni.

Kým jedol, dievčatá veselo štebotali a rozprávali mu, čo sa stalo, kým bol preč. Ginny mu s úsmevom oznámila, že chlapci dostali spoločný školský trest, pretože v knižnici vypustili pár hnojových bômb. Harry sa smial na plné kolo, ale keď videl Hermionin pohoršený výraz, snažil sa upokojiť.

„Stavím sa, že maďam Pinceová im za trest dala uložiť všetky knihy podľa abecedy.“ povedal s úškrnom a predstavoval si našťvanú knihovničku.

„Vlastne dostali trest s Hagridom v Zakázanom lese.“ ticho mu odporovala Ginny. Harry sa pri pomyslení, že jeho deti boli v Temnom lese, otriasol. Pamätal si na svoju prvú návštevu lesa a nemal z toho príjemné spomienky. Ale nevravel

nič.

Čas rýchlo ubiehal. Nadšene sa zhovárali a keď sa vrátil Ron z práce, odišli sa s Harrym prejsť, aby sa porozprávali sami. Harry mu zopakoval to, čo už povedal dievčatám a uistil ho, že Viktor Krum k Hermione nechová iné city než priateľstvo. Zdalo sa mu, že Ron to potrebuje počuť, aby bol úplne spokojný.

Keď sa vonku zotmelo a všetci sa presunuli dnu, zašepkal Harry Ginny do ucha:

„Nepôjdeme už domov? Chcel by som stráviť večer len s tebou.“ Usmiala sa a prikývla. Rozlúčili sa teda s ostatnými a kozubom sa všetci traja presunuli domov.

„Konečne doma.“ povzdychol si unavene Harry. Ginny sa k nemu naklonila a jemne mu povedala:

„Počkaj na mňa v spálni, kým uložíš Lilly.“ a hneď nato odviedla dcéru do izby.

## Kapitola č.17: Prekvapenie

To sobotné ráno bolo jedno z najkrajších, aké Harry zažil za posledných niekoľko týždňov. Ginny spokojne spala vedľa neho. Opatrne vykĺzol z postele a zišiel do kuchyne, aby pripravil raňajky. Napätie posledných dní z neho opadlo a cítil sa opäť veľmi spokojne. Všetko jedlo dal na podnos a vyšiel s ním hore schodmi. Cestou stretol Lilly, ktorá vykukovala z dverí a tak sa pridala k nemu, aby prekvapili mamu raňajkami priamo do postele. Vhupla si do postele medzi nich a začala im rozprávať čo robili s Hugom v posledných dňoch keď si mysleli, že ich nik nevidí. Obaja sa dobre bavili. Po raňajkách sa Harry trochu nesmelosť spýtal Ginny, či by jej nevadilo, ak by ju nechal doma samú s Lilly, aby sa mohol poradiť s Brumbálom o tom, čo zistil.

Ginny naňho skúmavo pozrela a usmiala sa. Bolo jej jasné, že návšteva Brumbála je len malá zámienka, aby sa dnes dostal do Bradavíc. Mala chuť mu s troškou škodoradosti odpovedať, že ho dnes nikam nepustí a potrebuje ho doma. No odolala pokušeniu a uistila ho, že môže pokojne odísť. Priala si, aby mohla ísť s ním. Harry si teda vzal poznámky z trezoru, obliekol si cestovný plášť a preniesol sa k hraniciam Bradavických pozemkov.

„Harry!“ začul niekoho volať jeho meno, keď kráčal smerom k hradu. Otočil sa za hlasom a zbadal poloobra, ktorý na neho už z diaľky mával, zatiaľ čo sa k nemu rýchlymi krokmi blížil.

„Hagrid!“ zavolať mu Harry nadšene na pozdrav a počkal, kým ho priateľ dohoní. „Ako sa máš?“ povedal a zoširoka sa usmial hľadiac do usmievajúcich sa očí.

„Ale, ujde to. Šak vieš, ako to tu chodí. Stále sa tu niečo deje.“

„Áno, počul som, že ani James s Alom vás nenechajú príliš vydýchnuť.“ uškrnul sa.

Hagrid sa zatváril podobne a trochu Harryho podpichol.

„Poviem ti, v porovnaní s vami troma sú to doslova anjeli.“ povedal a rozosmial sa, až sa za brucho chytal. „Mal si vidieť ako sa tvárili, keď sme šli hen, do lesa. Ale neboj, so mnou boli v bezpečí.“ dodal rýchlo, keď si všimol Harryho zamračený pohľad. Harry si pomyslel, že vie v akom bezpečí je človek v lese s Hagridom, ale nepovedal na to nič. Potom bok po boku došli až k hlavnej bráne, kde sa rozlúčili a Harry zamieril na tretie poschodie ku kamennému chrbliču, za ktorým bolo veľké točité schodisko vedúce do riaditeľne. Zaklopal a počkal, kým ho riaditeľka pozvala dnu. Sedela za stolom a niečo písala. Keď vstúpil, vzhliadla od svojej práce a rukou ukázala na kreslo, do ktorého sa pohodlne usadil.

„Dobrý deň, pán Potter. Tak ste späť z Kruvalu?“ spýtala sa zdvorilo.

„Áno, vrátil som sa včera a myslel som, že by ste radi počuli, čo som zistil.“ odpovedal Harry a pozrel na ňu a na riaditeľov sediacich vo svojich portrétach. Všetci traja takmer naraz prikývli a tak Harry vyrozprával všetko, čo sa stalo od jeho príchodu do Kruvalu. Brumbál súhlasil s Harryho názorom, že artefakty v Kruvale nie sú priamou hrozbou, ale pochválil ho za to, že predsa len myslel na bezpečnosť a nastavil tam ochrany. Vedľa neho Snape zavrčal ironickú poznámku, že to by urobil každý čarodejník s aspoň kúskom mozgu, ale nik v miestnosti si to nevšímal. Ich rozhovor bol na konci a tak sa Harry zhlboka nadýchol, aby nabral odvalu. Už síce nebol študentom tejto školy, no k profesorky McGonagalovej mal vždy rešpekt a vedel, aká dokáže byť prísna. Nebol si istý, či jeho žiadosti vyhovie, alebo mu dá prednášku o pravidlách v Bradaviciach. Riaditeľka vycítila Harryho rozpaky a so zdvihnutým obočím naňho v očakávaní hľadela.

„Pani profesorka, ja.... viete...“ koktal opatrne Harry a pripadal si ako malý chlapec, ktorý si mal vypočúť pokarhanie.

„Áno, pán Potter? Máte na srdci niečo dôležité?“ spýtala sa s pobavením.

„Vlastne som vás chcel o niečo požiadať. Viem, že sa dnes koná prvý famfrpálový zápas sezóny.“

„Máte pravdu, dnes hrá Nebelvír proti Zmijozelu. Určite si dobre pamätáte, že to boli vždy najväčšie očakávané zápasy.“ prikývla a tvárila sa nevinne, akoby netušila kam Harry týmito poznámkami mieri.

„Zvlášť keď som v družstve hral ja proti Dracovi.“ pomyslel si, ale nahlas to nevyslovil.

„Tak teda.“ pokračoval. „Myslel som...viem, že rodičia sa na zápasy dívať nechodia, ale myslíte, že by sa nedala urobiť výnimka?“ dostal zo seba nakoniec horko ťažko.

„Pán Potter.“ začala profesorka z ostra.

Aaach, pomyslel si Harry. Takže je na rade prednáška. Prečo si nezobral otcov neviditeľný plášť a nešiel sa na zápas pozrieť bez toho, aby o tom ktokoľvek vedel? Nadával si v duchu.

„Som si istá, že obaja veľmi dobre poznáme školské predpisy.“ pokračovala ďalej a prerušila tak tok jeho myšlienok.

„Ale vo vašom prípade...si myslím, že sa predpisy obchádzali vždy a všade. Takže nevidím dôvod, aby som tak nemohla urobiť aj dnes.“ dodala so šibalským úsmevom, ktorý na jej tvári videl Harry len pár krát v živote. Riaditeľka žmurkla

na Brumbála a pokračovala.

„Vlastne som dostala veľmi dobrý nápad, v ktorom mi vaša účasť na zápase príde veľmi vhod. Takže ak súhlasíte, mohli by sme sa teraz presunúť k šatniam? Myslím, že je najvyšší čas a ja potrebujem hovoriť s profesorom Weasleyom skôr, než zápas začne.“

Harry nadšene prikývol a ešte stále sa spamätával zo šoku, ktorý mu McGonagallová spôsobila svojou náhlou zmenou názoru. Keď sa za nimi zatvárali dvere riaditeľne, počul Harry našťavaný hlas učiteľa lektvarov:

„To by nemohol byť Potter, aby nemal nejaké výsady.“

Cestou k šatniam stretávali študentov, ktorí sa hrnuli na štadión, aby povzbudzovali svojich spolužiakov v hre. Všetci boli veľmi napätí. Nielenže šlo o zápas Nebelvír-Zmijozel, ale nové Nebelvírske družstvo malo dnes svoju premiéru.

„Som si istá, že by ste rád podporili družstvo, než hra začne.“ povedala profesorka McGonagallová, keď zastavili pred dverami Nebelvírskej šatne. Harry prikývol a vošiel dnu. Ona s ním však nešla. Namiesto toho zastavila Georga Weasleyho a niečo mu šepkala. Harry netušil čo, ale keď videl Georgeov úsmev a iskry v očiach, bolo mu jasné, že sa niečo chystá. Nedokázal si predstaviť čo a tak len pokrčil plecami. Vo vnútri miestnosti sa najprv rozhostilo ticho, no v zapätí ho vystriedala obrovská vlna nadšenia od všetkých členov tímu. Nik nevychádzal z údivu, kde sa tam zjavil Harry Potter, najznámejší a najlepších chytač Nebelvíru v histórii Bradavic. James a Albus podišli k otcovi a takmer naraz sa spýtali, čo tam robí.

„Predsa si nenechám ujsť váš prvý zápas chlapci. Alebo ste o tom pochybovali?“ spýtal sa ich prekvapene, akoby považoval otázku za nanajvýš nemiestnu. Chlapci sa zoširoka usmiali, ale keďže už nebol čas na dlhé rozhovory, zaradili sa medzi ostatných hráčov tímu. Stáli tam a všetci naňho pozerali, akoby na niečo čakali. Poprial im veľa šťastia a odvahy a vyjadril presvedčenie, že Zmijozel porazia.

„Presne tak, takže vyjdite hrdo na ihrisko a pust'ťe sa do boja!“ ozvalo sa od dverí bojovým hlasom. Pozrel tým smerom a uvidel svojho spolužiaka Nevilla. Vymenili si veľavravné pohľady a potom už sledovali, ako družstvo kráča von zo šatne.

„Mal by si už ísť.“ povedal mu Neville s rovnako tajomným úsmevom na tvári, aký videl u riaditeľky. „McGonagallová ti drží miesto vedľa seba.“

„Počuj, Neville. Že vy niečo chystáte?“ spýtal sa Harry podozrievavo a bol rozhodnutý to z Nevilla dostať.

„No tak, povedz mi to. Prosím ťa.“

„Ale no tak, Harry. Predsa by si sa nebál.“ podpichol ho kamarát a v očiach sa mu zvláštne zablysko. „Tak už bež.“ vystrčil ho nakoniec z šatne a vyšiel za ním. Keď sa usadili na tribúne, postavila sa profesorka McGonagallová a hlasom zosilneným vďaka kúzlu Sonorus privítala učiteľov a študentov:

„Vítam vás na zahájení ďalšej famfrpálovej sezóny. Býva dobrým zvykom, že na začiatku povie riaditeľ školy niekoľko slov, no ja mám dnes milú povinnosť odovzdať slovo niekomu spôsobilejšiemu. Niekomu, kto famfrpálu na tejto škole dal iný rozmer.“

V tom momente Harrymu došlo, akú pascu naňho riaditeľka pripravila a vôbec sa mu to nepáčilo. Cítil, ako mu horí tvár vzrušením, pretože zraky všetkých sa upreli naňho.

„Vážení profesorský zbor, milí študenti. Dovoľte mi medzi nami privítať vášho bývalého študenta a spolužiaka, jedného z najlepších chytačov v dejinách našej školy, Harryho Pottera.“

Tribúnou sa ozval obrovský aplauz venovaný Harrymu. Keď potlesk a nadšené výkriky trochu utíchli, prehovorila riaditeľka teraz priamo k nemu.

„Harry, prosím pristúp a prihovor sa našim študentom a našim hráčom.“ usmiala sa naňho a ukázala na miesto na tribúne, kde práve vstala.

Harry vstal pod neustálym drobnohl'adom všetkých na tribúne. Odkášlal si a rovnako ako riaditeľka použil Sonorus, aby ho bolo dobre počuť.

„Ďakujem vám veľmi pekne, pani riaditeľka za milé privítanie.“ povedal a vrhol vyčítavý pohľad jej smerom.

„Nie som si istý či je pravda, že som bol jedným z najlepších, ale viem iste, že som do všetkých zápasov šiel naplno, aby som zo seba vydal to najlepšie.“ začal a ani netušil ako, slová z neho plynuli.

„Byť tu dnes s vami, pre mňa znamená vrátiť sa v spomienkach o niekoľko rokov späť a spomínať na ten úžasný pocit slobody, keď sa človek vznesie k oblakom a môže sa zapojiť do tak fascinujúcej hry, akou famfrpál bezpochyby je.“

„Ale teraz už, aby som vás viac nezdržoval od strhujúceho zážitku, ktorý nám tento zápas prinesie mi dovoľte zaželať vám, divákovi skvelú zábavu. A vám, hráčom všetkých fakultných družstiev, prajem veľa šťastia, ktoré budete určite potrebovať, ak nechcete po každom zápase skončiť na ošetrovni ako ja...“ jeho slová prerušila salva

smiechu a Harry sa opäť začervenal.

„A tiež veľa úspešných zápasov. Verím, že sú medzi vami skvelí hráči, ktorí tak ako kedysi ja venujú všetko úsilie tomu, aby dovedli svoje družstvo k víťazstvu. Tak teda, úspešnú sezónu vám všetkým.“ zakončil svoj príhovor Harry a posadil sa. Ďalšia vlna potlesku preletela publikom, no to už vzlietli obe súťažné družstvá a George odpískal začiatok zápasu.

Harry len nejasne vnímal komentár, ktorý ohlasoval stav zápasu. V tomto momente pohľadom sledoval striedavo oboch svojich synov a vďaka niekoľkým veľmi vydareným Jamesovým zásahom Harry vedel, že Nebelvír má náskok.

Zmijozelské družstvo hralo ako vždy dosť nečistú hru, ale statoční Nebelvíri sa nedali a s neustávajúcim úsmevom na tvárach bojovali. V tom Harryho zaujal komentár, ktorý sa ozýval z neďalekej tribúny.

„A Nebelvír opäť skóruje. Stav v tejto chvíli je 160 : 30 pre Nebelvír. Ale čo sa to deje? Zdá sa, že chytači zbadali niečo medzi oblakmi a obaja letia priam s vetrom o závod. Žeby zbadali zlatonku?“ hlásila dievčina, ktorú Harry odhadol na študentku štvrtého či piateho ročníka.

Všetci diváci obrátili teraz svoju pozornosť k chytačom, ktorí sa neuveriteľnou rýchlosťou hnali za zlatonkou, najdôležitejšou loptičkou celého zápasu. Harry zmeravel a očami uprene sledoval Albusa, ktorý mal len maličký náskok pre Zmijozelský chytačom. Ten mohol byť tak zo šiesteho ročníka a určite už odohral v družstve niekoľko zápasov. Pokúsil sa Ala zachytiť, aby ho zbrzdil, no chlapcove reflexy boli natoľko vycvičené, že s ľahkosťou stočil svoju metlu o kúsok ďalej, no nezmenil smer a približoval sa k malej loptičke. Keď sa už zdalo, že na ňu dosiahne, niečo ho zozadu ťahalo a on začal strácať výšku. Zletel metlou o niekoľko stôp nižšie a než sa mu podarilo vyrovnať a zlatonka mu zatiaľ zmizla z očí.

Tribúna sklamane vzdychla a ďalej sledovali dianie na ihrisku. Našťastie, Zmijozelský chytač zlatonku vďaka svojmu zásahu tiež stratil. Ale Al mal skvelý zrak a zlatonku opäť zbadal. Vznášala sa vo vzduchu neďaleko neho a keďže druhý chytač bol stále príliš vysoko, nemal šancu Albusa zastaviť. Ako šíp vystrelil smerom k zlatonke a než sa ktokoľvek stihol spamätať, držal už loptičku v ruke a celý žiaril.

George jediným písknutím zápas ukončil a hráči sa na svojich metlách zniesli k zemi. Ale nie všetci. Jeden z nich sa odpútal od výskajúcich Nebelvírov a soptiacich Zmijozelov a na svojej kométe pristál na tribúne. Nastalo ticho a všetci čakali, čo sa bude diať ďalej. Albus zosadol z metly a postavil sa pred svojho otca. Obom na tvárach žiaril radostný úsmev a v tichosti si hľadeli do očí. Bol to Al, kto pristúpil ešte bližšie a vzal otcovu ruku do svojej. Vložil mu niečo do ruky a zovrel otcovu dlaň okolo niečoho malého a vzpierajúceho sa. Potom, než ktokoľvek stačil nejako reagovať, chlapec naskočil na svoju metlu a už ho nebolo. Harry ešte stále udivene pozeral za vzdáľujúcim sa chlapcom a potom sklopil zrak, aby sa pozrel na zlatonku, ktorú držal v ruke.

Bolo to nádherné gesto a Harry kútikom oka zazrel, ako si riaditeľka utiera slzu z oka. To už ale nikto nevnímal čo sa deje na tribúne a všetci žiaci sa vyrútili na ihrisko, aby zablahoželali víťaznému družstvu. Harry sa k nim chcel pridať, no z každej strany ho obklopil pár rúk a odvádzali ho preč. George a Neville ho viedli do kabinetu Obrany proti čiernej mágii, kde spolu rozoberali najlepšie momenty zápasu a mnoho ďalších zaujímavých vecí. Potom Neville priviedol chlapcov, aby si aj oni mohli užiť otcovu prítomnosť a aby im on konečne mohol povedať, aký je na nich nesmierne hrdý.

## Kapitola č.18: Hádka v knižnici

Čas plynul rýchlo a rok sa pomaly, ale isto prehupol do ďalšieho ročného obdobia. Slabé slnko bolo už nejakú dobu zahalené hustými mrakmi, z ktorých v tejto chvíli padali drobné snehové vločky jemnejšie než pierka a klesali k zemi. Najprv padalo len pár osamelých vločiek jedna vedľa druhej, no o chvíľu sa k nim pridávali stále ďalšie a ďalšie a spoločne tancovali vo vetre, kým ladne nedopadli na zem. Tam sa pridali k svojim družkám, ktoré už pred pár dňami zahabili krajinu do svojho bieleho plášťa, pod ktorým mohla spokojne spať a čerpať sily, kým ju opäť nezobudí priateľka Jar.

Keď Albus ráno vyzrel z okna, nebolo cez padajúci sneh takmer nič vidieť. Teplo sa obliekol a s Arniem počkal v spoločenskej miestnosti na Rosie, aby sa spolu naraňajkovali vo Veľkej sieni. Po raňajkách sa takmer všetci študenti rozbehli na školské pozemky a keďže bola sobota, strávili tam väčšinu dňa. Táto nebelvírska trojica navštívila Hagrida v jeho chalupe neďaleko Zakázaného lesa a zahriali sa horúcim čajom, ktorý im ponúkol. Zdvorilo však odmietli ponúkané sušienky, ktoré vyzerali, že sú rovnako tvrdé ako zvyčajne. Neskôr sa k nim pridala aj James so svojimi priateľmi a všetci nadšené rozoberali svoje plány na Vianoce, ktoré mali byť už za týždeň.

Za obzorom sa začalo stmievať a tma postupovala rýchlo aj k Bradaviciam. Hagrid ich odprevadil do hradu, kam aj tak šiel na večeru. Kým sa Rosie s Arniem chystali na návrat do spoločenskej miestnosti, aby mu pomohla s nejakými úlohami, Albus chcel zájsť do knižnice overiť si pár faktov na svoju esej z lektvarov. Tak sa rozdelili a každý zamieril iným smerom.

V knižnici nebol takmer nik, len svetlovlasý chlapec sediaci pri jednom stole. So zaujatým výrazom niečo čítal a usmieval sa pri tom. Albus ho hneď spoznal. Bol to prvák zo Zmijozelu, s ktorým máva hodiny Lektvarov a Obrany proti čiernej mágii, Scorpius Malfoy. Albus videl, že chlapec vzhliadol od knihy aby sa pozrel, kto prišiel. Keď ho však zbadal, ešte viac sa skryl za knihu a viac mu nevenoval pozornosť. To Albus mrzelo. Síce nemal Zmijozelov veľmi rád, naozaj boli niekedy neskutočne sprostí, ale tento chlapec bol iný. Nevybočoval z ich radov, ale ani sa k nim nikdy nepridal keď niekoho zosmiešňovali a ponižovali. Dokonca ani na chodbách nikdy neprovokoval a väčšinu času trávil sám v knižnici. Bolo to divné, pomyslel si Albus a mal chuť ho viac spoznať, ale nevedel kde začať. Predsa len, bol to Malfoy a o jeho rodine toho doma veľa počul a po druhé, bol to zmijozel, jeden z tých, ktorých ostatné fakulty na škole najviac neznášali.

Zavrtel hlavou a prešiel k polici, kde našiel potrebnú literatúru. Madam Pinceová ho uprene sledovala, akoby ho podozrievala, že sa znova pokúsi niečo vyvieť. Ale tie hnojové bomby pred časom, to bol Jamesov nápad a on sa k tomu bohužiaľ nechal prehovoriť. Vzal si knihy a posadil sa k stolu neďaleko Scorpiusa. Vytiahol z tašky svoju esej a začal pracovať. Asi pol hodiny nebolo počuť nič okrem škrabania brka či otáčania stránok. Keď mal prácu hotovú, vzal z police inú knihu, tentoraz takú, čo ho zaujímala a chcel sa pustiť do čítania. V tom sa za ním ozval tichý hlas:

„Videl som ťa hrať. Si naozaj dobrý.“ povedal uznanlivo blondavý chlapec.

„Vďaka. Myslím, že som mal len šťastie. Rozhodne ešte musím veľa cvičiť.“ Povedal Albus a bol rád, že Scorpius ho oslovil. Mimo vyučovania spolu nikdy nehovorili a aj tam len ak to inak nešlo.

„Si príliš skromný. Myslím, že si prinajmenšom rovnako dobrý, ako tvoj otec.“ oponoval Scorpius a sledoval ho, kým si nesadol na stoličku oproti nemu.

„Tvoj otec bol tiež chytač, však? Aj ty teda hráš?“ bol zvedavý Al.

„Nie. Mám strach z výšok a preto sa bojím lietania. Môj otec je z toho sklamaný, ale snaží sa nedávať to najavo. Očakával, že budem rovnaký ako on, ale ja sa oveľa viac zaujímam o knihy a umenie, než o šport. Presne ako moja mama.“ Pri zmienke o mame mu oči radostne zažiarili.

Vtedy si Al uvedomil, že vlastne nikdy nevidel chlapca na hodinách lietania. Zrejme bol kvôli svojmu strachu od nich oslobodený.

„Ale vynikáš v iných veciach. Pozoroval som ťa na vyučovaní a si vážne dobrý. Ja sa síce snažím, ale nejde mi to ako tebe alebo Rosie.“ zúfal si Al.

Chlapci si vymenili chápacie úsmevy a začali sa zhovárať, akoby boli starí priatelia. Obaja boli nadšení, no tento pocit nemal trvať príliš dlho. Aspoň nie dnes.

Do knižnice vošiel James a pohľadom hľadal svojho brata. Keď ho videl baviť sa s Malfoyom, nahnevane prešiel k nim a cez zatreté zuby precedil:

„Čo tu robíš s ním, Al?“ rukou ukázal na Scorpiusa. Chlapci si vymenili prekvapené pohľady a nakoniec Albus potichu odpovedal:

„Rozprávame sa, je to môj priateľ.“

„Tvoj čo?“ takmer zakričal James a vyslúžil si tým zlostný pohľad madam Pinceovej. „Je to Malfoy.“

„Ja viem, a čo má byť?“ bol nahnevaný aj Albus. Ak si niečo neprial, tak aby sa mu niekto plietol do výberu priateľov. Rodinu si nevyberieme, ale priateľov áno a on sa práve rozhodol, že Scorpius medzi nich patrí, nech na to jeho brat vraví čo chce.

„Iba toľko, že Potter sa nemôže kamarátiť s Malfoyom.“ Zlostne mu odpovedal James a nasilu ho ťahal preč z knižnice.

„A ty sa nepribližuj k môjmu bratovi! Daj mu pokoj! Je to jasné?“ zakričal ešte na Scorpiusa, ktorý celú scénu s napätím sledoval. Už to vyzeralo, že by si s Albusom mohli rozumieť. Lenže teraz už s ním Al zrejme neprehovorí ani slovo. Brat mu určite vysvetlí, že kvôli rivalite medzi Potterovými a Malfoyovými nemôže byť medzi nimi nič okrem nenávisti a pohrdania a on bude zase sám, bez priateľov, pomyslel si Scorpius. Keď sa dvere knižnice za hádajúcimi sa bratmi zavreli, opäť sa vrátil ku svojej knihe.

„Albus, pochop to. Nemôžeš sa s ním baviť.“ pokračoval v protestoch James, len čo boli na chodbe sami.

## Kapitola č. 19: Šťastné a Veselé

Bradavice boli v zajatí, ktorému podľahli všetci od domácich škriatkov, študentov, učiteľov až po duchov. Vianočná atmosféra ich obklopovala na každom kroku a nik sa nedokázal uvoľniť z jej područia. Samozrejme, nik sa jej nebránil a všetci si ju naplno užívali. Výzdoba v hrade bola rovnako očarujúca ako vždy, hodiny s učiteľmi boli menej napäté a voľnejšie, a domáci škriatkovia sa nechali unášať fantáziou pri tvorbe najrôznejších vianočných pokrmov.

Deň pred odchodom vlaku sa Albus odpútal od Rosie a Arnieho pod zámienkou, že ešte musí vrátiť nejaké knihy, kým odíde domov a zamieril do knižnice, kde sa už týždeň pravidelne schádzal so Scorpiusom. Niekedy si veselo rozprávali svoje zážitky z rôznych hodín z vyučovania, inokedy sa zase len zahĺbený v knihách tešili zo vzájomnej prítomnosti. Dnes sa mali vidieť naposledy pred odchodom domov, pretože vo vlaku sotva nájdú miesto, kde by sa mohli nerušene rozprávať. Zatiaľ im obom toto ich skrývanie pripadalo vzrušujúce, ale Al bol rozhodnutý skúsiť po Vianociach presvedčiť priateľov, aby ho tiež prijali medzi seba.

Našiel ho na jeho obľúbenom mieste a hneď zamieril k nemu. Zoširoka sa naňho usmial a počkal, kým odložil knihu, aby sa mohli rozprávať.

„Už máš zabalené?“ začal Al.

„Áno, už sa neviem dočkať. Milujem Vianoce.“ rozplýval sa Scorpius a oči mu žiarili. Al s ním úplne súhlasil.

„Zajtra sa už asi neuvidíme, tak som sa chcel rozlúčiť.“ povedal a zalovil vo vrecku svojho habitu. Vylovil z neho malý balíček zabalený vo vianočnom baliacom papieri previazaný striebornou stuhou. Druhý chlapec prekvapene zalovil pod stolom a vytiahol navlas rovnaký balíček so zlatou stužkou. Vymenili si prekvapené pohľady a nahlas sa rozosmiali, čím si vyslúžili zlostný pohľad Madam Pinceovej. Potlačili výbuch smiechu a potichu sa chichotali.

„Ale otvoríme ich až na Štedrý deň, dobre?“ dodal Scorpius, keď ho smiech prešiel. Albus samozrejme súhlasil, inak by to nebol ten správny vianočný darček. Aj keď určite bude musieť odolať pokušeniu. Možno poprosí mamu, alebo ocka, aby ho preňho ukryli k ostatným darčekom. Chlapci sa potom ešte chvíľu veselo zhovárali, ale tesne pred večierkou sa museli rozlúčiť.

„Šťastné a Veselé, Albus.“ povedal vo dverách knižnice Scorpius.

„Šťastné a Veselé aj tebe, Scorpius.“ odpovedal Al a zamával mu na rozlúčku, keď sa vydal k veži.

Pri vlaku ich čakal Harry s Lilly. Ako sa dozvedeli neskôr, po tom čo sa spolu zvitáli, mama zostala doma a piekla vianočné pečivo. Lilly sa však už nemohla dočkať, kedy opäť uvidí bratov a trvala na tom, že pôjde s ockom. Celou cestou autom hovorili jeden cez druhého a Harry ich spokojne počúval a usmieval sa pri tom. Kto by si to kedy pomyslel, že mu takto bude chýbať to ich neustále skákanie do reči jeden druhému, vzájomné prekrikovanie sa a hašterenie? Ale dnes si to naplno užíval. Boli zase spolu. Deti ho na chvíľu dokázali vytrhnúť z myšlienok na to, čo sa asi deje v Bulharsku a očakávania, kedy sa niečo stane. Ale dnes na to nemyslel. Boli tu Vianoce, mal pri sebe svoju milujúcu rodinu, mal doma svoje deti a na ničom inom teraz nezáležalo. Vianoce sú sviatky radosti a pokoja a ako také ich chceli všetci zažiť.

Vítanie doma nemalo konca kraja, všetci sa radovali a boli šťastní. Lilly pomáhala Ginny s pečením a chlapci s otcom zašli do lesa, kde vybrali krásnu jedličku a priniesli si ju domov. Potom sa okolo nej všetci zišli, aby ju ozdobili všemožnými svetielkami, farebnými guľami a girlandami. Pridal sa k nim aj Teddy, ktorý sa prišiel porozprávať s Harrym. Keď už nemali nič, čím by stromček ešte viac dozdobili, postavili sa do polkruhu a kochali sa pohľadom na svoj žiariaci výtvor. Bolo už dost neskoro a hoci by chlapci dokázali rozprávať zážitky z Bradavíc hoc aj do rána, podarilo sa Harrymu a Ginny zahnať ich do postele. Boli natol'ko unavení, že zaspali len čo sa uložili.

„Takže, Teddy. Chcel si so mnou hovoriť?“ spýtal sa Harry, keď sa s Ginny posadili vedľa seba na gauč a Teddy oproti nim do kresla.

„Áno. Vlastne som vám chcel podakovať za pozvanie. Stráviť Vianoce s vami a deťmi by bolo určite rovnako skvelé ako v posledných rokoch, ale ak sa neurazíte, mám už iné plány.“

Harry si s Ginny vymenili významné pohľady. Nechali Teddyho pokračovať, ale tušili čo príde.

„Bill a Fleur ma tiež pozvali a ja som to prijal. Ved' viete, kvôli Viktórii.“ začervenal sa chlapec. Samozrejme to vedeli veľmi dobre. Viktória bola ich neter, Billova dcéra a už nejakú dobu to medzi týmito dvoma vyzeralo dosť vážne. Ona bola teraz siedmačka v Bradaviciach a s Teddym sa poznali prakticky od mala. Nikoho ich vzťah nijako zvlášť neprekvapil. Podľa Harryho to bola len otázka času.

„V podstate to hlavné, čo som vám prišiel povedať je, že sa chcem oženiť.“ teraz už bol Teddy naozaj červený a rovnakou farbou žiarili aj jeho vlasy. „Myslel som, že by si to mal vedieť, Harry.“ ukončil to Teddy a teraz na oplátku

on očakával ich reakciu. Harry sa zamračil a nanajvýš vážnym hlasom sa ho spýtal:

„Teddy, si si istý? Chceš sa skutočne oženiť a prevziať zodpovednosť za niečí život? Už nebudeš len ty, budete spolu do konca života, uvedomuješ si to?“ káral ho. Teddy zbledol, pretože takúto reakciu nečakal ani vo svojich najhorších nočných morách.

„A čo deti? Manželstvo a rodičovstvo je veľmi vážna vec. Dobre si uváž, či sa do toho chceš takto hlavou vrhnúť.“ dokončil jeho krstný otec.

„Ja...ja...“ nezmohol sa na slovo Teddy a zahľadel sa do zeme.

„Harry, prestaň.“ okríkla ho Ginny so zle potlačovaným smiechom. „Ved’ ho desíš, chudáka.“

„No tak, Teddy. Snád’ si ho nebral vážne?“ spýtala sa Ginny a sledovala jeho vystrašený výraz. Teraz aj Harry prestal s vtipom a prešiel k Teddymu. Položil mu ruku na rameno a počkal, kým naňho nepozrel. V jeho očiach sa zračilo prekvapenie, sklamanie a zmätok.

„No tak, Teddy. Nepoznal si, že som to všetko myslel ako vtip? A keď tak na teba pozerám, bol to veľmi hlúpy vtip.“ povedal ospravedlňujúco.

„Ale...“ ohradil sa mladík.

„Žiadne ale, Teddy. Toto je tá najlepšia novinka, akú si nám mohol povedať. Čakal som na túto chvíľu odkedy si bol malý a veľmi som sa na ňu tešil. Si pre mňa ako syn. Ako jedno z mojich detí a prajem ti v živote len to najlepšie, čo ti môžem priať. A verím, že po boku Viktórie ťa čaká v živote naozaj veľa šťastia. Vy dvaja k sebe patríte, tak ako ja s Ginny. Takže ak je ona tvojou vyvolenou, máš naše požehnanie.“ povedal hlasom plným hrdosti a radosti.

„Ďakujem.“ odpovedal Teddy. Toto bola reakcia, ktorú očakával a bol rád, že sa nemýlil.

„Čo na to povedali Bill a Fleur? A vlastne čo ona sama?“ spýtala sa zvedavo Ginny, ktorá chcela vedieť čo najviac.

„Vlastne ste prví, ktorým som o svojich plánoch povedal. Chcem ju požiadať o ruku na Štedrý deň. Bude to môj vianočný darček, tak snád’ ma neodmietne.“ zasmial sa.

„Myslím, že ak sa nebudeš tváriť rovnako tragicky, ako keď som si z teba strieľal, keď s tým začne Bill a budeš si sebavedome stáť za svojim, ani jeden nebude mať námietky.“ neodpustil si Harry, aby ho nepodpichol.

„Čože? Bill si bude zo mňa tiež takto nevkusne strieľať?“ zľakol sa znova Teddy.

„Podľa mňa“ zapojila sa do rozhovoru Ginny, „Bill sa bude chcieť presvedčiť, či to s jeho dcérou myslíš naozaj vážne a si ochotný s ňou podstúpiť všetko dobré i zlé, čo vás v živote stretne.“ Potom hodila veľmi pobavený pohľad Harryho smerom a zahlásila niečo, pričom sa Harry skutočne začervenal.

„Ja som si istá, že ak niekto príde požiadať o ruku našu Lilly, Harry si ho podá oveľa viac, než ti dnes predviedol.“

Teddy sa neudržal a vybuchol smiechom. Ginny sa k nemu pridala a Harry musel uznať, že má pravdu v tom, že svoju dcéru nedá za ženu hocikomu.

Tesne pred polnocou, po tom, čo sa s nimi rozlúčil a zaželel im Šťastné a Veselé Vianoce, sa Teddy kozubom preniesol do domu svojej starej mamy a aj Harry s Ginny mohli ísť načerpať sily po náročnom dni.

## Kapitola č. 20: Otec a syn

„Si si istý?“ spýtala sa Ginny, zatiaľ čo si česala vlasy pri toaletnom stolíku a v zrkadle sledovala odraz svojho muža. Harry si zapol posledné dva gombíky na svojej košeli a prikývol.

„Áno, dlho som nad tým premýšľal a myslím, že je na to najlepšia príležitosť. Ty nemáš ten pocit?“

„Ale áno, ja len viem, čo to pre teba znamená.“

„V tejto chvíli ma trápi len jedna vec.“ zamyslel sa.

„Lilly?“ uhádla ľahko Ginny a podišla k nemu, aby mu upravila límeč.

„S ňou sa netráp. Porozprávam sa s ňou po raňajkách, a vysvetlím jej to.“

„Vďaka. Viem, že to pochopí, ale aj tak mám z toho zlý pocit. Akoby som uprednostňoval chlapcov pred ňou, ale to tak nie je.“ zachmúril sa Harry a pozeral do tých hnedých, milujúcich očí.

„Samozrejme, že nie. Deti vedia, ako veľmi ich všetky ľúbime. Netráp sa tým už a poďme dole. Myslím, že chlapci už sa zase hádajú.“ povzdychla si a vykročila ku dverám.

„Ja tam zájdem. Pripraviš raňajky?“ spýtal sa a než vyšli z izby, letmo ju pobozkal na tvár. Potom spolu vyšli z izby a kým Ginny zišla schodmi do kuchyne, Harry zamieril do Alovej izby, odkiaľ bolo počuť krik. Trhnutím otvoril dvere a rýchlym pohľadom zhodnotil situáciu. Albus držal v ruke nejaký balíček a snažil sa ho chrániť pred bratom, ktorý naňho kričal a snažil sa mu ho vytrhnúť.

„Čo sa tu deje, vy dvaja?“ spýtal sa zvýšeným hlasom, aby prehlušil ich krik. Prvý sa ozval Albus:

„Chce mi vziať darček, ktorý som dostal od kamaráta.“ jeho hlas bol smutný, no aj trochu nahneváný. Zato James zlostou priamo sršal.

„Vieš od koho je ten darček, oči? On sa kamaráti s Malfoyom. Scorpiusom Malfoyom. No povedz, nie je to postavené na hlavu?“ pozrel na otca a očakával jeho podporu. Ale Harry bol zjavne prekvapený a tak na chvíľu onemel. Prehrabol si rukou svoje rozstrapatené havranie vlasy a vydýchol, aby sa spamätal.

„Upokojte sa, obaja!“ napomenul ich a keď utíchli, žiadal vysvetlenie.

„Albus, je pravda, čo hovorí tvoj brat? Je ten darček naozaj od Scorpiusa Malfoya?“ Chlapec prikývol.

„Môžem sa naň pozrieť?“ požiadal ho otec. Chlapec sa najprv trochu zdráhal, ale veril otcovi a tak mu podal vianočne zabalený balíček so zlatou stuhou. Harry ho chvíľu skúmal pohľadom, obracal ho v rukách zo všetkých strán a premýšľal, či je ten balíček bezpečný a či to nie je len nejaký Dracov zlomyselný úskok.

„Ako sa k tebe ten balíček dostal?“ spýtal sa a pozrel synovi do očí. Ten opätovoľ jeho pohľad a pevným hlasom odpovedal:

„Scorpius mi ho dal pred odchodom z Bradavic. Je to môj kamarát.“

„Skutočne?“ podivil sa Harry.

„Oci, povedz mu, že je to nemožné. Že sa s ním nesmie kamarátiť.“ spustil teraz nanovo James. Otec ho zastavil jediným gestom ruky. Premýšľal, čo by mal teraz urobiť. Jeden jeho syn sa priatelí s Malfoyom, synom jeho dávneho nepriateľa a druhý si zase myslí, že kvôli tejto ich vzájomnej nevraživosti sa k sebe aj oni musia správať ako nepriatelia. To je teda divná situácia, ale musia ju vyriešiť. Nanajvýš vážnym hlasom povedal:

„Budeme sa musieť porozprávať.“ najprv pri tom pozrel na Ala. Nijako prísne, len odhodlane a keď videl, ako sa na Jamesovej tvári zjavil víťazoslávny, pozrel aj naňho a dodal:

„S vami oboma.“

James síce nerozumel, prečo by mal s ním chcieť otec o tom hovoriť a tak len pokrčil ramenami. Albus pozeral do zeme a premýšľal, akými argumentmi by presvedčil otca, že Scorpius je dobrý chlapec a skvelý priateľ.

„James, choď do mojej pracovne, prosím a počkaj tam na mňa.“ povedal krátko a počkal, kým chlapec odišiel. Potom pristúpil k Alovi a podal mu balíček.

„Tu máš, Al. Ale myslím, že by si ho mal schovať až na zajtra, hm?“ povedal jemne a vložil mu ho do ruky. Al prekvapene vzhliadol k otcovi a prikývol.

„Bež do kuchyne, mamička už chystá raňajky a potom sa porozprávame, dobre?“ povedal už na odchode. Prešiel okolo Ginny a zo stola vzal svoje a Jamesove raňajky.

„Deje sa niečo?“ spýtala sa prekvapene.

„Myslím, že chlapci potrebujú jeden z tých rozhovorov typu otec a syn.“ uškrnul sa. „Potom ti to vysvetlím.“ povedal kráčajúc s podnosom do pracovne práve vo chvíli, keď do kuchyne vošiel Al a zaželať mame a sestre dobré ráno. Harry vošiel do pracovne, položil podnos na stôl a začal rozkladať tanieri a šálky pred Jamesa. Chlapec sa nadšene

pustil do jedla a pritom sa s otcom rozprával o škole, priateľoch a famfrpále. Keď mali zjedené a Harry usrkával svoju kávu, sedel James v kresle oproti nemu a čakal.

„O čom si chcel so mnou hovoriť, ocko?“ spýtal sa nakoniec.

„Chcel by som vedieť niečo viac o tom Alovom kamarátovi, čo mi o tom môžeš povedať ty?“ vyslovil sa Harry a čakal na synovo vysvetlenie. Ten mu podrobne opísal ich bratskú hádku v knižnici a tiež vyjadril svoj názor, že je to nemiestne, aby sa spolu kamarátil Potter a Malfoy, obzvlášť po tom, ako sa jeho Draco choval k Harrymu.

„Počkaj, James. Prečo by sa Al nemohol priatelieť s niekým len kvôli tomu, ako sa volá či aká je jeho rodina?“

„Ale ocko...“ prekvapene naňho James pozrel. Myslel si, že otec s ním súhlasí.

„Zamysli sa, chlapče. Poznáš Scorpiusa Malfoya?“

„Nie veľmi.“ pripustil James.

„Urobil tebe, alebo niekomu koho máš rád niečo zlé, za čo by si mal dôvod ho neznášať?“ pokračoval ďalej Harry.

„Nie ocko, ale...ale jeho otec....“ protestoval chlapec zmätene ďalej.

„James, ono ale teraz nejde o jeho otca. Ide o Scorpiusa. Povedz mi, aký je ten chlapec?“

James sa zamračil a nakoniec potichu odpovedal.

„Je dosť bystrý, podľa toho čo vraveli Al a Rosie z vyučovania. A takmer nikdy ho nevidieť, väčšinu času trávi v knižnici a je dosť tichý a samotársky.“

„Tak vidíš. Ten chlapec vonkoncom nie je ako jeho otec. Draco Malfoy stál vždy v prvej línii, ak šlo o šikanu na chodbách a robenie schválností a podrazov. Neznášal Nebelvírov a neznášal mňa a neustále sme medzi sebou súperili. James, ver mi, že ja som sa nedal a všetko som mu oplácal. V podstate všetko toto začalo len preto, že som odmietol ním ponúkané priateľstvo a dal som prednosť strýkovi Ronovi.“

Chlapec v kresle sa mračil. Myslel si, že otec súhlasí s jeho názorom a miesto toho ho tu teraz kára. Nekričal naňho, ani mu nenadával. Hovoril pokojne a snažil sa mu to vysvetliť.

„Pozri, nie je dobré súdiť deti za chyby ich otcov. Sám viem, aké to je. Pamätáš si, ako som ti rozprával o profesorovi Snapeovi?“

James prikývol.

„Ten čo bol na teba taký hnusný a nespravodlivý? Videl som jeho portrét v riaditeľkinej pracovni. Vypadá ako upír.“ osmelil sa trochu. Harry sa pri tom prirovnaní usmial, lebo niečo podobné si myslel, keď ho prvý raz uvidel.

„Áno, ten. Chodil do Bradavíc v čase, keď aj môj otec. Ani oni sa nemali radi, vlastne sa neznášali azda ešte horšie, než ja s Dracom. On naňho vlastne veľmi žiarlil, pretože sa zaľúbil do mojej mamy. A keď že tak veľmi nenávidel Jamesa Pottera, rozhodol sa neznášať aj mňa len preto, že som jeho syn. Myslel si o mne, že som rovnako arogantný a nafúkaný, za akého považoval môjho otca.“

„Ale to nie je fér. Ved' ťa nepoznal, ako mohol tvrdiť, že si arogantný a nafúkaný? Nemohol ťa predsa neznášať, len preto, čo mu dedko urobil v škole, alebo áno?“

„Veru áno, on to urobil. A keby žil, dozaista by vás považoval za rovnako skazených, ako som bol v jeho očiach ja. Ale ako si sám povedal, nebolo by to správne. Chápeš, čo tým chcem povedať? Myslíš, že posudzovať Scorpiusa podľa toho, ako sa správal ku mne jeho otec je správne?“ spýtal sa nakoniec.

James pochopil otcove slová a musel uznať, že má pravdu. Do očí sa mu tlačili slzy, pretože mal pocit, že otca sklamal a to nechcel. Snažil sa ich potlačiť a tak len uprene zísal na koberec. Neodvážil sa otcovi pozrieť do tváre.

Harry pozoroval svojho syna a videl, že má slzy na krajíčku. Nechcel, aby jeho slová zneli vyčítavo. Chcel mu len ukázať, že jeho predsudky nie sú správne a vysvetliť mu to.

„Pod' ku mne, James.“ zavolať ho a keď sa ani nepohol, postavil sa a sám k nemu prešiel k nemu. Klakol si k nemu a zdvihol mu bradu tak, aby mu videl do jeho uslzených očí.

„No tak, Jamie, prečo plačeš? Ved' sa nič nedeje.“ snažil sa ho utíšiť a objal ho. Zrejme boli jeho slová tvrdšie, než zamýšľal.

„Prepáč, ocko.“ zašepkal skrz slzy, ktoré po otcovom objatí nedokázal dlhšie udržať. „Prepáč, že som ťa sklamal.“ Harry ho odtiahol a pozrel naňho.

„Ale ty si ma ničím nesklamal, synak. Ničím. Mám ťa rád, a nech by sa stalo čokoľvek, vždy budem. To predsa vieš.“

„Áno.“ zasmoklil James.

„Počuj, naozaj nie som ničím sklamaný. Ale si ešte príliš mladý na to, aby si sám pochopil niektoré veci. A od toho som tu. Aby som ti pomohol pochopiť, čo je správne a čo nie. Som si istý, že teraz, keď som ti to vysvetlil, aj ty jasne vidíš, že si nejednal úplne správne, však?“

„Hm.“ prikývol James a konečne sám pohliadol do otcovej tváre, aby našiel nejaké známky sklamaní. Ale nič také tak v skutočnosti nebolo. V otcových očiach sa javila hrdosť a láska. To ho trochu upokojilo a nesmelo sa usmial. Harry sa znova posadil do svojho kresla a potichu znova prehovoril:

„Urobíš pre mňa niečo, Jamie?“ Keď chlapec prikývol na súhlas, pokračoval.

„Nechaj brata, aby si vybral svojich priateľov a ak ich ty za svojich priateľov prijať nemôžeš, skús ich aspoň tolerovať, kvôli svojmu bratovi. Skúsiš to?“

„Iste ocko.“ prisvedčil a konečne bol úplne pokojný. Urobil chybu, ale stále má šancu ju napraviť. Podišiel k otcovi, aby ho znova objal a obaja sa na seba usmievali.

„Tak a teraz bež a pošli mi sem Ala. Aj s ním sa potrebujem zhovárať.“ žmurkol naňho a pozeral sa za ním, keď odchádzal. James bol dobrý chlapec, ale rovnako ako on v jeho veku, bol veľmi impulzívny a potreboval trochu usmerniť. Do miestnosti teraz opatrne vkročil Albus, ktorý bol akoby pravým opakom svojho brata. Bol tichý, niekedy až plachý a rozvážny, ako jeho matka. Harry sa naňho usmial a povedal mu, nech sa posadí do kresla, kde pred chvíľou ešte sedel James.

Než stihol čokoľvek viac povedať, spustil Albus veľmi prosebným hlasom.

„Oci, ja viem, čo chceš povedať, ale on je naozaj iný, než jeho otec.“ Harry sa pobavene usmieval.

„Tak mi teda prezrad', čo som to chcel povedať?“ potrápil ho trochu.

„No, asi to isté, čo James. Že je to Malfoy a že je zlý. Ale on nie je. Vy ho nepoznáte, neviete aký je naozaj.“ horlivo obhajoval svoj názor Al.

„Tak mi teda povedz, aký je ten tvoj priateľ?“ spýtal sa zvedavo Harry. To Ala zaskočilo, myslel, že otec bude neústupný a že ho bude musieť naozaj dlho presvedčovať. Ale teraz to tak nevypadalo. Tak začal.

„No, Scorpius je veľmi zvláštny. Dobré sa učí, má rád knihy a väčšinou je niekde v knižnici. Má hrozne rád famfrpál, ale má strach z výšok a z lietania a tak nemôže hrať. Jeho ocko je z toho vraj trochu sklamaný. Je pokojný, rozvážny a veľmi milý. Ale nemá moc priateľov.“ plácal piate cez deviate s nadšeným výrazom, pretože mohol otvorene pred niekým hovoriť o priateľovi, s ktorým sa doteraz len skrýval v knižnici.

„Vyzerať to, že si s tým chlapcom naozaj rozumiete.“ poznamenal Harry.

„Áno, ocko. Občas sa rozprávame, no niekedy len ticho sedíme v knižnici a obaja si čítame. To nám stačí.“

„Ale určite by ste si dokázali užiť veľa zábavy aj mimo knižnicu, nie?“

„To asi áno, ale...vieš, keď James zareagoval tak zle, mysleli sme si, že by sme sa zatiaľ mali schádzať len tajne a na to je knižnica najlepšia.“ začervenal sa Al pri tomto priznaní.

„To skutočne áno. Ale ak ste naozaj priatelia, myslím, že by ste sa nemali skrývať, ba naopak hájiť svoje priateľstvo, čo myslíš ty?“

„My sme chceli len nejakú dobu počkať. Hneď po Vianociach som o tom chcel povedať Rosie a Arniemu a presvedčiť ich, aby sa s ním aj oni spriatelili. A s tebou som sa o tom tiež chcel poradiť, naozaj. Len som ti to chcel povedať sám a nie tak, ako to urobil James.“ trochu sa zamračil pri svojich posledných slovách.

„Nehnevaj sa na svojho brata. On sa ťa len snažil brániť, nemyslel to nijako zle.“

„Ale choval sa ako hlupák.“ namietal.

„Al, každý z nás sa tak občas správa, ver mi.“

„Ale ty nie, ocko.“

Tomu sa Harry úprimne a od srdca zasmial.

„Ani netušíš, Al, ako hlúpo som sa správal vo vašom veku. A neraz aj potom, keď už som bol dospelý. Človek proste niekedy urobí chybu, pretože si myslí, že je dobré, to čo robí. Až časom môže prísť na to, ako veľmi sa mýlil.“

„A myslíš, že aj ja sa mýlim, keď Scorpiusa považujem za priateľa?“ spýtal sa chlapec vystrašene.

„Máš pocit, že je chyba považovať ho za priateľa?“ odpovedal mu otázkou a nechal mu čas na zamyslenie.

„Nie, myslím, že nie. Naozaj si rozumieme.“ povedalo chlapčá rozhodne.

„Tak teda ani ja v tom nevidím problém. Ak si za svojim priateľom stojíš, verím, že si sa rozhodol správne a som rád, že si na rozdiel od svojho brata videl v tom chlapcovi jeho a nie jeho otca a jeho staré krivdy. Viem, že ani vám by sa nepáčilo, keby vás posudzovali len podľa toho, že ste moje deti.“

„Takže ty sa na mňa nehneváš?“ žasol Albus.

„Prečo by som sa hneval? Urobil si, čo si považoval za správne, a ja to schvaľujem. Tak isto, ako James robil, čo si myslel, že je správne. Ale keď som ho primäl zamyslieť sa, uznal svoju chybu a nehnevám sa ani na neho. Ani ty sa naňho prosím nehnevaj.“ riekol s úsmevom.

Albus bol potešený, nielen tým, že otec nenamietal proti Scorpiusovi ako jeho kamarátovi, ale aj otcovou pochvalou. Tiež sa usmial a spolu s otcom vyšiel z pracovne. Potom spolu so súrodencami vybehol von, kde postavili snehuliaka a Harry zatiaľ vyrozprával Ginny, čo sa vlastne udialo v pracovni. Keď pred časom vravel Narcisse Malfoyovej, že by nenamietal proti priateľstve ich detí, myslel to vážne, ale netušil, že sa to skutočne stane a že to s chlapcami bude takto riešiť.

Kým sa deti zabávali vonku, Ginny s Harryho pomocou pripravili sviatočnú večeru. Stôl bol preplnený rôznymi pochúťkami a všetci si pochutnali na maminých výtvoroch. Po večeri sa posadali okolo vianočného stromčeka, spievali vianočné koledy, rozprávali si rôzne príbehy a vychutnávali si sviatočnú atmosféru. Deťom sa samozrejme nechcelo ísť spať, ale predstava darčiekov ich lákala a tak navel'a pristali a dovolili rodičom, aby ich uložili. Keď prišla Ginny skontrolovať Lilly, posadila sa k nej na posteľ a chcela jej niečo vysvetliť, tak ako sľúbila Harrymu.

„Lilly, zlatko, pamätáš sa na ten denník, čo som ti dala?“

„Áno, mami. Prečo?“ spýtala sa so záujmom.

„Vieš, totiž, vravela som ti, že sa dáva u nás dievčatám už po celé generácie. No a sú veci, ktoré sa dávajú podobne aj chlapcom.“

„Takže chlapci dostanú niečo podobné zajtra?“

„Áno, oni dostanú niečo také od ocka, a ten sa trápi, pretože nemá nič podobné, čo by dal tebe. Chcel by ti dať niečo, čo mu ostalo po jeho mamičke, no sám nič po nej nemá.“

„Ale ved' ja už som dostala tvoj denník, to mi predsa stačí.“

„Ja viem, môj anjeli, ale ocko o ňom nevie a zostane to naše tajomstvo, dobre? Dostaneš rovnako krásny darček ako tvoji bratia, len to nebude pamiatka po dedkovi.“

„Dobre, mami. A povedz ockovi, nech ho to netrápi. Ved' už som dost' veľká, aby som tomu rozumela.“ mudrovalo spokojne dievčatko a ani v najmenšom ho nenapadlo bratom závidieť. Ved' ona aspoň bude vedieť, čo dostali, zatiaľ čo o jej denníku nevie nik okrem mamičky. So spokojným úsmevom zavrela oči a ponárala sa do snov, aby sa dočkala rána, kedy ju pod stromčekom bude čakať hromada darčiekov.

„Lilly ti odkazuje, aby si sa netrápil. Vraj už je dost' veľká, aby to pochopila. Navyše, ona už dostala svoj darček.“ usmiala sa tajomne.

„Čože? Aký darček?“

„Na narodeniny okrem toho, čo si videl, dostala niečo, čo u nás dáva matka svojej dcére v deň 10. narodenín.“

„Prečo si mi to nepovedala?“ spýtal sa dotknuto Harry.

„Pretože o tom nemá okrem nás vedieť nik iný. Ani môj otec o tom nevedel, a ty by si tiež nemal. Ale keď ťa vidím, ako sa tým trápiš, tak som nemohla mlčať.“

„Vďačka. A čo si jej teda dala?“ spýtal sa, no nemyslel, že sa to skutočne dozvie.

„Ty si mi ale nevďačník.“ podpichla ho so smiechom. „Tebe nestačí, že už aj tak vieš, čo by si nemal? Viac ti skutočne nepoviem a nesnaž sa to vyzvedieť od Lilly, ona vie udržať svoje tajomstvá rovnako dobre ako ja.“

Zdvihol ruky na obranu, keď po ňom roztopašne hodila vankúš. Potom spolu poukladali darčeky pod stromček a išli spať.

Radostný jasot sa toho rána rozliehal takmer v každom dome na svete. Deti vyskakovali z postelí a bežali k vianočným stromčekom, aby si pod ním našli balíčky, ktoré mali splniť ich priania, túžby a očakávania. Blikajúce, rôznofarebné sviečky žiariace na stromčeku sa odrážali v sklenených guliach, ktoré na ňom viseli a vôňa ihličia sa niesla celým domom či bytom. Tú pravú vianočnú atmosféru dotvárali farebné balíčky previazané stuhami, ponožky zavesené na kozube naplnené sladkosťami a inými maškrtami a predovšetkým nesmeli chýbať rozžiarené tváre detí, tých malých anjelov, ktorí boli najväčšími pokladmi svoji rodičov.

U Potterovcov tomu nebolo inak. Keď deti zbehli ešte v pyžamách do obývačky, sedeli ich rodičia na gauči a popíjali vianočný punč. Oči Jamesa, Albusa a Lilly priam horeli nedočkavosťou a posadali si do polkruhu vedľa stromčeka. Nadšene si popriali Veselé Vianoce a čakali, kým im rodičia začnú rozdeľovať darčeky. Ginny mávla svojím prúťikom a k deťom sa zniesli naplnené ponožky. Každý v tej svojej našiel plno čokoládových žabiek, Bertíkové fazuľky všetkých chutí, cukrové brká a mnoho iných laskominiek. Potom mávol prúťikom Harry a ku každému z nich, vrátane neho a Ginny prileteli balíky v rubínovom obale so zlatým nápisom Veselé Vianoce. Chytro ich otvorili a svorne si obliekli ručne pletené svetre od pani Weasleyovej. Napokon takto vyzbrojení, dovolili rodičia deťom vybrať si ďalší darček sami. Bolo ich tam skutočne veľa, nevedeli, ktorý vybrať skôr. Postupne rozbali už skoro všetky balíčky. Boli medzi nimi rôzne knihy, pre chlapcov doplnky k metlám, pre Lilly maliarsky set, pretože veľmi rada maľovala a veľa ďalších

drobností od priateľov a príbuzných.

Ginny dostala od svojej mamy špeciálne hodiny, ktoré kedysi Harry obdivoval v Brlohu. Neukazovali čas, ale všetkých členov ich rodiny a každá ručička teraz spočívala v pozícii Doma. Ďalšie pozície na hodinách ukazovali V práci, V škole, Na ceste a jedna špeciálna, V nebezpečenstve. Od Harryho dostala medailón s jej vlastnými iniciálami, ale iný než ten, čo nosila od detstva. Tento sa dal otvárať a bola v ňom vložená ich spoločná fotka. Hneď si ho zavesila na krk a kochala sa pohľadom na fotku.

Harry dostal od Rona a Hermiony niekoľko príručiek Obrany proti čiernej mágii, ktoré ako bystrozor náležite ocenil a od Ginny dostal veľmi vzácnu kamennú misu, ktorú nevidel už dosť dávno. Naposledy ju použil, keď si prezeral Snapeove spomienky, ktoré mu zveril tesne pred svojou smrťou. Bola to myslánka a Harryho tento dar veľmi potešil. Napokon prišli na rad posledné tri balíčky ležiace úplne vzadu a Harry ich zámerne nechal na koniec. Odkiaľal si, aby upútal pozornosť svojich detí.

„Máme pre vás ešte po jednom darčeku.“ povedal a jediným pohybom prútika ich rozdelil svojim deťom.

„Lilly, tebe mamička včera vravela, že to nie je úplne taký darček, ako dostali tvoji bratia, ale samozrejme, aj pre teba tu jeden je a verím, že nebudeš sklamaná.“ Dievčatko sa rozžiarilo a prikývlo. Rýchlo roztrhla papier a objavila nádhernú drevenú krabičku, ručne vyrezávanú so zámkom, aby do nej mohla bezpečne ukladať svoje cennosti. Keď ju otvorila, úžasom vydýchla. Bola vystlaná červeným zamatom a ukrývala dokonca tajnú priehradku, do ktorej sa pokojne vojde jej denník. Na dne však ležala ešte jedna fotka. Bola tam roztrhnutá fotka zobrazujúca Harryho otca, malého Harryho a na druhej polovici Harryho matku Lilly. Túto našiel v Snapeovej pracovni, kam sa ešte raz vrátil po jeho smrti. Vzal si ju a s jej druhou časťou ju dodnes schovával. To jediné, čo po mame mal, dal teraz dcére.

„Ďakujem, ocko. Je to nádherné.“ pribehla k rodičom a obom im vtisla veľkú pusu na tvár. Potom si dôkladnejšie prezerala krabičku a Harry sa obrátil k svojim synom.

„Teraz vy, chlapci. Sú niektoré veci, ktoré sa predávajú z generácie na generáciu, z otca na syna, z matky na dcéru. Po svojej mame nemám zhola nič, no po otcovi mi zostali dva predmety, ktoré ma sprevádzali od mojich školských rokov. Myslím však, že nastal čas, aby som sa s nimi rozlúčil a dal ich vám, svojim synom. Otvorte ich postupne. Začni ty, James.“ Chlapec bol veľmi zvedavý a napätý, ruky sa mu triasli, keď trhal papier, z ktorého vykĺzlo niečo jemné a mäkké. Tkanina, ktorá akoby mu pretekala pomedzi prsty. Neviditeľný plášť.

„To je...oci, to predsa...“ nenachádzal slová.

„Tento plášť je v našej rodine už veľmi, veľmi dlho a ja som ho dostal v prvom ročníku v Bradaviciach s odkazom: Používaj ho rozumne. Takže James, využi ho aj ty rozumne.“

„Ďakujem, ocko. To je naozaj ten najkrajší darček, čo si mi mohol dať.“ vydýchol a s rovnakým nadšením ako Lilly, aj on skúmal darček do všetkých detailov.

„Albus, teraz ty.“ usmial sa naňho otec a chlapec chytro rozbalil najmenší balíček zo všetkých. Bol to vlastne len zabalený pergamen a Al nechápavo pozrel na otca.

„Nie je to len kus pergamenu, ako sa zdá, Albus, neboj. Je to tajná, Pobertova mapa, ktorú vytvoril svojho času v Bradaviciach môj otec, Sirius, Teddyho otec Remus a jeden ich priateľ. Nejakým spôsobom sa k nej dostali strýko Fred a George Weasleyovi a dali mi ju. Až potom som zistil, kto ju vytvoril.“

„Tieto dve veci, mapa a plášť mi boli v škole veľmi nápomocné, ale nie aby ste ich vy dvaja nezbedníci zneužívali.“ pohrozil im žartom.

„WOW.“ vzdychol Al. Harry mu ukázal, ako mapa funguje a potom ich s Ginny pozorovali, ako sa tešia zo svojich darov. Keď sa Harrymu a Ginny naskytla príležitosť byť chvíľu osamote, podľať sa za myslánku a vzal do ruky medailón, ktorý jej daroval a teraz jej voľne visel na krku.

„Je očarovaný tak, aby si cítila, keby bol niekto z nás v nebezpečenstve.“ povedal jej potichu. Trošku sa pri tej predstave roztriasla, no pevne ju objal a uistil ju, že je to len pre istotu, pretože on sa o nich postará a nedovolí nikomu im ublížiť.

Popoludní sa všetci teplo obliekli a šli navštíviť svojich príbuzných. Mali sa všetci stretnúť u Rona a Hermiony a mali sa k nim pridať Neville s Lenkou a ostatní z rodiny Weasleyových. Len čo päťčlenná rodinka opustila dom, plamene v krbe sa rozohoreli a na podlahu pred ním dopadol zvitok s ministerskou pečatou. Naliehavá správa zostala ležať na zemi, kým sa majitelia domu nevrátia.

## Kapitola č.21: Nečakaný hosť

Vítanie sa s hosťami nemalo konca. Všetci si želali Veselé Vianoce, vzájomne si d'akovali za darčeka a veselo sa delili o svoje zážitky. Najmä dospelí rozprávali o tom, ako ich ratolesti reagovali na ten či onen darček a ako ich samých nejakým prekvapili.

Hermiona sa pýšila krásnym šálom, čiapkou a rukavicami, ktoré jej Rosie sama uplietla. Molly Weasleyová sa radostne pozrela a navrhla jej, že ju naučí pár nových trikov pri pletení. Harry si spomenul na časy, keď Hermione sedávala v spoločenskej miestnosti s košíkom v lone a pletacími ihlicami, ktoré sa jej vznášali nad hlavou a vyrábali nie veľmi vydarené čiapky pre domácich škriatkov, kým ona robila svoje úlohy.

Deti sa zase jedno pred druhým predháňali, kto dostal krajší či väčší darček, no jednoznačne zabodovali Jamesov plášť a Alova Pobertova mapa.

Dospelí sa všetci zhodli na tom, že teraz sa Filch určite nebude nudiť, keď bude naháňať po nociach sa prechádzajúceho Jamesa v neviditeľnom plášti, či Ala vytrácajúceho sa tajnými chodbami hradu. Vskutku zaujímavá predstava.

Za nimi prišli aj Neville s Lenkou, ako sľúbili. Keď ich pozorovali, boli ako dve hrdličky čo hrkútajú na streche svoje vyznanie lásky. Tajuplne sa usmievali, no odmietali čokoľvek prezradiť, kým nebudú všetci. Čakalo sa ešte na Billa, Fleur, Viktóriu a Teddyho. Jeho starý rodičia aj ostatní Weasleyovi tu už boli. Percy pri krbe nudil Georga svojimi rečami o nejakej ministerskej vyhláske a pán Weasley s pánom Tonksom, Teddyho dedkom dumali nad jedným mudlovským vynálezom. Všetky ženy sedeli na gauči, alebo v kreslách a nadšene debatovali o niečom, týkajúcom sa detí. Harry stál pri okne s Nevillom a počúval novinky zo školy.

Onedlho vzbĺkli plamene v kozube a postupne, jeden za druhým prichádzali poslední hostia.

Bol už čas večere a tak sa všetci usadili okolo dlhého stola, ktorý sa priam prehýbal pod množstvom jedla. Hermione si dala naozaj záležať, musel s uznaním pripustiť Harry. Než sa pustili do jedla, postavil sa Bill Weasley a požiadal o pozornosť.

„Drahí priatelia. Som rád, že sme sa tu dnes všetci stretli takto pokope, a ešte väčšiu radosť mám z toho, že sa s vami môžem podeliť o najčerstvejšiu novinku dnešného dňa. Myslím, že nikomu z vás nie je tajomstvom vzťah týchto dvoch mladých ľudí.“ povedal a ukázal na dvojicu po svojej ľavici, Teddyho a Victoriu.

„Dnes, keď sme spolu oslavovali tieto krásne sviatky radosti a pokoja, tento mladý muž požiadal o ruku mojej dcéry a ona vd'ačne súhlasila. Nuž teda, dovoľte mi pripíť na ich zdravie a šťastie. Gratulujem vám, deti.“ zakončil svoju úctyhodnú reč zdvihnutím pohára k prípitku.

Všetci sa pridali a nasledovali nekonečné gratulácie. Molly hneď zaviedla reč na svadobné prípravy, no oni ju ubezpečili, že na svadbu ešte chvíľu počkajú, kým Victoria dokončí vzdelanie a až potom sa usadia. Rozhovor pri večeri sa teraz krútil výhradne okolo svadby, no dôvodov k radosti malo byť viac.

Keď cinkanie príborov o tanieri utíchlo a hostia sa presunuli do obývačky, kde sa tentoraz pozornosti dožadoval niekto iný. Neville s Lenkou sa držali za ruky a chichotali sa ako malí. Všetci sa utíšili, pretože sa zjavne chystali niečo povedať. Možno konečne odhalia príčinu ich tajomného úsmevu.

„No, tak teda neviem, či je dnes vhodná príležitosť na to, čo vám chceme povedať.“ začal neisto Neville.

„Vlastne by tento deň mal patriť hlavne Teddymu a Victorii.“

„Ale to je nezmysel, zlatko.“ ubezpečovala ho Molly. „Len nám pekne povedzte, čo máte na srdci.“

Neville sa teda posmelil a znova pozrel na Lenku, ktorá ho povzbudila úsmevom.

„Dobre teda. Takže drahí priatelia, s radosťou by sme vám chceli oznámiť, že sa onedlho my dvaja, teda ja s Lenkou, staneme rodičmi.“ povedal a v tvári celý očervenel.

V obývačke to zašumelo a opäť sa miesilo nadšenie s radosťou a novou nádejou. V tej chvíli sa zdalo až neskutočné, že je možné, aby zažívali toľko šťastia naraz. Šťastie nikdy nechodí po horách samo, vraví sa. A v tomto prípade to malo platiť tiež. Gratulácie prichádzali, rovnako ako pri večeri zo všetkých strán a tentoraz sa po chvíľke rozdelili na mužskú a ženskú časť osadenstva. Dievčatá stále básnili o tom, aké to bolo úžasné, keď boli deti ešte malé a ako ten čas rýchlo ubehol, zatiaľ čo muži blahoželali jednak Teddymu k zásnubám a jednak Nevillovi, ktorý bol šťastím bez seba. Obaja od svojich skúsenejších priateľov dostávali rady do manželského a rodičovského stavu. Hlavne Ronove poznámky ich nenechali vážnymi a všetci takmer pukali od smiechu.

Deti už spali. Boli rozdelení do dvoch izieb, kde mali pridané postele navyše a dospelí sa stále ešte zabávali dole. Mohlo byť tak okolo polnoci, keď na dvore začuli zvláštny zvuk, akoby sa niekto premiestnil. Všetci spozorneli a

vytiahli svoje prútiky, mohli by ich potrebovať. Chvíľu bolo ticho. V dome sa nič nepohlo, všetci mlčky načúvali. Vonku bolo počuť len zavíjanie meluzín a v tom...

Niektó slabo zaklopal na dvere. V túto hodinu nečakali návštevu a vonkoncom ich nenapadlo, kto by to mohol byť. Klopanie sa zopakovalo, ale bolo čím ďalej slabšie. Nakoniec Harry a Teddy pristúpili ku dverám a otvorili ich. A tam v dlhom kožuchu stála nižšia plecnatá postava, ktorú v tej tme bolo len ťažko rozoznať. Keď svetlo z chodby dopadlo na návštevníkovu tvár, všetci prekvapene strnuli. Harry sa spamätal ako prvý a priskočil mu na pomoc. Vypadal, že ak sa ihneď niečoho nepodoprie, spadne. Vystrel k Harrymu zakrvácanú ruku a než upadol do bezvedomia, zašepkal: „Pomôžte!“

## Kapitola č.22: Je to tu

Neznámy cudzinec takmer spadol na zem, no Harry s Teddym ho podopreli a na pomoc im hneď pribehli aj Ron a George.

„Opatrne!“ prikazoval Harry. „Je zranený.“ Spoločnými silami ho uložili na gauč a v jasnom svetle sálajúcom z krbu bolo vidieť jeho veľmi bledú a strápenú tvár.

„Viktor.“ zašepkala v úžase Hermiona a pristúpila k nemu, aby pomohla prezrieť jeho zranenia.

„Čo do pekla sa stalo?“ zahromžil Ron a sledoval ostatných, ktorí sa skláňali nad bezvládnym telom.

„Hermiona,“ oslovil ju potichu, ale rozhodne Harry. „Prines vodu a nejaké obvazy a ak môžeš, nejakú vonnú soľ.“

Potrebuje ho prebrať.“

Hermiona prikývla a rýchlo odbehla v závese s Ginny. Harry opatrne odhrnul hrubý kožuš a uvidel hlbokú, krvácajúcu ranu na boku. Bez premýšľania pritlačil rukou na ranu, aby zastavil krvácanie, kým sa vráti Hermiona. Tá pribehla ani nie za minútu a potom použila niektoré ošetrojúce kúzla, aby ranu zacelila. Vždy v tom bola najlepšia z nich, no tentoraz jej kúzla nemali zd'aleka taký účinok, ako zvyčajne. Zranenie spôsobila isto iste čierna mágia, na ktorú jej kúzla nestačili. Vyskúšala niekoľko ďalších, no rana stále krvácala. Pridala sa k nej aj pani Weasleyová a Ginny a spoločnými silami sa im podarilo krvácanie aspoň zmierniť, aby mohli ranu obviazať. V momente však obväz presiakol.

„Ginny, máš doma nejaké byliny?“ spýtal sa Neville.

„Neviem, či je tam niečo, čo by nám mohlo pomôcť, ale niečo mám.“ odpovedala a naznačila, že pre ne hneď zjde.

„Počkaj, pôjdem s tebou.“ povedal Neville. V tom sa však ozval ešte Harry.

„George, mohol by si ísť s nimi? Nevieme, čo sa stalo. Bol by som radšej, keby ste nešli sami.“ Ginny s Nevillom sa zatvárali trochu urazene, ale na hádky nebol čas a tak spolu s Georgom, opatrne sa rozhládajúc na všetky strany, prešli okolo niekoľkých domov po tichej ulici, kým sa dostali do domu Potterovcov.

Harry pravidelne vymieňal obvazy a Hermiona navlhčeným uterákom utierala Viktorovi tvár. Popod nos mu niekoľko krát prešla fl'aštičkou s vonnou soľou a jeho očné viečka sa zachveli. Na okamih sa prebral, ale bol veľmi zmätený.

„Viktor, upokoj sa.“ oslovil ho Harry kludným hlasom.

„Si v bezpečí. Prišiel si sem zranený, nesmieš sa hýbať ani hovoriť. Rozumieš?“ prikázal mu. Viktor slabo prikývol a znova zavrel oči. Jeho dych bol prerývaný, tep veľmi slabý a nepravidelný. Rana stále krvácala a nešlo to zastaviť. Toto sami nezvládnu, potrebujú liečiteľa. Ale prenos by bol veľmi riskantný, uvedomoval si Harry.

„Pán Weasley, mohol by ste zájsť nejakým spôsobom poprosiť madam Pomfreyovú o pomoc? Vysvetlite jej, aké má zranenia a že potrebujeme jej pomoc čo najskôr. Zrejme bude potrebovať krv dopĺňajúci lektvar a niečo proti zápalu a horúčke. To zranenie je veľmi vážne.“ riekol znova Harry rozkazovacím spôsobom. Pán Weasley prikývol a odišiel do vedľajšej miestnosti, aby informoval liečiteľku z Bradavic. Harryho nenapadol nik iný, tá žena dokázala zázraky, aspoň čo si Harry pamätal zo svojich školských liet.

Len čo sa za ním zavreli dvere, pribehol Neville a v ruke víťazoslávne niesol niekoľko listov.

„Toto by mohlo pomôcť aspoň na chvíľu. Nič lepšie sme nenašli.“ povedal rýchlo a prikladal lístky jemne na ranu, ktorú práve Harry odhalil. Nebol to pekný pohľad. Vypadalo to ako veľká rezná rana dlhá asi 10 centimetrov, ale okraje boli očernené, akoby spálené a šíriло sa to ďalej až dovnútra. Výraz na Krumovej tvári prezrádzal, že to veľmi bolí, ale v dôsledku tejto bolesti upadal striedavo do bezvedomia a len chvíľami precítal.

Neville v miske rozdrvil niekoľko listov potom touto kašou začal potierať okraje rany. Potom jedným väčším listom prekryl otvorenú časť a prekryl to čistým obvazom. Pomohlo to aspoň tým, že krvácanie ustalo a na Viktorovej tvári, ktorý bol opäť na chvíľu pri vedomí sa objavil náznak úľavy. Harry pochvalne potľapkal Nevilla a znova sa prihovril Viktorovi.

„Čo sa stalo, Viktor?“

„Napadli nás. Bojovali sme, ale boli v presile.“ namáhavo zo seba dostal ranený a musel prestať, aby nabral dych. Keď Harry videl, ako veľmi ho rozprávanie zmáha, vyzval ho, aby odpočíval.

„Nateraz sa nám podarilo zastaviť krvácanie a liečiteľka je na ceste. Neboj sa, dáme ťa do poriadku.“ prisľúbil a trochu odstúpil od jeho lôžka. V momente, keď sa postavil, ho vystriedala Hermiona a opäť mu začala uterákom utierať spotené čelo a zvlhčovať mu vodou zoschnuté pery.

„Harry.“ podišla k nemu Ginny a niečo mu podávala. „Toto som doma našla.“ Harry si od nej vzal zvitok pergamenu a roztvoril ho. Rýchlo si prečítal jeho obsah a zamračil sa ešte viac.

„Čo sa deje?“ Spýtalo sa niekoľko ľudí naraz.

Než však stihol odpovedať, z kozuba vyšla menšia postava a rýchlo sa rozhládla po miestnosti. Úsečným kývnutím ich pozdravila a rýchlymi krokmi podišla k pohovke, na ktorej ležal ich zranený hosť.

Madam Pomfreyová ich všetkých odstrčila, aby mala dostatok priestoru a mohla si prezrieť ranu.

„To je vaša práca, profesor Longbottom?“ spýtala sa odkrývajúc veľký list. Neville prikývol.

„Myslím, že v tomto prípade veľmi dobrá voľba, inak by vykrvácal.“ uznala a sama potom predniesla niekoľko zacelujúcich kúzel. Neboli o moc účinnejšie, než tie, čo už použili predtým, ale rana sa zatvorila aspoň o malý kúsok.

Potom nejakou masťou natrela černejúce okraje rany a opäť ju zakryla obväzom. Napokon mu dala vypiť Krv doplňujúci lektvar.

„Horúčku zatiaľ nemá, myslím, že by som s ďalším lektvarom počkala. V tejto chvíli preňho nemôžem urobiť viac, kým nebudem vedieť, čo sa stalo.“ zašomrala liečiteľka a vyčítavým pohľadom si premerala všetkých prítomných. Nikto z nich nepoznal odpoveď. Všetky oči sa nakoniec upreli na Harryho, ktorý stále zvieral pergamen v ruke.

„Je to tu.“ zašepkal skleslo. „Musím hovoriť s ministrom.“ podišiel k Ginny, letmo ju pobožkal na čelo a zašepkal:

„Zostaňte všetci tu a počkajte na mňa.“

Nevidel, ako prikývla, pretože v tej chvíli vkročil do zelených plameňov.

## Kapitola č.23: Sl'ub

Harry práve vchádzal do výťahu keď počul ako naňho niekto volá. Podržal dvere a prekvapene hľadel na Teddyho, ktorý sa kozubom preniesol hneď za ním.

„Čo tu robíš?“ spýtal sa podráždene.

„Ak sa niečo deje, chcem to vedieť. Myslím, že ako bystrozor by som tu tiež mal byť.“ odpovedal mu mladík a nastúpil do výťahu. Harry musel uznať, že má pravdu. Na ministerstve boli všetci na nohách. Obežníky im lietali nad hlavami z jednej miestnosti do druhej, ministerskí úradníci behali z kancelárie do kancelárie a vládol tu čulý ruch. Nemuseli čakať, kým ich minister príjme, pretože ich už očakával.

„Harry, konečne. Posielal som ti správu už pred niekoľkými hodinami.“

„Prepáč Kingsley, nebol som doma.“

„V poriadku, posad' te sa.“ povedal mierne a prekvapene hľadel na krvavú škvrnu na Harryho oblečení. Harry si v tom rozruchu ani nevšimol, že tam je, ale teraz, keď na ňu hľadel minister, všimol si ju aj on a použil Lavare, čistiacu kúzu na jej odstránenie.

„Máme u nás raneného priateľa z Kruvalu. Preniesol sa k nám okolo polnoci.“ dodal na vysvetlenie. Minister naňho vytreštil oči.

„Kruval tiež?“ zaúpel nakoniec.

„Vyzerať to tak.“ prikývol vážne Harry.

„Prepáčte, ale čo sa vlastne stalo?“ prerušil ich Teddy, ktorý mal pocit, že mu niečo uniká.

„Dnes, vlastne už včera bolo napadnuté Bulharské ministerstvo. A podľa vašich slov aj Kruval.“

„Ministerstvo?“ zahabkal Teddy. Harry si zachoval svoj vážny výraz, pretože túto správu si už prečítal na tom zvitku, ktorý mal teraz v kapse svojho habitu.

„Ako to tam vyzerať?“ spýtal sa.

„Zrejme nenašli čo hľadali. Zabili niekoľko bystrozorov, čo sa im postavilo do cesty.“ informoval ho Kingsley Pastorek.

„Neprišli snád' ovládnuť ministerstvo?“ čudoval sa Teddy.

„Predpokladám, že niečo hľadali.“ skonštatoval Harry, načo Kingsley prisvedčil.

„Boli na Oddelení záhad, ale nič nezmizlo. Nevieme teda, po čom konkrétne idú. Ale keď to nenašli tam, zrejme si mysleli, že by to mohli nájsť v Kruvale.“ informoval ich minister d'alej.

„Čo je s tým vašim priateľom? Čo vám povedal?“

„Dohromady nič. Je vo vážnom stave, ale snád' už mimo ohrozenie života. Skúsím s ním prehovoriť, keď mu bude lepšie.“

„Čo podnikneme?“ nervózne sa pýtal Teddy.

„Bulharské ministerstvo je na nohách. Všetci bystrozori tam pátrajú a vyšetrujú, ale nik z nich nevie, kto má toto všetko na svedomí. Zistím, aká je situácia v Kruvale, ale myslím, že im nemôžeme poskytnúť žiadnu pomoc.“ dumal minister.

„Čože? My budeme len sedieť a čakať, kým vyplienia celé Bulharsko?“ spýtal sa Teddy pohoršene

„Upokoj sa, Teddy.“ krotil ho Harry. „Zatiaľ nevieme, čo hľadajú, ani či už to našli. Domnievam sa, že zomreli len tí, čo sa im postavili zoči voči?“

„Presne tak, ale aj tých je viac než dost'. Ale zatiaľ nezabíjajú cielene.“

„Potom musíme zistiť, aké sú ich plány.“ dodal Harry.

„My teraz musíme chrániť našu krajinu. Myslím, že posielat' Bulharsku bystrozorov na pomoc by len oslabilo naše rady. Stále u nás trvá pohotovosť a sme pripravení, ale nesmieme sa oslabiť.“ rozhodol minister.

„Ale?“ spýtal sa Harry, pretože tušil, že to nebude to jediné, čo chce minister urobiť.

„Ale samozrejme by som sa najradšej vyhol tomu, aby sa nepriateľ dostal až k nám. A hoci to nik nevie s istotou, ja nepochybujem, že je to výsledok spojenia oblúkov.“

„Súhlasím, takže treba zničiť oblúk skôr, než nájdú, čo potrebujú a presunú sa za hranice Bulharska.“ zamyslel sa Harry a minister súhlasne prikyvoval.

„Harry?“ vyslovil nakoniec a ich pohľady sa stretli. Viac im nebolo treba. Harry prikývol.

„Vezmeš so sebou Teddyho?“ spýtal sa starostlivo.

Harry ustaraným pohľadom pozrel na svojho krstného syna, ale keď uvidel jeho odhodlaný výraz, odvrátil svoj zrak a rozhodne povedal:

„Nie. Vezmem si niekoho služobne staršieho.“

„Čože?“ zarazil sa Teddy, ktorého rovnako ako ministra jeho odpoveď prekvapila. „Nie som snád' na to dosť dobrý, Harry? Ved' si vravel...“ protestoval chlapec, no Harry ho zarazil.

„Nechaj nás, prosím na chvíľu osamote, Teddy.“ vyzval ho Harry hlasom, ktorý nezniesol odpor a keď minister prikývol, aby tak učinil, nechal ich v kancelárii osamote, no stále nechápal, prečo ho Harry nechce so sebou zobrať.

„Čo sa deje, Harry? Nedávno si ma presviedčal, že Teddy je nanajvýš schopný a že sa naňho môžeš vo všetkom spoľahnúť. Zmenil si snád' názor?“ snažil sa pochopiť aj minister.

„Nie, Kingsley. Za tým, čo som povedal si stojím. Teddy je naozaj veľmi talentovaný a schopný bystrozor. Ale naposledy to nebolo také nebezpečné. Proste ho nechcem vtiahnuť do priameho boja, ktorému sa v Bulharsku zrejme nevyhneme.“

„Ale Harry, raz sa do toho boja aj tak dostane. To si vedel od začiatku, keď vstupoval do výcviku.“

„Áno, ale toto je iné. Teraz tomu ešte môžem zabrániť.“

„Ale nemôžeš ho chrániť večne, Harry, uvedom si to.“

„Samozrejme, že si to uvedomujem, ale do Bulharska ho nevezmem. Tu bude užitočnejší.“ stál si na svojom Harry.

„Dobre, rozhodnutie nechám len a len na tebe. Chcem, aby si si vzal jedného človeka, kohokoľvek a bolo by dobré, keby ste mohli odísť ešte dnes večer.“

„Dobre, zariadim všetko potrebné. Ako to urobíme?“

„Myslím, že Letax nie je teraz bezpečný, nik nesmie vedieť, že ste tam. Najlepšie bude zrejme premiestňovanie a metly.“

„Dobre, ako myslíš. V Bulharsku už si nejako poradíme, ale zaujíma ma, čo chceš podniknúť tu?“

„Myslím, že tento krát v tvojej neprítomnosti prevezmem vedenie oddelenia. Myslím, že ak sa Salazar Zmijozel pokúsi získať si spojencov, prvý na rade bude Azkaban. Bohužiaľ si nemôžeme byť istí, či sa nám podarí držať mozkomorov a väzňov z jeho dosahu.“ pripustil skľúčene minister.

„Aspoň sa o to musíme pokúsiť. A potom...“ zamyslel sa Harry.

„Viem, čo máš na mysli. Myslíš, že by bolo lepšie Bradavice zavrieť?“

„Neviem. Pokiaľ nie sme priamo ohrození, zatiaľ mi to príde ako zbytočnosť. Ale rozhodne je potreba prideliť im zvláštnu ochranu.“

„Vieš dobre, že Zmijozel Bradavice pozná lepšie než ktokoľvek iný. Myslíš, že ho nejaké ochrany zastavia?“

„Rozhodne nie, ale mohli by nám získať čas. A kto hovorí, že na Bradavice zaútočí sám Zmijozel? Možno len pošle nejakých svojich stúpcov.“ pokrútil hlavou Harry a myšlienky mu v hlave vírili.

„Máš pravdu. Ale toto tu sú len číre domnienky. Musíš nájsť ten oblúk, Harry a zistiť, čo sa dá robiť.“

„Nájdem ho.“ povedal Harry úsečne a zberal sa na odchod. „Mám ešte prosbu.“ povedal už vo dverách.

„A to?“

„Keby sa mi niečo stalo, dáš mi pozor na rodinu?“ spýtal sa trochu priškrteným hlasom.

„Verím, že to nebude potrebné, ale keby áno, máš moje slovo.“ odpovedal mu a kývnutím sa s ním rozlúčil.

Pred ministrovou kanceláriou ho už netrpezlivo očakával Teddy.

„Harry, vysvetli mi to? Prečo nemôžem ísť s tebou? Myslel som, že mi veríš?“ spustil naňho takmer zúfalo.

„Teddy, pod' so mnou do mojej kancelárie. Porozprávame sa.“ odpovedal mu pokojne a už trochu vyčerpaným hlasom.

Mlčky, idúc vedľa seba, tam došli a posadili sa. Harry si ho dlho prezeral a nevedel, odkiaľ by mal začať. Veľmi rád by ho zobral so sebou, ale bál sa ho vystaviť takému riziku. Keď mu šiel za kmotra, zaviazal sa tým, že sa oňho postará a teraz by ho mal vedomky vziať na miesto, kde budú obaja v priamom ohrození života?

„Teddy, počuj. Nejde o to, že by som ti neveril alebo že by si nebol schopný splniť túto úlohu, ale...“ hlas mu zlyhal.

„Ale proste so mnou nemôžeš ísť. Pozri, dnes si sa zasnúbil, chceš začať nový život a ja nechcem, aby si podstupoval také riziko.“

„Dobre, chápem tvoje dôvody a ďakujem ti za to, že sa ma snažíš chrániť.“ povedal po chvíľke zamyslenia Teddy.

„Ale ja som sa s Vicki zatiaľ len zasnúbil a ona je mladá, ak by sa mi čokoľvek stalo, nájde si iného muža a bude s ním šťastná.“

„Ako môžeš toto povedať, Teddy?“ vylakal sa Harry. „Miluje ťa a nikoho iného nechce. A ja nechcem vás dvoch odlúčiť. Nie, ak tomu môžem zabrániť.“

„Ale Harry. To ty si ten, kto by si to mal rozmyslieť. Ved' ak niekto riskuje viac než ja, si to práve ty. Máš rodinu, svoju ženu a deti. Čo budú robiť oni, keď by sa ti niečo stalo?“

„To je niečo iné.“ zašepkal Harry pri spomienke na Ginny a deti.

„Chcem, aby si tu zostal. Chcem, aby si ty zostal v bezpečí a aby si sa mi o ne postaral. Toto je moja povinnosť a ja ju musím splniť.“

„Nie! Nemusíš!“ kričal Teddy. „Môže ísť niekto iný. Prečo sa vždy musíš do všetkého vrhať po hlave práve ty? Si ako moji rodičia. Mysleli na svoje povinnosti a nemysleli na mňa. Nemysleli na to, čo so mnou bude, ak zomrú.“ pokračoval ďalej a neovládal svoju zlosť, obavy a smútok.

„Teddy. Jediné, na čo teraz myslím, je bezpečnosť mojich detí, nie moje povinnosti. Ale to s tým súvisí. Pokiaľ sa mi podarí zničiť ten oblúk, môžeme zabrániť tomu, aby sa nepriateľ dostal až sem. A ak to znamená, že bude moja rodina v bezpečí, som rozhodnutý toto riziko podstúpiť, aj keby ma to malo stáť život. Ale tebe to nedovolím. Ja už som svoje šťastie dosiahol. Teba ešte len čaká. Prosím, nenaliehaj už a poslušni ma. Ostaň tu a dohliadni mi na nich, ak sa niečo stane, tak ako som to ja robil po smrti tvojich rodičov. Sľúbiš mi to, Teddy?“

„Harry....“ hlas mu zlyhal a v očiach ťažko potlačoval slzy. Pri predstave, že jeho kmotor môže skončiť ako jeho rodičia a on tomu nemôže zabrániť, ho zaplavila vlna bolesti.

„Sľúb mi to Teddy.“ prosil znova Harry a pozeral naňho odhodlane.

„Dobre, ale ty mi sľúb, že budeš opatrný a vrátiš sa.“ súhlasil napokon.

„Predsa si nenechám ujstť tvoju svadbu.“ uškrnul sa Harry, aby trochu odľahčil napätie v miestnosti, ktoré by sa dalo nožom krájať. 'Naozaj sa svadby dočkám? pomyslel si Harry. Uvidím ešte niekedy svoju rodinu? Podarí sa mi vôbec niečo urobiť, aby som odvrátil hroziacu vojnu?' nad týmto všetkým premýšľal keď osamel. Desil sa rozhovoru s Ginny, keď jej bude oznamovať čo musí urobiť. Ale on musí. Tak ako sa musel pred 19 rokmi postaviť tvárou v tvár samotnej smrti. Vtedy ho zachránila láska. Čo to bude tento krát?

## Kapitola č. 24: Lúčenie

Mohlo byť asi sedem hodín ráno, keď sa Harry vrátil späť do Godrikovho dolu, do domu svojich priateľov. Na východe bolo z okna vidieť prvé nejasné slnečné lúče, dopadajúce na trblietavú snehovú pokrývku, ktorá sa rozprestierala po celom kraji. Niekoľko osôb driemalo v kreslách. Bol tu Ron, George a pán Weasley. Bill s Fleur a Viktóriou sa zrejme ešte včera vrátili domov a podľa krokov, ktoré počul na poschodí usúdil, že Hermiona a madam Pomfreyová sa starajú o zraneného Viktora v niektorej z hosťovských izieb. Teddyho nikde nevidel, zrejme ešte ostal na ministerstve, alebo sa vrátil domov so svojimi starými rodičmi. Pri obloku však nepokojne postávala malá ženská postava a hľadela do diaľky. Keď sa preniesol krbom, otočila sa tvárou k nemu. V jej výraze čítal zmätok a starosť. Stála tam nepohnute, len naňho hľadela. Miesto aby prešiel on k nej, urobil pár krokov smerom k chodbe a vchodovým dverám. Z vežiaku sňal jej dlhý zimný kabát a podržal ho tak, aby si ho mohla obliecť. Pomalým krokom k nemu podišla a kabát si skutočne obliekla. Otvoril a podržal jej dvere, až sa spolu nakoniec ocitli na prázdnej cestičke vedúcej pomedzi jednotlivé domy.

Bolo ešte veľmi skoro a obyvatelia dedinky pokojne spali vo svojich posteliach, netušiac, že niekde v diaľke sa niečo deje. Nebyť udalostí poslednej noci, netušili by to ani oni. Ale oni teraz kráčali ruku v ruke mlčky vedľa seba. Tuhý sneh im vŕzgal pod nohami a zanechávali za sebou stopy. Zastavili sa až na malom kopci na konci dediny. Bolo chladno, tak si Ginny ešte tuhšie omotala kabát okolo tela. Ale netriasla sa len zimou. Vedela to. Vedela, čo teraz príde. Zavrela oči a chcela, aby jej myšlienky odviaľ vietor. Zakolísala sa a Harry ju pevne objal.

„Musíš ísť ty?“ spýtala sa roztraseným hlasom.

„Musím.“ dal jej za pravdu.

„Dúfala som, že už sa to nebude nikdy opakovať. Že sa nikdy nebudeme musieť takto lúčiť.“ rozvzlykala sa.

Naposledy sa takto lúčili pred dvadsiatimi rokmi, keď šiel Harry hľadať Voldemortove vitéaly a nevedel, či uspeje a či sa vôbec vráti. Potom sa nevideli skoro rok a ona o ňom nemala žiadne správy. Netušila, či vôbec žije. A teraz sa zdalo, že sa to bude opakovať.

„Všetko bude v poriadku.“ snažil sa ju upokojiť Harry.

„Ako to môže byť v poriadku? Ty budeš od nás vzdialený tisíce kilometrov a ja tu budem umierať strachom, čo je s tebou. Nebudem mať istotu, že si v poriadku a že vôbec žiješ. Keď si šiel do boja s Voldemortom, aspoň si vedel, čo ťa čaká. Ale teraz? Vieš, proti čomu stojíš?“ kričala naňho a len horko ťažko potláčala slzy. Pozerala mu do očí a on jej pokrútil hlavou.

„Nie, neviem. Viem len, že musím nájsť ten oblúk a zistiť, ako to zastaviť skôr, než bude neskoro.“

„Kým bude neskoro, Harry? Ale čo my? Čo ja a deti? Mohol by si raz myslieť len na nás a nie na celý svet?“

„Ginny, takto nehovor. Sama vieš, že chcem len vaše šťastie. Urobil by som čokoľvek, aby som videl úsmev na tvojej tvári. Aby som videl deti ako vyrastajú a raz dosiahnu rovnaké šťastie, aké som ja našiel po tvojom boku. Ale ani jedno z toho by som nemal, ak by bol svet v ohrození a my by sme žili v neustálom strachu. Rozumieš mi, Ginny, však?“ snažil sa ďalej Harry.

„Áno, rozumiem. Samozrejme, že to musíš urobiť, ale v hĺbke svojho srdca si želám, aby si nebol ten záchranca kúznického sveta a nemusel si tak riskovať. Nechcem ťa stratiť, Harry.“

„Nestratíš ma, Ginny. Vždy budem s tebou.“ rozhodne tvrdil Harry. Prikývla.

„Čo mám teda robiť?“ spýtala sa už trochu vyrovnanším hlasom.

„Pošleš chlapcov späť do školy. Zatiaľ sú tam v bezpečí. A ty s Lilly sa presťahuj k rodičom. Nechcem, aby si ostávala sama. A ako som ti vravel naposledy. Keby to bolo nutné, vezmi deti a utečte! Utečte kamkoľvek, kde budete v bezpečí!“ zdôrazňoval. Keď mu prisľúbila, že ho poslúchne, vrátili sa pomalým krokom do domu. Všetci už boli hore a sedeli v kuchyni, zatiaľ čo paní Weasleyová s Hermionou pripravovali raňajky. Ginny sa k nim hneď pridala a Harry vyšiel po schodoch, aby sa pozrel na Viktora.

Nehnute ležal na posteli a zdalo sa, že je mu lepšie. Madam Pomfreyová pobehovala po izbe, v ktorej mala na stolíku porozkladané všetko, čo potrebovala.

„Ako mu je?“ spýtal sa vecne Harry pristupujúc k jeho lôžku.

„Zotaví sa. Potrebuje ešte pár dní ležať, ale bude v poriadku. Mal šťastie, že sa vám podarilo zastaviť to krvácanie. S ostatným som si poradila celkom ľahko.“ povedala hrdo.

„Ďakujem vám, madam. Vedel som, že sa na vás môžeme spoľahnúť. Myslíte, že bude schopný sa so mnou rozprávať?“

„Je ešte slabý, potrebuje odpočívať.“ zamietla rázne. „Možno zajtra.“

„Ale ja s ním potrebujem hovoriť hneď teraz. Večer musím odcestovať.“ trval si Harry na svojom.

„Bola by som rada, keby ste mi konečne vysvetlili, čo sa tu deje.“ povedala liečiteľka mierne podráždene.

„Kým sa s ním neporozprávam, môžem vám povedať len toľko, že nás čakajú veľmi zlé časy.“ odpovedal vyhýbavo.

„Čože? Hádam len... Voldemort?“ prekvapene vydýchla.

„Nie! Obávam sa, že by to mohlo byť ešte horšie. Madam, potrebujem s Viktorom hovoriť. Potrebujem vedieť, čo sa deje, aby som mohol čo najskôr podniknúť niečo proti hroziacej katastrofe.“ prosil naliehavo.

„Dobre teda, ak to musí byť.“ zašomrala a dala Viktorovi vypiť nejaký lektvar. Ten zaraz zaúčinkoval a Viktor sa prebral. Chvíľu bol ešte zmätený, no keď uvidel Harryho, upokojil sa.

„Ako sa cítiš, Viktor?“ spýtal sa ho so silným úsmevom.

„Bolo už aj lepšie, ale zvládam to. Harry, musíš konať.“ povedal vážne a tvár sa mu skrivila bolesťou.

„Povedz mi, čo sa stalo. Potrebujem to vedieť.“ naliehal Harry. Rád by nechal priateľa odpočívať, ale bolo to viac než dôležité, aby mal všetky informácie, než sa vydá na cestu.

„Bola už noc, keď prepadli hrad. Vnikli tam celkom nepozorovane. Neviem, ako sa im to podarilo, ale zistil som to a šiel som zistiť, čo sa deje.“ začal pomaly a na chvíľu sa odmlčal, aby nabral dych. Rozprávanie ho zjavne vyčerpávalo.

„Nebolo ich viac než päť, ale neviem, čo to boli zač. Riaditeľ bol zrejme ich spojencom, pretože ich viedol do tej tajnej miestnosti s artefaktmi.“

„Kto to bol, Viktor? Musím to vedieť?“

„Neviem, Harry. Mali telá z mäsa a kostí, ale vypadali tak...“ zase ticho.

„Mali akési prázdne výrazy tváre a vypadali ako mŕtvi. Len v ich očiach sa zračila strašná nenávisť.“

„Dobre, Viktor. A čo sa stalo? Šiel si za nimi?“

„Áno, ale zbadali ma. Než som sa stihol brániť, neviem čo sa stalo. Ani jeden z nich nemal prútik. Akoby tá kľatba prišla odnikiaľ. Len som cítil prudkú bolesť a vedel som, že musím preč.“

„Áno, takže si prišiel sem? Držal si sa statočne, Viktor. Naozaj. Muselo to byť veľmi vyčerpávajúce sa sem dostať. Ale zvládol si to a si tu v bezpečí.“

„Harry, musíš ich zachrániť! Musíš im pomôcť!“ naliehal zranený.

„Urobím, čo budem môcť. Ty teraz odpočívaj. Madam Pomfreyová sa o teba postará a potom zostaneš tu u Hermiony. Rozumieš? Nevracaj sa do Bulharska!“

„Ale...“ snažil sa namietat, ale Harry bol neúprosný.

„Pôjdem tam dnes večer a urobím, čo bude v mojich silách, sľubujem!“

Skúmavo si hľadeli do očí jeden druhému a Viktor napokon prikývol, akože rozumie. Prijal od ošetrovateľky ďalší upokojujúci dúšok a ponoril sa do spánku.

Bol už neskorý večer a Harry stál pred kozubom vo svojom dome. Nebol tu však sám. Obklopovala ho jeho rodina, ktorú teraz možno videl naposledy. Ginny sa neubránila slzám a deti mali ustráchané výrazy, pretože dost dobre nechápali, čo sa deje. Ich otec ide na služobnú cestu ako už mnohokrát. Ale aj oni vycítili, že situácia je iná. Harry si klakol na jedno koleno tak, aby videl svojim deťom do tváří. Privolal si ich všetkých k sebe, aby im povedal niekoľko posledných slov pred svojim odchodom.

„Než odídem, potrebujem sa uistiť, že mamičku počúvnate na slovo. Chlapci, keď budete v škole, nie aby ste vyvádzali nejaké lotroviny. Dávajte si pozor a hlavne, nie aby ste sa v noci túlili po chodbách, rozumiete?“

„Čo sa deje ocko? Prečo si taký vážny?“ spýtal sa James.

„Nepýtaj sa ma, chlapče. Len prosím urobte, o čo vás žiadam. Keby sa v škole stalo niečo nezvyčajné, bežte za strýkom Georgom alebo za Nevillom.“ pokračoval Harry.

„A ty Lilly, srdiečko, dávaj pozor na mamičku, áno? Daj pozor, aby nebola moc smutná!“ zašepkal do ucha dievčatku. Potom ich všetkých po jednom tuho objal a uistoval ich, že ich má rád, a že sa určite onedlho uvidia. Keď podišiel k Ginny, slová neboli potrebné. Posledné bozky na rozlúčku a nakoniec sa od seba museli odtrhnúť.

„Ministerstvo kúzelských vecí“ vyslovil Harry jasne a vystúpil do plameňov. Naposledy sa obzrel, aby uzrel svoje najdrahšie životné poklady.

## Kapitola č. 25: Bystrozori

„Ahoj, Arnold. Pripravený?“ pýtal sa Harry asi päťdesiatročného muža, ktorý naňho čakal pri jednom z krbov na ministerstve. Bol to vysoký štíhly muž s krátkymi, svetlo hnedými vlasmi a jasnými modrými očami. Tento vskutku príjemný muž mal byť Harryho spoločníkom v najbližších dňoch. Bol to jeden z najlepších bystrozorov, ktorých mal Harry na oddelení. A čo bolo výhodou pre jeho zamestnanie, a aj preto si ho tentoraz Harry vybral, je to, že Arnold Henry nemal rodinu. Nemal nikoho, kto by sa oňho bál, keď musel ísť do nebezpečnej situácie, akou sa zdala byť ja táto. Harry sa nemusel rozhodovať dlho, keď si ho vybral. Vďaka jeho kvalitám bol na túto úlohu naozaj najlepšou voľbou.

Arnold bol vybavený, podobne ako Harry, menším batôžkom a metlou. Väčšinu potrebných vecí si zmenšili, aby sa im vošli do batohu, pričom medzi nimi bol aj stan a niekoľko vecí zo základnej výbavy bystrozora.

Ešte raz v ten deň sa Harry vrátil do svojej kancelárie, aby si s Arnoldom skontrolovali, či majú naozaj všetko potrebné. Nesmelo chýbať niekoľko základných lektvarov a základné potreby na ich prípravu. Teraz si Harry často uvedomoval potrebu vedieť správne namiešať ten či onen lektvar a vlastne vďaka Snapeovej tvrdej výuke s tým dnes nemal veľké problémy, hoci nikdy nepatril medzi najlepších. Znova s Arnoldom prešli plán ich cesty, keď sa ozvalo zaklopanie. Bolo už veľmi neskoro a v túto dobu tu už Harry nikoho nečakal. Otvoril dvere a dnu vošiel Kingsley Pastorek.

„Prišiel som sa rozlúčiť a zaželať vám veľa šťastia.“ začal bez okolkov.

„Ďakujeme.“ odpovedali zborovo Harry s Arnoldom.

„Budeme ho tuším potrebovať.“ dopovedal ešte Harry. „Je niečo nové?“

„Okrem ministerstva a Kruvalu nebola napadnutá žiadna iná inštitúcia, ale bolo hlásených pár zmiznutí. Zdá sa, že zmizol aj riaditeľ Kruvalu a niekoľko učiteľov a žiakov. Zväčša tých, čo sa nejakým spôsobom zaujímali o čiernu mágiu viac, než je normálne.“

„Takže si myslíš, že ich získali na svoju stranu?“ dedukoval Harry.

„Je to možné. Určite niečo hľadáli a možno stále hľadajú. Neviem, či sa im podarilo nájsť to. Len riaditeľ Kruvalu by dokázal povedať, či niečo z ich zbierky zmizlo.“

„Namiesto toho si on zmizol tiež, chápem. Tak teda, myslím, že by sme mali vyraziť.“ rozhodol Harry a rozlúčili sa. Prvá časť cesty bola pomerne rýchla. Preniesli sa na miesto, ktoré obaja poznali a ktoré bolo zároveň najbližšie hraniciam Anglicka. Zvyšok cesty však museli absolvovať vo vzduchu. Avšak počasie im veľmi neprialo. Krutá zima v túto decembrovú noc im chcela dokázať, že ona je teraz vládkyňou na zemi a žiadnemu pocestnému sa neujde ani kvapka jej milosrdenstva. Asi po dvoch hodinách letu sa museli celí premrznutí utáboriť a prečkatť prvú noc v stane. Rozložili si oheň, aby sa trochu zahriali a uvarili si čaj. Za pár hodín začne svať a bude čas pokračovať v ceste. Takže sa nezdržovali dlhým zhováraním a chceli si na chvíľu oddýchnuť. Rozostavili okolo stanu niekoľko ochranných kúzel a pri dohárajúcom ohni zaspali pod teplými dekami.

Vstávali spolu s prvými slnečnými lúčmi, ktoré si predierali cestu cez husté tmavé oblaky. Nakoniec však podľahli a nadobro zanikli v ich temnote. Harry s Arnoldom však nedbali na zlé počasie a napriek ukrutnému vetru a snehu, ktoré na nich zoslala sama pani Zima, leteli ďalej celý deň a takmer celú noc. Občas však museli zakotviť v nejakej síce chladnej, no pred vetrom a snehom ich chrániacej jaskyni, kde sa mohli zahriať a načerpať nové sily. Tieto prestávky neboli dlhé, ale časté a nutné, inak im hrozilo podchladenie. Napriek ohrievacím kúzlam, ktoré na seba použili, sa im zima zarývala až do morku kostí. Skúsení bystrozori si však poradili a po troch dňoch únavnej cesty konečne dorazili do cieľa.

Usadili sa v jednej jaskyni na severe Bulharska, blízko jedného z väčších miest. Tam začala ich misia. V čom spočívala? Ich prvou úlohou bolo sledovať situáciu v krajine a zhodnotiť ju. Na prvý pohľad tu vládol nepokoj a neistota. Hrozba niečoho zlého visela vo vzduchu a zakrádala sa do duší ľudí ako zlý príznak. Nielen čarodejnícka komunita, ale aj mudlovia ju pociťovali a v mnohom ju podporovalo aj chmúrne počasie. Ak práve nesnežilo tak aspoň mrholilo a slnko nevykuklo spoza mrakov už niekoľko dní. Harry s Arnoldom denne chodili medzi ľuďmi, ale keďže nechceli vzbudzovať podozrenie, používali mnohličný lektvar. Museli vystupovať tajne tak, aby nik netušil, že tu vôbec sú. Skúmali náladu v mestách a dedinách, a sledovali stopy mágie, ktoré by ich mohli naviesť správnym smerom. Kruval bol neďaleko ich terajšieho stanoviska a tak sa hneď v prvý deň dozvedeli, že školu zavreli pár dní po útoku na ňu. Okrem ďalších pár zmiznutí sa z novín dočítali aj o pár vraždách nielen mudlov, ale aj celých čarodejníckych rodín. Útoky nemali žiadnu chronologickú súvislosť, objavovali sa náhodne a zatiaľ nie veľmi často. Vypadalo to, akoby

sa hlavná príčina toho všetkého posúvala viac do stredu krajiny a tak sa aj Harry s Arnoldom po krátkej úvahe rozhodli, že je načase zmeniť pôsobisko a opäť sa metlami presunuli inam.

Dni ubiehali stále rovnako. Sledovanie im prinieslo pár nových informácií, ale neprivedlo ich k cieľu. Ten im neustále unikol, no zdalo sa, že sa mu približujú. Večery trávili úvahami nad svojimi možnosťami a plánovali svoje ďalšie kroky. Často sa tiež zhovárali o svojom súkromí. Arnold bol v skutočnosti málovravný človek, no rád spomínal na roky strávené v Bradaviciach a rozprával o tom, aké to tam bolo, než ich spoznal aj Harry. Jeho mlčanlivosť zrejme pramenila z jeho samoty, ktorú prežíval, odkedy prišiel o rodinu v prvej vojne proti Voldemortovi. Keď s Harrym sedávali pri ohni, rozhovoril sa najprv ostýchavo, no postupom času jeho rozpaky ustúpili a bolo to, akoby sa poznali už roky. Harry mu na oplátku rozprával o svojej rodine, svojich deťoch a spoločne sa smiali mnohým veselým príhodám. Nebolo dňa, aby si Harry nespomenul na Ginny a deti. Čo asi teraz robia? Sú v poriadku? Netrápi sa Ginny veľmi? Tieto myšlienky sa mu rojili v hlave vždy hlavne pred spaním, keď ich nechal voľne plynúť vo svojej mysli. Neboli to však jediné myšlienky, čo ho sužovali. S danou situáciou sa vynárali aj obavy. Obavy z budúcnosti. Nielen to, čo bude, keď to všetko vypukne naplno a čo to bude znamenať pre celý čarodejnícky svet. Ale v Harryho mysli sa vytvorila aj jedna celkom opodstatnená obava, týkajúca sa jeho samého. Prízraky minulosti mu boli v päťach.

## Kapitola č. 26: Nové začiatky

Harry bol preč už takmer týždeň a zatiaľ čo on sa ukrýval v horách v Bulharsku, jeho rodina žila v Godrikovom dole ďalej pokojným životom. Od jeho odchodu sa neudialo nič zvláštne. Ešte boli prázdniny a tak bola Ginny s deťmi stále v ich dome. Denne chodila pomáhať Hermione starať sa o Viktora, ktorý sa vďaka madam Pomfreyovej rýchlo zotavoval. Už mohol sám vstať z postele a tráviť s nimi trochu času. Nebyť starostí o Harryho, ktoré jediné im bránili naplno si vychutnávať pretrvávajúcu sviatočnú atmosféru, boli by to nesporne jedny z najkrajších vianočných sviatkov, ktoré zažili.

Deti sa našťastie od starostí dokázali odpútať a hoci im ocko chýbal náležite si užívali voľné dni. Ak práve nelietali vonku na metlách, tak hrali kúzelnícké šachy, alebo rachavého Petra. Albus sa občas utiahol do vzdialenejšieho kúta, keď sa ostatné deti nadšene zabávali a čítal nejakú knižku. Ginny si veľmi pozorne všimla jeho nadšený výraz pri čítaní a zaujímala sa, čo je to za knihu. Zistila, že je to ten záhadný darček od Scorpiusa Malfoya a že je to kniha, ktorú má Albus najradšej zo všetkých z Bradavickej knižnice. Zvláštne bolo, že on dal Scorpiusovi tiež jeho obľúbenú knihu. Aká náhoda, pomyslela si Ginny. O synovom novom kamarátovi sa dozvedela od Harryho, ale s Albusom o tom zatiaľ nehovorila. Teraz ho však poprosila, aby mu o ňom porozprával. Nebola však jediná, ktorá ho počúvala, pretože Albus o ňom hovoril s takým nadšením a zaujatím, že dokonca Hermiona spozornela. Nemohla veriť, že hovoria o Malfoyovom synovi, no keď sa k nim pridala uistila Ala, že Rose určite nebude namietat proti novému kamarátovi, ak ho lepšie spozná. V duchu potriasla hlavou, pretože sa jej to zdalo nemožné, ale predsa aj zázraky sa občas dejú.

Dva dni pred odchodom Bradavického expresu vládol v dome čulý ruch. Chlapci zháňali svoje veci a neustále zahŕňali mamu otázkami, kde ich nájdú. Tá im s úsmevom na tvári pomohla s balením a sama zabalila pár vecí pre seba a Lilly. Ako chcel Harry, presťahuje sa k svojim rodičom a ostane tam, kým to bude nutné. Kým mala doma deti, bola v poriadku. Nemala veľa času na rozmýšľanie. No po večeroch, keď detský hlahol utíchol a ona sedela sama pred kozubom, či v spálni, myšlienkami bola pri ňom. Občas, keď jej zrak spočinul na hodinách, ktoré dostala od mamy, zovrelo sa jej srdce úzkosťou. Harryho ručička zotrvala v pozícii V nebezpečenstve od chvíle, čo prekročil hranice Bulharska tri dni po odchode z domova. Jej medailón však pokojne visel na jej krku a ona vedela, že keby šlo o priame ohrozenie Harryho života, cítila by to. V Bulharsku bol teraz v ohrození každý, pomyslela si a touto myšlienkou sa upokojovala keď usínala. Nadišiel deň návratu do Bradavíc. Lilly ostala s Hugom a Hermionou, zatiaľ čo Ginny odvážala deti na stanicu Kings Cross v Londýne. V aute Al povedal Rose o svojom novom kamarátovi. Nevšímal si pritom Jamesov posmešný výraz. Rose ho pozorne počúvala a sľúbila, že mu dá šancu, ale len preto, že ju o to Albus prosí. Určite s ňou bude súhlasiť aj Arnie a môžu začať už vo vlaku. Scorpius si k nim môže vo vlaku prisadnúť, navrhla Rosie.

James síce otcovi sľúbil, že nechá Albusa, aby si priateľov vybral sám, ale nemal náladu stráviť cestu vlakom v jednom kupé so zmižozelom a tak hneď na stanici vyhl'adal svojich kamarátov. Letmo sa rozlúčil s mamou a bratovi povedal, že sa uvidia neskôr. A už ho nebolo. Ginny s Alom a Rosie prechádzali po nástupišti popri vlaku, aby našli Arnioho a Scorpiu. Netrvalo im to dlho a našli Arnioho, ktorého sprevádzal jeho otec. Príjemný nižší muž sa predstavil a prehodil s Ginny pár zdvorilých slov. Rose s Arniem už nasadli do vlaku a Ginny pomohla Alovi s kufrom, ale ten ešte trval na tom, že musí nájsť Scorpiusa.

„Tamto je!“ vykrikol odrazu a rozbehol sa smerom k dvojici stojacej takmer na druhom konci vlaku. Ginny ho dohonila a zostala stáť zoči voči vysokej a štíhlej žene s modrými očami a dlhými hnedými vlasmi. Tá si ju podozrievavo prezrela, no potom sa na jej tvári usadil nesmelý úsmev.

„Vy asi budete pani Potterová.“

„Áno a vy musíte byť pani Malfoyová, ak sa nemýlim.“ odpovedala jej Ginny rovnako milým hlasom a úsmev jej opätovne. Pár krát sa už síce videli, no nikdy neboli oficiálne predstavené. Ginny bola táto mladá žena celkom sympatická a nechápala, ako sa mohla stať Dracovou ženou. Rozhodne by sa k nemu hodil niekto viac úlisný a protivný. Niekto ako Pansy Parkinsonová, s ktorou Draco ešte v škole chodil.

„Môj syn cez Vianoce často spomínal Scorpiusa.“ začala Ginny konverzáciu. Obe ženy sledovali, ako sa ich synovia radujú z opätovného stretnutia.

„Áno, myslím, že sa skamarátili.“ povedala nespoko Scorpiusova matka Helena. Skúmavo pritom hľadela na Ginny, akoby chcela vyčítať z jej výrazu, aký má na toto priateľstvo názor.

Ona sama počula dosť o vzťahu Draco a Harry, no len z pohľadu svojho manžela. Keďže pochádzala z Rakúska, nemala možnosť spoznať Harryho osobne. Ale poznala svojho manžela a jeho prchľavú povahu a sama by rada spoznala toho

muža, ktorého on tak neznáša. Verila, že mu krivdí a keď Scorpius cez prázdniny spomenul Albusa Pottera, zbystрила pozornosť. Najprv musela utíšiť svojho manžela, ktorý absolútne nesúhlasil s tým, aby sa jeho syn spoločoval s kýmkoľvek z Nebelvíru a toľkož nie so žiadnym Potterom. Potom musela vysvetliť Scorpiusovi, že ocko je len trochu unavený a svoje slová nemyslel vážne. Uistila ho, že na ich priateľstve, pokiaľ je úprimné a obojstranné, nie je nič zlé a nik mu v ňom nebude brániť. Ani otec nie.

Teraz tu stála skúmajúc tvár Ginny Potterovej. Tá pochopila jej rozpaky a pokojne odvetila:

„Máte pravdu, náš Albus len žiaril šťastím, keď nám o ňom doma rozprával. Váš syn je určite veľmi milý chlapec.“ Po týchto slovách napätie medzi ženami opadlo. Bol najvyšší čas, aby chlapci nastúpili do vlaku. Albus viedol Scorpiusa do kupé, ktoré už obsadili Rose a Arnie a z okienka obaja zamávali svojim mamám. Tie za nimi pozerali, kým im vlak nezmizol z dohľadu.

„Nemáte chuť zísť na kávu?“ navrhla Ginny. Helena bola tou otázkou zaskočená, ale neprotestovala. Ginny jej bola veľmi sympatická a kto vie, možno by spoločnými silami mohli zmeniť súčasné vzťahy medzi rodinami. Začali s tým deti, prečo by teda ony nemohli pokračovať?

„Isteže, veľmi rada.“ odpovedala pokojne.

Vyhľadali malú kaviarňičku v Priečnej ulici a v jej príjemnom prostredí sa veľmi živo rozhovorili o svojich rodinách. Nadšene sa zhovárali o deťoch a obe prejavili radosť nad ich vzájomným priateľstvom.

„Dodnes som veľmi nepochopila, čo sa stalo medzi vašim a mojim mužom.“ pripustila Helena.

„Viete, je to vlastne veľmi dlhá história. Začalo to už v prvom ročníku a ťahalo sa to s nimi až do konca.“ začala s vysvetľovaním Ginny.

„Rivalita medzi Zmijozelom a Nebelvírom bola na škole vždy.“

„Áno, to som si domyslela keď Draco nesúhlasil s tým, aby sa Scorpius priatelil s kýmkoľvek z inej fakulty, obzvlášť z Nebelvíru.“ pripustila Helena.

„Draco bol jedným z najväčších zástancov tejto rivality. Nemôžem tvrdiť, že my, Nebelvírčania sme po ich priazni túžili. Bolo to v nás tak vždy zakorenené a nik z nás nemal snahu to nijak meniť.“ pokračovala Ginny vo svojom rozprávaní.

„Draco začal nenávidieť Harryho vo chvíli, keď odmietol jeho priateľstvo a radšej si vybral za kamaráta môjho brata. Tým to začalo. A pokračovalo to tým, že Harryho neznášal vedúci Zmijozelskej fakulty, profesor Snape a ten Draca v jeho nevraživosti podporoval.“ Helena sa zahanbila pri týchto slovách. Ginny videla jej rozpaky a rýchle pokračovala.

„Draco túto ich hru síce začal, ale ani Harry v tom nebol úplne nevinne. Začal mu to oplácať rovnakou mincou a nenávisť medzi nimi sa prehlbovala.“

„A to všetko len pre pár hlúpych nevinných žartov?“ spýtala sa skleslo Helena.

„Nakoniec tie nevinné žartíky vyústili v dosť kruté žarty a Harry s Dracom zrazu stali na opačných stranách. Kým Harry bojoval proti Voldemortovi, Draco so svojou rodinou boli naopak na jeho strane.“

„Áno, o tom viem. Draco aj jeho matka to veľmi ľutujú.“ povedala na mužovu obranu.

„Verím, že áno. Aj Harry to tvrdí a hoci Dracovi nemôže po toľkých rokoch úplne odpustiť, viem, že už voči nemu nechová nenávisť.“

„To ja bohužiaľ o Dracovi povedať nemôžem.“ hlesla potichu Helena. „Mrzí ma to, pretože môj syn je priateľom vášho a mne osobne ste aj vy veľmi sympatická.“ prezradila Helena.

„Priznám sa, že tie sympatie sú vzájomné. Ale ja v tom nevidím žiaden problém. Ja ani môj manžel Albusovi nebudeme brániť udržiavať so Scorpiusom priateľské vzťahy a neviem, čo by malo brániť nám dvom. Sme dospelé ženy schopné samostatne myslieť a rozhodovať. Rozhodne by som vás rada lepšie spoznala.“

„To by bolo milé, ale neviem, čo na to povie môj manžel.“

„Vy sa ho snád' bojíte? Je k vám zlý?“ spýtala sa ustarane Ginny. Helena rýchlo pokrútila hlavou a zatvárila sa pohoršene už len pri tom pomyslení.

„Nie, to rozhodne nie. Možno to nikto nepochopí, ale ja poznám Draca ako veľmi jemného človeka, milujúceho manžela a otca. Denne sa presvedčujem o tom, ako veľmi nás má rád. Viete, Scorpius nie je ako on. Zdedil viac mojich vlastností. Viem, že ho nadovšetko miluje, ale zažil aj pár sklamaní. Videla som ako veľmi ho ranilo keď zistil, že Scorpius má strach z výšok a lietania. Draco tajne dúfal, že zdedí rovnaký talent na famfrpál ako on. Trápi sa tým vo svojom vnútri, ale snaží sa pred chlapcom nedať na seba nič poznať. Nezabudne ho pochváliť pri každej príležitosti a naopak, nevyčíta mu ak v niečom nevyčníka.“

„To naozaj nevyzerá na Draca, akého ho poznáme my. Ale verím vám.“ uznala Ginny. „Draco sa v posledných rokoch

naozaj zmenil. Neodoprie mi jediné želanie, ale viem, že keď začnem naliehať v čomkoľvek čo súvisí s vašou rodinou, zatne sa a nič s ním nepohne. Ak môžem povedať, že svojho muža poznám, potom si dovoľím tvrdiť, že uznal svoju chybu a rád by zmenil aj vzťah k vášmu mužovi, ale jeho hrdosť mu bráni."

"Áno, Malfoyovská hrdosť je to, čím všetko začalo." potvrdila Ginny. "No, ale keďže máme tak tvrdohlavých manželov, ktorí sa v tomto asi sami k činu neodhodlajú myslím, že je na čase, aby sme prevzali iniciatívu, nemyslíte?" navrhla.

"To by bolo skutočne najlepšie." zasmiala sa druhá žena tejto ponuke. "Tak čo keby sme začali tým, že k nám prídete na večeru? Alebo myslíte, že je to veľmi rázny prvý krok?"

"Myslím, že v tomto prípade iný než rázny krok neprichádza do úvahy, ale bohužiaľ môj manžel je pracovne mimo a neviem, kedy sa vráti. Takže zatiaľ by som ostala pri tom našom vzájomnom spoznávaní." navrhla opäť Ginny. "A pritom môžeme zosnovat' nejaký účinný plán, ktorý by prelomil aj hrdosť vášho manžela. Verím, že najúčinnjšou zbraňou bude práve priateľstvo našich synov." zamyslela sa. V tej chvíli netušila, ako blízko pravdy boli jej slová. "Tak teda na nové začiatky." povedala Helena a zdvihla svoj pohár s vínom, ktoré medzičasom objednala. Ginny ju nasledovala.

"Na nové a lepšie začiatky." doplnila.

Kým v Priečnej ulici dve ženy rozjímali nad kávou, vo vlaku do Bradavíc tiež niečo začínalo. Albus priviedol Scorpiousa do obsadeného kupé a predstavil ho Rose a Arniemu. Chlapec im nesmelo kývol na pozdrav a sadol si do kúta pri okne. Chvíľu nik z nich neprehovoril, pretože pre všetkých bola táto situácia veľmi zvláštna. Ale to by nebol Albus Potter, aby sa nesnažil svojich priateľov dať dohromady. Chvíľu sa rozprával so svojou sesternicou, potom naopak presunul svoju pozornosť na zamknutého chlapca pri okne a snažil sa vtaiahnuť ho do rozhovoru. Napokon, ako to u detí býva zvykom sa ľady pohli a bariéry z predsudkov padli. Štvorica sa zvyšok cesty skvelo bavila a aj zakríknutý blond'avý chlapec sa viac osmelil a spoločne veselo štebotali. Deti pochopili, že majú veľa spoločného a Rose ocenila najmä Scopriusov záujem o štúdium.

Keď si bol Albus istý, že dosiahol čo chcel, jeho detskú dušičku naplnil nekonečný pocit blaha a radosti. Podarilo sa! Ja som to dokázal! plesal vo svojom vnútri. Bol si istý, že urobil správnu vec a keby tu teraz bol ocko, určite by naňho bol veľmi pyšný. Pri spomienke na otca sa trochu zamračil, pretože mu bolo smutno, no pohľad na tých troch ho z jeho úvah rýchlo vytrhol. Už to teda nebola trojica, ale štvorica nerozlučných priateľov, ktorú v Bradaviciach každý so záujmom sledoval.

## Kapitola č. 27: Meno

Čas sa míľovými krokmi posunul vpred a v dial'ke za sebou nechal len pár nepatrných stôp. Stôp, ktoré nemožno vidieť lebo sú na dušiach ľudí, ktorých životy plynuli ďalej spolu s časom. Dva mesiace ubehli v Bradaviciach ani voda. Vyučovanie bolo v plnom prúde a len zriedka bol čas na záhaľky. Nová bradavická štvorica si však denne našla čas na stretnutie a veru nezostalo len pri stretnutiach v knižnici. Ako sa menilo počasie, stále častejšie trávili čas vonku a všetci štyria radi navštevovali najmä Hagrida, s ktorým si užili veľa zábavy. Keď im však počasie nežičilo, neváhal Albus použiť otcov darček aby si skrátili voľné chvíle. Poslúchol však otca a Pobertovu mapu nezneužíval pre vlastné potreby. Vlastne ju len občas vytiahli a sledovali dianie v hrade. Ako sa len nasmiali, keď pozorovali na mape body znázorňujúce Filcha a Protivu a predhľadali sa vymýšľaním, čo zas zlomysel'ný duch vymyslel. Bola to nevinná zábava a nikomu neškodila. Teda kým si mapu nepožičal James. Ten sa potom vybavený mapou a neviditeľným plášťom vydával nočným hradom po stopách svojho otca a dedka. Práve skončila hodina premeňovania s profesorkou McGonagallovou a prvákom sa touto hodinou končilo popoludňajšie vyučovanie.

Albus už stál vo dverách, keď ho zavolať späť riaditeľ'kin hlas. Zaváhal a kývol priateľom aby ho počkali vonku.

Pristúpil ku katedre a čakal, čo od neho bude profesorka chcieť.

„Potrebujem pomôcť s týmito úlohami, pán Potter. Odniesiete ich hneď teraz ku mne do riaditeľ'ne a počkáte tam, kým sa vrátim.“ prikázala mu.

„Áno, pani profesorka.“ prisvedčil, no nechápal, prečo si vybrala práve jeho a hlavne prečo má na ňu v riaditeľ'ni počkať? Nevychádzal z údivu, no pod prísny zrakom riaditeľ'ky sa radšej nezdržoval úvahami a rýchlo zo stola pozbieral asi dva tucty pergamenových zvitkov s ich esejami a vyšiel z triedy. Prešiel okolo priateľov a vysvetlil im, že sa k nim pridá neskôr.

V triede sa zatiaľ profesorka McGonagallová usmievala sama pre seba. Tie pergameny mohla do riaditeľ'ne poslať kozubom, alebo ich nechať tu a neskôr sa pre ne vrátiť, ale v jej konaní bol skrytý iný úmysel. Už dlho na ňu Albus Brumbál naliehal, aby si pod nejakou zámienkou zavolala mladšieho pána Pottera. Chcel ho konečne spoznať.

Riaditeľ'ka oboch chlapcov starostlivo sledovala a takmer každý večer trávila rozhovorom s Brumbálom, v ktorom mu vyrozprávala všetko, čo videla a zažila s týmito chlapcami. Jamesa spoznal už minulý rok, ale pokiaľ šlo o Ala, ešte nemal tu príležitosť a horel túžbou ho aspoň raz vidieť. Minerva McGonagallová si vychutnávala, keď nechávala svojho starého priateľa v napätí. Dokonca mala podozrenie, že nielen Brumbál, ale aj Severus Snape aj keď to nechcel priznať, chce toho chlapca vidieť. Pod maskou nezájmu riaditeľ'ka neraz zazrela jeho napätý výraz, keď dychtivo počúval o čom práve Brumbálovi rozpráva. Občas predstieral spánok, inokedy sa tváril, že je zahĺbený do knihy, ale ona ho preukukla. Dnes sa rozhodla, že im dopraje to potešenie. Schválne poslala Ala do riaditeľ'ne s tými pergamenmi a kázala mu počkať, aby mal Brumbál a možno aj Snape možnosť sa s ním porozprávať.

Albus opatrne vošiel do kancelárie riaditeľ'ky a prešiel k stolu, aby naň položil eseje. Opatrne, aby nič nezhodil, ich položil a rozhladol sa po pracovni. Ešte nikdy tu nebol a bolo to veru zaujímavé miesto. Práve pozeral do vitríny, v ktorej sa skveli mnohé víťazné trofeje ako famfrpálové poháre, vyznamenania niektorých žiakov a dokonca Merlinov rád udelený samotnej riaditeľ'ke. Zrejme sa nie všetko vošlo do vitrín v sieni slávy a preto ich mala riaditeľ'ka u seba. Oveľa zvláštnejšie bolo, že okrem riaditeľ'kinho mena sa na trofejach vyskytovali len dve mená. James Potter alebo Harry James Potter. Albus si dôkladne prezeral ocenenia svojho otca, keď ho z myšlienok vytrhlo zakašlanie. Strhol sa a rýchlo pozrel k dverám. Myslel si, že sa vrátila profesorka McGonagallová, hoci ju nepočul vojsť. Ale v miestnosti nik nebol.

„Máte nejaký dôvod, prečo sledíte v kancelárii riaditeľ'ky mladý muž?“ spýtal sa niekto veľmi temným a jedovatým hlasom.

„Ale Severus! Nedes nášho host'a.“ povedal iný muž oveľa prívetivejšie a až teraz si Albus všimol, že prichádzajú z portrétov visiacych priamo za stolom.

„Do..Dobry deň.“ vyjachtal zo seba nakoniec. Doteraz portrétom nevenoval pozornosť, no oni ho zrejme bedlivo sledovali odkedy sem vošiel.

„Nože sa posad' chlapče.“ povedal mu ten milo vyzerajúci starý muž vo fialovom habite s dlhou bielou bradou. Zrejme to boli bývalí riaditelia, o ktorých už počul. Posadil sa do kresla a čakal, čo bude ďalej.

„Môžete nám vysvetliť, čo tu robíte?“ spýtal sa muž na vedľajšom obraze rovnako chladne.

„Pani riaditeľ'ka ma poslala, aby som jej sem priniesol tie eseje a prikázala mi počkať tu na ňu.“ potichu odvetil Albus a zahľadel sa na špičky svojich topánok.

„Ako sa voláte?“ pokračoval ten čiernovlasý, veľmi nepríjemný čarodejník.

„Nemyslíš, Severus, že táto otázka je celkom zbytočná?“ prerušil ho jeho predchodca. „Len sa naňho lepšie pozri.“ Severus Snape si však chlapcovi nemusel lepšie prizrieť. Podoba bola taká zarážajúca, že sa nemohol mýliť. Vedel kto sedí v kresle pred ním, ale chcel to počuť na vlastné uši.

„Pýtal som sa vás na vaše meno! Ale vidím, že ste rovnako nemožný ako váš otec. Nedokážete odpovedať ani na jednoduchú otázku.“ nedal sa odbiť Snape a vychutnával si urážky, ktorými častoval tohto nič netušiaceho chlapca. A že ich mal na jazyku preňho pripravených ešte dost’.

„Moje meno je Albus Severus Potter, pane. Ak dovoľíte, vy musíte byť profesor Snape a vy budete profesor Brumbál, ak sa nemýlim.“ prerušil ho Albus pevným a rozhodným hlasom. O týchto dvoch mužoch toho počul naozaj veľa a hoci doteraz nemal príležitosť ich spoznať, veľmi si ich vážil rovnako ako jeho otec, ktorý ho po nich pomenoval.

„Veľmi správne, môj chlapče. Nepochybujem, že si už o nás počul.“ usmial sa naňho Brumbál. Snape sa po tomto prerušení nezmohol na slovo. Ten chlapec je neskutočne drzý. Akoby to netušil už dávno.

„Áno pane. Nielen ocko, ale aj mamička a moji príbuzní mi veľa rozprávali o vás oboch.“ odpovedal Al už úplne pokojne a vrhol svoj nevinný pohľad k Snapeovmu obrazu.

„Pche. Viem si predstaviť tie reči vášho otca o mne a mojich hodinách.“ posmešne povedal Snape. „Nenávidel ma a ja jeho. Preto nechápem, čo sledoval tým, že vás po mne pomenoval.“ konečne vyslovil to, nad čím tak dlho uvažoval.

„Chce sa mi vysmievat’?“

„Máte pravdu v tom, že som o vašich hodinách lektvarov veľa počul. Ale nie je pravda, že vás môj otec nenávidí, alebo že by sa vám chcel vysmievat’.“ bránil sa Albus. Nevedel, kde sa v ňom berie tá odvaha takto hovoriť s učiteľom, hoci šlo len o jeho obraz.

„Som hrdý na svoje meno pretože dúfam, že by som sa raz mohol vyrovnat’ tým, ktorí ho niesli predomnou.“ povedal smelo. Tie slova boli ako výstrel do tmy. Severus Snape onemel úžasom a nevedel, čo by na to mohol povedať. „Ale viem,“ pokračoval chlapec ďalej, „že to bude veľmi, veľmi ťažké. Pretože mi otec neraz povedal, že nesiem mená dvoch najlepších riaditeľov Bradavic a práve o vás vždy tvrdil, že ste bol ten najodvážnejší muž, akého kedy poznal. Môj otec o vás oboch hovorí s veľkou úctou.“ dokončil Al. Ak predtým Snape nevedel čo povedať, teraz skoro zabudol zavrieť ústa od prekvapenia. Rýchlo sa však spamätal. Zamumlal si niečo popod nos a vzal si zo stola knihu, za ktorou skryl svoju tvár. Brumbál potmehúdsky žmurkol na malého Ala a usmieval sa. Tento chlapec svojou úprimnosťou vytočil slávneho profesora lektvarov na najvyššiu mieru. Brumbál si zavolať chlapca bližšie, aby sa s ním mohol lepšie pohovárať.

„Verím, že tvoj otec je na teba už teraz hrdý a že rovnako ako on nás všetkých ešte veľmi prekvapíš.“ vravel mu potichu hľadiac do jeho smaragdovo zelených očí. Podoba medzi otcom a synom bola naozaj veľká. Brumbál si ho so záujmom jemu vlastným prezeral a vypytoval sa ho ako sa mu páči v Bradaviciach, ako sa mu darí vo famfrpále a tiež ho zaujímal jeho priateľstvo so Scorpiusom Malfoyom. Vskutku zaujímavý chlapec, hovoril si Brumbál sám pre seba. Než však stihol viac sa o ňom dozvedieť, do kancelárie vošla profesorka McGonagallová.

„Á pán Potter. Takže ste sa zoznámili s profesorom Brumbálom a profesorom Snapeom?“

„Áno madam.“

„V poriadku. Ďakujem vám za pomoc s tými pergamenmi a mám pre vás ešte jednu úlohu. Tento odkaz odovzdáte hneď teraz vášmu vedúcemu fakulty.“ povedala ako vždy svojim prísny hlasom a podávala mu zvitok pergamenu.

„Rozumiem madam. To je všetko?“ spýtal sa Al úctivo.

„Isteže, môžete ísť.“

„Vďaka. Dovidenia.“ rozlúčil sa chlapec, ale vo dverách sa ešte otočil.

„Profesor Brumbál, profesor Snape, som veľmi rád, že som vás konečne mohol spoznať osobne. Dovidenia.“

„Nápodobne, chlapče.“ zamával mu Brumbál. Zo Snapeovo rámu sa ozvalo len neurčité zavrčanie, ale Albusovi to nevadilo a teraz už naozaj opustil riaditeľňu.

## Kapitola č. 28: Čo sa deje?

„Niekam sa chystáš?”

„Áno, rada by som navštívila svoju priateľku.”

„O koho ide? Musí to byť naozaj dobrá priateľka, keď ju teraz navštevuješ tak často. Nepamätám sa, že by si za ňou chodila už predtým.” poznamenal pokojným hlasom Draco Malfoy. Sledoval svoju ženu, ktorá si práve česala svoje husté hnedé vlasy a chystala sa ísť von.

„Už som ti to predsa vravela, miláčik. Spoznali sme sa celkom nedávno a myslím, že je to skvelá žena. Ale nemyslím, že by si ju poznal.”

„Tak prečo ju niekedy nepozveš ty k nám? Rád by som spoznal tú tvoju úžasnú priateľku.”

„Ty by si ju chcel spoznať?” otočila sa prekvapene Helena a pozerala manželovi do jeho svetlo modrých očí.

„Isteže.” usmial sa Draco. „Čo tak pozvať ju zajtra na večeru?”

„Nemysli si drahý, že som ju už dávno nepozvala, ale momentálne toho má veľmi veľa. Jej manžel je pracovne už niekoľko týždňov v zahraničí a tak sme sa dohodli, že nás obaja navštívia len čo sa vráti. Verím tomu, že si vy dvaja budete rozumieť.” usmiala sa tajomne a umlčala ho bozkom.

„Síce tvoju priateľku nepoznám, ale jedno sa jej musí nechať. Má na teba dobrý vplyv. V poslednom čase si oveľa živšia a veselšia a to rád vidím.” uznal Draco.

„Rozhodne sa tak aj cítim. Priatelia sú v živote naozaj dôležití. A keď už sme pri tom, nemyslíš, že aj náš syn by bol šťastnejší, keby si svojich priateľov mohol vyberať bez obmedzenia?”

„A vari tak neurobil?” rozčúlil sa náhle Draco. „Počul som, že sa v škole stýka nielen s Potterom ale aj s tou malou Weasleyovou, hoci som mu to vyslovene zakázal.”

„Ale Draco.” jemne ho tíšila a pristúpila bližšie, pretože sa od nej odtiahol. „Myslím, že by sme mu v tom nemali brániť. Síce sa s nimi stretáva a určite je mu s nimi dobre, ale nič, dokonca ani najlepší priatelia mu nenahradia otca Draco. Scorpius sa trápi, že sa naňho preto hneváš. Myslí si, že ťa opäť sklamal a že ho máš preto menej rád.”

„Ale veď je to nezmysel. On ma nesklamal.” ohradil sa.

„Ja viem že nie, ale vie to Scorpius? Povedal si mu to niekedy? Kedy si mu naposledy napísal list a povedal mu, že ho máš rád?” pokračovala, akoby ju nebol prerušil. Draco sa zamračil. Isteže má svojho syna rád. Aj napriek tomu, že nie je vo všetkom ako on. Ba dalo by sa povedať, že jeho syn je jeho pravým opakom. Ale to je len dobre. Draco sa hanbil za to akým bol človekom a ani najväčšia snaha o zmenu nezmení názor niektorých na jeho osobu. Scorpius je oveľa lepší než on a mal by mu dať najavo, že je naňho hrdý. Ale ako? Nevedel dávať príliš najavo svoje city. Akoby aj mohol? Jeho otec ho to nikdy nenaučil a jeho matka ho príliš rozmaznávala, aby tak napravila aspoň niektoré otcove chyby. Ale ani jeden z nich ho nenaučil milovať niekoho.

Keď spoznal Helenu, bolo to ťažké. Bola úplne iná než väčšina dievčat, ktoré dovtedy poznal. Upútala ho na prvý pohľad. Spočiatku ho odmietala, pretože bol veľmi samolúby a sebecký. Ale on sa do nej zaľúbil a to ho doviedlo k zmene. Pomohla mu aspoň trochu sa zmeniť a on sa od nej neustále učil niečo nové. Aj teraz vedel, že Helena má pravdu. Nemal by brániť synovi v šťastí, ale niečo v jeho vnútri bolo silnejšie. Ide o Potterovho syna a to je neprípustné.

„Nechajme to!” povedal trochu príkro. „Nechcem sa hádať. Urobím, čo uznám za vhodné.” bez ďalších slov zamieril k dverám spálne a vykročil do haly.

„Dobre sa bav!” zakričal ešte, než zavrel dvere a začul tichý povzdych svojej manželky.

Ozvalo sa tiché zaklopanie a následne sa otvorili dvere. „Dobrý deň.” pozdravila Helena dve ženy stojace v kuchyni pri peci.

„Helena, vitajte u nás.” privítala ju Molly Weasleyová.

„Nože sa posad’.” ponúkla jej Ginny voľnú stoličku. Helena ju vd'ačne prijala a o chvíľu už spoločne všetky tri sedeli pri dlhom stole a popíjali čaj. Draco mal pravdu keď vravel, že ich navštevovala často. Ginny ju zoznámila so svojou mamou a Hermionou Grangerovou-Weasleyovou. Všetky si spolu tak dokonale rozumeli, až sa zdalo, že je to nemožné. Doteraz spoznala v Anglicku len zopár Narcissiných známych a to boli zväčša staršie dámy z čistokrvných a veľmi bohatých rodín. S nimi si príliš nerozumela, zato tu sa cítila veľmi príjemne a rada sa sem vracala. Pomáhala dievčatám s varením, pričom sa sama čomusi priučila, alebo tak ako dnes sedeli pri stole a rozprávali sa.

Predpoludním sa k nim pripojila aj Hermiona a Lilly bola rada, že má spoločnosť. Odbehli s Hugom do izby hneď po obede a nechali dole v kuchyni ženy zabráť do živej diskusie. Ginny sa postavila, aby priniesla kávu a sušienky, no

cestou späť k stolu sa niečo stalo. Ruky sa jej roztriasli a tácka jej z nich vypadla. Všetko, čo na nej bolo sa roztrieštilo na malé kúsky. Ginny zalapala po dychu. Srdce jej bilo ako splašené. Akoby sa snažilo dostať zo zovretia, v ktorom sa v jedinej sekunde ocitlo. Z bolestného zovretia strachu. Nohy sa jej podlomili a klesala k zemi. Rukou si siahla na hrud' a s očami plnými sĺz pozrela na matku a priateľky. Tie hneď pribehli k nej a spoločnými silami ju odviedli ku gauču, kde ju uložili. Nevnímala, čo sa s ňou deje. Vnímala len jediné. Tu obrovskú bolesť, ktorá ju zasiahla v jedinom okamihu. V ruke zvierala medailón, z ktorého sálalo teplo a stále dookola šepkala:

„Harry! Harry nie! Nie, prosím!“

## Kapitola č. 29: Strach a neistota

Oči mala doširoka otvorené, slzy jej tiekli po tvári a bola ako v mrákotách. Opakovala jeho meno, akoby mu tým mohla pomôcť, varovať ho či priviesť späť do bezpečia. Zo všetkého toho vzrušenia nakoniec upadla do bezvedomia a stratila sa v tme.

„Čo sa deje?“ spýtala sa nesmelo Helena, ktorú táto scéna vydesila rovnako ako Molly a Hermionu.

„Myslím, že ide o Harryho. Zrejme mu ide o život a Ginny to cítila vďaka tomu medailónu.“ potichu jej odpovedala Hermiona, zatiaľ čo Molly sa starala o svoju dcéru.

„Pani Weasleyová, myslím, že by sme mali informovať ministra. Ak mu niekto môže pomôcť, tak on.“ prehovorila znova Hermiona, tentoraz jasnejším, no stále rozochveným hlasom. Molly len neprítomne prikývla a nespúšťala zrak z Ginny.

„Helena prosím, pomôž jej a dohliadni, aby sem teraz neprišli deti. Vrátim sa čo najskôr.“ povedala ešte. Podišla ku Ginny, ktorá bezvládne ležala na gauči a opatrne jej odopla medailón.

„Možno by nám mohol pomôcť nájsť ho.“ dodala na vysvetlenie a v ďalšej minúte už brala do ruky Letax, aby sa mohla premiestniť na ministerstvo. Naozaj sa ponáhľala a ani nie o desať minút sa už dohadovala s ministrovou sekretárkou, ktorá ju ku Kingsleymu nechcela pustiť. Hermiona však bola vždy svojhlavá a nedala sa ľahko odbiť. Proste nereagovala na slová ministrovej asistentky a vtrhla do kancelárie presne uprostred jednania.

„Prepáčte pán minister, že vás ruším pri porade, ale je to otázka života a smrti.“ vychrlila zo seba naraz bez zbytočných formalít.

„Páni, myslím, že sme už dohodnutí.“ obrátil sa Kingsley k svojim podriadeným. „Sledujte situáciu a ihneď ma informujte o každej zmene. Teraz ak nás ospravedlníte, táto mladá dáma má na srdci niečo naozaj dôležité.“ povedal a dal jasne najavo, že ich majú nechať osamote. Ubezpečil svoju asistentku, že sa nič nedeje a poprosil ju o trochu čaju pre neho a Hermionu.

„Tak čo sa deje, Hermiona? Viem, že by si ma takto nevyrušila pri porade ak by to nebolo vážne, takže počúvam.“ vyzval ju, aby začala.

„Ide o Harryho. Ide mu o život!“ vyhrkla náhle.

„Počkaj, upokoj sa.“ prerušil ju minister, lebo videl, aká je nervózna.

„Vieš tak dobre ako ja, že Harry je na nebezpečnej misii a v ohrození je stále. Čo ťa vedie k tomu aby si si myslela, že je vo väčšom nebezpečenstve než bol doteraz?“ Hermiona mu namiesto odpovede podala medailón, ktorý stále vysielal svoje varovanie a vyžaroval energiu v podobe tepla.

„Odkiaľ to máš?“ spýtal sa, pretože teraz aj on pochopil, že toto nie je len predtucha, ale skutočné varovanie.

„Ten medailón dostala Ginny od Harryho, aby vždy vedela, keby sa jemu alebo deťom niečo stalo.“ odpovedala mu úzkostlivo.

„Vie o tom Ginny? Kde je?“ kládol ďalšie otázky. Ako bystrozor bol na to zvyknutý a bez toho, aby si to uvedomoval používal veľmi profesionálny tón.

„Ginny sa zosypala. Je v bezvedomí, stará sa o ňu jej mama.“

„Bude v poriadku?“

„Rozhodne nie dovtedy, kým nebude vedieť, čo je s Harrym. Musíte ho nájsť, Kingsley! A to čo najskôr.“ naliehala naňho. Kingsley sa zamyslel a veľmi sa pritom mračil.

„Nebude to také ľahké, Hermiona.“ povedal veľmi vážnym hlasom. Vyzeral veľmi ustarostene.

„Už viac ako dva týždne nemáme s nimi žiadne spojenie. Presúvajú sa z miesta na miesto a už dlho sa neohlásili. Vôbec netuším, kde by mohli byť.“ priznal nakoniec.

„Ale to nie je možné. Ved' predsa musíte nejako...Pošlite za nimi niekoho, aby ich hľadal. Musíte im pomôcť.“ nevzdávala sa Hermiona.

„Ja viem, že sú v ohrození, ale nepošlem za nimi ďalších ľudí.“ rozhodne povedal a na dôvažok ešte pokrútil hlavou.

„Čože?“ zalapala po dychu, pretože toto naozaj nečakala. Neverila, že by Kingsleyho netrápilo, že je niekto z jeho ľudí v nebezpečenstve.

„Hermiona. Než by ich našli, mohlo by to trvať dni, možno týždne a to už môže byť neskoro. Neohrozím ďalších ľudí, ak boli Harry s Arnoldom odhalení. Navyše teraz už nejde len o Bulharsko. Potrebujem tu k dispozícii všetkých svojich ľudí. Dnes ráno sme stratili kontrolu nad Azkabanom.“ Ďalšie desivé priznanie bolo vonku a Hermiona, hoci len veľmi nerada musela uznať, že minister má pravdu. Harry je v tom teraz sám a nik mu nepomôže. Ale ako to môže nechať len tak? Nemôže predsa len sedieť a nič nerobiť. To nejde!

„Pôjdem za ním sama.“ vyhrkla zúfalo.

„Hermiona, spamätaj sa! Keby som vedel, že to na niečo bude dobré, bol by som prvý kto sa ho pokúsi nájsť a pomôcť mu, ale to nejde! Nemôžem tam poslať nikoho od nás a už vôbec nie teba, rozumieš?“ kričal na ňu Kingsley. Potom sa však upokojil a potichu pokojným hlasom jej začal dohovárať.

„Harrymu teraz nepomôžeme, ale ak chceš, môžeš pomôcť Ginny.“

„Ako?“

„Ginny sa neupokojí, kým nebude mať istotu, že je Harry v poriadku. Potrebujeme ju presvedčiť, aby tomu verila.“

„Mám jej klamať?“

„Je to zlé, klamať aby si niekomu ušetrila veľké trápenie a možno zbytočné?“ spýtal sa.

„Nemyslím, že mi uverí. Ten medailón...“

„Ten medailón začarujem tak, aby naďalej plnil svoju funkciu, ale preruším jeho spojenie s Harrym. Nebude teda cítiť nič, čo by sa týkalo Harryho a povieme jej, že Harry sa ocitol v priamom boji a preto na to medailón reagoval. Ale Harry sa s nami spojil a uistil nás, že je v poriadku. Čo ty na to? Potrebujem aby si mi pomohla. Sám o tom Ginny nepresvedčím.“ naliehal na ňu.

„Neviem, či to dokážem.“ hlesla a v očiach sa jej zaleskli slzy.

„Si veľmi silná Hermiona, ty dokážeš všetko čo si zmyslíš. Viem, že to bude ťažké, ale zvládneš to.“ povzbudzoval ju, kým nakoniec neprisvedčila. Potom opäť vzal do ruky ten medailón a niekoľkými latinskými zaklínadlami ho prinútil pretrhnúť puto s Harrym. Len čo sa tak stalo, medailón pohasol a opäť pokojne visel na retiazke.

„Pôjdeme spolu?“ spýtala sa Hermiona už vyrovnanjšie a čakala. Prikývol a spoločne sa kozubom preniesli do Brlohu. Ginny už sa prebrala, no stále bola veľmi bledá.

„Tak čo sa deje Kingsley?“ vrhla sa naňho bez okolkov Molly Weasleyová.

„Upokojte sa, Molly. Všetko je v najlepšom poriadku.“ upokojil ju a sadol si na gauč vedľa Ginny.

„Si v poriadku?“ spýtal sa jej jemne. Mlčky prikývla a čakala. Z vrecka vytiahol medailón a vložil jej ho do dlane.

„Už bude dobre. Harry je v poriadku.“ uistil ju Kingsley. Ginny chvíľu hľadela na medailón a nič necítila. Nebol teplý a nič z neho nevyžarovalo. Bol chladný a nemý ako predtým. Ale čo ak to len znamená, že je mŕtvy? Silu medailónu by to predsa zlomilo.

„Môžem tomu veriť?“ spýtala sa placho. Odpovedala jej Hermiona. Pokúsila sa pri tom usmievať, no veľmi jej to nešlo.

„Harry sa dostal do priameho boja a preto ten medailón tak reagoval. Ale spojil sa s Kingsleym a je v poriadku.

Naozaj.“ Ach bože, prečo je to také ťažké? Nemôže jej klamať. Nemôže jej dávať márne nádeje a predsa, nesmie ju zbytočne trápiť. Harry dokázal poraziť Voldemorta ako sedemnásťročný nie úplne vyškolený čarodejník. Prečo by to nemal zvládnuť teraz, keď má za sebou náročný bystrozorský výcvik a roky praxe? On to zvládne. Je v poriadku, utešovala sa v duchu Hermiona.

„Ani nevieš, ako sa mi uľavilo.“ povzdychla si Ginny a opäť sa rozplakala. Bola napätá ako struna, ktorá môže kedykoľvek prasknúť. Hermiona ju odvieďla do izby a ostala pri nej, kým nezaspala. Potom poďakovala Helene za jej pomoc a uložila Lilly do postele. Hugo na ňu čakal v kuchyni, aby sa mohli vrátiť domov. Ron už na ňu čakal tiež a keď sa tam objavila, objal ju, aby jej dodal silu. Bola naozaj unavená a trápila sa viac, než si mysleli. Nemôže im povedať pravdu.

Večer, keď už Hugo spal a ona s Ronom sedela na gauči v tmavej obývačke, ktorú osvetľovalo len mihotavé svetlo plameňov, to už nevydržala a aj ona sa rozplakala. Ron ju hladkal po vlasoch a nechal ju, nech sa vypláče. Aj on mal o Harryho strach ako všetci ostatní.

„No tak, Mína. Už je dobre. Harry je v poriadku. Nič sa nedeje.“ tíšil ju nežne. Hermiona sa nechala aj naďalej unášať svojimi emóciami. Keby Ronovi povedala pravdu urobil by to, čo chcela urobiť ona sama keď sedela v Kingsleyho pracovni. Nechal by všetko tak a bežal by Harrymu na pomoc. A to ona nemôže dopustiť. Musí teda naďalej mlčať a dúfať, že Harry je a bude v poriadku. Ale aká je reálna šanca, že to tak je? Na to radšej nechcela myslieť.

## Kapitola č. 30: V poslednej chvíli

V to ráno, keď ešte nič netušiaci Ginny sedela so svojou mamou a priateľkami pri čaji, v jednej osamelej jaskyni v Bulharsku sa Harry s Arnoldom chystali opustiť svoje doterajšie stanovisko a ísť zase o kúsok ďalej. Všetky veci už mali zbalené a ostávalo len zahradiť posledné stopy ich dvojročného pobytu. Došli im už zásoby mnoholicného lektvaru a príprava nového trvá mesiac. Potrebovali nájsť bezpečné miesto, kde by sa mohli usadiť na tak dlhú dobu a doplniť si zásoby lektvarov. Avšak na túto cestu im už žiaden nezostal a ani cesta vzduchom už nebola taká bezpečná. Preto zvolili cestu malou obývanou krajinou, kde sa dedinám mohli zväčša vyhnúť. Potrebovali však aj nejaké jedlo a chceli si ho zaobstaráť v malej mudlovskej dedinke po ceste. Keď tam prišli, všetko sa vyzeralo v úplnom poriadku. Zahalení v dlhých plášťoch a s kapucňami na hlave sa snažili byť nenápadní, kým nakupovali. Doplnili čo im chýbalo a boli už takmer na konci dediny, keď sa stalo niečo nečakané.

Obloha, dovtedy belasá a bez jediného obláčika odrazu potemnela. Od polí sa začal šíriť chlad a hmla, ktorá pohlcovala všetko, čo jej prišlo do cesty. Harry a Arnold nenápadne vytiahli svoje prúťiky tak, aby ich mudlovia nevideli. Tá hmla a chlad boli len predzvesťou toho, čo sa blížilo. Ľudia v dedine netušiac čo sa deje, utekali a zatvárali sa vo svojich domovoch. Mozkomorov, ktorí sa blížili nemohli vidieť. Ale Harry s Arnoldom nielenže ich cítili. Oni boli jediní, kto ich videl a kto proti nim mohol bojovať. Doteraz sa vždy držali trochu v ústraní a len v naozaj nutných prípadoch sa zúčastnili priamych bojov, pretože na seba nesmeli pútať pozornosť a väčšinou tam boli iní kúzelníci, ktorí bojovali. Teraz však bola situácia iná. Nebol tu nik okrem nich, kto mohol tieto monštrá odohnať a tiež nemohli nechať dedinku plnú mudlov napospas osudu. Stačilo predsa tak málo. Jedna šťastná spomienka a jedno zaklínadlo. Harry ho použil už veľakrát a tak nezaváhal.

„Expecto Patronum!“ zakričal jasne a odohnal prvé blížiace sa postavy v dlhých plášťoch. Arnold nasledoval jeho príklad a spoločnými silami sa im podarilo mozkomorov zahnať. „Kde sa tu vzali mozkomori?“ spýtal sa Arnold.

„Myslel som, že sú stále pod kontrolou.“

„Vyzerá to, že už nie. Salazar Zmijozel zrejme posilnil rady svojich prívržencov. A vyzeralo to, že v tom bude pokračovať. Musíme ten oblúk nájsť čo najskôr.“

„Ale ako? Hľadáme už niekoľko mesiacov.“

„Niečo nám uniká. Viem, že áno. Sme blízko, ale stále nám uniká podstata.“ hovoril Harry skôr sám pre seba. Ale z jeho myšlienok ho vytrhol Arnold.

„Harry, myslím, že by sme mali zmiznúť. Toto nevyzerá dobre.“ povedal a ukázal na kopec v dialke, odkiaľ sa čosi blížilo.

„Musíme ochrániť dedinu. Tomuto sa sami neubránia. Rýchlo, obrany!“ rozhodol Harry a už zo seba chrľil jedno zaklínadlo za druhým. Arnold robil to isté a stále sa obzeral za seba, odkiaľ sa TO blížilo.

„Čo to do pekla je?“

„Myslím, že to čoskoro zistíme. Rýchlo, schováme sa sem.“ ukázal Harry na veľký balvan neďaleko a rozbehol sa k nemu. Dobešli tam naozaj v poslednej chvíli. Začali sa blížiť ďalší a ďalší mozkomori a s nimi asi tucet ďalších postáv, zahalených v čiernych plášťoch. Zastavili sa pred ich ochranami, pretože nečakali žiaden odpor. Ozval sa medzi nimi našťavaný šepot. Harry, skrytý za kameňom si teraz konečne mohol z blízka prezrieť svojich protivníkov. Ešte nikdy sa k nim nedostal bližšie, ale teraz... Postavy sa vznášali vo vzduchu. Pohybovali sa nečujne a každý z nich bol zahalený v akomsi hmlistom opare. To bola tá hmla, ktorá sa spolu s chladom šírila všade, kam tieto bytosti vkročili. Harry cítil veľkú nenávisť, ktorú tieto postavy okolo seba šírili a tušil, že to budú tí čo boli uväznení v medzisvete.

Odrazu si jeden z nich zložil kapucňu a prehovoril k ostatným chrapľavým hlasom plným zloby a nenávisť. Aj keď mu Harry nevidel do tváre, ten hlas poznal. Po všetky tie roky dúfal, že ho znova začuje, že znova pozrie do jeho očí a uvidí ten teplý a láskavý úsmev. A teraz tu stojí neďaleko neho, hlas plný zlosti, rozhodnutý zabíjať a nezastaviť sa pred ničím.

„Prelomte obrany a nájdite tých, čo to urobili! Nemôžu byť ďaleko.“ povedal ich vodca. Nie, toto sa nikdy nemalo stať. To musí byť len zlý sen, pomyslel si Harry. Ale keď sa postava bez kapucne priblížila ku kameňu, v úzkom lúči mesačného svetla, ktoré akoby zázrakom preniklo hmlou, uvidel jeho tvár a nemal pochybnosti. Úzka tvár lemovaná dlhšími hnedými vlasmi. Tvár poznačená rokmi prežitého utrpenia. Vtedy mu došlo, že nejde o sen. Je to skutočnosť a on s Arnoldom nemá šancu uniknúť. Mozkomori ich vycítia a budú odhalení. Musia bojovať zo všetkých síl. Naznačil Arnoldovi, aby sa pripravil a na Harryho signál vyskočili spoza kameňa.

Na otvorenom priestranstve sa strhol zmätok. Dvaja čarodejníci bojovali sami proti mozkomorom a týmto záhadným bytostiam. Ich šance na úspech boli minimálne, ale nevzdávali to. Harry opäť odohnal niekoľko mozkomorov a snažil sa sústrediť na vznášajúce sa postavy. Cítil, ako ho tesne minulo niekoľko kliatob. Nepočul však nikoho ich vysloviť a nevidel jediný prútik. Vyslal niekoľko obranných a útočných kúzel smerom k postavám, ale tie nimi prešli bez toho, aby sa čo i len zachveli. Uzatvárali okolo Harryho a Arnolda kruh a zosielali na nich jednu kliatbu za druhou. Ich jedinou možnou obranou boli štítové kúzla. Postavy v plášťoch nepoužívali tak prostý nástroj ako je prútik. Dokonca nepotrebovali kúzla vyslovovať. Všetko ovládali len svojou vôľou a tak bolo ťažké odhadnúť, akú kliatbu práve použijú, kým vás priamo nezasiahla. Ešte že existujú širokospektré štítové kúzla, ktorými sa Harrymu väčšinu z nich podarilo odraziť. Ale jedna zasiahla Arnolda. Chlapík zostal nehybne ležať na zemi a nejavil žiadne známky života. Keď sa Harry obzrel, aby zistil či mu ešte môže pomôcť, prešlo jedno kúzlo jeho oslabeným štítom a zasiahlo ho do brucha. Od bolesti vykrikoval a padol na zem vedľa bezvládneho tela. Inštinktívne pritlačil rukou na ranu, aby spomalil krvácanie a chcel sa premiestniť. Ale ďalšia letiaca kliatba ho prinútila vyčarovať nový štít. Postava bez kapucne doteraz stojaca v pozadí jediným slovom zastavila útok a blížila sa k Harrymu. 'Teraz mám šancu, hovoril si Harry. Musím sa premiestniť, inak je koniec.' Ale pohľad na blížiacu sa postavu ho ochromil. Ten muž sa chystal ukončiť túto hru. Harry mu pozrel do očí a tichým hlasom zašepkal:

„Sirius.“ Bola to jeho posledná nádej.

Muž sa prekvapene zastavil, no vražedný výraz z jeho tváre nezmizol. Uprene sa na Harryho zahľadel a v jeho očiach sa mihlo niečo ako náznak poznania a ešte niečoho, čo však Harry nedokázal identifikovať. To čo sa udialo potom, pripadalo Harrymu ako v zrýchlenom filme. Jediným posunkom vydal Sirius príkaz na ústup a všetky postavy aj mozkomori naozaj začali ustupovať. O chvíľu tam po nich nezostalo nič, len chlad noci a hmla svedčili o ich prítomnosti.

## Kapitola č. 31: Samota

Hmla ustupovala a spoza oblakov už vykukol mesiac. Muselo sa zotmieť len pred chvíľou, ale na to nemal Harry čas myslieť. Musí sa dostať späť do jaskyne, ktorú ráno opustili.

„Accio batohy.“ povedal potichu a tie prileteli k nemu. Chytil ich do jednej ruky, druhou chytil Arnoldove mŕtve telo a premiestnil sa. Rana mu stále krvácala, zranenie bolo rovnaké ako Viktorove keď k nim na Vianoce prišiel. Našťastie mal so sebou listy *Plantago media*, ktoré vtedy použil Neville a tak vedel čo robiť. Utiahol sa do bezpečia, ktoré mu jaskyňa poskytovala a pre istotu ju zabezpečil ešte niekoľkými obrannými kúzлами, ako to robil vždy. Celé ho to vyčerpávalo, no zobieral zvyšky svojich síl a niekoľkými ďalšími kúzлами sa snažil ranu zaceliť. Vedel, že to nepôjde úplne. Navyše liečiť sám seba nie je príliš účinné, ale zatiaľ to stačilo. Rana krvácala menej a tak na ňu priložil listy a previazal ich obvazom. Privolať si z batohu teplú deku a potom už len vyčerpane sedel. Tupá pulzujúca bolesť mu pomaly otupovala zmysly. Celú noc sa jeho telo zmietalo v horúčke. Zo všetkých síl sa snažil zostať pri vedomí a ráno, keď mu bolo lepšie, previazal ranu. Tá sa zapálila a keď sa neopatrne pohol stále trochu krvácala a znova sa otvorila. Z batohu vylovil ďalšiu rastlinu, ktorú mu Neville odporučil. *Saponaria officinalis* bola dobrá na hnisajúce rany a tak ju vyskúšal. Bude zrejme nejakú dobu trvať kým sa to zahojí, ale musí si nejako pomôcť.

Smutným pohľadom pozrel na mŕtve telo. Musí ho pochovať. Ešte nikdy nekopal jamu pomocou kúzla, ale nemal dost síl na takú fyzickú záťaž, tak to musel vyskúšať. Napokon to zvládol a opatrne do hrobu preniesol Arnoldove telo. Navrch potom vyčaroval kríž na pamiatku zosnulého a znova sťažka dosadol do rohu miestnosti. Zápal rýchlo ustupoval a tak aj horúčka prešla, ale pri akomkoľvek pohybe sa rana znova a znova otvárala a bolela. Musel teda len sedieť a premýšľať. Myslel na svoju rodinu a tieto myšlienky ho naplňali novou silou, novou nádejou. Len čo mu bude lepšie, vráti sa domov. Mohol by to skúsiť hneď, ale nechcel Ginny vystrašiť. Najprv sa trochu zotaví a potom ich znova uvidí. Uistí sa, že sú v poriadku. Ak sa mozkomori vymanili spod kontroly, znamená to, že Zmijozel prekročil hranice Bulharska a napreduje ďalej. Chystá sa snáď do Bradavic? Ďalšie jeho myšlienky sa zaoberali Siriusom. Odkedy zistil, ako Oblúk smrti funguje uvažoval, ako to bude so Siriusom. Jedna jeho časť dúfala, že sa znova vráti a všetko bude v poriadku. Na druhej strane, bol vôbec Sirius uväznený v medziszvete? Predtým, než prepadol za závoj ho predsa zasiahla smrteľná kliatba. Bol mŕtvy skôr, než sa za závoj dostal. A pokiaľ bol Sirius skutočne celú dobu uväznený v medziszvete, istotne bude rovnaký ako ostatní odtiaľ. Chladnokrvný a túžiaci po pomste. A to sa zrejme stalo, usúdil Harry podľa udalostí predošlého dňa. Bol to naozaj on. Ale nebola to živá bytosť, len akýsi jeho príznak. Harry sa mimovoľne zachvel pri spomienke na včerajší deň. Na ten nekompromisný výraz tváre a vražedný pohľad. Ale Sirius ho spoznal. Určite. Inak by ho nenechal žiť. Možno opäť odolával mučeniu ako kedysi v Azkabane a je stále rovnaký. Týmito myšlienkami mučil Harry svoju myseľ. Srdce ho presviedčalo o jednom, rozum zas tieto úvahy popieral. Čo je pravda? Pýtal sa Harry sám seba v samote jaskyne a v tme noci hľadal odpoveď. Tou mu však bolo len ticho.

## Kapitola č. 32: Skutočnosť

Od Harryho stretnutia s tajomnými bytosťami ubehol už týždeň. Za celú tú dobu o sebe nikoho neinformoval. Ale o tom vedeli len dve osoby. Kingsley Pastorek a Hermiona. Ostatní si mysleli, že Harry sa ohlásil bezprostredne po útoku a je v poriadku.

Ale jedna osoba tušila, že niečo nie je ako má byť. Bola to práve Ginny. Správa, že je Harry v poriadku ju samozrejme upokojila, ale keď sa nad tým druhý deň zamyslela, nezdalo sa jej to. V tomto presvedčení ju utvrdzovali aj samotná Hermiona a Kingsley. Obaja ju navštevovali každý deň, zaujímali sa o ňu a o tom, ako sa cíti až prehnane. Zhovárali sa s ňou tým najjemnejším tónom hlasu a striehli, či neprepadá smútku a melanchólii. Hermiona sa vyhýbala tomu, aby zostala s Ginny osamote a uhýbala pred jej skúmaným pohľadom. Ginny ju poznala natoľko aby vedela, že niečo skrýva.

'Určite ide o Harryho. Sú len dve možnosti. Bud' je mŕtvy, alebo o ňom nič nevedia a snažia sa ju utešiť'. Niet divu, pri tom, ako ju to vtedy zasiahlo. Bolo to také nečakané a náhle. Nemala im za zlé, túto ich malú lož. Ved' jej len chceli pomôcť. Ale teraz...teraz je pripravená. Chce vedieť pravdu, nech je akákoľvek. Navonok vystupovala veľmi vyrovnané, ale zvnútra ju zožierali pochybnosti a neistota. Dokázala sa už vyrovnat' s mnohým, dokáže to aj teraz. Našla v sebe silu potlačiť emócie, tak ako už veľakrát na škole, keď tajne ľúbila Harryho a musela to skrývať, keď naňho žiarlila, či keď ju opustil, aby mohol nájsť Voldemortove viteály a zabiť ho, alebo sám zomrieť. Vtedy to všetko mlčky znášala a nik to na nej nepoznal. Aj teraz sa obrnila svojou maskou a rozhodnutá šla za Hermionou. Našla ju v izbe s deťmi.

„Hermiona, potrebujem s tebou hovoriť.“ povedala rozhodne a jej tón značil, že neznesie odpor.

„O čo ide, Ginny?“ spýtala sa Hermiona prekvapene a snažila sa zachovať si neutrálny výraz.

„Myslíš, že by sme mohli ísť do mojej izby?“

„Ja...neviem, či je to dobrý nápad. Ja už budem musieť...“

„Hermiona, prosím. Je to dôležité.“ skočila jej do reči a kráčala smerom k svojej izbe.

„Tak čo sa deje?“ spýtala sa nervózne Hermiona, keď za sebou zavrela dvere.

„Sadni si a povedz mi, čo vieš o Harrym.“ pokojným hlasom jej prikázala Ginny.

„Už som ti povedala. Ozval sa hneď po tom, čo som prišla ku Kingsleymu. Je v poriadku.“ odpovedala potichu a hľadela pritom do zeme. Hlas sa jej trochu triasol.

„Nie, Hermiona. Toto som nechcela počuť. Prosím, povedz mi pravdu.“

„Čo?“ zľakla sa. „O...o čom to hovoríš?“ jachtala prekvapene.

„Je mŕtvy?“ spýtala sa Ginny, čím kamarátke úplne vyrazila dych.

„Ako...ako si na také niečo prišla? Nie, isteže nie...“ snažila sa protestovať Hermiona, ale oči sa jej zalievajú slzami.

„Pozri, vidím, ako veľmi sa trápiš. Niečo predomnou tajíš a bojíš sa mi to povedať. Tak čo je to, ak nejde o Harryho?“

„Nemôžem!“ zaúpela. „Nemôžem ti to povedať, Ginny.“

„Nech je to čokoľvek, som pripravená a zvládnem to. Ale potrebujem vedieť pravdu.“

„Nehnevaj sa na nás, Ginny. My sme ti nechceli klamať, ale keď som ťa vtedy videla...“

„Ja viem, Hermiona. Ďakujem ti, že si mi chcela pomôcť. Ale teraz naozaj potrebujem vedieť pravdu.“ trvala na svojom a snažila sa Hermionu presvedčiť.

„Keď som v ten večer prišla ku Kingsleymu, tvrdil, že už pár týždňov nemá o Harrym žiadne správy.“ začala teda potichu vysvetľovať, čo sa stalo.

„Pár týždňov? Prečo sa nejako nepokúsil s ním spojiť? Nejako ho hľadať?“

„Harry s jeho kolegom sa často presúvali z miesta na miesto, kvôli bezpečnosti, takže chcel ešte nejakú dobu počkať, či sa neozvú. Lenže

potom sa to zvrátilo v Azkabane a tak potreboval všetkých ľudí tu. Nemohol poslať nikoho, aby ho hľadal, navyše by to mohlo trvať veľmi dlho, keďže netušil, kde hľadať.“

„Chápem. Takže nešlo robiť nič, len čakať.“ chápavo prikývla Ginny. „A potom? Ako to, že ten medailón tak náhle prestal vyžarovať teplo a mágiu? Je teda naozaj...?“ nedokázala to vysloviť znova.

„Nevieme. Ten medailón začaroval Kingsley, aby sa spojenie s Harrym prerušilo a neznepokojovalo ťa. Nechcem myslieť na to, že by Harry...“

„Musíme veriť, Hermiona. Určite bude v poriadku. Pamätáš, keď ste hľadali viteály? Denne som umierala strachom o

vás, pretože nik ani len netušil, kde by ste mohli byť. A boli ste preč skoro rok. Ale nikdy som neprestala dúfať. Tak ani teraz neprestaneme, dobre?" Hermiona sa nesmelo usmiala. Odľahlo jej, že to Ginny prijala takto dobre, a že sa na ňu nehnevala.

„Ale nehovor to nikomu inému. Nechcem strašiť mamu ani ostatných, pokiaľ je nádej, že je Harry naozaj v poriadku. Súhlasíš?"

„Dobre, ale Kingsleymu poviem, že vieš pravdu."

„Poviem mu to sama, keď sa tu dnes zastaví, nemaj strach."

Potom sa ešte chvíľku rozprávali, ale Hermiona sa musela vrátiť domov. Ginny vo svojej izbe osamela. Stála pri okne a pozerala do dial'ky, snažiac sa zistiť, kde by mohol byť jej muž. V jej srdci stále horel plamienok nádeje a verila, že tam niekde je a možno na ňu v tejto chvíli myslí. S hlbokým povzdychom sa odvrátila od okna a šla skontrolovať Lilly, ktorá už bola v posteličke a čakala na pusku na dobrú noc.

„Mami, kedy sa už vráti ocko?" povedala Lilly, keď Ginny vošla do jej izby.

"Už čoskoro, určite." ubezpečovala ju matka.

"Chýba mi."

„Mne tiež, srdiečko. Mne tiež. Ale už to nebude dlho trvať a bude tu zas s nami, nemaj strach. A teraz už spinkaj, princezná." pobožkala ju na čelo a zhasla svetlá v izbe.

„Dobrá noc, mami." ozvalo sa v tme. Zišla dole schodmi a v kuchyni našla rodičov zabraných do rozhovoru s ministrom.

„Dobrý večer, Kingsley." pozdravila ho.

„Ahoj, Ginny. Ako sa máš?"

„Ďakujem, je to lepšie. Dnes som veľa premýšľala a myslím, že mi to trochu pomohlo." odpovedala mu s miernym úsmevom. Kingsley prekvapene zdvihol obočie a skúmavo na ňu pozrel.

„Pod' sa najesť, Ginny. Skoro celý deň si bola zavretá v izbe. Musíš byť hladná." začala hneď jej matka a už sa zdvíhala od stola.

„Mami, nechaj to tak. Vôbec nie som hladná, ale ak dovoľíš, Kingsley, potrebovala by som s tebou hovoriť. Nepôjdeme sa prejsť?"

„Ginny, vonku je už tma." namietala Molly. Ale Kingsley vstal a ospravedlnil sa svojim hostiteľom. Podržal Ginny plášť tak, aby si ho mohla obliecť a vyšli spolu do mesačným svetlom zaliatej záhrady.

„Hovorila si s Hermionou?" spýtal sa priamo.

„Áno, povedala mi pravdu. Myslíš, že je v poriadku?"

„Nechcem v tebe vzbudzovať falošné nádeje. Stále nemáme žiadne správy. Prepáč, ale naozaj nemôžem teraz pre neho nič urobiť."

„To je v poriadku. Som si istá, že keby bola situácia iná, urobil by si všetko, aby si ho našiel. Povedz mi ale, ako to vypadá tu. Čo sa naozaj deje?"

„Počula si o Azkabane. Netuším, čo presne Zmijozel chystá. U nás je stále pokoj, ale v Bulharsku je to naozaj zlé a šíri sa to stále ďalej aj za hranice. Je to len otázka času."

„Čo môžeme robiť?" spýtala sa Ginny a zastavila sa pri veľkom rozkonárenom dube, pri ktorom rada sedávala ako malá.

„Neostáva nám iné, len čakať. A čo bude potom? Ťažko povedať. Nevieme, aká veľká bude presila, ani aké sú ich plány."

„Harry snád' na nič neprišiel?"

„Harry mal rozkaz nepúšťať sa do bojov a zostať v utajení. Jeho úlohou bolo nájsť oblúk a zničiť ho. Ale podľa jeho informácií proti nám stojí niečo, čo dovtedy nevidel. Tie bytosti za sebou nechávajú len mŕtve telá a pusté dediny a mestá. Nik útoky neprežil." vravel ustarane. Pri poslednej vete sa Ginny mierne roztriasla, ale ovládla sa. Harry žije. Cíti to.

„Našou jedinou šancou je nájsť a zničiť oblúk." pokračoval Kingsley.

„Ale dovtedy sa musíme brániť." rozhodla Ginny. „Hneď zajtra informujem členov BA a možno by mohli pomôcť aj bývalí členovia Fénixovho rádu."

„Ginny...." snažil sa protestovať, ale v odraze mesačného svetla uvidel jej odhodlaný výraz.

„Zvládli sme to s Voldemortom, zvládneme to znovu." uistila ho.

„Hneď zajtra informujem Minervu McGonagallovú a členovia rádu sa pripoja k vašej organizácii. Brumbálova armáda

bude konečne viac, než len školské spoločenstvo."

„Súhlasím." povedala Ginny zjavne spokojná so svojim návrhom. Zrazu spozornela. Akoby začula kroky niekde v diaľke. Započúvala sa do ticha, ale nič. Zrejme sa jej to len zdalo. Mlčky sa vracali smerom k domu, keď pri bráne zbadali stáť postavu v čiernom plášti. Začula ich. Otočila sa a namierila na nich prútikom. Kingsley pohotovo skryl Ginny za seba a tiež bol pripravený brániť ich. Ale razom neznámy sklonil prútik k zemi a pomaly vykročil smerom k nim.

### Kapitola č. 33: Zlyhal som!

„Odlož ten prútik, Kingsley. Nie som nepriateľ.“ povedal, ale jeho hlas bol zachrípnutý a tlmený kapučňou, ktorá mu stále zakrývala tvár. Kingsley, stále v pozore, sledoval približujúcu sa postavu a jednou rukou pridržal Ginny za sebou, aby ju chránil. Tá sa mu však vyškľbla a rozbehla sa vpred.

„Ginny, stoj!“ snažil sa ju zadržať, ale ona sa vrhla priamo do náručia toho tajomného pociestného.

„Tas!“ potichu precedil cez zuby, keď ho trochu silnejšie objala. Trošku sa odtiahla, ale len tak, aby mohla zložiť jeho kapučňu a pozrieť mu po mesiacoch konečne do tváre.

„Harry?“ spýtal sa trochu neveriacky Kingsley, keď aj on uvidel, koho má pred sebou. Podišiel k nemu a chlapecky ho potľapkal po chrbte.

„Som rád, že ťa zase vidím. Už sme mysleli...“ nechal vetu nedokončenú.

„Si zranený?“ spýtala sa Ginny a viedla ho do domu.

„To nič nie je. Už sa to skoro zahojilo.“ upokojoval ju Harry a držal ju za ruku, keď spolu kráčali cez záhradu. Kingsley ich mlčky nasledoval.

„Pozriem sa na to.“ zahlásila a už otvárala vchodové dvere.

„Mami! Oci! Harry je späť!“ volala radostne. Pani Weasleyovej od prekvapenia vypadol tanier z ruky a pristúpila k nemu, aby sa presvedčila, že to nie je len príznak.

„Oh, Harry. Drahý, si v poriadku?“ pýtala sa starostlivo ako vždy.

„Som v poriadku, naozaj.“ opakoval znova a znova. Vyzeral a aj sa cítil vyčerpane, ale bol šťastný. Bol konečne opäť doma. Artur Weasley a Kingsley len so spokojnými úsmevmi sledovali Molly a Ginny, ako ho obskakovali jedna cez druhú a nechávali im k tomu priestor. Na rozhovor bude ešte dosť času. Harry odložil plášť a podal ho Ginny. Dosadol vyčerpane na najbližšiu stoličku a nastavil ruku, aby ju k sebe mohol pritiahnuť. Ona sa však zamračila a pozerala na tmavú mokrú škvrnu na plášti. Pozrela na ruku, v ktorej ho zvierala a bola celá od krvi.

„Ty krváčaš!“ zašepkala. Pristúpila až k nemu a jemne odhrnula jeho košeľu, ktorá zakrývala obväz nasiaknutý čerstvou krvou.

„To nič nie je. Chce to len nový obväz a čerstvé listy Plantaga.“ jemne zovrel jej ruky vo svojich a prinútil ju pozrieť mu do očí. „Naozaj, Ginny.“

Prikývla a v očiach sa jej zaleskli slzy, ktoré však rýchlo potlačila.

„Mal by si si ľahnúť a ošetrím ti to.“ povedala vecne už pokojným hlasom.

„Myslím, že Kingsley bude chcieť so mnou ešte hovoriť.“

„Nie, Harry. Myslím, že dnes potrebuješ ošetriť a odpočinúť si. Do zajtra to počká.“ vyviedol ho minister z omylu.

„Len jedna vec, Harry.“ zháčil sa ešte.

„Arnold je mŕtvý.“ povedal bez toho, aby zaznela otázka. Kingsley smutne prikývol.

„Zajtra sa zastavím, odpočíň si. Dobrú noc vám všetkým.“ povedal a preniesol sa preč.

„Kingsley má pravdu, Harry.“ prehovoril konečne pán Weasley. „Musíš si odpočinúť. Tak len bež hore s Ginny.“ pomáhal mu vstať.

„Vďaka, pán Weasley, aj vám, pani Weasleyová. Dobrú noc.“ povedal ešte a s rukou pritisnutou na rane vykročil za Ginny smerom k schodom.

„A Harry?“ zavola za ním ešte Arthur. „Vitaj doma, synak.“ Potom už Harry s Ginny skutočne odišli do svojej izby a ona ho uložila do postele. Z kúpeľne doniesla misu s teplou vodou a čistú hubku. Postavila to na nočný stolík a opatrnými pohybmi mu odkryla ranu. Harry len tíško ležal a pozoroval jej vážnu tvár. Sledoval každú jej črtu, akoby si jej obraz chcel vryť do pamäti naveky. Jemne mu vodou omývala ranu, ktorá slabo krvácala. Vzala do ruky svoj prútik a použila niekoľko hojivých kúzel. Teraz zostal nezacelený len malinký kúsok a priložením liečivej byliny aj z neho prestala tiecť krv. Než priložila obväz, dlho skúmala očernené tkanivo. Nielen okraje už takmer zacelenej jazvy, ale celá zasiahnutá časť bola čierna a zjazvená.

„Viktorovi zostala len malá jazva a rozhodne to nemal také čierne ako ty.“ skonštatovala.

„Vaše kúzla mu ranu zacelili rýchlejšie a vďaka pomoci madam Pomfreyovej bola liečba účinnejšia. Ved' vieš, že ja som v tom nikdy nebol moc dobrý.“ pokúsil sa odľahčiť situáciu. „Takže ak zostanem zjazvený, môžem si za to sám. Myslím, že ja už som sa naučil žiť ako večne poznačený jazvou. Ale možno tebe sa budem menej páčiť.“ pokúsil sa vtipkovať, no Ginny už mala slzy na krajíčku.

„Prestaň hovoriť hlúposti, Harry.“ zavzlykala. Ľahla si vedľa neho a opatrne ho objala, aby mu neublížila. Pritiahol si ju

k sebe.

„Myslela som, že som ťa navždy stratila.“ zašepkala.

„Ako si na to prišla, maličká?“ oslovil ju nežne a hladkal ju po vlasoch. „Som predsa tu, vedľa teba. Živý a môžem povedať, že aj zdravý.“

„Ten medailón...“ V tom mu to došlo. Medailón musel reagovať práve vtedy, keď bojoval o život.

„Odpusť mi. Nechcel som ťa trápiť. Chcel som zrušiť kúzlo týkajúce sa mňa, aby sa to nestalo, ale zabudol som. Ale už je to preč. Už som tu a všetko bude dobré.“ tíšil ju a ona stále ležala schúlená vedľa neho. Jeho slová boli ako balzam na jej dušu a strápené srdce. Strach postupne mizol a nahrádzal ho pocit radosti.

„Čo sa stalo?“ chcela vedieť.

„Zlyhal som. Nesplnil som, čo som mal a môj kolega pritom prišiel o život.“ zamumlal Harry.

„Určite to nie je tvoja vina, Harry. Nesmieš sa zo všetkého obviňovať.“

„Ja viem, Ginny. Nebyť toho, že...“

„Čo, Harry? Povedz mi, čo sa stalo? Ja som to cítila, bolo to strašné.“

„Nečakane nás napadlo niekoľko mozkomorov a následne prišli oni. Boli to divné bytosti. Nevieť, akoby duchovia.“ spomínal Harry smutne.

„Kingsley vravel, že ich útoky nik neprežil. Je to pravda?“

„Bohužiaľ áno. Nemali sme proti nim žiadnu šancu. Všetky naše kliatby nimi prechádzali bez akéhokoľvek účinku. Zato oni na nás útočili len svojimi myslami. Jediné, čo sme mohli robiť, bolo vyčarovávať jeden štít za druhým.“

„Takže...“ Ginny sa zhlboka nadýchla. „Ako sa ti to podarilo? Prišiel si na kúzlo, ktoré ich zastavilo?“

„Mal som šťastie. Ich veliteľ ma nechal žiť a v okamihu po nich nebolo ani pamiatky.“ vysvetlil. Ginny zdvihla hlavu, aby mu videla do tváre a pohľadom sa dožadovala lepšieho vysvetlenia.

„Bol to Sirius. To on bol ich veliteľom a nechal ma žiť.“

„Čože? Ale ...ako?“

„To teraz nie je podstatné. Vysvetlím ti to neskôr, Ginny. Teraz rozprávaj ty. Čo ty a deti? Stalo sa niečo dôležité? Vrav lebo horím zvedavosťou. Tak veľmi ste mi chýbali. Tak veľmi.“

„Počkaj chvíľu.“ odpovedala mu. Ginny vstala z postele, mlčky vzala misu s vodou a odniesla ju späť do kúpeľne. Potom mu napravila vankúš, aby sa mu ležalo pohodlne a sama sa uložila vedľa neho. Stlmila svetlá a znova sa k nemu privinula. Potom mu rozprávala, čo sa udialo za posledných niekoľko mesiacov. Citovala mu časti listov, ktoré jej chlapci posielali, rozprávala mu o Helene Malfoyovej a o tom, ako Ron stále žiarli na Viktora Kruma. Jej tichý a pokojný hlas Harryho unášal do akéhosi bezstarostného sveta, kde niet starostí, len radosť a šťastie, ktoré prežíva so svojimi najbližšími. Odtiaľ bol už len krôčik do ríše snov, v ktorej sa ocitol, len čo zaspal, držiac milovanú ženu v náručí. Po dlhom čase spal Harry pokojným, a nočnými morami nerušeným spánkom.

## Kapitola č. 34: Priority

Ginny bdela takmer celú noc. Bála sa, že keby zaspala, predstava Harryho prítomnosti by sa rozplynula ako sa rozplýva sen pri prvom pohladení slnečných lúčov. Pokojne načúvala pravidelnému rytmu jeho dychu a s rukou na jeho hrudi vnímala tlkot jeho srdca. Ešte sa len brieždilo, keď sa rozhodla vstať. Opatrne, aby ho nezobudila, skontrolovala ranu, ktorá sa už celkom zacelila. Vymenila lístky aj obväz a dopriala si dlhú, osviežujúcu sprchu. Potom po špičkách vyšla z izby. Všetci v dome ešte spali. Vošla do Lillyinej izbičky a jemne pohladila dcéru po tvári. Pomaly sa prebúdzala a prekvapene si premeriavala mamu, ktorá sa na ňu usmievala. Už dlho sa necítila tak dobre a bolo to na nej vidieť. Aj dievčatko vycítilo tu zmenu.

„Rýchle sa obleč, srdiečko! Mám pre teba prekvapenie.“ zašepkala jej do uška a pomohla jej vyhrabať sa z teplých prikrývk.

„Aké prekvapenie?“ bola zvedavá.

„Uvidíš. Čo povieš na tieto?“ Ginny vytiahla zo skrine belasé šaty s jemnou čipkou, ktoré Lilly nosila len pri zvláštnych príležitostiach. Ginny túto chvíľu považovala za výnimočnú a tak neváhala a dievčatku ich pomohla obliecť. Potom premenila obyčajnú vreckovku na hodvábnu šatku rovnakej farby ako šaty, a zaviazala ňou dievčatku oči.

„A teraz pôjdeš za mnou. Ale musíš byť ticho ani myška. A nie, aby si sa na to prekvapenie vrhla príliš horľivo, musíš byť trochu opatrná, dobre?“ poučala ju Ginny.

Lilly si od vzrušenia začala hrýzť dolnú peru. Presne tak, ako to robieva Harry, pomyslela si Ginny. Viedla ju potichu do ich spálne. Harry stále spal. Ginny sa zastavila kúsok od postele, otočila si dcéru čelom k sebe, aby Harryho hneď nevidela. Rozviazala jej oči a priložila si prst na ústa, aby jej naznačila, že má byť potichu. Potom jej dovolila pomaly sa otočiť. Nadšený výkrik preťal ticho, ktoré tu panovalo. Hneď si však zakryla dlaňou ústa, aby nevykríkla znova a otca nezobudila. Prišla až k posteli a len ťažko odolávala pokušeniu vrhnúť sa mu okolo krku. Ginny si ľahla do postele vedľa Harryho a naznačila jej, aby sa k nej pridala. Takto tu ležali hodnú chvíľu a obe sa usmievali.

Lillyine očka priamo žiarili a nevedeli sa dočkať, kedy sa ocko prebudí. Jemným pošuchovaním do ramena, alebo potiahnutím za vlasy sa ho pokúšala vytrhnúť zo spánku. Nakoniec sa jej to predsa len podarilo a dočkala sa toľko očakávaného objatia. Harry sa už cítil naozaj dobre, ale Ginny trvala na tom, aby zostal ležať a tak mu Lilly s radosťou slúbila, že sa od neho nepohne ani na krok. Tak si teda v posteli sadol, podoprel si chrbát vankúšmi a počúval nadšený hlások svojej dcéry, ktorá mu mala toho veľa čo povedať. Ginny ich nechala osamote a šla pripraviť raňajky.

Ale jej mama ju predbehla a na stole už stál podnos s chutnými raňajkami pre troch. Vajíčka a slanina, chrumkavé toasty, maslo a domáca marmeláda, aby si každý mohol poslúžiť tým, na čom mal práve chuť. K tomu kanvica horúceho čaju a čerstvo pripravená dyňová šťava.

„Dobré ráno, mami. Nepočula som ťa, kedy si vstala?“ prekvapene sa spýtala Ginny.

„To je jedno, chcela som ti ušetriť trochu času. Takže, tu máte raňajky a bež za Harrym a Lilly, nech ste konečne chvíľu spolu. Dnes tu budete sami, otec je v práci a ja pomôžem Ronovi v obchode.“ odpovedala jej mama, zatiaľ čo si obliekala svoj cestovný plášť.

„Ale kvôli nám neodchádzaj, mami. To predsa...“ protestovala, ale matka ju gestom zastavila uprostred vety.

„O mňa sa nestaraj. Len si užite pekný deň. Dúfam, že Harrymu už je lepšie.“

„Áno, bude v poriadku. Tak teda pekný deň a ďakujem.“ vyprevádzala Ginny mamu k vchodovým dverám a s úsmevom na tvári sa za ňou dívala, kým sa nepremiestila preč. Už sa chcela vrátiť dnu a zavrieť za sebou, keď začula zvuk sprevádzajúci prenášanie. „Žeby mama niečo zabudla?“ pomyslela si Ginny, ale bola to Hermiona s Helenou, ktoré ju prišli navštíviť.

„Ahoj!“ pozdravili ju zborovo a povzbudivo sa na ňu usmiali. Ginny im úsmev opätovala, ale nebol to smutný úsmev, ktorý v posledných dňoch zdobil jej tvár, ale žiarivý šťastný úsmev, ktorý z jej tváre zahnal všetky chmúry. Obe si túto zmenu všimli a ponáhľali sa za ňou do domu, aby sa dozvedeli, čo sa deje. Len čo za nimi zavrela dvere, na schodoch sa ozval Lillyin spevavý hlások a o chvíľu sa objavila jeho majiteľka. Hneď za ňou, držiac ju za ruku, po schodoch schádzal Harry.

„Chceli sme ti pomôcť s tými raňajkami, Ginny.“ povedal jej kajúcne, keď uvidel jej vyčítavý pohľad, ktorý si vyslúžil tým, že nezostal v posteli.

„Harry! Ó bože, Harry. Ty si sa vrátil.“ nadšene vykrikla Hermiona a radostne ho objala. Tvár sa mu skrivila v bolestnej grimase, ale neodtiahol sa od nej.

„Rád ťa vidím, Hermiona. Ako sa máte, ty, Ron a deti?“ spýtal sa a ona ho konečne pustila.

„Mal by si ležať.“ neodpustila si Ginny vyčítavú poznámku, keď si sadal k stolu.

„Ale no tak, veď som v poriadku.“ prosíkal Harry a nasadil pri tom ten najnevinnejší výraz, akého bol schopný. Ginny sa proste musela usmiať a nechala ho tak.

„Čo sa stalo, Harry? Si zranený? Kedy si sa vrátil?“ vychrlila naňho Hermiona hromadu otázok. Ale on si ju príliš nevšímal. Zaujala ho žena stojaca o niečo ďalej. Bola trošku nervózna. Nečakala, že sa stane svedkom takejto osobnej, rodinnej chvíle a radšej by odišla.

„Vy musíte byť Helena Malfoyová, ak sa nemýlim.“ usmial sa na ňu Harry, ktorý vycítil jej rozpaky a ukázal na voľnú stoličku, aby sa posadila.

„Áno, teší ma, pán Potter.“ odvetila a posadila sa.

„Priatelia ma oslovujú Harry. Môžem predpokladať, že sme priatelia? Ginny mi o vás veľa rozprávala.“ usmieval sa stále Harry.

„Ach, iste. Tak teda, vitajte doma, Harry. Aj ja som už o vás veľa počula.“

„O tom nepochybujem. Keď si predstavím, čo vám narozprávali Hermiona s Ginny a na druhú stranu, čo ste počula od vášho manžela, radšej asi nechcem vedieť, akú predstavu ste si o mne vytvorila.“ povedal so zdvihnutým obočím.

„Ale tak to nie je...Ja ...“ začala, ale jeden pohľad naňho ju presvedčil o tom, že žartuje. Konečne sa aj ona bez ostychu usmiala a pridala sa k priateľskej konverzácii. Lilly pritom ticho sedela otcovi na kolenách a tešila sa, že môže byť s ním. Kingsley prišiel tesne pred obedom. Zavrel sa s Harrym v obývačke a tam si vypočul podrobné hlásenie o celej akcii v Bulharsku.

„To nezníma veľmi dobre, Harry. Si si naozaj istý, že to boli mŕtve duše? To by znamenalo, že oblúk je spojený a Zmijozel má opäť schopnosť prechádzať medzi pozemským a posmrtných svetom.“

„Vyzerá to tak. A predpokladám, že teraz má v temnote oveľa väčší výber spojencov, než predtým. Pomysli na to, koľko bývalých smrťjedom je mŕtvych.“ doplnil Harry.

„Presne tak. Hoci môžeme vylúčiť Voldemorta, smrťjedi sa určite radi vrátia a budú pokračovať v tom, čo začali. A proti nim nezmôžeme skoro nič.“ priznal Kingsley.

„Navyše nemáme veľkú šancu zistiť, čo pripravujú. Ktokoľvek by sa k nim priblížil, nemá šancu vrátiť sa späť.“

„To je pravda. Tak ma napadá, ako sa to vlastne podarilo tebe? To si mi ešte nepovedal.“

„Sirius.“ bola Harryho jednoslovná odpoveď.

„Čo je s ním?“

„Je v ich čele. Nevie, ako je to možné. Nerozumiem tomu, ale nechaj ma žiť.“

„Aha.“ Kingsley nechápal, ale Harryho výraz naznačoval, že sa o tom nechce viac baviť.

„Niečo ma napadlo. Možno by.....“ zamyslel sa Harry. Mračil sa pritom a hrýzol si spodnú peru. „Musím ísť do Bradavíc.“ vyhrkol náhle.

„Čo ťa napadlo? Idem dnes do Bradavíc, mohol by som to zariadiť. Mal by si zostať doma a poriadne sa zotaviť.“

„Vy ste sa s Ginny snád' proti mne spikli. Som úplne v poriadku a zvládnem to.“ ohradil sa Harry. Kingsley sa nad týmto jeho výbuchom len pousmial.

„Pochop nás, Harry. Mysleli sme, že už ťa možno nikdy viac neuvidíme a potom sa tu zjavíš krvácajúci. Ginny má o teba úplne pochopiteľne strach.“

„Ja viem, prepáč. Ale naozaj som v poriadku a tá rana už je úplne zahojená, zostala len jazva. Ver mi, keď ti hovorím, že to zvládnem. Ale potrebujem pomôcť s Ginny. Určite s tým nebude súhlasiť.“ skrotol trochu a prosebne pozrel na ministra.

„Čo chceš, aby som urobil?“

„Povedz jej, že musíš ísť do Bradavíc a potrebuješ, aby som šiel s tebou, a že hoci vieš, že by som mal odpočívať, je to nevyhnutné, inak by si to nerobil.“ vysvetlil mu Harry svoj plán.

„Máš to dobre premyslené, čo? Myslíš, že nám na to skočí? Ginny vie, prečo idem do Bradavíc.“

„A prečo vlastne?“

„Ginny mala včera veľmi dobrý nápad, spojiť Fénixov rád a Brumbálovu armádu. Chystám sa kontaktovať rád, v prvom rade učiteľov Bradavíc a Ginny mala kontaktovať BA. Ale teraz, keď si sa vrátil, myslím, že to prenechá na starosť tebe.“ vysvetlil mu Kingsley.

„Súhlasím, že je to dobrý nápad. Dobré teda, pôjdem s tebou a rovno informujem Nevilla a Georga. Takže mi pomôžeš s Ginny?“

„V čom ti má pomôcť?“ prerušila ho Ginny, ktorá im priniesla do obývačky podnos s kávou a pozerala striedavo z jedného na druhého.

„Potrebujem, aby šiel Harry so mnou do Bradavíc.“ začal opatrne Kingsley a sledoval účinok svojich slov.

„To som si mohla myslieť. Nie si doma ani deň, si zranený, ale za každú cenu musíš niečo podniknúť, však?“ spustila Ginny na Harryho a neskryvala svoje podráždenie.

„Ginny, pochop...“

„Nie, Harry. Ty pochop. Zamysli sa nad tým, čo je pre teba dôležitejšie. Rodina, alebo práca?“ rozkričala sa a nepustila ho k slovu.

„Ja tu dni a noci trpím strachom, či si v poriadku, či vôbec žiješ a čakám na akúkoľvek správu. Potom sa tu zjavíš zranený, ale namiesto toho, aby si sa zotavil a strávil chvíľku so mnou a so svojou dcérou, utekáš preč, aby si zachránil svet. Ostatní sú ti prednejší.“

„Ginny, utíš sa. To nie je pravda. Poďme sa o tom normálne porozprávať.“ prosil Harry, pristúpil k nej a objal ju, ale vymanila sa z jeho zovretia.

„Ujasni si svoje priority, Harry. Potom budeme môcť hovoriť normálne.“

Kingsley, ktorému nebolo príjemné, byť svedkom manželskej hádky, sa snažil Harryho presvedčiť, aby zostal doma s rodinou, ale on trval na tom, že ide s ním. Vedel, že Ginny chápe, čo Harry robí, ale vedel tiež, že hlas srdca býva často silnejší než rozum.

## Kapitola č. 35: Živý či mŕtvy

Riaditeľka sa práve vracala do školy. Bola navštíviť profesorku Prýtovú v jednom zo skleníkov. V diaľke, pri hraniciach pozemkov zbadala dve postavy, ktoré kráčali k hradu. Boli ešte ďaleko, aby rozoznala, o koho ide, ale podľa tmavej pleti spoznala ministra. Harryho obrysy rozoznala, až keď sa priblížili.

„Dobrý deň, pán minister, Harry. Som rada, že vás opäť vidím.“ privítala ich milo a viedla ich k hradu.

„Učítelia nás už očakávajú v zborovni. Tadiaľto.“ informovala ich a rýchlym krokom ich viedla chodbou okolo knižnice.

„Bude tam ja George a Neville s Lenkou?“ spýtal sa Harry.

„Pán minister ma síce žiadal len o schôdzku s bývalými členmi Fénixovho rádu, ale myslela som, že oni by sa tiež radi pridali, takže tam budú tiež, Harry.“

Vošli do zborovne, ktorá práve prepukla v salvu smiechu. Zrejme jeden z Georgeových vtipov, pomyslel si Harry. Keď vstúpili, zavládlo ticho. Oči všetkých prítomných spočinuli na Harrym. Tie pohľady mu pripomenuli školské časy, keď bol centrom pozornosti vďaka svojej jazve. Teraz ho sledovali, pretože určite všetci vedeli, že bol v Bulharsku a nik z nich doteraz netušil, že je späť.

„Ahoj, Harry. Tak si späť?“ pozdravil ho niekto v rohu. Pozrel tým smerom a prekvapením otvoril ústa.

„Viktor? Čo ty tu robíš? Myslel som, že si stále u Rona a Hermiony.“

„Ale Harry, snád si neveril, že by môj braček dokázal znášať svojho soka v láske tak dlho pod svojou strechou?“ podpichol ho George, ktorý k nemu pristúpil a chlapy ho privítal potľapkaním po chrbte.

„Profesor Krum nám pomáha s výukou Obrany proti čiernej mágii.“ vysvetlila mu riaditeľka. „Profesor Weasley sa tak môže viac venovať aj kurzom lietania a famfrpálovým tréningom.“

Harry prikývol na znak porozumenia. Žiadal predsa Kruma, aby sa nevracal do Kruvalu a tak je vlastne celkom pochopiteľné, že sa uchádzal o miesto v Bradavicích. Posadil sa k dlhému stolu medzi Nevilla a Georga a minister predstúpil dopredu. V krátkosti ich oboznámil so situáciou a so svojim rozhodnutím obnoviť Fénixov rád.

„Kto bude jeho predsedom? Okrem Brumbála túto funkciu nik nezastával.“ chcela vedieť profesorka McGonagallová.

„Uvažoval som o vás, Minerva...“ začal pomaly Kingsley.

„Och, to mi lichotíte, ale vzhľadom k môjmu veku už si na to netrufam, Kingsley. Myslím, že by sme mali navrhnúť niekoho mladšieho. Niekoho, kto bude schopný ujať sa tejto zodpovednosti.“ oponovala mu.

„S tým úplne súhlasím. Preto by som si dovoľil, na radu Ginny Potterovej, navrhnúť, aby sa členovia rádu spojili s Brumbálovou armádou. Viem, že toho času šlo len o školskú organizáciu, ale jej členovia preukázali nesmierne kvality v boji proti temnej strane a navyše dnes už ide o dospelých ľudí. Navyše, BA má stále svojho vodcu a tak nevidím dôvod k zmenám.“ povedal Kingsley.

„Myslím, že to je naozaj skvelý nápad, pán minister.“ ozval sa maličký profesor Kratiknot, sediaci priamo oproti Harrymu.

„Pán Potter nás vždy presvedčoval o svojom talente a schopnostiach a po porážke Ved'-viete-koho...“

„Profesor, naučte sa ho volať Voldemort, tak ako všetci ostatní.“ opravila ho riaditeľka.

„Dobre teda. Po porážke Vo...Voldemorta sa naozaj stal tým záchrancom kúzelníckeho sveta. Ak by mal ísť niekto v čele v boji proti novému nepriateľovi, tak on.“ dokončil Kratiknot. Všetci v zborovni súhlasne prikývli a pozerali na Harryho.

„Ale nie!“ povzdychol si samotný Harry. „Nemyslím si, že je to dobrý nápad. Myslím, že by sa toho mal ujať niekto iný. Napríklad Kingsley, alebo George.“ navrhoval presvedčene.

„Dost' už!“ prerušila ich riaditeľka. „Kto súhlasí, aby bol Harry naďalej predsedom BA a aby sa k nim pridali aj Fénixov rád?“ Do vzduchu sa bez váhania zdvihli všetky ruky, okrem Harryho.

„Je rozhodnuté.“ potvrdila McGonagallová a tým celú debatu uzavrela. „Mali by ste informovať ostatných svojich priateľov, Harry a ja zase dohodnem všetko potrebné s členmi rádu. Ak je to teda všetko...“ pozrela významne na Kingsleyho, ktorý prikývol. „Potom vám všetkým ďakujem za pozornosť a prajem vám pekný zvyšok dňa.“ rozlúčila sa a smerovala k dverám.

„Pani profesorka?“ oslovil ju v poslednej chvíli Harry.

„Ak chcete vidieť svojich synov, pán Potter, myslím, že majú práve tréning.“ povedala stroho.

„Nie, to som nemyslel. Chcel by som s vami hovoriť vo vašej pracovni, ak by to bolo možné.“ uviedol na pravú mieru a premýšľal, čo ju viedlo k osloveniu priezviskom, keď ho už niekoľko rokov oslovovala Harry, hoci mu aj naďalej vykala. Nasledoval ju do jej pracovne. Len čo sa za nimi zavreli dvere, unavene dosadla do svojho kresla za stolom a nahlas si

povzdychla. Niečo sa deje, bol si Harry takmer istý.

„Čo sa deje, pani profesorka? Nie je vám dobre? Vyzeráte unavene.“ spýtal sa Harry opatrne.

„To nič nie je, Harry. Len sa toho deje veľmi veľa a ja už starnem. Trochu ma to zmáha.“ priznala a smutne sa usmiala. Venovala mu jeden z tých pohľadov, ktoré ho kedysi presvedčovali o tom, že ho má učiteľka rada, hoci sa tvári prísne a nekompromisne.

„Ale to nie je vaša starosť, takže, o čom ste so mnou chcel hovoriť?“ spýtala sa a opäť nasadila svoj prísny výraz.

„Ja, vlastne by som vás chcel požiadať o pomoc pri tom vedení BA a rádu. Vaše dlhoročné skúsenosti by mi boli neoceniteľnou pomocou. Ja o aktivitách rádu skoro nič neviem, profesor Brumbál ma nezasvätil do všetkých jeho tajomstiev.“

„Harry, myslím, že vďaka vašej funkcii na ministerstve to zvládnete lepšie, než ktokoľvek iný. Ale ak ma žiadate o pomoc, samozrejme, moje dvere sú vám vždy otvorené.“ povedala.

„Veľmi pekne vám ďakujem. A mal by som ešte....“ začal, no všimol si, že všetky portréty v riaditeľni sú prázdne.

„Potreboval som hovoriť s profesorom Brumbálom a Snapeom, ale...“

„Aha, chápem. Oba ja sú momentálne zaneprázdnení sledovaním situácie v ich svete, ale ak je to nutné, môžem ich zavolať.“ pohotovo reagovala.

„Ak by vás to neobťažovalo, mohol by som hovoriť s každým osamote? Šlo by to?“

„Isteže, takže kto skôr?“ spýtala sa a s prútikom v ruke sa postavila medzi dva portréty.

„Myslím, že najskôr by som chcel hovoriť s profesorom Brumbálom.“ rozhodol Harry. Riaditeľka len prikývla a tichým hlasom zamumlala latinské zaklínadlo. Potom dodala: „Albus, je tu Harry Potter a nutne s tebou potrebuje hovoriť.“ Chvíľu to vyzeralo, že sa nič nedeje, no nakoniec sa na obraze začala akoby z diaľky približovať postava vysokého kúzelníka vo fialovom habite, s dlhou bradou a pol mesiačikovými okuliarmi.

„Harry, rád ťa vidím. Čo máš na srdci, chlapče?“ spýtal sa, keď sa pohodlne usadil do svojho kresla.

„Ja vás nechám osamote. Profesor Brumbál potom zariadi, aby ste mohol hovoriť so Severusom.“ povedala a zamierila k dverám do zadnej miestnosti, kde bol zjavne jej byt.

„Ďakujem vám, pani profesorka.“ povedal Harry a len čo sa za ňou zavreli dvere, oslovil Brumbála.

„Ako to vyzerá vo vašom svete, pane?“ spýtal sa.

„Nie veľmi dobre, Harry. Vládnú tu nepokoje. Salazar Zmijozel prišiel hľadať spojencov. Našťastie v našom svete nemôže nikomu ubližovať ani nikoho nútiť, ale aj tak je tu veľa kúzelníkov, ktorí túžia vrátiť sa späť, aj keď len ako prízraky.“

„Sú medzi nimi aj smrťijedi?“

„Tí predovšetkým, Harry. A tiež mnohí, ktorí tu boli ešte pred Voldemortom.“

„A on?“

„Nie, Voldemort, ako som už povedal, nie je schopný ničoho. Jeho duša bola tak poznačená, že ani po smrti nenašla pokoj a je odsúdená k večnému zatrateniu.“

„A Zmijozel? Je teda živý?“ chcel vedieť Harry.

„Áno, je to živá bytosť, ale roky v medzislve z neho urobili ešte horšieho človeka, než bol predtým. Túžba po moci a pomste je to jediné, na čo myslí. Vraždy a mučenie ho fascinujú a tešia. Obávam sa Harry, že to bude ťažšie, než sme predpokladali.“ smutne skonštatoval.

„Ja viem, pane. Už som sa stretol s mŕtvymi dušami a viem aspoň z časti, čo nás čaká.“

„Ty si sa s nimi stretol? Ale ako sa ti podarilo vyviaznúť? Nevieť o nikom....Ale ty si bol vždy jedinečný chlapec, Harry.“ pousmial sa nakoniec Brumbál.

„Nie je na mne nič jedinečné. Keď šlo o Voldemorta, chránila ma matkina obet’.“

„Ale tá už nefunguje, to vieš Harry. Padla, keď si sa stal dospelým.“ pripomenul mu Brumbál.

„Viem. Tentokrát ma zachránil Sirius.“ priznal Harry a tým sa dostal k tomu, o čom chcel s Brumbálom hovoriť.

„Sirius? Tak tomu nerozumiem, Harry. Vysvetli mi to, prosím.“

„Neviem, čo sa stalo, pane. Preto som prišiel za vami. Vtedy, keď som šiel do lesa za Voldemortom, použil som kameň a zjavili sa mi rodičia, Sirius a Lupin. Všetci, čo už boli mŕtvi. Je to tak?“

„Áno, Harry. Všetci sú tu, medzi nami.“

„Je tam aj Sirius?“ dychtivo sa pýtal, lebo potreboval uistiť.

„Harry, Sirius je mŕtvy. Je tu s nami a konečne sa stretol so svojimi priateľmi.“

„Viete, uvažoval som, ako to s ním vlastne bolo, keď prepadol za závoj. Ale tesne predtým ho predsa zasiahla kliatba...“

nevedel som, či je mŕtvy, alebo uväznený v medzisvete."

„Uist'ujem ťa Harry, že Sirius je tu s nami."

„Tak potom, on sa pridá k nemu?"

„K Zmijozelovi? Ako ťa to len napadlo, chlapče? Isteže nie. Je tu jedným z tých, ktorí sa snažia presviedčať ostatných, aby sa k nemu nepridávali. Sirius vždy bol a bude na našej strane."

„Ale v Bulharsku bol ich vodca. Vodca mŕtvych duší." vyhrkol Harry.

V riaditeľni zavládlo ticho. Oba premýšľali, čo sa deje a ako je toto možné.

„Nemôžeš sa myliť, Harry?" spýtal sa Brumbál opatrne.

„Vždy, keď ostatní pochybovali, bol ste to vy, kto mi veril. Budete teraz aj vy pochybovať o mojich slovách?" rozčúlil sa Harry.

„Nie chlapče, nepochybujem o tvojich slovách, ale nemôžem uveriť, žeby Sirius....nie, to proste nie je možné."

„Nikdy by som nepochyboval o Siriusovej loajalite. Nakoniec, on ma nechal žiť, keď ma spoznal. Myslel som, že možno plní nejakú úlohu..."

„O ničom takom neviem, Harry. Ver mi, že keby tomu tak bolo, poviem ti to. Ale nik z nás nebol oslovený, aby sme sa pridali na jeho stranu. Zmijozel sa nás bojí."

„Tak potom, ako je možné, že asi pred týždňom nás napadli mozkomori a mŕtve duše v čele so Siriusom?"

„Možno...ale to je nepravdepodobné."

„Čo, profesor! Hovorte! Potrebujem to vedieť. Inak nikdy nebudem mať pokoj a nezbavím sa vlastných výčitiek."

„Napadá ma, že keď Sirius umieral a prepadol za závoj takmer v jedinom okamihu, jeho duša sa rozdelila."

„Rozdelila?" nechápavo sa spýtal Harry.

„Možno časť jeho duše zostala uväznená v medzisvete, odkiaľ bola teraz oslobodená, ale stala sa Zmijozelovým nástrojom."

„Takže časť Siriusovej duše je s vami na druhom svete, kde konečne našla mier a druhá časť tu blúdi po svete a zabíja nevinných ľudí?" vyslovoval nahlas svoje myšlienky.

„To je podľa mňa jediné vysvetlenie." odpovedal mu Brumbál.

„Ale v tom prípade, ak budem chcieť poraziť tú časť, čo sa tu potuluje, nezničím aj tú druhú?" uvažoval Harry a pri tom pomyslení sa striasol.

„Na túto otázku ti neviem odpovedať, Harry, ale je to veľmi pravdepodobné." povedal mu vážne Brumbál.

Opäť sa rozhostilo ticho. Brumbál nechal Harryho, aby si ujasnil, čo potreboval, no po chvíli sa spýtal:

„Je to všetko, čo si potreboval, Harry?" Ten pokrútil hlavou.

„Pane, potrebujeme tu pomoc. Nik z nás sa k nim nedostane, aby sme zistili, čo sa chystá. Myslím, že jedine niekto od vás by nám mohol pomôcť."

„Máš na mysli niekoho konkrétneho? Neviem, či je niekto z nás, kto by vyzeral vierohodne ako jeho stúpenec a pritom by sme sa mohli spoľahnúť na jeho loajalitu." Zamyslel sa Brumbál, no v tom mu došlo, kam Harry mieri.

„Ach tak. Si si istý, že to naozaj chceš, Harry?" vzhliadol ponad svoje polmesiačikové okuliare a mierne povytiahol obočie.

„Myslím, že nemám inú možnosť, pane."

„Nebudeš to mať ľahké, to mi ver."

„O tom nepochybujem, ale musím to skúsiť. Môžete mi pomôcť?" požiadal Harry starého profesora.

„Pošlem ho sem, Harry. Veľá šťastia, a nenechaj sa odradiť. Dnes má trochu zlú náladu." povedal ešte a vstal zo svojho kresla.

„A kedy nemá." zamrmľal si Harry potichu, aby to starý riaditeľ, miznúci v diaľke nepočul. Harry zrazu osamel v riaditeľskinej kancelárii a hoci tu bol už niekoľkokrát, nikdy si ju poriadne neprezeral. Teraz na to mal dosť času a pri pohľade do vitríny s oceneniami sa zarazil podobne ako jeho syn pred časom. Nech totiž hľadal ako chcel, nenašiel na žiadnom ocenení iné meno okrem Pottera.

## Kapitola č. 36: Dvojité agent

„Slávny pán Potter.“ ozval sa temný ironický hlas, ktorý ho vytrhol zo zamyslenia. „Čomu vd'acíme za vašu vzácnu návštevu?“ spýtal sa posmešne a prekrížil si ruky na prsiach tak, ako to mal vo zvyku. Toto gesto podčiarkovalo jeho už tak hrozivý výraz.

„Dobrý deň, pán profesor.“ odpovedal mu Harry pokojne a nenechal sa vyviesť z miery jeho hrozivým pohľadom.

„Myslím, že som za vami mal prísť už dávno.“

„A kvôli čomu, Potter?“ spýtal sa hrozivo.

„Je veľa vecí, o ktorých by sme mali my dvaja hovoriť, nemyslíte?“

„Čo ja si myslím je, že vám trvalo naozaj extrémne dlho, než ste na to vôbec prišli, Potter. Tak prečo sa vôbec namáhať niečím takým ako je ospravedlnenie či pod'akovanie, po toľkých rokoch?“ zavrčal naňho učiteľ lektvarov zo svojho obrazu.

„Pod'akoval som vám, keď som tu bol na začiatku školského roku, ale vy ste ma odmietli počúvať.“ bránil sa Harry.

„To malo byť pod'akovanie? Merlin ma ochraňuj! A prečo myslíte, že vás budem počúvať teraz?“ Snape bol rovnako nepríjemný a protivný ako vždy. To Harryho povzbudilo a pristúpil na jeho hru. Rovnako drzým hlasom, ako mu často odpovedal na lektvaroch, povedal:

„Pretože ste zvedavý. Zaujímá vás, čo si o vás myslím, hoci si to nechcete pripustiť a tiež chcete vedieť, prečo som s vami chcel hovoriť.“

„Ako sa opovažujete?“ zahromžil Snape a jeho inak bledá tvár od rozčúlenia sčervenala. „Vidím, že vaša drzosť a namyslenosť vás neopustila.“

„Nie je všetko zlato, čo sa blyští, pán profesor. Podstata býva často ukrytá pod povrchom.“ povedal Harry. Snape postupne znova získaval kontrolu nad svojim správaním. Hlas ostrejší než britva pretínal ticho v miestnosti.

„Čo teda chcete, Potter?“

„Hovoriť o vás. Dali ste mi svoje spomienky a ja som nad istými vecami veľmi často premýšľal. Dovolili ste mi nazrieť pod povrch.“

„Žeby ste konečne začali používať mozog? Som šokovaný.“ neodpustil si Snape. „Tak sa so mnou podel'te o svoje poznatky.“

„Dlžím vám ospravedlnenie, pán profesor. Vždy som si o vás myslel, že ste bezcharakterný, bezcitný bastard, ktorý sa všetkým snaží dokázať, ako veľmi všetkých nenávidí. Ale taký človek by nedokázal to, čo ste dokázali vy. Nielen, že ste v záujme ostatných dennodenne riskovali svoj vlastný život, keď ste ako dvojité agent klamali Voldemorta, ale chránili ste aj mňa. Syna Jamesa Pottera, ktorého ste tak veľmi nenávideli. A prečo? Len z čistej lásky k mojej matke. To proste....museli ste ju naozaj veľmi milovať.“ povedal Harry a ani na okamih neuhol pohľadom a uprene hľadel Snapeovi do očí.

„Nenávidel som toho Pottera, pretože to bol namyslený hlupák. A ona ho milovala. Nie mňa, ale jeho! Prečo by som teda nemal nenávidieť aj jeho syna? Boli ste rovnako drzí ako on a ja som si vychutnával, keď sa mi podarilo pokoriť vás. Ale potom....“ zamyslel sa Snape.

„Nenávisť je príliš silné slovo. Postupne ste ma presvedčovali o tom, že ste iný než James, hoci ste ma svojou drzosťou neskutočne vytáčali a ja som aspoň mal dôvod, prečo sa k vám správať tak, ako som sa správal. Ale nenazval by som to priamo nenávisťou.“

Toto priznanie z úst Severusa Snapea znamenalo naozaj veľa. Nielen pre Harryho, ale aj pre neho samotného.

„Priznajme si obaja Potter, že sme sa neznášali navzájom. A nebolo to len preto, čo bolo medzi mnou a vašim otcom.

Možno keby ste v prvom ročníku nechali Múdry klobúk, aby vás zaradil do mojej fakulty, všetko mohlo byť inak.“

„To je asi pravda. Hodiny s vami by pre mňa nemuseli byť takým utrpením, akým boli pre väčšinu, okrem Zmijozelčanov.“ uškrnul sa Harry.

„Nepochybujem však o tom, že sú pre vás vedomosti z mojich hodín užitočné. Aj keď len ťažko si vás viem predstaviť pri príprave nejakého zložitejšieho lektvaru. Väčšinu ste vždy zbabrali. Rovnako ako Longbottom.“ vrátil mu úder Snape.

„Samozrejme. Dovoľte mi vrátiť sa k téme, ktorú sme začali a položiť vám otázku. Vedela o tom moja matka?“

„Nie. Nikdy a tak to zostane.“ odsekol Snape. „Nech si len Lilly myslí, že som jej syna, hrdinu kúzelníckeho sveta vždy nenávidel.“

„Prečo, pane?“

„Radšej budem znášať jej pohrdanie, než l'útosť. Tak ako bolo l'ahšie vás neznášať, než priznať si, že vás obdivujem.“

„Čo...čože?“ koktal Harry, ktorého tie slová naozaj zaskočili.

„Prekvapený, Potter? Je to tak. Ale nemohol som vás predsa v jeden deň nenávidieť a druhý deň pripustiť, že vo vás niečo je.“

„Naozaj som nečakal, že...“ nedokončil Harry.

„Samozrejme, že nie. Ale ani ja nie som slepý, aby som nepriznal, že zvládnuť to čo vy, by často nedokázal ani dospelý kúzelník a rozhodne nie decko vášho veku.“

„Ďakujem vám, pán profesor. Toto je to najcennejšie uznanie, aké som kedy dostal.“

„Tak si ho dobre pamätajte, lebo je posledné, ktoré odo mňa keby budete počuť.“ zavrčal Snape, zjavne znechutený sám sebou, že priznal niečo také a priamo Potterovi.

„Ale mám otázku, Potter. Prečo ste po mne pomenovali svojho syna?“

Tak toto teda Snapea zaujíma, pomyslel si Harry a došlo mu, že má jedinečnú príležitosť oplatiť mu jeho uznanie a vyloviť to, čo dávno chcel.

„Svojho najstaršieho syna som pomenoval bez váhania po otcovi. Ale keď sa narodil Al, premýšľal som. Dlhú dobu som premýšľal, koho z tých, čo som poznal si vážim najviac. Samozrejme ma napadol Sirius či Remus, ale potom... hovoril som si, že by som ho mal pomenovať po niekom, koho by si mohol vziať ako svoj vzor. Preto som vybral Albusa Brumbála, kvôli jeho múdrosti a láskavosti a vás, pre vašu odvahu, odhodlanosť a vernosť.“ dokončil Harry a bez mihnutia oka znášal prísny skúmový pohľad profesora lektvarov.

„Zaujímavé. Zrejme máte pravdu a pod povrchom je toho naozaj ukrytého mnoho. Dobré teda, ak sme skončili tento náš priateľský rozhovor, myslím, že by som už mal ísť.“ povedal Snape, pričom zdôraznil slovo priateľský.

„Mám k vám prosbu, pán profesor.“ vyhrkol Harry.

„Čože? Vy ma chcete o niečo prosiť? No ja dnes naozaj nevychádzam z údivu. Tak o čo ide, Potter?“ Harry mu vysvetlil, ako sa vyvinula situácia spôsobená spojením oblúkov a požiadal ho o pomoc pri jej riešení.

„Žiadate teda, aby som bol opäť vašim špiónom?“ odfrkol profesor.

„Ste naša jediná a posledná šanca.“ vysvetľoval Harry.

„Prečo myslíte, že to prijmem?“ spýtal sa pobavene.

„Možno preto, že si nenecháte újsť príležitosť znova pokoriť Harryho Pottera, ktorý vás prosí, pretože bez vašej pomoci to nezvládne.“ odpovedal mu Harry.

„Hmm, vskutku dobrý dôvod. To by šlo. Dobré teda, vyzerá to, že sa tej úlohy agenta nezbavím ani po smrti. Tak teda, ako si to predstavujete?“ spýtal sa nakoniec a vypočul si Harryho plán. Nepovedal to síce nahlas, ale ani neprotestoval, takže sa zdalo, že nenašiel v pláne žiadnu trhlinu a schvaľuje ho.

„Urobím, čo budem môcť.“ povedal nakoniec a vstal z kresla. Bez jediného slova sa vytratil z obrazu a Harry mohol len predpokladať, že sa pridá k ostatným Harryho blízkym.

## Kapitola č.37: Tajomstvo riaditeľne

„Už ste skončili?“ ozval sa hlas profesorky McGonagallovej, ktorá sa vrátila do svojej kancelárie.

„Áno, veľmi pekne vám ďakujem.“ odpovedal Harry a už chcel odísť, ale na niečo si spomenul. Opäť pohľadom zablúdil k sklenenej vitríne s víťaznými pohármi s jeho menom a menom jeho otca.

„Prepáčte mi, pani profesorka, ale niečo ma zaujalo.“

„Áno, Harry?“ zvedavo sa spýtala. Vstal z kresla a prešiel k tej skrinke, ktorej obsah ho tak zaujal.

„Prečo sú tu len ceny s mojím a otcovým menom?“

Profesorka pri tej otázke znervóznela. „To nie je vaša starosť.“ odpovedala mu prekvapivo veľmi tichým hlasom a posadila sa do kresla. „Ak je to všetko pán Potter, ospravedlňte ma, ale mám ešte prácu.“ naznačila, aby odišiel. Ale keď s tým raz začal, nemal v pláne sa vzdať.

„Myslím, že sa ma to týka, ak vo vašej vitríne nie je ocenenie nikoho iného, než nás dvoch. Ale nechápem prečo.“

„Ako bývalá vedúca Nebelvíru je snád' celkom pochopiteľné, že si tu vystavím Nebelvírske trofeje, alebo nie?“ snažila sa ho znova odbiť ďalším chabým argumentom.

„Keby tu boli aj iné ceny, veril by som tomu, ale ja a otec sme predsa neboli jediní hráči. Tak prosím, pani profesorka, povedzte mi, čo to znamená?“ naliehal Harry. Riaditeľka naňho uprela svoje staré unavené oči a povzdychla si.

„Je to zložité, Harry a neviem, či to pochopíte.“

„Tak mi to vysvetlite, pani profesorka. Verím tomu, že sa to dá vysvetliť celkom rozumne a určite to pochopím.“ presvedčoval ju Harry, ale skutočne netušil, aké by mohlo prísť vysvetlenie.

„Tak teda, kde začať?“ pýtala sa sama seba. „Najlepšie bude vysvetliť to od začiatku.“

„Pochádzam z jednej starej čistokrvnej rodiny. Mala som staršieho brata, ktorý mal po smrti rodičov zdediť všetok majetok a ja som sa mala vydať za niekoho z našich kruhov, aby som bola zabezpečená. A tak sa stalo, ale bolo to manželstvo bez lásky a nemalo dlhé trvanie.“ rozprávala profesorka svoj príbeh. Harry ju pozorne počúval a neprerušoval. Hovorila s námahou, akoby ju spomienky na to obdobie veľmi trápili.

„Onedlho po tom, čo som svojmu mužovi porodila syna, ma vyhnal z domu a priviedol si novú ženu. V tej dobe to bola nielen pre ženu, ale aj pre celú jej rodinu veľká potupa, keď sa niečo také stalo. Zriekli sa ma a ja som zostala sama, odvrhnutá a bez prostriedkov. Syna som musela nechať mužovi. Nemala by som žiadnu šancu získať ho späť. Akoby som mohla, ved' som nemala kam ísť.“

Harry si nervózne hrýzol spodnú peru. To, čo zažila riaditeľka je naozaj veľmi smutné. Chvíľu premýšľala, ako pokračovať.

„Najprv som si hľadala len prechodné zamestnania, ale nikde som nevydržala veľmi dlho. Až po roku som stretla muža, ktorému vd'ačím za to, čím som dnes. Albus Brumbál, v tom čase ešte len učiteľ v Bradaviciach, ma priviedol k riaditeľovi Dippetovi a ten, hoci som nemala žiadne skúsenosti ani odporúčenia, ma prijal ako učiteľku. Verte mi Harry, tie začiatky tu boli veľmi ťažké. Ale s Albusovou pomocou som to zvládla a profesor Dippet neľutoval, že ma prijal a odvtedy som nikdy neopustila Bradavice.“

„Prepáčte, nechcel som otvárať staré rany.“ ospravedlnil sa Harry, keď profesorka na chvíľu prestala.

„To je v poriadku. Raz by ste sa to aj tak museli dozvedieť. A mne sa možno trochu uľaví. Výčitky svedomia ma trápili celý ten čas.“

„Takže váš syn...“

„Áno. Môj syn vyrastal so svojim otcom a novou matkou. Myslím, že mu nikdy nepovedali, že nie je jeho pravá matka. Nemyslite si ale, že som naňho zabudla. Neraz som sa pokúšala získať ho späť a môj priateľ Albus mi v tom aktívne pomáhal. Ale dosiahla som jediné. Zákaz priblížiť sa k synovi a nesmela som mu prezradiť, kto som. Keď potom nastúpil do Bradavíc ako študent, bol to spokojný chlapec a zrejme mu nič nechýbalo. Jeho otec mal peniaze a moc a na jeho povahe sa to trochu podpísalo, ale keď prišiel do školy a medzi svojich vrstovníkov, veľmi rýchlo sa prispôbil a stal sa pomerne obľúbeným. Vďaka tomu, že bol zaradený do mojej fakulty sa mi celkom dobre darilo usmerňovať ho, aj keď som mala pomerne časté návštevy jeho otca, ktorý mi neustále pripomínal, že nesmiem nič prezradiť.“

„To muselo byť naozaj hrozné.“ pohoršoval sa Harry nad touto nepravosťou.

„Áno, najskôr som to znášala dosť zle, ale potom som sa uspokojila s úlohou učiteľky, pretože to bola jediná možnosť byť mu nablízku. Tušíte správne Harry, že môj syn bol James Potter.“

„Pani profesorka, prepáčte, že som taký trúfalý. Chápem, prečo ste nemohli prezradiť svoje tajomstvo Jamesovi keď

bol študentom, ale prečo ste sa o to nepokúsili neskôr?"

„Chcela som. Po smrti jeho otca som o tom uvažovala, ale bol jeho smrťou tak zarmútený, že som nechcela raniť jeho city tým, že by som očierňovala jeho otca. Lebo hoci mne odoprel právo vychovávať a milovať svojho syna, jeho zahrnul láskou a zaistil mu šťastné detstvo. A tak som len naďalej mlčky sledovala jeho osud. Aj Albus si ho obľúbil a keď sa potom oženil s Lilly a pridali sa k Rádu, mala som ho stále nablízku a viac som nepotrebovala. A potom sa im narodilo dieťa." smutne sa usmiala a pozrela naňho. „Opäť som chcela prezradiť svoju pravú totožnosť, ale Voldemortova moc rástla a náš svet zasiahla doba temna."

„Prečo ste sa ma neujali po ich smrti? Prečo som musel ísť k tým hrozným Dursleyovcom?" pýtal sa Harry smutne, ale snažil sa, aby jeho hlas nebol príliš vyčítavý.

„Chcela som, Harry." zašepkala a v očiach sa jej zaleskli prvé slzy. „Ale Albus to nedovolil. Celý čas stál pri mne, ale keď ich Voldemort zabil rozhodol, že pre teba bude lepšie, keď budeš vyrastať mimo všetko dianie, a že vďaka Lillynej obeti tam budeš v bezpečí. To ma nakoniec presvedčilo. Tvoja bezpečnosť bola prvoradá. Ak môžeš, odpusť mi to, Harry." natiahla k nemu cez stôl roztrasenú ruku. Harry bol zmätený. Rozhodne nečakal takýto vývin udalostí. Pozeral na profesorku sediacu oproti nemu a na ruku, ktorá sa k nemu natáhala. Natiahol sa cez stôl a zovrel jej ruku vo svojej.

„To je v poriadku. Ale prečo ste mi to nepovedali potom? Keď som sem prišiel ako študent, alebo keď som dokončil školu? Muselo to byť pre vás naozaj ťažké. Nesmiete sa priznať k vlastnému synovi, ale dobrovoľne ste sa vzdali aj mňa, svojho vnuka?" pýtal sa, ale stále pevne držal jej ruku. Cítil, ako sa trasie. To rozhodne nebola tá vyrovnaná a prísna učiteľka, ktorú Harry vždy poznal. Sedela tu pred ním stará žena, ktorej život bol kvôli nepriazni osudu naplnený bolesťou a výčitkami. Harry mal deti, ale nedokázal si predstaviť, ako by sa vyrovnal s podobným odlúčením.

„Albus mal pravdu. To, že si musel vyrastať u Dursleyovcov, z teba urobilo človeka, akým si. Keby si od malička bol oslavovaný ako hrdina, určite by si nebol taký skromný a dobrosrdečný. Celé tie roky som ťa sledovala. Prosila som Albusa, aby mi dovolil ujať sa ťa, ale nepochodila som. A potom to bol on, kto trval na tom, že nesmieš nič tušiť, pretože by si sa inak odmietol vrátiť k svojej tete, ktorá ti jediná mohla poskytnúť ochranu pred Voldemortom. A keď si dospel? Hovorila som si, že po toľkých rokoch, čo si veril, že nikoho nemáš by bolo odo mňa príliš trúfale vtrhnúť ti do života a prosiť ťa o odpustenie."

„Ale ako ste....to nemôže byť pravda. Vždy som si prial mať inú rodinu okrem Dursleyovcov. Nieкого, kto by ma mal naozaj rád. Nemám vám čo odpúšťať, len ma mrzí, že ste sa toľko rokov zbytočne trápili." povedal Harry jemne.

„Vedomie, že si šťastný a potom, keď si sa stal otcom, to všetko mi veľmi pomáhalo sa s tým vyrovnáť. Bola som šťastná spolu s tebou."

„Ale mohli ste to šťastie zdieľať s nami. Nakoniec, nebyť tých trofejí, zrejme by ste mi to nikdy nepovedali." smutne skonštatoval Harry.

„Chcela som. Keď som ťa dnes videla živého, spadol mi kameň zo srdca a vravela som si, že by som konečne mala. Skôr, než bude neskoro, tak ako s Jamesom."

„Dobre, netrápme sa tým, čo bolo, ale myslíme na to, čo bude." snažil sa ju povzbudiť Harry.

„Takže chceš povedať....?" spýtala sa potichu a v očiach jej zahoreli iskričky nádeje.

„Samozrejme. Snád si nemyslíte, že teraz, keď som konečne zistil pravdu vám dovoľím zostať mimo. Dúfam, že sa stanete súčasťou našej rodiny tak, ako to má byť"

„Ďakujem ti, Harry. Potešil si starú ženu viac, než by to dokázal ktokoľvek iný. Už som prestávala veriť, že by som mohla mať také šťastie." šepkala.

Harry obišiel stôl. Bola to veľmi zvláštna situácia. Má pred sebou svoju profesorku a starú mamu v jednom a on nevedel, čo robiť. Stále sa triasla a zdalo sa, že jej nie je dobre. Chytil ju za obe ruky.

„Pani profesorka, myslím, že toho na vás bolo dnes naozaj veľa. Myslím, že by ste si mali ísť odpočinúť."

„Nie, Harry. Zostaň ešte chvíľu so mnou." prosila.

„Prídem zase zajtra, sľubujem. Ale dnes už potrebujete pokoj."

„Tak teda zajtra." usmiala sa pri tom pomyslení. „Budem sa tešiť." povedala a nakoniec sa podvolila a stratila sa v zadných dverách.

Harry si s ťažkou oddýchom a prehrabol si rukou vlasy. Teda, to je niečo, pomyslel si. Tá zmena, ktorá sa s profesorkou McGonagallovou udiala behom jej rozprávania, ho vystrašila. Rozhodol sa poprosiť madam Pomfreyovú, aby sa na ňu prišla pozrieť a dala jej niečo na upokojenie. Vydal sa smerom k ošetrovni a cestou premýšľal nad všetkým, čo sa v ten deň dozvedel. Zrejme je najvyšší čas využiť svoj vianočný darček - myslánku od Ginny.

## Kapitola č. 38: Zmierenie

Z riaditeľne zamieril Harry priamo na ošetrovňu. Cestou stretol pár študentov mieriacich do Veľkej siene na večeru, ale svojich synov medzi nimi nevidel. Nevadí, pomyslel si. Ak ich neuvidí dnes, príde sem predsa zajtra a rozhodne si ich nájde. Utešoval sa tou myšlienkou, no v dave stále hľadal ich tváre.

„Madam Pomfreyová?“ zavolať Harry, keď otvoril dvere ošetrovne. Bolo tu prázdno a tak ju zrejme nájde v jej pracovni. Musela ho začuť keď na ňu kričal, pretože než stihol zaklopať, dvere pracovne sa s trhnutím otvorili.

„Pán Potter? Čo sa deje?“ spýtala sa prekvapene, lebo práve jeho tu rozhodne nečakala.

„Môžem s vami hovoriť? Ide o profesorku McGonagallovú.“ povedal potichu a naznačil, aby sa presunuli dovnútra. Podozrievavo si ho premerala a nakoniec ustúpila, aby mohol vstúpiť. Ukázala na stoličku vedľa stola a naznačila, aby sa posadil.

„O čo ide? Čo je s riaditeľkou?“

„Chcel som vás požiadať, aby ste sa na ňu zašli pozrieť a dali jej niečo na upokojenie a na spanie. Myslím, že by si mala odpočinúť.“

„V tom s vami úplne súhlasím. Už dávno som si všimla, že je Minerva unavená a nervózna. Vlastne to trvá od Vianoc, ale ona nepočúva moje rady a nedbá na svoje zdravie. Myslí len na blaho tejto školy. Chuderka, po posledných udalostiach sa niet čo diviť, že je v takom stave.“ hovorila rozhorčene.

„O akých udalostiach to vravíte, madam?“ spýtal sa Harry prekvapene.

„Vy to neviete? Objavilo sa tu niekoľko mozkomorov. Našťastie ich vaši bystrozori zahnali, ale vyzerá to, že sa sústredujú v blízkosti Zakázaného lesa.“ prezradila mu. Harry o tom naozaj nevedel. Vlastne ešte nebol v práci, takže nečítal hlásenia a Kingsley ho neinformoval.

„To som netušil. Sľubujem, že sa postarám, aby ochranka školy bola posilnená a vy sa prosím postarajte o profesorku McGonagallovú.“ prosil Harry.

„Ale ona je taká tvrdohlavá, že odmieta moju pomoc.“ protestovala.

„Verím vám, že si s ňou poradíte a ak by protestovala, povedzte jej, že na tom trvám ja osobne.“ uistil ju Harry. „A teraz mi ešte prezradte, kto je jej zástupcom? Myslím, že by nebolo na škodu, keby na pár dní prevzal jej povinnosti.“

„Profesor Weasley bol menovaný zástupcom pred 3 rokmi. Ale Minerva s tým sotva bude súhlasiť.“ namietala znova.

„Madam, postarajte sa prosím o čo som vás žiadal a ja zaistím všetko ostatné, dôverujte mi, prosím.“

„Ako si prajete, pán Potter. Minerva oddych potrebuje a keďže za to preberáte zodpovednosť, nedbám.“ uznala nakoniec a začala sa hrabať vo svojich zásobách, aby si zobrala všetko, čo bude potrebovať.

„Madam, keď už som tu, napadlo ma“ začal ešte Harry. „Ako sa vám podarilo zahojiť ranu profesora Kruma?“

„Našťastie som zasiahla skôr, než sa rana zapálila, takže sa tkanivo dobre zahojilo a nezostane zjazvené.“

vysvetľovala. Harry sa zamračil a vyhrnul si košeľu, čím odhalil škaredú jazvu so sčerneným okolím.

„Takže myslíte, že s týmto už nič nespravíte?“ spýtal sa nesmelo. Madam Pomfreyová pristúpila bližšie, aby si zahojené zranenie prezrela dôkladnejšie.

„Rana už je zacelená, ale predpokladám, že to bolo zapálené. No, možno by som vám mohla dať nejakú masť, ale tej jazvy vás už zrejme nezbavím. Možno sa však podarí zahojiť to spálené okolie. Mali ste s tým prísť skôr.“ kárala ho ošetrovateľka.

„To som bohužiaľ nemohol.“ odpovedal pokojne Harry a vzal si od nej spomínanú masť.

„A teraz ma nechajte zájsť za riaditeľkou.“ povedala rozhodne a vyviedla ho z pracovne. Sama sa potom kozubom z ošetrovne preniesla do izby profesorky McGonagallovej.

Harry sa potom zmierený s tým, že chlapcov dnes neuvidí premiestnil domov a pripravoval sa na stretnutie s Ginny. Chcel sa s ňou udobriť. V kuchyni však našiel len jej rodičov.

„Ahoj Harry. Tak ako sa máš?“ privítal ho s úsmevom Arthur.

„Dobre, ďakujem. Práve sa vraciam z Bradavic.“ odpovedal mu Harry a snažil sa nahliadnuť do obývačky, či tam nezazrie Ginny.

„Niečo nové?“ spýtal sa opäť Arthur.

„No, niečo áno, ale ak dovoľíte, poviem vám o tom inokedy. Kde je Ginny?“ odpovedal vyhýbavo Harry. Weasleyovci sa naňho povzbudivo usmiali.

„Je vo svojej izbe. Len bež za ňou, Harry.“ pobádala ho Molly.

Prikývol. Vyšiel po schodoch a zamieril k jej izbe. Zaklopal, ale odpovede sa nedočkal. Potichu teda otvoril dvere a nazrel dnu. Ginny ležala krížom cez posteľ, v rukách zvierala vankúš a pozerala do prázdna. Neplakala, ale oči mala červené a trochu opuchnuté a na líkach videl zaschnuté cestičky po stekajúcich slzách. Na jeho príchod nijako nereagovala. Opatrne, aby ju nevystrašil sa posadil k nej a pohladil ju po vlasoch.

„Ginny?“ oslovil ju potichu. Trochu pootočila hlavu, aby naňho pozrela. Sprvu vyzerala trochu zmätene, zrejme ju vyrušil z hlbokého zamyslenia, ale rýchlo sa spamätala. Posadila sa, oprela sa o čelo postele a privinula si vankúš, čo stále zvierala v ruke na prsia.

„Už si späť? Zariadil si, čo si potreboval?“ spýtala sa. Jej hlas neznal ani nahnevane, ani vyčítavo, skôr unavene a smutne.

„Ginny, pod'me sa porozprávať.“ navrhol a siahol po jej ruke. Dovolila mu vziať ju do dlane a zmohla sa len na slabé kývnutie.

„Ginny, predsa vieš, ako veľmi ťa mám rád. Teba aj deti. Ste celý môj život a nezniesol by som, keby som vás nejakým spôsobom stratil. Nie je pre mňa nič dôležitejšie, než ste vy.“ ubezpečoval ju Harry.

„Ja viem.“ povzdychla si zronene. „Ale niekedy je to také ťažké, stále znášať...“

„Ja viem, a viem ako statočne to všetko zvládaš. Naozaj. A viem, že chápeš, čo robím a čo robiť musím. Je to nielen v záujme sveta, ale aj v záujme našej rodiny. Dnes, keď som šiel do školy, bolo to preto, aby sme mohli čo najrýchlejšie vyriešiť celú túto situáciu a mohli znova pokojne žiť. Spoločne, bez odlúčenia.“

Ginny mu chcela niečo odpovedať, no umlčal ju bozkom.

„Pššš, nič nehovor. Viem, že tomu rozumieš a viem, že to máš so mnou ťažké. Ale musíme ešte vydržať. Zase vyjde slnko a budeme šťastní ako predtým.“ hovoril potichu. Ginny ho len počúvala a občas prikývla.

„Hlavne dohliadni, aby boli chlapci v škole v bezpečí. Ja už to nejako zvládnem.“ odpovedala mu nakoniec.

„Milujem ťa, Ginny.“ odpovedal jej na to a znova ju pobožkal. Konečne sa na jej unavenej a ustaranej tvári objavil nesmelý úsmev.

„Zistil si niečo nové?“ spýtala sa potom, čo si k nemu sadla bližšie a oprela si hlavu o jeho rameno. Objal ju a rozprával jej, čo sa dozvedel od Brumbála a Snapea. Tiež jej povedal o tom, že si chce niektoré spomienky prezrieť v myslánke a navrhol jej, že ju vezme so sebou.

Ginny, ktorá myslánku sama nikdy nepoužila nadšene súhlasila a držiak sa Harryho za ruku ponorila hlavu do mliečnej hmly, ktorou Harry naplnil kamennú misu.

Po vzhliadnutí všetkých dôležitých spomienok z toho dňa sa opäť objavili v Ginnynej izbe. Ginny, prekvapená z nového zážitku s myslánkou aj z toho, čo práve videla, sa posadila na posteľ a dívala sa dlho na svojho muža.

„Takže profesorka McGonagallová je tvoja babička?“ vydýchla úžasom.

„Už to tak vyzerá.“ pokrčil Harry ramenami a ešte naposledy si premietal v hlave spomienky.

„Tá žena musela veľmi trpieť.“ poznamenala Ginny a podišla k Harrymu, aby ho objala. „Teraz však máš možnosť to zmeniť, drahý. Urob to.“ poradila mu a povzbudila ho úsmevom.

Po hádke z toho dňa už nezostalo ani pamiatky a manželia spokojne usínali v spoločnom objatí. Obaja premýšľali, čo im prinesie nové ráno, až napokon aj na ich viečka padla únava a konečne zaspali.

## Kapitola č.39: Trvám na tom!

Ozvalo sa zaklopanie na dvere. George prekvapene prešiel k dverám rozhodnutý zistiť, kto prichádza v túto skorú rannú hodinu.

„Harry? Čo tu robíš tak skoro? Stalo sa niečo?“ zľakol sa, pretože na zdvorilostnú návštevu bolo naozaj skoro a jeho švagor ho nenavštevoval tak často.

„Nie, všetko je v poriadku, neboj sa. Môžem ísť dnu, alebo sa budeme rozprávať medzi dverami?“ uškrnul sa na Georga Harry a vykročil smerom dnu. George trochu odstúpil z dverí.

„Tak o čo ide? A nevrav mi, že o nič, pretože to ti neuverím.“ povedal, keď sa usadili do kresiel oproti sebe.

„Prišiel som ťa len poprosiť, aby si na pár dní zastúpil riaditeľ'ku.“ dostal zo seba Harry.

„Čože? A prečo s tým za mnou neprišla ona sama, ale poslala teba?“ zatváril sa podozrievavo.

„Pretože s tým zrejme nebude súhlasiť.“ zasmial sa Harry pri predstave toho, ako bude profesorka protestovať.

„Tak toto mi vysvetli. Zrejme som dnes spolu s čajom vypil aj Dúšok blbosti, pretože mi to stále nedošlo.“ rezignoval George.

„Je to jednoduché. Proste zastúpiš za riaditeľ'ku a nestaraj sa o to prečo, alebo čo na to povie ona. Dobré?“

„Harry, nechcem ti odporovať, ale ona je riaditeľ'ka a ty už s našou školou nemáš takmer nič spoločné, tak prečo by som mal počúvať tvoje rozkazy?“

„No...“ zamyslel sa Harry. „Možno preto, že sa starám o to, čo sa na tejto škole deje, snažím sa zaistiť maximálnu ochranu a čo sa týka riaditeľ'ky, nehovor mi, že si si nevšimol, že sa v poslednej dobe necíti dobre. Myslím, že si potrebuje trochu oddýchnuť. O nič iné nejde.“ hovoril Harry žartovným tónom, ale všetko myslel smrteľne vážne. George zdvihol ruky na znak, že sa vzdáva a rezignovane povedal:

„Len dúfam, že vieš čo robíš, lebo ak ma táto tvoja hra bude stáť miesto, tak si ťa podám, švagrík.“ pohrozil mu prstom. Harry sa zoširoka usmial a prikývol.

„Bude riaditeľ'ka v Bradaviciach, alebo nie?“

„Možno sa mi podarí ju presvedčiť, aby na chvíľu zmenila prostredie.“ uvažoval Harry.

„Že ty mi niečo tajíš, kamarát?“ neodpustil si George.

„Dozvieš sa to v pravý čas, ver mi.“ významne mu odpovedal a zamieril ku dverám. „Myslím, že by si sa mal poponáhľať, za chvíľu sú raňajky.“ zavolať naňho Harry z dverí a už ho nebolo.

Ďalšie zaklopanie, tentoraz na dvere riaditeľ'kinej pracovne, sa ozvalo onedlho. Zreteľné „Vstúpte!“ sa ozvalo spoza dverí.

„Dobré ráno, pani profesorka.“ pozdravil Harry, keď otvoril dvere a vstúpil do miestnosti.

„Harry? Si tu veľmi skoro.“ prekvapene skonštatovala. Harry sa na ňu zadíval a hľadal známky únavy či nervozity. Opäť sa schovávala za svoju prísnu masku a snažila sa nedat' na sebe nič poznať.

„Prišiel som tak skoro, pretože by som rád pokračoval v rozhovore, ktorý sme začali včera.“ odpovedal jej Harry a bez okolkov sa posadil. „Taktiež som informoval Georga Weasleyho, že na pár dní prevezme vaše povinnosti.“

„Čo prosím?“ spýtala sa takmer pohoršene. „To nejde, Harry. Ešte stále som tu riaditeľ'kou a ty nemôžeš...“

„Pani profesorka!“ prerušil ju Harry dôrazným hlasom. „Som si vedomý toho, že ste a naďalej budete riaditeľ'kou tejto školy. Ale v tejto chvíli potrebujete niečo iné, než sa zavrieť medzi chladné steny hradu a pomaly, ale iste sa meniť na bezduchú osobu. Potrebujete oddych a zmenu prostredia.“ vysvetľoval jej Harry.

„Aha, takže už je mi jasné, prečo sa včera večer u mňa zjavila Poppy a tárala podobné hlúposti.“ skonštatovala a tvárila sa takmer urazene.

„Žiadam ťa, Harry, aby si nechal na mne, ako organizujem svoj život a svoje povinnosti a neplietol sa do toho.“

„Je mi ľúto, pani profesorka, no túto vašu žiadosť musím odmietnuť.“ pokojne povedal Harry, ktorý sa už pripravil na tvrdý odpor z jej strany a bol pripravený bojovať a zvíťaziť.

„To by som totiž musel zabudnúť na náš včerajší rozhovor a to rozhodne nechcem.“ pokračoval ďalej.

„Harry, nechcem, aby sa tým niečo zmenilo...“ namietala už miernejšie.

„Ale to sa práve mýlite. Mení sa tým úplne všetko. Chceme, aby ste sa stali súčasťou našej rodiny, nášho života. Po rokoch trápenia a osobných obetí snád' nechcete využiť šancu byť so svojou rodinou?“ spýtal sa Harry.

„Áno, ale...“

„Žiadne ale, pani profesorka. Včera ste mi prezradili, že som váš vnuk. Dovoľte mi teda sa tak správať a počúvajte ma. Myslím to s vami dobre.“ prosil Harry a pozrel jej do očí. Povzdychla si, pretože zistila, že nemá šancu tento

slovný súboj vyhrať.

„Tak mi teda prezrad' svoje plány a uvidím, čo sa s tým dá robiť.“ pokúsila sa ešte navrhnúť prijateľný kompromis, pretože svoju porážku nechcela otvorene priznať.

„V prvom rade prenecháte svoje povinnosti Georgovi a vezmete si pár dní voľna. Zbalíte si svoje veci, ktoré behom tých dní budete potrebovať a upozorňujem vás, že medzi nimi nechcem vidieť žiadnu prácu, a pôjdete so mnou.“

„Nemôžem teraz opustiť Bradavice.“ zvolala zrazu. „Ty nevieš, čo...“

„Viem. Madam Pomfreyová mi včera povedala o mozkomoroch a ráno som tiež hovoril s ministrom. Bradavice dostanú ďalších bystrozorov na obranu a ja sám na to budem dohliadať. Verte mi, že je aj v mojom vlastnom záujme zaistiť škole maximálnu bezpečnosť.“ uistil ju.

„A kam pôjdeme?“ spýtala sa, keď nenašla žiadne ďalšie argumenty.

„Náš dom je teraz prázdny. S Ginny a Lilly bývame u Weasleyovcov a môžeme tam zostať, ako dlho potrebujeme. Budete mať v dome pokoj a keď sa budete cítiť lepšie, môžeme sa vrátiť aj my a stráviť spoločne pár dní, ak si budete želať.“ ozrejmil jej Harry svoje plány.

„Ale Harry, to predsa...čo na to povie tvoja žena?“ spýtala sa profesorka ustarane, pretože nechcela byť nikomu na obtiaž.

„Bol to jej nápad a veľmi sa na vás teší. Bude vás navštevovať každý deň a pomáhať vám, prípadne vám robiť spoločnosť.“

„Neviem, čo si mám o tom myslieť.“ priznala nakoniec a pozerala niekam za Harryho. Chápal jej neistotu, ale keď teraz vedel pravdu, chcel im obom nahradiť stratený čas.

„Pani profesorka, uist'ujem vás, že ja aj celá moja rodina sa budeme tešiť z vašej prítomnosti a nikomu nebudete prekážať. Využime túto novú šancu, aby sme sa navzájom lepšie spoznali.“

„Harry má pravdu, Minerva.“ povedal niekto za jej chrbtom. Bol to Brumbál, ktorý sa nepozorovane objavil vo svojom portréte a vypočul si poslednú časť ich rozhovoru.

„Mala by si konečne využiť šancu, na ktorú si toľké roky čakala, moja drahá. Prijmi Harryho návrh a verím, že sa k nám vrátiš spokojnejšia a šťastnejšia.“ tichým hlasom jej dohovárať bývalý riaditeľ. Uznala, že sú proti nej v presile a nakoniec privolila. Odišla si zbaliť potrebné veci a Harry zatiaľ prechádzal hradom, aby konečne našiel svojich synov. Práve vychádzali z Veľkej siene a chystali sa ísť na vyučovanie. Keďže Alova prvá hodina mala byť s profesorkou McGonagallovou a zatiaľ nebol určený nikto na zástup, mali voľnú hodinu. To znamenalo dosť času pre otca a syna, aby si povedali najväčšie novinky, udelili si pár rád, ale napokon muselo prísť rozlúčenie.

Profesorka McGonagallová čakala v hale pri veľkých vchodových dverách a dávala posledné príkazy svojmu zástupcovi. Keď jej Harry pripomenul, že je čas ísť, nemeškala a vykročila z hradu. Cestou ešte stretli Teddyho, ktorý bol práve na strážii a informoval Harryho, že je všetko v poriadku.

Dom Potterových v Godrikovom dole žiaril čistotou ako vždy a bol pripravený poskytnúť svoje teplo, teplo domova svojim obyvateľom. Harry previedol profesorku celým domom a vysvetlil jej všetko potrebné. Vyžiadal si od nej sľub, že keby čokoľvek potrebovala, alebo by sa len cítila osamelo, dá vedieť niekomu v dome Weasleyovcov, alebo Hermione, ktorá bývala o pár domov ďalej. Potom ju zanechal jej samote, aby odpočívala a premiestnil sa na ministerstvo. Čakala ho hromada práce a odkladať ju nemalo zmysel. Tak teda, čím skôr začne, tým skôr bude mať všetko hotové a bude sa môcť sústrediť na ďalšie podstatné veci.

## Kapitola č. 40: Rodina

Presne ako predpokladal, na stole sa mu hromadili kópie hlásení. S povzdychom sadol za stôl a pustil sa do ich čítania a triedenia. Tesne pred obedom za ním prišiel Kingsley, aby ho osobne informoval o niektorých dôležitých veciach, ktoré sa za posledné mesiace udiali a dohodli sa na ďalších plánoch. Samozrejme, že Kingsley odporučil, aby si Harry vzal tiež pár dní voľna, ale to sa mu nepodarilo. Avšak napokon Harry súhlasil aspoň s tým, že denne skontroluje osobne Bradavice a bude pracovať z domova. Keby ho Kingsley potreboval, ihneď by ho kontaktoval. Takže tým Harryho povinnosti v ten deň skončili a minister ho takmer doslova vyhnal domov. Poslúchol a Weasleyovci aj Ginny s Lilly sa v ten deň tešili z jeho spoločnosti pri večeri.

„Pani Weasleyová, chcel by som vás poprosiť, či by ste mi nemohla zabaliť trochu jedla. Máme v našom dome host'a a vzal by som mu niečo na večeru, keď pôjdem skontrolovať, či mu niečo nechýba.“ prosil Harry. Len on a Ginny zatiaľ vedeli, kto je ten hosť.

„Ale iste, Harry. Hneď ti niečo pripravím.“ rýchlo vstala od stola a dala sa do práce. Harry s Ginny zatiaľ prešli do obývačky, kde ich nik nerušil.

„Tak ako?“ spýtala sa konečne, keď osameli.

„Musel som ju dosť dlho presviedčať, ale nakoniec sa mi to podarilo. Súhlasila s tým, že keby niečo potrebovala, určite ti dá vedieť, ale aj tak by ju určite potešila nejaká spoločnosť cez deň. Čo keby si za ňou zajtra zašla?“ navrhol Harry.

„Zajtra za ňou určite zájdem, povedz jej to a pozdravuj ju.“ usmiala sa Ginny a pobozkala ho.

„Tu to máš, Harry.“ vyrušila ich Molly a podávala mu balíček s jedlom. „Použila som ohrievacie kúzo, takže nie je potreba to zohrievať.“ poučila ho.

„Ďakujem. Tak ja už pôjdem, aby som nášho host'a nenechal čakať.“ žmurkol Harry na Ginny. „Nemusíš na mňa čakať, neviem ako dlho sa zdržím.“ dodal tesne predtým, než vstúpil do zelených plameňov.

Minerva McGonagallová sa v dome cítila veľmi zvláštne, tak nejako cudzo...Keď ju Harry nechal samotnú, chvíľu nervózne stála na mieste. Napokon vyšla po schodoch a otvorila dvere na hosťovskej izbe, ktorá sa mala načas stať jej domovom. V rohu miestnosti stála posteľ, ktorá lákala návštevníka, aby si do nej ľahol a nechal spočinúť svoje unavené telo. Vedľa nej stál nízky nočný stolík a na ňom trónila lampička, ak by hosť chcel pred spaním oblažiť svoju myseľ nejakou literatúrou. Miestnosti vládlo veľké okno s nádherným výhľadom do práve sa prebúdajúcej záhrady, kde sa zelenala prvá tráva a zo zeme vykúkali hlávky prvých kvietkov. Pod ním stál obyčajný, drevený písací stôl, ktorý však dokonale poslúžiť svojmu účelu. Prijemný celkový dojem, ktorý vzbudzovala táto jednoducho zariadená izba, dopĺňala veľká dubová komoda a zrkadlo stojace vedľa nej. Profesorka si vyložila svojich pár vecí do komody, niektoré osobné predmety položila na nočný stolík a na vešiak stojaci vedľa dverí si zavesila svoj cestovný plášť. Izba už nepôsobila tým prázdnyim dojmom ako na začiatku a naopak vyzerala útulne. Ten, kto ju zariadil, sa nesnažil ušetriť, ale riadil sa heslom: V jednoduchosťi je krása. A ak by sa izba mala využívať dlhodobejšie, rozhodne tu bolo veľa možností na vylepšenie podľa požiadaviek jej užívateľa.

Účinok lektvaru na spanie ešte úplne nepominul a profesorka sa od rána cítila trochu ospalá. Keďže aj tak nemala čo na práci a dom bol taký tichý a osamelý, že nakoniec počúvala radu a na chvíľu si zdriemla. Po troch hodinách výdatného spánku sa cítila oveľa lepšie a rozhodla sa lepšie si prezrieť dom. Prešla okolo dverí spálne, ale nevstupovala tam. Zato otvorila dvere na jednej z chlapčenských detských izieb a rozhladla sa. Predpokladala, že patrí Jamesovi. Po stenách boli polepené plagáty obľúbeného famfrpálového družstva a aj iné predmety v miestnosti svedčili o tom, že tu býva nadšenec tohto športu. Akoby aj nie, v tejto rodine to bolo úplne normálne. Na policičkách boli trošku rozhádzané rôzne žartovné predmety, zrejme z dielne bratov Weasleyových. Minerva dobre vedela, že James je veľmi živý a energický chlapec a táto izba tomu skutočne zodpovedala.

Oproti tomu Alova izba svedčila o jeho pokojnej povahe. Na nočnom stolíku stáli fotografie rodičov a súrodencov. V policiach boli presne zoradené najrôznejšie knihy, a že ich nebolo málo. Potešila ju harmónia, ktorá z tejto izby vyžarovala. Nakoniec jej zostala izba najmladšej členky rodiny, ktorú doteraz poznala len z rozprávania a fotiek. Zatajila dych, keď otvárala dvere. Táto izba bola v dokonalom súlade s jej majiteľkou. Rozhodne tu bolo najviac hračiek, hlavne tých typicky dievčenských. Uprostred miestnosti stála dokonalá zmenšenina Bradavického zámku. Fascinovane si prezerala jednotlivé jeho časti a žasla nad tým nápadom. Nielenže bol hrad do detailu prepracovaný, ale dokonca malé postavičky vo vnútri sa hýbali. Po stenách izby boli polepené obrázky rôznych víl, elfov a iných zvláštnych bytostí, ktoré kúzelníci len zriedka uzreli vo svojom svete. Vytvorili si totiž vlastný svet ďaleko od

všetkého zla a žili si v ňom v dokonalej súhre harmónie a lásky. Aspoň to tvrdia legendy o nich. Minerva sa ešte chvíľu kochala pohľadom na detskú izbičku, ktorá jej pripomenula vlastné, naozaj šťastné detstvo. Škoda, že zvyšok života musela stráviť tak, ako ho strávila. Sama a opustená. Ale teraz....Je to vôbec možné, aby na sklonku života mohla byť aj ona šťastná? Možno predsa len platí, že čas hojí všetky rany, uvažovala v duchu a presunula sa do prízemia. Práve si prezerala pohyblivé fotky uložené na krbovej rímse. Fotky šťastnej, milujúcej sa rodiny. Uprostred trónila jedna z najkrajších. Aj ona spomínala na tu udalosť. Mala to potešenie zúčastniť sa svadby svojho vnuka. Fotka zobrazovala Harryho v čiernom spoločenskom habite a Ginny v jemných volánových bielych šatách. Stáli v spoločnom objatí, zamilovane sa na seba pozerali a usmievali sa na svojich priateľov. Zvláštne, čo dokáže vyjadriť jedna fotka. Minerve McGonagallovej nielenže priniesla pekné spomienky na daný deň, ale tiež tie smutné, ktoré ju tak trýznili. Bolesť z odlúčenia od vlastnej rodiny a syna, následne Jamesova a Lillyina smrť a strach o Harryho, ktorý ju prenasledoval po celé tie roky. Presne tieto pocity sa jej vracali, keď tu takto stála pozerajúc na fotku novomanželov. Ale teraz je predsa všetko iné. Odrazu jej to prišlo len ako desivá nočná mora a ona akoby sa práve vrátila do skutočného života. Z ďalších spomienok ju vytrhol zvuk plameňov a vystúpil z nich ten, na ktorého myslela takmer neustále v posledných dňoch.

Harry sa na ňu usmial a zaželel jej pekný večer.

„Vyzeráte lepšie, oddýchla ste si aspoň trochu?“

„Áno, cítim sa už naozaj dobre.“ prisvedčila pokojným a vyrovnaným hlasom. Ráno si uvedomila, ako veľmi sentimentálne sa teraz správa a prinútila sa opäť nájsť v sebe potrebnú rovnováhu.

„To rád počujem. Priniesol som vám niečo na večeru. Iste už musíte byť hladná, hoci nejaké zásoby v kuchyni ste snád našla.“ odpovedal a začal vybaľovať večeru, čo mu zabalila Molly Weasleyová.

„Máte to tu naozaj veľmi pekné, Harry.“ zhodnotila, keď sa spolu zhovárali.

„Ďakujem, za to vďačím Ginny. Všetko to tu zariadila takmer sama ešte v čase, keď som bol pracovne veľmi vytážený. Je naozaj skvelá.“ prikývol s úsmevom.

„O tom nepochybujem. Hoci tvoja práca je akiste stále časovo veľmi náročná. Ginny s tebou musí mať obrovskú trpezlivosť.“

„To máte pravdu, bohužiaľ jej to sám moc neulahčujem.“ povzdychol si.

„Ona to zaiste chápe a má ťa veľmi rada, takže to zvládne.“ ubezpečila ho profesorka.

„Áno, Ginny je vskutku veľmi silná. Ako aj vy. Chcel som...teda ak by vám to nevadilo, rád by som sa dozvedel viac. O vás, o svojom otcovi a podobne. Nikto mi o ňom veľa nerozprával, ale som si istý, že ste ho pozorne sledovala a viete toho o ňom veľa.“ začal Harry, ale hneď dodal: „Ale ak sa dnes na to necítite, pochopím to.“

„Harry, musím sa ti najmä ospravedlniť za ten včerajšok. Bolo toho naozaj na mňa príliš, normálne sa takto nenechávam uniesť.“ chystala sa vysvetliť, ale Harry ju posunkom uistil, že to nie je potrebné.

„Myslím, že ti toho o Jamesovi môžem rozprávať naozaj dosť.“ usmiala sa a zaspomínala na niektoré veselé príhody z tých čias. Chystala sa práve niečo povedať, ale plamene v krbe sa opäť rozžiarili a osvetlili jej tvár. V plameňoch sa vznášala hlava Georga Weasleyho. Neskrýval prekvapenie, keď uvidel riaditeľku sediacu v kresle v Harryho obývačke, ale na nič sa nepýtal. Zdvorilo ju pozdravil a pozrel smerom k Harrymu.

„Mohol by si sa na chvíľu premiestniť sem, do školy?“ spýtal sa stručne.

„Stalo sa niečo, George?“ spýtala sa riaditeľka ustarane.

„Nie, nebojte sa. Všetko je v najlepšom poriadku, ale profesor Snape trvá na tom, že musí ihneď hovoriť s Harrym.“ objasnil.

„Nepovedal o čom?“ spýtal sa Harry prekvapene, ale bez meškania sa postavil a chystal sa vstúpiť do plameňom.

„To teda nevravel, ale svojim najjedovatejším hlasom mi oznámil, že ak stojíš o jeho pomoc, je v tvojom vlastnom záujme, aby si prišiel čo najskôr a neoberal ho o jeho drahocenný čas.“ tlmočil George slová profesora lektvarov.

„Hneď prídem, George. Povedz profesorovi, že som na ceste, ďakujem.“ odpovedal Harry a sledoval miznúcu hlavu v plameňoch. Teraz sa otočil k profesorke McGonagallovej a ospravedlňujúco sa usmial.

„Obávam sa, že sa budeme musieť rozlúčiť. Predpokladám, že ma profesor Snape zdrží dlhšie, takže vás potom nebudem rušiť. Ale hneď ráno sa za vami príde pozrieť Ginny a bude vám robiť spoločnosť.“ povedal napokon.

„O mňa si starosti nerob a bež za svojimi povinnosťami. A k tej spoločnosti, bola by som rada, keby som vás neobmedzovala a vrátili ste sa do svojho domu všetci.“ vyjadrila svoj názor riaditeľka.

„Poradím sa s Ginny a zajtra uvidíme.“ prikývol a zaželel jej dobrú noc. Potom už skutočne vhodil letaxový prášok do krbu a zvolal:

„Riaditeľňa v Bradaviciach.“ O malú chvíľu už sedel v kresle za riaditeľkiným stolom a nechal sa prepaľovať čiernymi očami hrôzu naháňajúceho učiteľa.

## Kapitola č.41: Plán

Severus Snape sa nezdržoval zdvorilosťami a začal zasypávať Harryho informáciami, ktoré zistil.

„Hovoril som s niekoľkými bývalými smrtijedmi a ako sa dalo predpokladať, čakajú len na príchod Salazara Zmijozela, aby ich previedol oblúkom do vášho sveta. Snažil som sa zistiť, či by nestál o moje služby a Lucius Malfoy mi s nadšením oznámil, že práve jeho Zmijozel poveril snahou presvedčiť ma, aby som sa k nim pridali.“ vravel Snape svojím typickým hlbokým hlasom.

„Takže nik z nich nemá pochybnosti o vašej skutočnej loajalite z dôb Voldemortovej najväčšej moci? Netušia, že ste ich zradil a chystáte sa na to znovu?“ chcel sa uistiť Harry.

„Pochybujete snád' o mojich schopnostiach, Potter? Moje dlhoročné skúsenosti dvojitého agenta by mali byť dostačujúce k tomu, aby som si konečne zaslúžil váš rešpekt.“ soptil Snape.

„Nedovolil by som si o vás pochybovať, pane. Teraz už nie. Ale po vašej smrti bola pravda o vašej úlohe v boji odhalená a ja nemám potuchy, kto z bývalých smrtijedov ju počul predtým, než bol zavretý do Azkabanu či zomrel.“ vysvetľoval Harry.

„Ach tak. No, myslím, že práve Lucius o tom niečo počul, ale ten úbožiak môže sotva niečo proti mne povedať. Sám sa s Narcissou odvrátil od Temného pána v rozhodujúcej bitke, keď šli hľadať Draca. A neboli sami, ale uist'ujem vás, že o mojej oddanosti nik z nich nezapochyboval, nech by počul čokoľvek. Dokážem byť presvedčivý, pán Potter.“ odpovedal mu.

„O tom som mal neraz možnosť sa presvedčiť, pane.“ uškrnul sa Harry, no rýchlo s tým prestal, keď videl mračiaceho sa profesora.

„Tak teda, ak chcete vedieť viac, odporučil by som vám viac ma neprerušovať.“ odsekol Snape a pokračoval.

„Salazar Zmijozel plánuje príchod sem o tri dni. Podľa Luciusa ma chce využiť v Bradaviciach, keď že som tu nejakú dobu učil a mohol by som mu poskytnúť informácie o zmenách za posledné roky. To by mohla byť naša výhoda.“ odmlčal sa, čím dal Harrymu možnosť vyjadriť názor.

„Súhlasím. Bradavice budú bezpečnejšie, keď tu budete. Čo môžeme dovedy robiť my tu?“ spýtal sa Harry.

„Nanajvýš sa postarať o to, aby získal čo najmenej živých stúpcov. A odporučil by som vám, aby ste sa od všetkých ostatných držali ďalej, ak nás však nechcete poctiť svojou prítomnosťou v posmrtnom živote.“ odsekol mu profesor.

„Viete teda, že naše kúzla proti nim nie sú účinné. Ako ich teda máme zastaviť?“ chcel vedieť a zaujímalo ho, či Snape pozná odpoveď. Ako vždy nesklamal.

„Je jediný spôsob, ako s nimi bojovať. Ale uist'ujem vás Potter, že to nie je spôsob, ktorý by ste zvládali vy.“ vysmieval sa mu.

„Asi vám nerozumiem.“ priznal Harry a nespúšťal oči z učiteľa.

„Pri prechode cez oblúk sa síce zhmotníme, budeme mať vlastné telá ako kedysi, ale naďalej zostávame mŕtvi. Nemôžete nás zabiť. Vaše kúzla sa nás ani nedotknú. Nepotrebuje tak obyčajný nástroj ako prúťik, pretože stačí jediná myšlienka a tá vás dokáže zabiť, ak budem chcieť.“ pokračoval ďalej vo výsmechu.

„Takže je jediná možnosť. Mentálny útok odrážať rovnako. Mentálne. Chápete?“ zdvihol jedno obočie a v očakávaní stíchol.

„Nitrobrana.“ pochopil Harry a tiež mu došiel zmysel poznámky, že to nie je spôsob, ktorý by zvládali. Snape najlepšie vedel, aký slabý v nej bol. Ale ak je to jediný spôsob, ako bojovať, musí sa to naučiť, nech by to stálo čokoľvek.

„Budete ma znovu učiť, pane? Prosím.“ pokúsil sa Harry a v duchu sa usmial nad tým, že predsa len je niečo, čo dokáže prekvapiť majstra lektvarov.

„Ako to myslíte, Potter? Učiť vás?“

„Nitrobranu, pán profesor. Práve ste povedali, že mentálny útok možno zastaviť len rovnakým spôsobom. V tom prípade sa to potrebujem naučiť a nepoznám nikoho, kto by ma mohol naučiť viac než vy.“ pokojne odpovedal a sledoval ďalší prekvapený výraz na Snapeovej tvári. Ten sa rýchlo spamätal a svoje prekvapenie skryl za samol'úby úsmev.

„Viete, o čo ma žiadate, Potter? Nitrobrana je len zlomkom toho, čo potrebujete ovládať, aby ste uspeli.“ varoval ho profesor.

„Som si toho vedomý, pane a ak vy nemáte námietky učiť ma, potom som rozhodnutý to skúsiť.“

„Slávny Potter sa chce niečo priučiť od nenávideného profesora. Zaujímavé. Isteže nemám námietky, verte mi, že si vašu výuku náležite užijem.“ posmieval sa Snape.

"O tom nepochybujem" pomyslel si Harry, ale nahlas radšej nič nepovedal. Zrejme to bude rovnako hrozná výuka ako kedysi, ale ak má byť Snape jeho jediná možnosť, musí sa s tým zmieriť. Na druhú stranu, možno teraz, keď Snapea prestal nenávidieť a bude k nitrobrane pristupovať zodpovedne, podarí sa mu to lepšie, než pri prvom pokuse o jej učenie.

Keďže sa nedalo predpokladať, ako bude Zmijozel postupovať, keď za tri dni vyvedie z temnoty svojich nových, verných služobníkov, dohodli sa, že Snape príde za Harrym osobne k nemu domov. Bolo to síce pre oboch dosť nepredstaviteľné, ale bolo to najlepšie možné riešenie a oni sa s tým musia zmieriť. A čo bude ďalej sa potom uvidí. Harrymu neostávalo iné, než čakať. Tak teda, aspoň si podľa Kingsleyho rady trochu odpočinie a strávi nejaký čas s rodinou. Návšteva Bradavíc mu denne nezaberie toľko času a navyše, aspoň dohliadne na chlapcov. Hlásenia môže spracovávať a triediť aj po večeroch a tak to vypadalo, že času bude mať dosť.

Prechádzal práve okolo knižnice a hoci už bola skoro polnoc, svietilo sa tam. Nazrel dnu a uvidel madam Pinceovú, ako sa pokúšala uložiť množstvo kníh popadaných na zemi. Niečo si pre seba hundrala popod nos a Harry vyrozumel slová ako nehoráznosť a Protiva. Podišiel bližšie a začal jej pomáhať ukladať knihy do správnych políc. O chvíľu to bolo hotové a prísna knihovníčka mu poďakovala za pomoc. Harry ešte držal v ruke poslednú knihu, keď mu zrak padol na jej názov. Neverbálne kúzla a iné spôsoby obrany. Zaujato ju otvoril a letmo prelistoval. Zdalo sa, že táto kniha by mu mohla pomôcť pochopiť zmysel mentálnej obrany a poprosil madam Pinceovú, či by si ju mohol požičať. Nebola príliš nadšená pri predstave, že sa kniha dostane mimo hrad, ale išlo predsa o Harryho a tak privilila.

## Kapitola č.42: Nočná návšteva

Nasledujúce dni prebiehali až prekvapivo pokojne. Harry denne navštevoval Bradavice a všetko bolo v poriadku. Spolu s Ginny a Lilly sa zase načas rozlúčili s Weasleyovcami a vrátili sa domov, do Godrikovho dolu, kde si začali budovať nový vzťah s riaditeľkou Bradavíc, Minervou McGonagallovou. Ona s Ginny spolu trávili väčšinu času a veľmi dobre si rozumeli. Profesorka postupne strácala zábrany, ktoré sprvoti pocítovala v cudzom dome a prijala fakt, že je s rodinou, ktorá ju skutočne chce prijať medzi seba.

Harry trávil veľa času vo svojej pracovni, kde kontroloval staré i nové hlásenia od svojich kolegov. Okrem toho, v každej voľnej chvíli, ktorú nevenoval svojej rodine, čítal knihu, ktorú si požičal z bradavickej knižnice. Zistil, že keby si ju požičal pred niekoľkými rokmi, mohol by nitrobranu zvládnuť oveľa lepšie. Teraz, keď ju zvládal aspoň trochu sa snažil veľa kníh zlepšovať. Chcel dokázať Snapeovi, že nie je až taký neschopný a predviesť mu svoje schopnosti pri prvej možnej príležitosti.

Tá sa mu mala naskytnúť toho večera. Bol to už druhý deň potom, čo mal Zmijozel uskutočniť svoj plán a on čakal, či sa nezjaví ten, koho očakával. Pred polnocou sa ozvalo zaklopanie na jeho okno podľa dohodnutého signálu. Otvoril okno a do jeho pracovne, ktorá bola ponorená v úplnom tichu a tme, ním vliezla vysoká štíhla postava v dlhom čiernom plášti. Keď boli vo vnútri v bezpečí, odložila postava konečne svoj plášť a posadila sa do kresla. Voskovitá, nažltlá plet' ostro kontrastovala s mastnými čiernymi vlasmi, ktoré ju lemovali. Vyzeral chudšie než zvyčajne. Jeho oči boli rovnako čierne a nepreniknuteľné ako vždy, aj keď...čosi im chýbalo. Tú životnú iskrú, ktorá sa zraží v očiach každého človeka, sa Harrymu nepodarila zahliadnuť a tiež výraz tváre bol akýsi mdlý. Pohl'ad naňho vzbudzoval ešte väčšiu hrôzu než zvyčajne, ale Harry odolal pokušeniu roztriasť sa pri predstave, že sedí v jednej miestnosti s mŕtvym.

„Dobrý večer, pán profesor.“ pozdravil zdvorilo, len čo sa usadil oproti nemu.

„Pán Potter.“ odpovedal a len neurčito kývol hlavou na pozdrav.

„Čo je nové?“ spýtal sa Harry priamo.

„Zmijozel bol naozaj potešený, keď počul o mojom rozhodnutí. Poveril ma sledovaním situácie v Bradaviciach.“

„Kde sa budete zdržiavať? Niekde na pozemkoch, v lese či priamo v hrade?“

„Samozrejme, že najlepšie pre neho by bolo priamo v hrade, ale súhlasí, že v prípade školy musíme postupovať opatrne a tak dočasne bude mojim domovom miesto, kde ma Voldemort zabil. To miesto, ktoré som nenávidel už od čias, čo sa tam skrýval ten vlkolak.“ odvrkol a napriek tomu, že mimika jeho tváre nič neprehrádzala, hlas vypovedal o všetkom. Bolo v ňom cítiť zlosť a nenávisť. Harrymu pri tom pomyslení trochu zovrelo krk. On bol ten, kto posledný pozeral do jeho očí tesne predtým, než zomrel. Nerozumel tomu, čo v tej chvíli cítil, ale dnes vie, že to bola skutočná, nefalšovaná ľútosť. Zaplašil tieto spomienky a vrátil sa k ich aktuálnemu problému.

„Podarilo sa vám tak jednoducho získať jeho dôveru?“ spýtal sa a radšej nereagoval na Snapeovu predošlú poznámku. Nevedel by, čo na to povedať.

„Zrejme o mne počul z rôznych zdrojov, hlavne od Smrtijedov a považuje ma za jedného z najvernejších.“

„Takže ho nezaujímalo, kto a prečo vás zabil?“ neveriacky krútil Harry hlavou.

„Isteže sa pýtal. No keď som mu povedal pravý dôvod, ktorý mi povedal sám Temný pán, zrejme ho uspokojilo vedomie, že som nebol potrestaný za zradu.“ pohrdavo odpovedal.

„Takže vám verí. To je naozaj veľmi dobre.“ konštatoval Harry.

„On ani nemá inú možnosť, než nám všetkým veriť. Síce je jediný, ktorý nás môže vyviesť sem, alebo späť, ale ako živý, a verte mi, že on živý naozaj je, nám mŕtvym nemôže nič urobiť. Rozkazuje nám, ale nemôže nás ovládať. Keby sme sa proti nemu vzbúрили, nemal by najmenšiu šancu. Maximálne by nás poslal späť, odkiaľ sme prišli.“ vysvetľoval Snape.

„Ale aká existuje šanca, že by sa nám niekoho podarilo presvedčiť k vzbure?“

„Myslel som, že konečne používate mozog, Potter. Nie je žiadna reálna šanca, že by sa niekto vzbúril. Ktokoľvek by sa o to pokúsil, vráti sa späť a príde o možnosť kochať sa z utrpenia, ktoré by tu mohol spôsobiť. Radšej budú slepo nasledovať jeho, než prísť o zábavu.“ jeho hlas bol plný irónie a Harry si v duchu predstavoval úškrn, ktorý by sa za normálnych okolností zjavil na jeho tvári. Tá však zostávala bez výrazu. Bolo ťažké si toho nevšimnúť a tak Harry radšej pozeral inam, než na svojho učiteľa.

„Je mi to úplne jasné. Keď už ale hovoríme o jeho dôvere, má podobne ako Voldemort okolo seba okruh svojich najvernejších, alebo sú všetci na rovnakej úrovni?“ pýtal sa ďalej a nenechal sa vytočiť jeho hrozivým hlasom.

„Najbližšie sú mu tí, čo boli v najužšom kruhu Temného pána. Môžu mu totiž poskytnúť veľa užitočných informácií a on to využíva.“

„Takže môžem hádať? Bellatrix Lestrangeová, Lucius Malfoy a pár ďalších. Dovolím si tvrdiť, že vy tiež patríte alebo budete patriť medzi nich. Ešte niekto dôležitý?“ chcel vedieť Harry.

„Máte pravdu. Netrvalo dlho a zasvätil ma do svojich plánov. Ale jeho pravou rukou, dá sa povedať, je...“ a v tom sa zarazil. Výraz tváre opäť ako kamenná maska, ale hlas už nebol taký zlostný a ironický. „Najväčším jeho prívržencom je Black.“ povedal potichu. Harry nechápal zmenu jeho správania. Myslel, že práve túto informáciu mu Snape vyštekne do tváre s najväčším potešením. Aj s dodatkom, že on vždy vedel, že to prašivé psisko sa raz ukáže v pravom svetle a ten čas práve nastal. Ale nie, ani jedno z toho sa nestalo. Harry za to bol vďačný. Už len predstava, že musí bojovať proti Siriusovi ho desila.

„S tým vlastne súvisia aj ďalšie veci, ktoré by ste mal vedieť.“ pokračoval Snape. „Oblúk je momentálne umiestnený v ich hlavnom sídle. To už nie je nikde v zahraničí, ale priamo v Londýne. Zmijozel by sa chcel oblúk čo najskôr premiestniť do Bradavíc, ale najskôr potrebuje informácie. Tie mám získať ja.“

„Čo s ním chce urobiť v Bradaviciach?“

„Zrejme vo vhodnom čase priamo tam vyvieť ďalších, ktorých sa mu podarí presvedčiť a zmocniť sa hradu. Potom dokončiť to, čo začal pred mnohými a mnohými rokmi. Podobne ako Temný pán chce očistiť svet od nečistokrvných kúzelníkov a vytvoriť nový svet.“

„Aké nápadité. To naozaj nik z nich nemá iné ciele, než zachovať čistú krv?“ pohoršoval sa Harry, hoci vedel, že práve Salazar Zmijozel bol prvý, kto s touto posadnutosťou čistou krvou prišiel. Voldemort len pokračoval v tom, čo začal niekto dávno pred ním a využil to k pomste svojmu otcovi. Snape na to nereagoval.

„Kde teda je to ich sídlo?“ spýtal sa napokon.

„Myslím, že jedno z vašich obľúbených miest.“ povedal Snape s dôrazom na slove obľúbených. Takže to znamenalo, že to miesto je asi rovnako obľúbené pre Harryho, ako je pre Snapea Chroptíci chýše. Došlo mu, ktoré miesto má na mysli. Po Siriusovej smrti to miesto naozaj nemal rád, hoci v ňom pred 20-timi rokmi strávil nejakú dobu s Ronom a Hermionou. Predpokladal, že ak Sirius bude na Zmijozelovej strane, budú používať Grimmauldovo námestie č.12. Jeho predpoklad sa ukázal byť správny, Snape to práve potvrdil.

„Ďakujem vám za cenné informácie. Za takú krátku dobu je ich skutočne viac, než sme zistili my za niekoľko posledných mesiacov.“

„Som si toho vedomý, Potter. Vaša vlastná neschopnosť vás núti žiadať o pomoc mňa a to ma nesmierne teší.“ samolúbo poznamenal Snape.

„Ak dovoľíte, ešte by ma zaujímala jedna vec. Čo sa týka niektorých útokov na jednotlivé dediny, či konkrétne rodiny, viete o tom niečo? Sú v tom plány samotného Zmijozela, alebo necháva svojim prívržencom voľnosť k týmto činom?“

„Je vám dúfam jasné, že keď budem sledovať Bradavice, nebudem vám môcť poskytovať informácie týkajúce sa iných plánov, pretože do nich nemusím byť zahrnutý?“ Harry prikývol. Bol si vedomý tejto obmedzenej pomoci, ale v každej vojne sa musí počítať s nevinnými obeťami a hoci si to Harry nechcel pripustiť, musí s nimi počítať aj on. Dúfal, doslova veril tomu, že Snapeova pomoc v Bradaviciach bude rozhodujúca v konečnej bitke.

„Tak teda, zatiaľ sa mi podarilo zistiť, že väčšina útokov bola organizovaná svojvoľne bez jeho príkazov. Necháva im voľnosť v uspokojovaní svojich zvrhlých predstavách a v ich snahe pomstiť sa. Okrem útoku na bulharské ministerstvo a školu, ktoré zorganizoval on sám, sa stali obeťami len tí, ktorí si zaslúžili pomstu.“ povedal chladným hlasom. Pri slovách „zaslúžili pomstu“ sa Harry mierne striasol. Kto rozhoduje o tom, kto si pomstu zaslúži a kto nie?

„Tušíte, prečo tie útoky na ministerstvo a Kruval?“ spýtal sa opäť Harry.

„Viem len to, čo aj vy, že niečo hľadal a stále hľadá. Nenašiel to tam, kde predpokladal a neustane, kým to nedostane.“

„Dobre teda. Je ešte niečo, čo by som mal vedieť?“ spýtal sa, ale myslel, že je to všetko, čo z profesora dostane.

„Vlastne....neviem, či by som mal...“ váhal Snape, ale Harry zbystril pozornosť a trval na tom, že to chce vedieť.

„Nemôžem to tvrdiť s istotou, ale vybadal som náznaky toho, kto by mohol byť ďalším cieľom útokov.“ stíšil hlas natoľko, že Harry musel napínať sluch, aby vôbec niečo začul.

„Vy viete, kto by mohol byť ďalšou obeťou a neviete, či to máte povedať? Myslel som, že ste na našej strane, profesor. Toto je pre nás jedna z najcennejších informácií a vy to viete.“ rozčúlil sa Harry. Ako mohol Snape pochybovať, či mu to má, alebo nemá povedať?

„Ak si to želáte, poviem vám, na koho sa chystá ďalší útok. Nevieť kedy, ako ani kde, ale Lucius sa rozhodol pomstiť

Dracovi za to, že ho nechal zhnúť v Azkabane. Nevie, ako veľmi vám záleží na živote Draca Malfoya. V čase, keď som mohol byť svedkom vášho láskyplného priateľstva som mal pocit, že by ste bol radšej, keby v Azkabane skončil so svojim otcom." vrátil mu Snape hlasom ostrým ako britva.

„Tak preto ste mi to nechceli povedať? Myslíte, že keď ide o Malfoya, bude mi to jedno a nechám ho zabiť, dokonca by som sa z toho mohol tešiť? Ďakujem vám, pán profesor, že máte o mne takú dobrú mienku." hneval sa Harry.

„Dovoľte mi vám vysvetliť vec, ktorú ste žiaľ nemohol vedieť, dokonca ani len tušiť. To, že Draco Malfoy a jeho matka neskončili v Azkabane, je moja zásluha. Ja som pred súdnym starostolcom svedčil v ich prospech a presvedčal ministra, aby ich očistil od všetkých obvinení. Rovnako, ako som robil všetko, čo bolo v mojich silách, aby som očistil vaše meno, ale neďakujte mi. Ved' som len ten prekliaty Potter, čo nevie namiešať ani najobyčajnejší lektvar a miesto mozgu má v hlave piliny." kričal Harry a bol rád, že predtým, než Snape prišiel, použil Silencio, pretože inak by zobudil všetkých v dome. Po tomto náhlom výbuchu sa niekoľkokrát zhlboka nadýchol a snažil sa upokojiť. Potom povedal pokojným a pevným hlasom:

„Prepáčte, nechal som sa uniesť. Pred nedávnom som sa zmieril s myšlienkou, že môj syn našiel priateľa v synovi Draca Malfoya a po návrate z Bulharska som sa zoznámil aj s jeho manželkou. A hoci s tým Malfoy nesúhlasí, ona je priateľkou mojej ženy. Stále si teda myslíte, že pokojne nechám Luciusa Malfoya, aby sa svojmu synovi pomstil tým, že zabije jeho a nepochybne aj celú jeho rodinu?"

„Čo teda budete robiť? Poskytnete mu osobného strážcu?" vysmieval sa Snape, ale nebol to jeho zvyčajný výsmech.

„To by sme museli poskytovať osobnú ochranu každému členovi rodiny bývalého smrťjeda a to nie je v našej moci.

Ale môžem ho varovať a pomôcť mu skryť sa aj s rodinou. Ak teda ten blbec moju pomoc prijme." dodal Harry.

„V tom prípade však nezabúdajte na ochranu vlastnej rodiny, pán Potter, pretože je vám snád jasné, že vy ste v ich zozname na prvom mieste." hovoril Snape a Harry sa čudoval, keď v jeho hlase nebadal žiaden náznak sarkazmu.

„Nie je smrťjed, ktorý by netúžil sa vám pomstiť a v ich čele, bohužiaľ pre vás, stojí opäť Black."

„Sirius ma chce zabiť? To nie, nemyslím si to. V Bulharsku som prežil len vďaka nemu. Nechal ma žiť." protestoval Harry.

„Váša smrť by pre nich nebola dostatočným zadost'učinením. Chcú vás vidieť na kolenách, zlomeného, trpiaceho." pokračoval Snape nemilosrdne.

„Myslím, pán profesor, že vy mi budete najlepšie rozumieť, ak poviem, že ak by môj život, alebo životy mojich blízkych neboli denne v ohrození, nebol by to Môj život. Ja nemôžem utiecť z boja, ani vy ste nemohol, takže mi rozumiete..." povedal Harry a rozhodol sa, že chce radšej zmeniť tému. Bolo už síce veľmi neskoro, no pripomenul Snapeovi sľúbené lekcie nitrobrany. Podľa jeho zavrčania usúdil, že by urobil čokoľvek radšej, než znova začínať nitrobranu s Potterom. Naostatok predsa len použil Legillimens. Nevaroval ho, nepoužil prúťik, ani nevyslovil zaklínadlo. Použil priamy mentálny útok, tak ako to Harry zažil v Bulharsku. Počítal s tým a tak ho Snape nezaskočil. Celkom úspešne sa mu ubránil a vytlačil ho zo svojej mysle.

„Vidím, že ste sa naučil zvládať nitrobranu aspoň obstojne dobre. Rozhodne však máte čo doháňať. Len každodenným uzatváraním mysle docielite požadovanú zdatnosť a potom môžeme začať s mentálnym bojom." konštatoval Snape.

„Ako dlho myslíte, že to bude trvať?" pýtal sa Harry.

„V záujme nás oboch dúfam, že čo najkratšie. Ale záleží to len na vás, Potter, ako poctivo budete cvičiť. To je základ úspechu."

Harry prikývol a Snape už vstal z kresla a nemotorne si obliekal plášť. Dohodli sa na ďalšej schôdzke v Bradaviciach, keď aleko Zakázaného lesa za 2 dni. Ak by sa stalo dovtedy niečo dôležité, vedia, kde jeden druhého nájdú. S tým sa rozlúčili a Snape opäť oknom vykročil do tmavej noci. Vlastne sa vznášal nad zemou, zahalený v hustom oblaku hmly. Severus Snape sa v ten večer nevrátil tam, kam mal. Zamieril rovno do Bradavíc a tam nepozorovane prekĺzol bystrozorom až k tmavému podzemiu. Dúfal, že Křiklan zachoval aspoň časť jeho súkromného laboratória. Potreboval niečo urobiť so svojim telom. Len ťažko ho ovládal, svaly boli stuhnuté a ochabnuté. Pohyboval sa ako nejaký nemotorný troll a pri tom pomyslení sa mu urobilo zle. Niekoľko balzamov a masť, ktoré kedysi sám vyrobil by mohlo zabráť. Niektoré z nich boli podobné tým, čo sa používali na mumifikáciu, ale aj to je lepšie než nič. Potešil sa, keď našiel laboratórium v neporušenom stave. Hrubá vrstva prachu pokrývala fláše s jeho zásobami a pracovný stôl. Pomôcky boli zabalené v koženom puzdre a tak všetky nože, škrapky a stierky ostali v perfektnom stave. Dokonca jeho zásoby lektvarov zostali kde boli a tak mal k dispozícii aspoň niekoľko základných.

Použil niekoľko potrebných masť, aby trochu uvoľnil svalstvo a potom, zjavne už s oveľa lepšou koordináciou sa mohol pustiť do príprav toho potrebného lektvaru. Netušil, či sa mu to podarí, ale nemal čo stratiť.

## Kapitola č. 43: Varovanie

„Dobré ráno.“ pozdravila Ginny, profesorku McGonagallovú a Lilly sediace pri stole plnom jedla. Bohato prestretý stôl bol nielen potechou pre oči, ale bezpochyby aj lahodným potešením pre žalúdok. Lenže Harry v ten deň nemal dobrú náladu, ani chuť do jedla. Takmer celú noc si v hlave prehrával svoj rozhovor so Snapeom. Myslel na to, čo Zmijozel chystá, na to, ako musí varovať Draca a hlavne, hlavne myslel na Siriusa a jeho dôvody, pre ktoré sa pridá na stranu zla a chce ho zabiť. Smrť. To bolo to, čo ho trápilo zo všetkého najmenej. Už toľkokrát sa jej postavil zoči-voči. Bola by preňho vykúpením z bolestných spomienok, konečne by ho zbavila tých mučivých výčitiek svedomia. Ale kvôli svojej rodine sa nikdy nevzdá a bude bojovať zo všetkých síl, do posledného dychu. Za svoju rodinu.

Ginny si všimla jeho zamračený výraz. Vidličkou sa zamyslene prehraboval v jedle a pozeral na vzor na obruse. Ginny ho pohladila po ruke a spýtala sa, čo sa deje.

Prekvapene na ňu pozrel a zistil, že sa nechal príliš uniesť myšlienkami a zabudol, kde vlastne je.

„Nič, zlatko. To bude v poriadku.“ uistil ju a usmial sa.

„Harry“ prerušila ich profesorka McGonagallová. „Dnes by som sa rada vrátila do školy.“ oznámila rozhodne.

„Vám sa naša spoločnosť už zunovala, Minerva?“ spýtala sa prekvapene Ginny. Prijala jej návrh oslovovať sa krstnými menami, ale z úcty k svojej učiteľke zostala pri vykaní. Harry však stále trval aj na oslovení pani profesorka. Ťažko si vedel predstaviť oslovovať ju inak, než bol zvyknutý po celé tie roky. Dokonca aj Weasleyovcov stále oslovoval pán a pani Weasleyovi, hoci ho do svojej rodiny prijali dávno predtým, než sa oženil s Ginny. Zvyk je železná košeľ, dalo by sa povedať a pre Harryho to platilo niektoľkonásobne.

„Isteže nie, bolo mi tu s vami naozaj krásne, ale tých pár dní na odpočinok som naplno vyčerpala a je na čase vrátiť sa k svojim povinnostiam.“ usmiala sa ona. „Takže? Harry?“ zopakovala znova, ale Harry bol duchom zase inde.

„Čo?“ spýtal sa zmätene. „Aha, no, ak na tom trváte, nemôžem vám brániť. Ale môžete počkať na mňa? Musím si zariadiť pár vecí a potom vás osobne odprevadím.“

„To nie je nutné, zvládnem to.“ pokúšala sa ho presvedčiť.

„Samozrejme, že áno, ale bol by som radšej. Prosím, počkajte na mňa, kým sa vrátim.“ naliehal.

„Dobre teda, zabalím si svoje veci a počkám na teba.“ súhlasila. Harry sa zjavne niečím trápil a ak trvá na tom, že ju chce sám odvieť do Bradavíc, nebude mu prirábať ďalšie starosti. Proste strávi ešte jeden krásny deň v spoločnosti Ginny a Lilly.

Harryho čakal skutočne náročný deň. Najskôr musel informovať ministra o všetkom, čo sa dozvedel od Snapea a hneď potom chcel navštíviť Draca Malfoya.

Draco však nebol doma a tak ho prijala Helena. Na malú chvíľu sa v prijímacom salóne zjavila aj Narcissa, ale mala dohodnutú nejakú schôdzku, tak ich nechala osamote.

„Tak, čo ťa sem privádza, Harry?“ spýtala sa priamo, pretože sa tváril naozaj vážne a prišiel za Dracom, takže rozhodne nešlo o zdvorilostnú návštevu.

„Nemám moc dobré správy. Prišiel som vás varovať.“

„Varovať? Ale pred čím?“

„Dracov otec sa chce pomstiť a neušetrí nikoho z vás. Musíte sa skryť niekam do bezpečia.“ vysvetľoval jej Harry. Vtom však do salónu bez varovania vkročil pán domu, Draco Malfoy. V návale hnevu za sebou zabuchol dvere. Nepáčilo sa mu, že našiel svoju ženu samu s iným mužom a keď zistil, že ide o Pottera, vrela mu krv v žilách.

„Čo tu robíš?“ skríkol a rútil sa priamo k Harrymu. Chytil ho za límec košele a držal ho tak, aby mu pozeral priamo do očí. V tých sivých Dracových sa zračila nenávisť a zloba, zatiaľ čo Harryho boli pokojné a plné odhodlania. To Draca ešte viac našťvalo a chystal sa mu jednu vraziť. Ale Helena sa ho snažila zadržať. Lenže on, v návale žiarlivosti nevnímal nič okolo seba a vytrhol sa jej tak prudko, až spadla na zem. Vtedy sa Draco konečne spamätal a uvedomil si, čo urobil. Rýchlo sa sklonil k svojej žene.

„Helena, prepáč, to som nechcel. Si v poriadku?“ Žiadna odpoveď. Len jej oči boli lesklé od slz, ktoré sa jej od bolesti a smútku vtlačili do očí.

„Helenka, prosím, odpusť. Vieš, že by som nikdy...“ nedopovedal a v očiach mal úzkosť a strach. Strach z toho, čo si jeho žena o ňom pomyslí.

„Harry prišiel za tebou, nie za mnou, ale ty si nebol doma.“ povedala ľadovým hlasom Helena, keď sa konečne posadila do pohodlného kresla.

„Harry? Odkedy sa vy dvaja poznáte? Odkedy ma spolu podvádzate?“ pýtal sa a znovu sa dostával do varu.

„Prestaň trepať blbosti, Malfoy.“ osopil sa naňho teraz už aj Harry. „Nikto ťa nepodvádza.“

„Teba som sa nepýtal, Potter, tak sklapni.“

„Draco, Harry má pravdu. nepodvádzam ťa s ním ani s nikým iným. Ty mi neveríš?“ bránila sa Helena.

„Tebe áno, ale tuto tomu kreténovi nie.“ ukázal prstom na Harryho.

„Ten kretén, ako ho ty veľmi často nazývaš sem dnes prišiel, aby ťa varoval. Opäť ti prišiel pomôcť, ale ty si tak zaslepený svojou nenávisťou k nemu, že to nedokážeš pochopiť.“ kričala naňho Helena a neuvedomila si, že vstala a ocitla sa tesne pred svojim mužom.

„Vypočuj ho, prosím.“ zašepkala naliehavo. Snažila sa ho objat', ale otočil sa a podišiel k oknu. Nechal ju stáť uprostred salónu s rukami natiahnutými dopredu. Nechala ich voľne klesnúť pozdĺž tela a so slzami v očiach odišla.

„Takto sa správaš k vlastnej žene? K žene, ktorá ťa miluje?“ kritizoval ho Harry.

„Nestaraj sa o to, ako ja sa správam. Neopovažuj sa ma súdiť. Radšej vyklop, o čom si sa tu rozprával s mojou ženou.“ soptil Draco.

„Prišiel som ťa varovať, ako už vravela Helena. Tvoj otec...“

„Čo je s mojím otcom? Pokiaľ viem, odpočíva v rodinnej hrobke, si spokojný?“

„Draco, nehovor mi, že si nepočul, čo sa deje. Nemôžem ti vykladať všetky podrobnosti, ale tvoj otec sa vrátil a chystá pomstu.“

„Nechaj môjho otca odpočívať v pokoji. Nebudem tvrdiť, že bol najlepší otec na svete, alebo že bol svätý. Obaja vieme, že to tak nie je, ale nechaj jeho pamiatku na pokoji. Nedovólím ti o ňom takto hovoriť.“ kričal naňho stále rozzúrený Draco.

„Draco, spamätaj sa. Tvoj otec je síce mŕtvy, ale to mu nebráni vrátiť sa a pomstiť sa ti za to, že si ho nechal v Azkabane. Ak chceš raz v živote urobiť niečo správne, vezmi ženu, syna i matku a utečte, kým je čas.“ naliehal Harry, hoci po tomto Malfoyovom výbuchu by sa najradšej otočil na podpätku a nechal ho napospas osudu. Ale stál tu a dohovárал mu, ako len mohol.

„Vypadni z tohto domu a už sa sem nevracaj.“ ukázal Draco prstom na dvere a ukončil tak Harryho úvahy o tom, či zostať, alebo odísť. Aspoň má čisté svedomie, že ho varoval. Teraz je to len na ňom, ako sa rozhodne.

Už bol skoro pri vchodových dverách, keď ho zastavila Helena.

„Myslíš to vážne? Hrozí nám nebezpečenstvo?“ spýtala sa.

„Presvedč ho, alebo zachráň aspoň seba a Scorpiusa.“ radil jej.

„Nemôžem ho opustiť, Harry. Nato ho až príliš ľúbim.“ zašepkala.

Harry prikývol, že rozumie a zaželel jej veľa šťastia. Dúfal, že nakoniec Draco dostane rozum a budú v poriadku. Ale jeho inštinkty vraveli niečo iné. Niečo sa deje. Práve teraz.

Keď sa vrátil domov, Minerva už mala zbalené a čakala len na jeho návrat. Odmietol jedlo, ktoré mu chcela Ginny pripraviť a povedal, že môžu vyraziť. Po tak krásnom týždni sa im lúčilo dosť ťažko, ale sľúbili si, že sa zase čoskoro uvidia a tak nakoniec Minerva a Harry vyšli pred dom a premiestnili sa na hranice pozemkov školy. Harry cestou povedal riaditeľke o Severusovi Snapeovi a o tom, že sa bude zdržiavať v blízkosti hradu. Tá predstava v nej vyvolala zmiešané pocity, ale nič nepovedala. Boli už takmer pri vchode do zámku, keď sa von vyrútil zadýchaný George.

„Harry, pani riaditeľka. Som rád, že ste to stihli tak rýchlo. Podťe so mnou, madam Pomfreyová robí, čo môže.“ vravel ustarane a Harrymu zovrel žalúdok.

„Čo sa stalo George?“ spýtal sa, keď kráčal za švagrom smerom na ošetrovňu. Ten sa zrazu zastavil a skúmavo si ich prezeral.

„Ty...nedostal si správu?“

„Akú správu, pán Weasley?“ prerušila riaditeľka. George si povzdychol a zovrel ruky v pästi. Nevedel, ako im to povedať.

„Harry, ide o Albusa. Pred chvíľou som ti posielal správu, aby ste sem čo najskôr prišli. Myslel som, že už o tom vieš.“ povedal potichu a zronene.

„A? Čo je s ním? Je na ošetrovni? Tak pod'me.“ ponáhl'al sa Harry. Nevedel, čo má čakať. Pre nejaké menšie zranenie by ho George predsa nevolal. Tak čo sa deje? Madam Pomfreyová robí, čo sa dá, to povedal George a tváril sa tak vážne. Harryho naplnil pocit zúfalstva, keď otváral dvere na ošetrovni.

## Kapitola č.44: Pomsta

Harry v závese s Georgom a riaditeľkou vstúpil na ošetrovňu. Na jednej posteli, ktorá nemala zatiahnuté závesy, sedel malý blondavý chlapec s rukou v obvaze a náplastou na tvári. Tváril sa trochu zmätene, ale inak sa zdalo, že je v poriadku. Stále však pozeral na zatiahnutý záves vedľajšej postele a sledoval tieň madam Pomfreyovej, ktorý neustále pobehoval z jednej strany na druhú.

„Scorpius, si v poriadku?“ spýtal sa ho George a podišiel k chlapcovej posteli. Chlapec len mlčky prikývol a hypnotizoval záves. Nespúšťal z neho zrak. Harry ho vnímal len trochu, pretože jeho pozornosť plne priťahoval zatiahnutý záves. Opatrne ho odhrnul tak, aby mohol nazrieť dnu. Jeho syn ležal na posteli a spal. Aspoň tak to vyzeralo. Žiadne povrchové zranenie, žiadne odreniny, nič. Harry už takmer vydýchol úľavou, ale slová ošetrovateľky vrátili ten padajúci kameň z jeho srdca späť.

„Je mi to ľúto, pán Potter.“ zašepkala. „Viac preňho teraz nemôžem urobiť.“

„Čo?“ hlesol a pristúpil k posteli, na ktorej bezvládne ležalo chlapcovo telo. Pohladkal ho po vlasoch a druhou rukou zovrel jeho drobnú, chladnú rúčku. Dýchal plytko a nepravidelne. Občas jeho telom trhlo a stále bol v bezvedomí.

„Čo sa stalo? Vravte konečne!“ zvolal zúfalo, no nespúšťal zrak zo syna. Držal ho za ruku a keď sa jeho telo opäť krčovitě naplo, jeho srdce sa zovrelo tiež. Minerva s Poppy stáli pri konci postele a rovnako zúfalo pozerali na chlapca a prežívali s Harrym jeho bolesť. George sa zhlboka nadýchol, aby vysvetlil, čo sa stalo.

„Nevieme presne, čo sa stalo Harry, no našli sme Ala so Scorpiusom v jednej z chodieb vedúcich do podzemia. Obaja ležali na zemi. Albus....on sa celý triasol akoby v nejakom záchvate....“ vysvetľoval a rukou si prehrabol vlasy. Nevedel, ako pokračovať.

„Podľa toho, čo nám povedal Scorpius, ho chcel niekto napadnúť a Al ho v poslednej chvíli odstrčil, ale zasiahlo to jeho.“

„Takže to bolo mierené na toho druhého chlapca?“ spýtal sa Harry tichým hlasom. George prikývol.

„Je v poriadku? Môžem s ním hovoriť?“ spýtal sa madam Pomfreyovej.

„Pán Potter, ten chlapec za nič nemôže. Nechajte ho odpočívať.“ protestovala ošetrovateľka.

„Poppy, Harry sa s ním len porozpráva. Nemaj strach. Potrebujeme vedieť, čo sa stalo.“ pokúsila sa ju presvedčiť riaditeľka, a tak o chvíľu už Harry sedel pri posteli Scorpiusa Malfoya.

„Ahoj, ty si Scorpius?“ spýtal sa a prinútil sa trochu usmíť. Chlapec vystrašene prikývol.

„Ja som Albusov otec. Al mi cez prázdniny o tebe veľa rozprával. Zdá sa, že ste naozaj dobrí priatelia. Je to tak?“

„Áno, pane.“ zašepkal chlapec.

„Počuj, chlapče, Alovi teraz nie je najlepšie a možno by sme mu mohli pomôcť, keby sme vedeli viac o tom, čo sa vlastne stalo. Pomôžeš mi?“ prosil s nádejou v hlase.

„Ja neviem, čo sa stalo. Šiel...šiel som z knižnice. Robili sme si s Alom spoločne úlohy a ...myslím, že som si zabudol nejakú knihu a Al mi ju chcel vrátiť, tak na mňa zakričal, aby som počkal.“ premýšľal chlapec.

Harry len prikývol a nechal chlapca, aby pokračoval.

„Neviem odkiaľ sa tam vzala tá postava. Celá bola zahalená v čiernom plášti, bolo to divné. Bola...akoby sa vznášala....ja neviem.“ plakal Scorpius.

„Len pokojne. Ja som tiež také postavy videl. Viem, čo sú zač. Ale povedz mi, čo urobila tá postava? Videl si jej tvár? Prosím, skús si spomenúť.“

„Bol to...ale to nie je možné. On predsa už zomrel. To nemohol byť on.“

„Kto Scorpius, kto? Povedz mi to, prosím.“ naliehal ďalej Harry.

„Videl som len jeho fotku doma na kozube. Vraveli, že je to môj dedko. Ale ten predsa zomrel ešte pred Vianocami. Nemohol to byť on.“ neveriacky krútil hlavou chlapec.

„Mal ten muž dlhé blond vlasy? A bol podobný tvojmu otcovi?“ spýtal sa dychtivo.

„Áno, vy...vy ho poznáte?“ žasol Scorpius.

„Áno, poznám. Dobré teda a čo bolo potom?“

„On, natiahol ku mne ruku, akoby ma chcel chytiť, ale potom na mňa len namieril prstom a ....a viac neviem, pretože ma niekto zozadu odstrčil nabok a ja som sa hlavou buchol o stenu. Viac naozaj neviem, pane.“

„Verím ti, len pokojne. Teraz by si mal odpočívať, aby si sa mohol čo najskôr vrátiť do školy a byť s kamarátmi.“ povzbudzoval ho Harry.

„Bude...bude Al v poriadku? Je to všetko moja chyba?“ plakal chlapec. Harry vedel, že ho trápia výčitky svedomia.

Posadil sa na jeho posteľ a chytil ho za ruku.

„Nie je to tvoja vina. Nijako si tomu nemohol zabrániť. A teraz, keď si mi povedal čo sa stalo, dúfam, že nájdeme spôsob, ako Albusovi pomôcť. Len to možno chvíľku potrvá.“ uistoval ho. Chlapec prestal plakať a pozeral do smaragdovo zelených očí, ktoré ho upokojovali.

„Budem za ním chodiť na návštevu každý deň.“ sľúbil nakoniec a Harry s miernym prikývnutím vstal z postele. Prešiel za záves oddeľujúci jeho syna od ostatných. Riaditeľka sedela pri chlapcovej posteli a podobne ako Harry pred chvíľou, držala ho za ruku. George tupo zíal z okna. Madam Pomfreyová sa venovala druhému pacientovi.

„Necháte ma s ním osamote?“ žiadal Harry. Minerva sa už chystala odísť, keď ju Harry chytil za ruku.

„Mohla by ste...Ginny bude určite vystrašená...vie, že sa niečo stalo.“ šepkal potichu, hlas sa mu lámal. Profesorka zovrela pevne jeho ruku a uistila ho, že hneď osobne zájde za Ginny.

„Pán Weasley, ešte chvíľu to budete musieť ako zástupca vydržať.“ povedala mu a zmizla za závesom.

„Odpusť Harry. Toto sa nemalo stať. Nezvládol som to.“ ospravedlňoval sa George.

„Prestaň. Ty za to predsa nemôžeš. Rozostaval som po škole tucty bystrozorov, to oni mali dávať pozor. Ale aj keby Malfoya odhalili, nič by proti nemu nezmohli. Jediná myšlienka, jediný pohľad a boli by mŕtvi. A ty tiež. Netráp sa tým.“

„To mi hovoríš ty? Ty, ktorý sa celý život obviňuješ z toho, čomu si nemohol zabrániť?“

„Ja viem, George, prosím, nechajme to tak. Ja...kým žije, stále je šanca...len musím zistiť, ako mu pomôcť.“

„Môžem ti nejako pomôcť?“ spýtal sa George už na odchode.

„Vlastne, potreboval by som zohnať mnoholičný lektvar. Myslíš, že by si mohol...?“

„Jasné, Harry. To je to najmenšie, čo pre teba môžem urobiť.“ prikývol a odišiel.

Harry s Albusom osamel. Madam Pomfreyová ho prišla skontrolovať.

„Čo s ním vlastne je?“ spýtal sa.

„To ani ja neruším. Je to hlboká kóma vyvolaná nejakou kľatbou. Nevieť o čo by sa mohlo jednať. Navyše, tie krčie, znížila som ich lektvarom na minimum, ale ja tak sú príliš časté. Nebudem vám klamať, Harry. Môžu byť známkou poškodenia mozgu. V takom prípade....“ nedopovedala a ticho odišla.

„Al, môj maličký....čo si to vystrájal? Môj malý, statočný hrdina. Prosím ťa, chlapček, vydrž. Prídem na to, ako ti pomôcť, len vydrž a bojuj. Som tu s tebou. Počuješ, Al? Som pri tebe.“ šepkal mu do ucha a hladkal ho po strapatých čiernych vlasoch. Slzy v očiach sa mu leskli, ale potlačoval ich, ako mohol.

„Je mi to ľúto...“ začul za sebou hlas, ktorý dobre poznal. Bol to ten, ktorý dnes odmietal veriť jeho varovaniu a možno preto je teraz jeho syn tu v tomto stave.

„Počuj, Potter. Ja...nevieť, čo by som ti mal povedať. Toto sa stalo, lebo sa snažil pomôcť Scorpiusovi...Zachránil mu život.“

„Ja viem Draco. Tvoj syn mi to všetko povedal. Bol to tvoj otec a prišiel si pre neho. Nie pre môjho syna, ale pre tvojho. Ale dopadlo to naopak. Teraz už mi konečne veríš?“

„Harry, naozaj ma to mrzí.“ povedal Draco tichým, ale veľmi úprimným hlasom. Táto udalosť úplne zmenila jeho pohľad na vec a konečne musel uznať, že Harry sa snaží zabudnúť na minulosť. Je na čase, aby urobil to isté.

„Draco, počúvni ma konečne. Vezmi svoju rodinu a utečte, kým je ešte čas. Poznáš svojho otca, ten sa pred ničím nezastaví.“ opakoval Harry svoju radu a dúfal, že aspoň teraz ho počúvne.

„Nikdy nezabudnem, čo si pre moju rodinu urobil, Harry. Ty aj tvoj syn. Prosím, prijmeš moje ospravedlnenie za všetky tie roky?“ podišiel k nemu a ponúkol mu ruku na znak zmierenia. Harry toto gesto prijal.

„Hlavne už vypadni, aby to všetko nebolo zbytočné. Pozdravuj Helenu.“ rozlúčil sa Harry a zanedlho potom, čo sa Draco so svojim synom preniesol krbom, prišla Ginny s riaditeľkou. Bez slova prešla k posteli a rovnako ako Harry predtým, aj ona svojho syna hladkala a utešovala. Harry k nej zozadu pristúpil a objal ju. Teraz musia byť obaja silní, aby to spoločnými silami zvládli. Pevne ju držal a spoločne sedeli pri posteli ich syna. Opierala sa oňho a slzy jej stekali po tvári. Po chvíľke ju však od seba odtiahol a vysvetlil jej, že musí niečo zariadiť. Niečo, čo by mohlo Alvi pomôcť, doplnil, keď uvidel pochybnosť v jej očiach.

Vzal mnoholičný lektvar a od Jamesa si požičal neviditeľný plášť. Povedal mu, že je jeho brat na ošetrovni, ale zakázal mu tam chodiť. Zašiel aj do Alovej spálne a bez problémov našiel Pobertovu mapu. S touto výbavou zamieril k tajnej chodbe vedúcej do Chroptíci chýše. Severus Snape tu nebol, ale nevidel ho ani nikde v hrade. Bude teda musieť počkať, kým sa objaví. Posadil sa na starú rozbitú posteľ a čakal, bez prestania mysliac na syna ležiaceho na ošetrovni.

## Kapitola č.45: Výnimočný

Nepočul ho prichádzať a tak sa trochu zľakol, keď ho oslovil.

„Predpokladal som, že ma poctíte svojou návštevou. Predpokladám správne, že ste tu kvôli tomu zranenému študentovi?“

Harry prikývol.

„Dokážete s tým niečo urobiť?“

„Popíšte mi príznaky.“ vyzval ho učiteľ lektvarov. Keď Harry skončil s popisom, Snape sa zamračil. V slabo osvetlenej miestnosti Harry síce len matne vnímal obrysy jeho tváre, ale rozhodne nebola taká pasívna, ako včera. Dokonca aj jeho pohyby boli rozhodné a koordinované, presne ako kedysi. Bolo to prekvapivé, ale v tejto chvíli bol Harryho primárnym problémom Albus.

„To by zodpovedalo informáciám, ktoré mám ja, ale prekvapujú ma tie dlhotrvajúce krče. Ibaže....“ zamyslel sa.

„Ibaže čo, profesor?“

„Tá kľatba bola vyslaná mentálne. To znamená, že bola zrejme niekoľkokrát znásobená.“

„Čo je to za kľatbu a čo vlastne spôsobuje?“ pýtal sa Harry, pretože si nespomínal na nič s podobným priebehom.

„Je to prastará čierna mágia. Violate cerebellum. Spôsobuje dlhodobú kómu a v prípade, že sa z nej niekto dostane, väčšinou je poškodený mozog.“ vysvetľoval Snape nezaujatý.

„Ako veľmi poškodený?“ spýtal sa Harry s obavou v hlase.

„Ťažko povedať. Záleží na tom, ako dlho dotýčny v tej kóme je. No a v prípade ako je tento, keď je to niekoľkokrát znásobené, nerobil by som si veľké nádeje, že sa to decko niekedy preberie.“ vyslovil svoj názor beztaktne. Harry, ktorý až doteraz dúfal, že Severus Snape mu dokáže pomôcť, sa zviezol na stoličku a skryl svoju tvár do dlaní. Nesnažil sa viac skrývať svoje slzy hoci bol v prítomnosti Snapea, ktorý sa mu za to vysmeje.

„Ale no tak, Potter. Predsa nebudete trúchliť nad jedným študentom? Priznajte si konečne, že nemôžete zachrániť každého. Myslím, že môžeme byť radi, že to neodniesol ten, kto skutočne mal. Dracov syn.“ hovoril Snape bez prestania. Vlastne ani nehovoril s Harrym, ako skôr sám so sebou.

„Ten blbec Lucius chce Draca zničiť po kúskoch. Ale ten chlapec to prežil bez ujmy, nie? Váš syn sa nemusí báť o ....“ život svojho kamaráta, chcel dokončiť, ale v tom momente mu konečne svietlo. Potter tam naňho čakal. Keď prišiel, bol taký zamyslený, že vôbec nepostrehol, kedy sa vrátil. Takmer nič nevravel a len zdesene počúval prognózy, ktoré tu Snape vynášal s ľadovým pokojom.

„Do prdele, Potter. Prečo ste mi nepovedali, že ide o vášho syna?“ našťaval sa Snape.

„Čo by to na tom zmenilo?“ spýtal sa Harry, keď konečne skrotil svoje emócie a bol schopný racionálne uvažovať.

„Keby som vedel, že ide o tvojho syna, Potter, rozhodne by som ti na rovinu nepovedal, že nie je žiadna šanca.“

pomyslel si Snape, ale nahlas to nevyslovil.

„Ktorý z vašich synov?“ spýtal sa tichým hlbokým hlasom.

„Albus.“ odpovedal Harry a prešiel k oknu. Začal sa prechádzať po izbe sem a tam a horúčkovo premýšľal, čo by mohlo pomôcť.

Snape pri tom mene niečo zašomral. Ten chlapec bol čímsi zvláštny. Zaujal ho. Jeho, Severusa Snapea, ktorý neznáša všetkých Nebelvírov, obzvlášť tých s priezviskom Potter. Ale tento bol iný. Mal v sebe niečo, čo sa bežne nevidí a on to vedel. Musí sa na toho chlapca pozrieť. Možno by mohol niečo skúsiť. Nový lektvar, alebo niektoré liečebné kúzla znásobené mentálnym prevedením. Chcel urobiť niečo...proste čokoľvek.

„Čo ste ochotný urobiť pre jeho záchranu, Potter?“ spýtal sa ho nakoniec.

„Čo máte na mysli pane? Dal by som vlastný život, ak by to znamenalo, že to zachráni ten jeho.“ odpovedal Harry bez zaváhania.

„Veľmi sentimentálne, Potter. Ale váš život nepotrebujem. Ste ochotný plne ho zveriť do mojej starostlivosti, aj keby ste tým riskovali, že ho to môže zabiť?“

„Nerozumiem vám, pán profesor.“ povedal Harry a jeho myseľ bola naplnená toľkými pocitmi, že nevedel, čo z toho si vybrať. Smútok, bolesť, strach, nádej....

„Mohol by som využiť svoje schopnosti mentálnej mágie a skúsiť tak znásobiť účinok niektorých liečebných zaklínadiel. Alebo môžem vyskúšať uvariť lektvar, ale všetko toto by bolo netestované a mohlo by to uškodiť viac, než pomôcť.“

„Je to jediná možnosť?“ spýtal sa Harry.

„Zdá sa, že áno. Ale dobre si to rozmyslite. Potom už nebude cesty späť.“ upozornil ho.

Harry dlho neváhal a hoci by toto rozhodnutie mal najskôr prebrať s Ginny, súhlasil.

„Najprv ho potrebujem vidieť a skontrolovať jeho stav. Potom budem potrebovať svoje súkromné laboratórium, ktoré je v podzemí hradu a potom....uvidíme.“ dokončil Snape a premýšľal, ako to urobiť. Harry z vrečka habitu vytiahol fláštičku s mnoholicným lektvarom a podal ju učiteľovi. Ten si ju skúmavo prezrel a spýtal sa jednoducho: „Kto?“

„Myslím, že najlepšie bude, ak budete mnou. Ja sa skryjem pod neviditeľný plášť a pôjdem vedľa vás. Nik vás nebude podozrievať.“ vysvetlil Harry a Snape hoci nechtiac, musel súhlasiť.

Použili teda lektvar a presne ako vravel Harry, bez problémov sa dostali na ošetrovňu. Bola tu len Ginny a profesorka McGonagallová. Vo dverách ošetrovne sa objavil Snape pod účinkom mnoholicného lektvaru. Prešiel až k chlapcovmu lôžku a jediným pohybom ruky zatiahol závesy a použil Silencio. Ženy hneď pochopili, že čosi nie je v poriadku, ale to už skutočný Harry zo seba zhodil neviditeľný plášť a vysvetlil im situáciu. Ginny síce nebola nadšená tým, že život jej syna je v rukách Severusa Snapea, ale chápala, že je to ich jediná nádej a tak Harryho rozhodnutie nespochybňovala. Keď asi po hodine podrobného vyšetrovania a zisťovania jeho stavu Severus Snape vstal od postele a podišiel k nim, pripravovali sa na všetko.

„Žiaľ, nie je v mojej moci vášmu synovi pomôcť.“ povedal pokojne.

„Čo ste zistili, profesor?“ pýtal sa Harry.

„Tie krčie nie sú spôsobené kliatbou. Je to spôsob, akým proti nej bojuje. Ešte nikdy som sa s tým nestretol, ale...“

„Aké ale?“ spýtala sa nasmelo Ginny.

„Váš syn je veľmi výnimočný. Má obrovský dar. Ako vravím, v živote som sa s nikým takým nestretol. Moje zásahy by spôsobili viac škody ako účinku.“

„Ja tomu nerozumiem, pán profesor. Prosím, vysvetlíte mi to.“ naliehala Ginny. Ukázal na stoličky a naznačil, aby si sadli.

„Váš syn má dar liečiť.“ povedal im prosto. „Nemám na mysli liečenie pomocou lektvarov či čarov. Jeho schopnosti, pokiaľ by sa rozvíjali, by raz mohli dosiahnuť takej úrovne, že by stačil jediný jeho dotyk. Keby som sa o niečo pokúsil, mohol by som úplne zničiť jeho magické jadro a on by stratil všetky jeho schopnosti, vrátane mágie. Ak by sme však aj toto riziko podstúpili, mohlo by sa stať, že táto jeho schopnosť by sa obrátila proti nemu samotnému a spôsobila by deštrukciu celého organizmu. Ťažko povedať, ako by to dopadlo. Ale jedno je isté. Bojuje s tým najlepšie ako môže, ale je slabý. Navyše neovláda svoje schopnosti a potreboval by pomoc.“

„Akú pomoc?“ chcel vedieť Harry.

„Vašu pomoc, Potter. Máte život svojho syna vo vlastných rukách. Pomôžete mu, alebo zostane v tomto stave dovtedy, kým mu dôjdu všetky sily a podľahne.“ vysvetľoval im.

„Čo mám urobiť?“ bez váhania sa spýtal Harry. Urobí čokoľvek, ak to Albusovi pomôže.

„Nepochyboval som o vašom rozhodnutí. V konečnom dôsledku to bude pomoc nielen vašemu synovi, ale aj vám. Albus chráni svoj mozog proti kliatbe práve pomocou toho zvláštneho magického jadra. Drží akúsi ochranu, ktorá bráni kliatbe preniknúť ďalej, ale tieto ochrany slabnú a kliatbu to nijako neovplyvňuje. Samotný Albus vás teraz nemôže vnímať, pretože uzavrel aj svoju myseľ za tieto ochrany a udržiava sa tak relatívne v bezpečí. Avšak proti tejto kliatbe musí bojovať a nie ju len blokovať, inak sa jej nezbaví.“

„A ako mu v tom to môžem pomôcť ja?“ nechápal Harry.

„Musíte preniknúť do jeho mysle tak blízko, aby vás vnímal. Aby cítil vašu prítomnosť a robyl, čo mu poviete.

Mudlovia tomu hovoria telepatia. U nás sa tomu hovorí mentálne spojenie dvoch myslí. Dokážete spolu komunikovať a doviest' ho až do víťazného konca, pán Potter?“

„Prečo sa o to nepokúsite vy, pane? Určite by ste lepšie vedeli, ako máte proti tomu bojovať.“ vravel Harry.

„To máte pravdu, ale pre vášho syna som cudzí a keď som sa pokúsil čo i len priblížiť svojou mysl'ou, začal stavať ďalšie obrany a to len odčerpáva ďalšiu energiu. Takže čím rýchlejšie ho presvedčíte, Potter, tým skôr bude v poriadku.“

„Dobre teda, začneme?“ spýtal sa Harry a očakával Snapeove pokyny.

„Tak teda, najskôr musíte svoju myseľ očistiť od všetkých emócií a pocitov, pán Potter. Ako pri nitrobrane. Urobte to.“ prikázal mu Snape. Harry očistil svoju myseľ a čakal, čo bude ďalej.

„Teraz sa sústreďte na jedinú myšlienku. Na to, že chcete hovoriť so svojim synom. Sústreďte sa na to, Potter. A teraz sa pokúste ho kontaktovať. Keď budete v kontakte a budete si istý, že vás počúvne, zdvihnite pravú ruku. Ak

by sa vám kontakt nadviazať nepodarilo a ochrana by slabla, zdvihnite ľavú ruku. Teraz ak rozumiete, prikývnite." prikazoval mu Snape hlbokým monotónnym hlasom. Harry sa sústredil na svojho syna. V duchu ho volal: "Albus! Albus, kde si? Ozvi sa, prosím. Žiadna odpoveď však neprichádzala. Obklopovala ho hustá hmla. Snažil sa sústrediť viac a čím väčšia bola jeho koncentrácia, tým jasnejší sa zdal obraz okolo neho. Hmla pomaly mizla a kdesi v diaľke žiarilo niečo strieborné. Bol to akýsi polo priehľadný žiariaci obal, ktorý bol však od neho veľmi ďaleko. Muselo to byť ono. Už je blízko, musí sa s ním spojiť.

"Albus, počuješ ma? Tu som, Al. Prosím, odpovedz!" volal znova zúfalo a približoval sa k ochrane. Čím bol bližšie, tým bola jasnejšia. Vyzeralo to, ako priehľadný závoj utkaný s tisícok pavučiniek z tých najjemnejších nití. Za týmto závojom uvidel chlapca schúleného na zemi. Snape mal pravdu, dochádzajú mu sily. Znova sa pokúsil upútať jeho pozornosť.

"Albus, synak. To som ja, ocko. Prosím, nevzdávaj to. Ohlás sa mi, povedz, či si v poriadku." naliehal a sledoval detské telíčko.

Ala najprv prepadol strach, že sa opäť niekto snaží dostať do jeho mysle a ovládnuť ho, ale teraz sa vzdal akéhokoľvek úsilia brániť sa. Zdvihol hlavu, aby pozrel na prichádzajúceho. Niečo mu hovoril, ale nerozumel tomu. Snažil sa sústrediť na to, čo muž na druhej strane hovorí.

"Albus, no tak chlapče. Počuješ ma?" Harry videl, že chlapec zdvihol hlavu, ale bol zjavne dezorientovaný. Pokúsil sa priblížiť ešte viac, ale už to nešlo. Otcov hlas doznieval k chlapcovi jasne a zreteľne. Pozrel smerom, odkiaľ hlas prichádzal a uvidel obrys svojho otca za ochranným závojom. Potešil sa, že nieje sám a chcel pustiť otca bližšie. Začal sa sústrediť na to, aby nechal bariéru oddelujúcu ho od neho zmiznúť. Harry postrehol, že obrana slabne a zastavil ho.

"Albus, počkaj. Udržuj tu ochranu. Počuješ ma?"

"Ocko? Chcem ťa len nechať prejsť." odpovedal mu Al tichým, vystrašeným hlasom.

"Nie Al. Udržuj to ako doteraz. Neznižuj, ale ani nezvyšuj intenzitu tej ochrany a počkaj, kým ti poviem, čo máš robiť. Rozumieš, Al? Prosím, poslušni ma a pomôžem ti, Ako len budem môcť chlapče."

"Dobre ocko, ale rýchlo, už to dlho nevydržím." povedal Albus a znova svojou vôľou udržiaval priehľadnú stenu. Harry bol pripravený a tak zdvihol pravú ruku, ako mu kázal Snape. Ten mu začal dávať ďalšie rozkazy. Jeho hlas sa ozvenou niesol až k Harrymu.

"Teraz musíte obísť celú tú bariéru a nájsť kliatbu, ktorá sa snaží ňou preniknúť. Ale dajte pozor, aby ste ju našli celú. Môže byť rozdelená na menšie časti a útočiť z rôznych strán. V tomto prípade ju musíte zjednotiť a držať ju pohromade. Ale žiadne verbálne kúzla, Potter! Používajte len svoje myšlienky! Len myšlienky." varoval ho Snape. Harry teda obchádzal opatrne okolo obrannej bariéry a hľadal. Nevedel, ako by to malo vyzerieť, ale keď objavil veľký čierny mrak, vedel, že to našiel. Ten mrak však bol obrovský a rozširoval sa stále ďalej a ďalej. Opäť vypustil z hlavy všetky myšlienky a sústredil sa na jediné, na spútať kúzlo. Cítil, ako ním preniká energia a rukou ukázal na tmavý oblak. Potom ňou opísal celý jeho obrys a čakal, čo sa bude diať. Zdalo sa, že sa nič nestalo, ale kliatba zostala na mieste a prestala sa šíriť. Kúzlo ju naozaj spútať. Harry opäť zdvihol pravú ruku, aby Snape vedel, že môže pokračovať.

"Teraz príde najťažšia časť, Potter. Musíte okolo toho vytvoriť ten najsilnejší štít, aký dokážete a držať ho, kým bude chlapec pripravený. Najprv mu povedzte, čo má robiť." vysvetľoval Snape.

„Keď vyčarujete, opäť jedine myšlienkou, váš štít, Albus musí úplne zrušiť svoje ochrany. Takže si na tom štíte dajte naozaj záležať. Potom musí on sústrediť všetku svoju energiu na zničenie tej kliatby. Netuším akým spôsobom, ale tak ako podvedome vyčaroval bariéru, mal by zvládnuť aj toto. Musí do toho však vložiť všetku energiu, ktorá mu zostala. A vy celú dobu udržiujte štít, inak...." nedopovedal, no jeho hlas znel hrozivo. Harry pochopil, že ak by nevyčaroval dostatočný štít, kliatba sa uvoľní a okamžite po spustení bariéry by na chlapca zaútočila. Snažil sa Alovi vysvetliť, čo musí urobiť.

„Ale ako, ocko? Ja neviem, ako to robím. Šlo to samo..." nechápal chlapec.

„Ja viem, Albus. To ti vysvetlím neskôr, ale teraz sa musíš sústrediť a myslieť na to, že tú kliatbu musíš zničiť. Chystá sa ti ublížiť a ty sa musíš brániť. Musíš do toho dať všetko, synak. Len ty ju môžeš zničiť." presviedčal ho otec.

„Ale, čo ak to nedokážem?" stále nesúhlasil Albus. Harry pri pomyslení, že by sa to nepodarilo pevne zovrel päste a zhlboka sa nadýchol, aby mohol pokračovať. Rozhodným a pevným hlasom naposledy prehovoril k synovi.

„Žiadne ale, Albus. Ty to dokážeš. Len musíš chcieť. Musíš sa na to sústrediť. Ja teraz urobím, čo musím a keď ti poviem, spustíš ochrany a zničíš to. Takže sa sústreď.“ Bez toho, aby počkal na odpoveď sa Harry sústredil na štítové kúzlo. Nevedel, ktoré bude najúčinnnejšie, no napokon sa rozhodol pre Protego. Sústredil všetky svoje myšlienky do jediného slova, do jediného cieľa. Oboma rukami mieril na čierny oblak zmietajúci sa v zovretí iného kúzla. Mágia ním prechádzala obrovskou silou. Vytvorený štít bol ako tenká sklenená stena postavená tesne pred kliatbou. Ruky držal v rovnakej pozícii a sústredil sa.

„Teraz, Albus!“ zakričal a čakal. Nebolo ľahké udržiavať štít tak dlho a tak pevne, ale Harry do toho vložil všetku svoju energiu.

Keď sa k chlapcovi dostal otcov rozkaz, zavrel oči a sústredil sa. Stál tam nepohnute so zavretými očami a polo priehľadná stena postupne slabla, až zmizla úplne. Chlapec stále stál a vzduch okolo sa plnil novou vlnou energie. Aj Harry ju cítil. Všetko okolo sa začalo otriasať a zrazu ho niečo oslepilo. Zo všetkých síl udržiaval svoj štít a dúfal, že čoskoro bude po všetkom. Ucítil prudký náraz, ktorý prelomil vyčarovaný štít a jediný, čo stihol zazrieť, než ho ten náraz vyhodil zo synovej mysle, bol silný strieborný lúč vychádzajúci z chlapcovej dlane.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa, keď si uvedomil, že sedí na stoličke vedľa Albusovej posteli. Chlapcove telo sa triaslo ako v agónii a Ginny, tichá a bledá, ho pevne držala za ruku. Celý čas sledovala ich vnútorný súboj. V jedinom okamihu sa chlapec upokojil. Prestal sa triasť a bezvládne ležal na posteli. Harry spýtavo pozrel na Snapea. Ten už dávno nebol maskovaný mnoholičným lektvarom, ale v túto chvíľu to bolo jedno. Podíšiel bližšie ku chlapcovi a položil mu ruku na čelo. Chvíľu sa mračil, no potom druhou rukou ukázal smerom k dverám. Začuli buchnutie dverí a o malú chvíľku k nim leteli dve fľaštičky s lektvarmi. Rýchlymi, ale presnými pohybmi ich odzátkoval a jeden po druhom ich opatrne vliaval chlapcovi do úst. Keď potom už len pozoroval spiaceho chlapca, Harry sa odvážil zopakovať svoju otázku.

„Uviedol som ho do magického spánku. Využil všetky svoje sily a jeho magické jadro je veľmi oslabené. Potrebuje spať, aby načerpal nové sily a úplne sa zotavil. Vďaka jeho schopnostiam by to nemalo trvať viac než pár dní.“ odpovedal Snape.

„Takže bude v poriadku?“ Harry sa chcel uistiť, že rozumel dobre.

„Kliatbu porazil, takže by mal byť. Jeho schopnosti sa nezdaujú nijako narušené. Je to vskutku výnimočný chlapec.“ povedal profesor s uznaním.

„To rozhodne je.“ zašepkala Ginny a konečne sa trochu uvoľnila. S láskou pozerala na svojho syna a dokonca sa trošku usmiala. Harry si tiež úľavou vydýchol. Keby sa niečo stalo, neodpustil by si to do konca života. Severus Snape sa zase samolúbo uškrňal. Bol spokojný s vývinom situácie. Nielenže odhalil ono záhadné tajomstvo, čo v sebe ukrýval ten chlapec, ale aj Potter sám sa niečo naučil. Opäť sa presvedčil, že keď Potter musí a chce, dokáže aj to, čo nikdy predtým nedokázal.

„Myslím, že ste konečne pochopili podstatu mentálneho boja, Potter. Je to veľmi podobné neverbálnemu čarovaniu, ale s tou výnimkou, že pri tomto musíte preniknúť do mysle svojho protivníka. Ako som vravel, je to jediný spôsob, ako bojovať s mŕtvymi. Nie preto, že by im váš útok, či už fyzický alebo mentálny, ublížil, ale tak ako ste dnes zablokovali tú kliatbu v mysli svojho syna, môžete rovnakým spôsobom zastaviť ich schopnosti útočiť.“ vysvetlil Snape Harrymu.

„Ale štítové kúzlo ich nebude blokovat' neustále. Musel by som ho udržiavať, alebo nie?“

„Samozrejme, že ich nebudete blokovat' štítovými kúzlami, Potter. Na to, aby ste to dokázal potrebujete ešte veľa cvičiť, ale ak uvážime váš dnešný pokrok, myslím, že ste schopný to zvládnuť.“ zavrčal Snape. Vyslovovať uznanie, navyše Potterovi, preňho nebolo bežné. Harry si to tiež uvedomoval a radšej nereagoval na túto pochvalu.

„Ďakujem vám za pomoc, pán profesor. Za záchranu môjho syna.“ povedal nakoniec.

„Nebud'te hlúpy, Potter. Zachránil sa sám, s trochou vašej pomoci. Takže ak si niekto zaslúži pochvalu, je to on.“ ukázal na spiaceho chlapca. Harry prikývol.

„Ale...“ zaváhal Snape a zamyslel sa. Ten chlapec ho skutočne zaujímal a on chcel zistiť o ňom viac. Oveľa viac.

„Ak chcete moju pomoc, nechajte ma učiť ho. Aspoň nejaký čas. Pomôcť mu rozvíjať jeho schopnosti.“ navrhol celkom nezaujatý, no v duchu zatínal zuby, aby mu Potter vyhovel.

Harryho tento návrh zmiatol a prekvapil. Kedy Snape dobrovoľne ponúkol niekomu doučovanie? Nikdy, odpovedal si Harry okamžite. A pri spomienke na jeho vyučovacie metódy si Harry pomyslel, že tomu svojho syna nevystaví. Ale na

druhej strane, dokáže pre Albusa nájsť niekoho, kto by mu s jeho schopnosťami pomohol? Snape toho vie naozaj veľa, hoci...tvrdil, že sa s nikým ako je Albus ešte nestretol. Jeho nerozhodnosť sa mu zračila aj vo výraze tváre. Napokon zvolil kompromis.

„Ja súhlasím, ale konečné rozhodnutie nechám až na Albusovi. Nech sa sám rozhodne, či sa chce učiť od vás, pane.“ povedal Harry, Snapeovi však táto odpoveď stačila.

„Tak teda, zastavím sa tu zajtra večer, aby som jeho stav skontroloval a myslím, že potom by sme mohli pokračovať vo vašich lekciách, Potter. Prajem vám obojom dobrú noc.“ povedal a kývol na pozdrav smerom k Ginny. Vd'ačne sa naňho usmiala a hneď potom mala oči opäť len pre svojho syna.

Snape odišiel a nechal rodinu osamote.

„Harry.“ zašepkala Ginny. Prišiel k nej a sadol si vedľa.

„Bude v poriadku. Počula si Snapea.“ ubezpečoval ju. Chvilku bolo ticho. Mlčky sedeli a pozorovali spiace dieťa, keď Harry začul na chodbe nesmelé kroky. Odhrnul záves a uvidel malú siluetu stojacu vo dverách.

„Pod' sem, James.“ zavolal na chlapca a ten poslúchol. Potichu prešiel k rodičom a vystrašene pozeral na brata.

„Čo mu je?“ spýtal sa. Otec mu večer povedal, že Al je na ošetrovni, ale výslovne mu zakázal sem chodiť. Lenže už to nemohol vydržať a tesne nad ránom sa sem vkradol.

„Teraz už len spí. O pár dní sa zobudí a bude úplne v poriadku.“ odpovedala mu matka a posadila si ho na kolená. Harry zobral z vedľajšej postele deku a prehodil ju cez nich. James nakoniec ešte zaspal mame na kolenách.

Madam Pomfreyová prišla hneď ráno, aby pacienta skontrolovala. Nechápala, aký zázrak sa cez noc udial, pretože Harry jej nič neprezradil, no po dôkladnej čarodejníckej prehliadke skonštatovala, že je na najlepšej ceste k úplnému uzdraveniu. Ešte raz nechápavo pokrútila hlavou a zmizla za dverami svojej kancelárie.

Aj George s profesorkou McGonagallovou sa zastavili, aby sa spýtali na jeho stav a oboj sa uľavilo po tej dobrej správe.

Ginny bola unavená, no odmietala vzdialiť sa od svojho syna, takže nakoniec prijala riaditeľkinu ponuku odpočinúť si v jej byte, zatiaľ čo Harry sa venoval svojej práci a znova a znova kontroloval ochranné čary v škole a bystrozorov, ktorí tu boli pridelení.

## Kapitola č.46: Sám sebou

Severus Snape kráčal tmavou nocou po Bradavických pozemkoch a nechal sa unášať spomienkami. Väčšinu života strávil v tomto hrade a mal na tie roky dobré i zlé spomienky. Roky ponižovania a urážok od Jamesa Pottera a jeho partie, dlhoročné priateľstvo a jeho láska k jedinej žene, Lilly Evansovej, rozhodnutie pridať sa k Voldemortovi a následne ho zraďiť, a nakoniec jeho pôsobenie na tejto škole v úlohe učiteľa. To bol jeho život. Život, na ktorý nie je hrdý a keby mal príležitosť, mnoho z neho by zmenil. Po svojej smrti mal čas nad všetkým sa zamyslieť a uvedomiť si svoje chyby.

Jednou z nich bolo aj jeho správanie sa k Harrymu. Nikdy by to nikomu nepriznal, ale sám seba neoklamal. Na začiatku ho neznášal, pretože ho obviňoval z Lillyinej smrti. Kiežby nikdy neprišiel na tento svet...myslieval si Severus v čase, keď Harry vyrastal u svojej tety. Keď potom nastúpil do školy, jediný pohľad naňho mu pripomenul všetko to, čo mu spôsobil jeho otec. Prekliaty Potter, opakoval si denne. Hneď na začiatku mu dal najavo svoju nenávisť a tak Harry nemal inú možnosť, než rovnako nenávidieť svojho učiteľa. Severus Snape často premýšľal, aké by to bolo, keby Harry nebol taký tvrdohlavý a nechal sa zaradiť do Zmijozelu. Dokázal by v tom prípade potlačiť svoju averziu voči nemu a spoznať ho takého, akým skutočne bol? Albus mal pravdu, bol oveľa viac podobný Lilly než Jamesovi, ale on to odmietal vidieť. Chcel na ňu zabudnúť, ale s ním pod nosom to šlo len ťažko. Neustále mu ju pripomínali tie jeho smaragdové oči. Jej oči. V škole patrili medzi priemerných študentov. Nič výnimočné, ale ani obyčajné. Určité jeho vlastnosti ho predurčovali k tomu byť iný.

Keby som ho vtedy lepšie chápal, mohol som ho učiť. Mohol som z neho dostať viac. Ale on to nakoniec dokázal aj bez mojej pomoci, hovoril si Severus. Keby...nemá zmysel rozmýšľať nad tým, čo by mohlo byť, nadával si v duchu Snape. Už sa to nedá zmeniť. Za chyby sa platí a on zaplatil svoju cenu. Nikdy už nebude môcť pozrieť do tých očí, ktoré v ňom zapálili plameň lásky. Nemohol by zničiť ľútosť a výčitky v jej očiach za to, čo urobil. Ani to, že ho celú tu dobu chránil ho neospravedlní. A hoci sa zdá, že Harry Potter zabudol na svoju nenávisť k nemu, zostáva medzi nimi priepasť ňou vyhlbená. Severus Snape bol konečne na mieste, ktoré bolo jeho dočasným domovom. Ako veľmi to tu nenávidí. Ale nemá inú možnosť.

Ľahol si na rozpadajúcu sa posteľ a pokračoval vo svojich úvahách. Prekvapovalo ho najmä to, že to bol práve Harry, kto začal stavať akýsi neviditeľný most cez tú priepasť. Bolo to také nečakané a on to nechápal. Myslel, že aj keď mu odhalil svoje skutočné pocity, zostane v jeho očiach nad'alej vrahom. Bezcitným a bezcharakterným človekom. Nahováral si, že je mu to jedno, ale nebolo. Harry ale zrejme pochopil...postaral sa o to, aby jeho meno bolo po smrti očistené. Isteže o tom vedel, ale nikdy za to nepod'akoval ani inak nevyjadril vďaku. Pomenoval po ňom svojho syna....prečo by to robil, ak by svojho profesora stále nenávidel? Požiadal ho o pomoc v boji proti Zmijozelovi. Jeho, nie svojho otca či Brumbála. A teraz, bol ochotný zveriť život svojho syna do jeho rúk, pretože veril, že je jeho jedinou nádejou. Áno, Harry Potter mu veril a dával to jasne najavo. Rád by mu to nejako oplatil, prijal hodenú rukavicu, ale priečilo sa to jeho povahe. Nemohol zo dňa na deň zmeniť svoje správanie k nemu. Musí si zachovať svoju hrdosť, svoju dôstojnosť. Potter sa nikdy nedozvie, čo si o ňom skutočne myslím, zaumienil si Snape. Ale bola jedna vec...jeden spôsob, ako mohol aspoň trochu niektoré svoje chyby napraviť.

Jeho šanca menom Albus Severus. Môže sa k tomu chlapcovi správať tak, ako sa mal kedysi správať k Harrymu. Môže sa pokúsiť o to, aby bol jeho učiteľom, jeho sprievodcom a možno...priateľom. A nielen preto, že je to Harryho syn, ale preto, že ho ten chlapec naozaj zaujal. Veľmi dlho nestretol nikoho, kto by v ňom vzbudil toľkú zvedavosť s túžbou odhaliť niečo nepoznané, niečo výnimočné. Až Albus Severus. Hneď zajtra sa tam vráti a porozpráva sa s ním, zaumienil si Snape. Chlapec bude spať ešte niekoľko dní, ale on tak dlho nemôže čakať. Musím vedieť, či mám šancu, rozhodol sa Snape a s touto poslednou myšlienkou sa ponoril do ničoty. Žiadne sny ani nočné mory. Nebolo nič, len temnota a samota, čo ho obklopovali.

Zobudil sa skôr, než prvé slnečné lúče stihli preniknúť za okná jeho dočasného príbytku. Cítil, že jeho telo ho opäť prestáva poslúchať, preto bez váhania siahol do vrečka svojho plášt'a a vytiahol z neho fľaštičku s mliečno bielym lektvarom. Vypil ho a čakal, kým sa príjemné teplo nerozlialo po celom tele a neuvoľnilo jeho ochabnuté svaly. Lektvar sa mu podaril na prvý pokus a účinkoval prekvapivo dobre. Odrazu ho vyrušil slabý zvuk prichádzajúci zvonku. Boli to tiché kroky, takmer nečujné, ale Severus Snape mal vždy výnimočne dobrý sluch. Ukryl sa za dvere otvorenej skrine a čakal tam na toho, kto sa odvážil rušiť ho. Vedel to skôr, než sa dvere miestnosti otvorili. Dnu vošiel štíhly muž, len o trochu vyšší ako Snape. Bol starý a jeho vek sa odrážal na jeho tvári plnej stareckých vrások. Pohyboval sa však prekvapivo rýchlo a presne, bez jediného zaváhania. Severus vyšiel zo svojho úkrytu a postavil sa tvárou k svojmu

pánovi.

„Tu si, Severus. Hľadal som ťa.“ skonštatoval Salazar Zmijozel, len čo ho uvidel.

„Čím vám môžem poslúžiť, pane?“ spýtal sa Snape úslužne a opäť si dôkladne prezeral muža stojaceho pred ním. Bol úplne iný, avšak predsa tak podobný Voldemortovi. Líšil sa svojim vekom a vzhľadom. Podlhovastú tvár lemovali dlhé sivé vlasy, siahajúce mu skoro po pás. Oči čierne ani uhol', orlí nos a tenké, prísne pery mohli patriť kedysi celkom peknému mužovi, dnes však v tvári poznačenej hlbokou nenávisťou, zlobou a túžbou po moci nezostal ani náznak niekdajšej krásy. Salazar Zmijozel veľmi skoro po založení Bradavíc so svojimi priateľmi zatúžil po vlastnej moci. Chcel ovládnuť svet a pracoval na tom rôznymi spôsobmi. Poštvá proti sebe nielen priateľov, ale aj zvyšok sveta, ktorý ho odmietal nasledovať a tak sa z neho stalo to, čím je teraz. Strávil dlhé roky uväznený v medzi svete, ale nemohol zomrieť. Uviazol v svete, z ktorého nebolo úniku a tak jediné, v čo veril bolo, že sa raz vráti a pomstí sa. Teraz nastal ten čas. Čas odplaty. Vráti svetu všetko, čo mu spôsobil a tí, čo sa mu vzpriečia budú ľutovať. To bolo to, čím sa podobal Voldemortovi, hoci Snape nemohol povedať, kto z nich je väčšou hrozbou, horším protivníkom. „Čo si doposiaľ zistil, Severus?“ spýtal sa Zmijozel a zahľadel sa do jeho hlbokých, bezodných čiernych očí. Nemohol však vidieť nič, len temnotu.

„Môj pane, neviem, či ste už počuli o Luciusovom útoku na jedného zo študentov.“ začal seabedome Snape.

„Isteže, počul som, že napadol vlastného vnuka. Ale ty vieš, že v tomto majú moji drahí priatelia voľnú ruku.“ Zmijozel hovoril tichým a chrapľavým hlasom.

„Viem, pane. Ibaže v záujme vášho plánu by ste mali zakázať akékoľvek ďalšie útoky na školu, kým nebude správny čas. Lucius tým svojim činom spôsobil viac problémov než úžitku.“ vysvetľoval Snape

„Ako to myslíš?“ spýtal sa starec, ktorý sa dovtedy pomaly prechádzal po malej zaprášenej izbe. Teraz sa zastavil tesne pred Snapeom a skúmavo si ho prezeral.

„Pane, Lucius síce napadol svojho vnuka, ale nepočítal s tým, že ho minie. Zasiahol nakoniec niekoho iného. Syna Harryho Pottera. Na školu sa po tom útoku prihnali ďalší bystrozori a ochrany hradu sú posilnené. Harry Potter teraz bude denne v škole, aby dohliadol na synov a ostatných študentov. To nám rozhodne nepomôže.“ vysvetľoval a snažil sa využiť možnosť, ktorá sa mu práve ponúkala. Musí presvedčiť Zmijozela, že pokiaľ škola trošku nepovolí v obrane a kým na hrade bude prítomný Potter, mali by s plánom počkať.

„Isteže, Severus. To je pravda. Bradavice budú pripravené na ďalší útok. Musíme teda trošku zmeniť plány.“ zamyslel sa Zmijozel a uprene pozeral niekam za Snapea, ktorý nepohnute stál na jednom mieste.

„Povedz mi, Severus, niečo viac o tom Potterovi. Počul som o ňom od Bellatrix a Luciusa, dokonca niečo aj od Siriusa. Čo je na ňom také zvláštne? Čím je tak výnimočný?“ vyzvedal Zmijozel. Jeho staré nohy ho doviedli k posteli a posadil sa. Snape zostal stáť a spomínal na všetko zlé, čo si o Potterovi kedysi myslel. Musí vytvoriť dojem, že Potter je v celku neškodný idiot, ktorý má neustále viac šťastia než rozumu. Čo na tom, že to nie je pravda? Mohlo by im to pomôcť a získali by moment prekvapenia.

„Potter nie je ničím výnimočný. Je to priemerný kúzelník, nič viac. Jeho meno ho preslávilo už ako dieťa, keď sa zdalo, že porazil Temného Pána. Ale to čo ho vtedy zastavilo bola obeť Potterovej matky. Odvtedy ňou bol chránený až do svojej dospelosti a len vďaka pomoci iných sa úspešne vyhýbal smrti. Ako sa mu podarilo zabiť nášho Pána naozaj neviem, ale určite pri tom pomáhal ne jeden skúsenejší a lepší kúzelník, než je Potter.“ vravel Snape tým najľahostajnejším hlasom a dal si záležať na tom, aby v ňom bolo cítiť aj trochu pohrdania. Nebolo to až také ťažké a znelo to naozaj presvedčivo.

„Učil si ho, Severus, všakže? Nemal si toho chlapca v láske, ak sa nemýlim.“ konštatoval Zmijozel a zrejme ho potešila správa o tom, že Potter nie je až takou hrozbou.

„Nie, pane. Nenávidel som Pottera a on nenávidel mňa. Rozhodne neurobil nič, čím by si zaslúžil môj obdiv či úctu.“ klamal ďalej presvedčivo Severus Snape.

„Dobre, verím ti. Nemyslel som si, že by bol naozaj taký úžasný, za akého ho všetci považujú. Ale Voldemort podcenil starovekú mágiu a ja som kedysi tiež urobil mnohé chyby. Tých sa musíme vyvarovať, Severus, a potom.....vít'azstvo bude naše.“ povedal víťazoslávnym hlasom a v očiach sa mu zablysko.

„Aké sú teda vaše plány, pane?“ dovolil si Snape prerušiť ticho, ktoré sa rozhostilo v miestnosti. „Ach, moje plány. Áno, mám plány, Severus. Bradavice musia počkať. Čakal som doteraz, tých pár týždňov navyše na tom nič nezmení. Počkáme, kým neprestanú byť ostražití a neurobia chybu. To bude tvoja úloha, Severus. Budeš sledovať školu a hlásiť mi, čo sa deje. Sám potom rozhodnem, kedy bude najvhodnejší čas na útok.“ prikazoval Zmijozel.

„Rozumiem, pane. Takže moja jediná úloha bude sledovať školu?“ chcel sa uistiť Snape. „Áno, Severus. Len toľko od

teba zatiaľ potrebujem. Samozrejme pre teba platí to, čo pre ostatných. Pokiaľ ide o vlastnú zábavu, máš úplnú voľnosť. Ale poznamenal si správne, s výnimkou Bradavic. Všetci dostanú zákaz priblížiť sa k hradu bez môjho vedomia."

"To bude rozumné, ďakujem pane." pokorne odpovedal Snape a trochu sklonil hlavu v úklone.

"Nebudem ťa viac zdržiavať", Severus. Príď zajtra večer, uvidíme čo sa za ten čas zmení." prikázal mu a tak ako prišiel, zase odišiel. Severus Snape opäť osamel. Smelé slnečné lúče prenikali cez zatebné okná a v úzkom pruhu svetla bolo vidieť lietajúce zrnká rozvíreného prachu. Znova si ľahol do postele, na ktorej pred chvíľou sedel ten prekliaty starček a pohrúžil sa do svojich myšlienok. Snáď sa mu podarilo trošku odpútať Zmijozelovu pozornosť od školy a získať tak Potterovi čas na prípravu. Podobnými myšlienkami sa zaoberal až do večera, kedy sa mohol nepozorovane dostať do hradu.

Naozaj ho nik nevidel. Vošiel potichu na ošetrovňu a prekvapilo ho, že pri Albusovi nik nie je. Chlapec stále ležal pokojne na posteli a oddychoval. Ruky natiahol nad jeho telo a sústredil sa na prehliadku. Nezistil žiadne zmeny k horšiemu, ba práve naopak. Albus sa uzdravoval rýchlejšie, než predpokladal. Ešte raz sa obzrel po izbe, či tu skutočne nik nie je a potom sa posadil na najbližšiu stoličku. Má teraz najlepšiu príležitosť, mal by ju využiť.

Nemusel dlho rozmýšľať a v najbližšom okamihu prenikol do chlapcovej mysle.

Obklopovala ho jemná hmla. Chvíľu zostal stáť a čakal, kým ustúpi. Hmla bola postupne redšia a k jeho očiам prenikalo žiarivé slnečné svetlo. Stál na zelenej lúke posiatej najrôznejšími kvetmi a tráva mu siahla takmer po členky. Nad ním nebo, bez jediného obláčika bolo ďalším harmonickým prvkom, ktorý dopĺňal túto pokojnú a príjemnú atmosféru. Severus Snape zavrel oči a zhlboka sa nadýchol toho sviežeho vzduchu. Nechal slnečné lúče hladkať jeho smrteľne bledú tvár a vstrebával energiu, ktorá prúdila všade naokolo. Uvedomil si však, že sem prišiel z iného dôvodu a tak vykročil vpred. Netrvalo dlho a uvidel chlapca sediaceho v trávě, s knihou v ruke. Na tvári spokojný úsmev a oči upreté na stránku knihy. Uvidel prichádzajúceho muža a tak na chvíľu odtrhol zrak od pútavej knihy. Úsmev na tvári nezmizol, len pokojne čakal, kým muž dôjde až k nemu.

"Profesor Snape?" spýtal sa sebaisto.

"Ahoj. Môžem si prisadnúť?" spýtal sa Snape a keď chlapec prikývol posadil sa do trávy naproti nemu. Vidieť Severusa Snapea sedieť v trávě s pokojným a uvoľneným výrazom na tvári by bezpochyby vyrazilo mnohým dych, ale on a chlapec si rozumeli. Boli v svete, kde nemuseli nič predstierať, nič tajiť.

"Albus, však?" spýtal sa znova Snape.

"Albus Severus, presne tak." odpovedal bez najmenších rozpakov. Snape pozrel na knihu v chlapcových rukách a usmial sa. Nebol to jeho zvyčajný, ironický úsmev, ale príjemný, dokonca by sa dal označiť ako radostný.

"Příběhy pěvce Beedla." prečítal nahlas názov knihy. "Bola mojou obľúbenou, keď som bol v tvojom veku." konštatoval Snape.

"Tiež ju mám veľmi rád. Dostal som ju na Vianoce od priateľa. Je to novšie vydanie, ale táta Hermiona má doma veľmi starý a vzácny originál. Myslím, že vravela, že ho dostala od profesora Brumbála." odvetil mu pokojne Albus a podal mužovi do ruky knihu. Ten ju otvoril a svojím hlbokým hlasom začal čítať nahlas jednu zaujímavú pasáž. Keď skončil, úsmev opäť rozžiaril jeho tvár a s poďakovaním vrátil Albusovi knihu. Potom si ho so záujmom prezeral. Chlapec zase len ticho čakal.

"Vieš, prečo som prišiel?" spýtal sa Snape nakoniec.

"Kvôli tomu, čo sa stalo? Vysvetliť mi to?" pokúsil sa hádať Al.

"Áno, presne preto. To, čo sa stalo bolo veľmi nezvyčajné. Nedokáže to každý." začal Snape vysvetľovať. Potichu a trpezlivo, tak ako asi ešte nikdy predtým. Chcel si získať priazeň toho chlapca, nie ho vystrašiť.

"Máš v sebe vzácny dar, Albus. Dar, ktorý ťa robí výnimočným. Ale potrebuješ sa naučiť ho ovládať. Naučiť sa ho používať." pokračoval.

"Aký dar? To, čo sa stalo som neurobil ja, stalo sa to samo od seba." protestoval chlapec.

"Áno, to sa stalo samo od seba, pretože tvoje magické jadro bolo ohrozené. Ale je možnosť naučiť sa s tým darom pracovať a využívať ho cielene."

"Čo teda dokážem?" dychtivo sa pýtal chlapec. Snape sa musel znova pousmiať, tentoraz nad prekvapeným a zvedavým výrazom chlapcovej tváre

"Mohol by si pomáhať ľuďom. Liečiť ich. Najprv sa však musíš ešte veľmi učiť."

"Ako?" spýtal sa Albus a myslel si, že pozná odpoveď.

"Neviem to presne. Nikdy som nikoho ako si ty nestretol. Na svete je takých len veľmi málo a často o svojich

schopnostiach ani netušia. Ale ak mi dovoľíš....dovoľ mi pokúsiť sa pomôcť ti." navrhol konečne profesor.

„Vieš, že som mŕtvy, ale vďaka tomu by som mohol byť vnímavejší k tvojmu jadru a viesť ťa správnym smerom." doplnil.

„Bude to ťažké, však?" spýtal sa Al, ale v hlase nebol ani náznak strachu.

„To zrejme bude, ale všetko záleží na prístupe. Ak sa budeš chcieť učiť, uľahčíš si to."

„Súhlasím. Kedy s tým začneme?"

„Podaj mi ruku." prikázal Snape. Al vložil svoju malú dlaň do chladných mužských rúk a čakal, čo bude ďalej. Snape zavrel oči a on sa riadil jeho príkladom.

„Sústred' sa. Nemysli na nič. Na nič, len vnímaj energiu, ktorá vychádza z tvojho vnútra. Je tam, niekde hlboko, ale raz bola vypustená a čaká na to znovu. Cítiš ju, Albus?" hovoril Severus potichu. Albus sa sústredil a cítil teplo, ktoré sa rozlievalo jeho vnútrom. Naplňalo ho. Dávalo mu silu. Otvoril oči a pozeral do tých hlbokých čiernych studní, ktoré ho sledovali. Usmievali sa obaja.

„Ked' sa vrátiš, začneme." povedal Snape a chystal sa na odchod.

„Dovidenia, pán profesor." rozlúčil sa Albus a opäť sa začítal do knihy. Harry stál neďaleko postele a sústredene sledoval svojho syna aj profesora lektvarov. Nechcel ich rušiť, ale istota je istota. Ked' konečne Snape opustil myseľ chlapca, všimol si ho.

„Bolo to nutné, pán profesor?" spýtal sa Harry trošku podráždene. Určite by mu v tom nebránil, keby ho požiadal, ale nepáčila sa mu myšlienka, že Snape prenikol do synovej mysle

...Myslím, že áno, Potter. Mimochodom, váš syn súhlasí s tým, že ho budem učiť. Mal by sa prebrať zajtra večer." povedal Snape úsečne a venoval mu krátky, prísny pohľad. Už bol zase ako predtým. Len s chlapcom to bolo iné. S ním sa mohol uvoľniť a byť sám sebou. Ale o tom nik nemusí vedieť, usmial sa v duchu sám pre seba.

Ked' už sa tu ocitol s Potterom, povedal mu o Zmijozelových plánoch. Prebrali spolu to najnutnejšie a on sa potom vytratil rovnako nebadane, ako sem prišiel.

## Kapitola č. 47: Brumbálova armáda

Harry zostal so synom celú noc a ráno ho vystriedala Ginny. Vďaka pomoci Rona a Hermiony a tiež riaditeľky školy sa dnes mala konať prvá schôdzka BA a Fénixovho rádu. Snape ho informoval o tom, že získal škole nejaký čas, aby mohli podniknúť potrebné kroky na obranu a pripraviť plán. Jeho priatelia prišli hneď ráno, aby si od neho vypočuli všetky novinky. Deti boli u pani Weasleyovej, ktorej sľúbili, že ju budú o všetkom informovať neskôr. Nadalej bola totiž členkou Rádu.

Okolo jedenástej sa všetci stretli v zborovni. Bola nedeľa, takže vyučovanie nebolo a boli tu všetci učitelia. Ďalej pár starších členov Rádu, niektorí bystrozori a nesmeli chýbať Harryho spolužiaci, takmer všetci z BA. Všetci, ktorí prežili. Harry sa s nimi len zbežne privítal a sľúbil, že sa porozprávajú neskôr. S niektorými z nich sa už naozaj dlho nevidel. Ginny prišla tesne pred začiatkom schôdze.

Postavil sa vedľa Kingsleyho Pastorka a riaditeľky, ktorí v krátkosti privítali prítomných a ešte raz všetkým oznámili s tým, že tieto dve spoločenstvá sa spoja a Harry bude ich vodca. Harry pocítil nervozitu ako vždy, keď mal vystúpiť pred ľuďmi. Ale videl podporu v očiach mnohých a tak sa trochu uvoľnil.

„Som rád, že vás všetkých znova vidím, hoci by som bol radšej keby to bolo za iných okolností. Ako iste všetci viete, ocitli sme sa v naozaj nepríjemnej a nebezpečnej situácii. Pred dvadsiatimi rokmi sa nám podarilo poraziť Voldemorta a teraz stojíme pred novým nepriateľom. Nanešťastie používa zbrane, s ktorými sa naozaj ťažko bojuje. Mám teda len jeden plán.“ povedal a odmlčal sa. Všetky oči sa upierali len naňho.

„Hlavnou úlohou bude ochrániť študentov školy a sledovať z diaľky Zmijozelove aktivity.“ dokončil.

„Nebudeme proti nim teda bojovať?“ spýtal sa jeden z bystrozorov.

„Kým to nebude nutné prosím všetkých z vás, aby ste sa vyhli akémukoľvek stretnutiu s niektorým Salazarovým prívržencom. Zväčša ide totiž o Mŕtve duše, ako sa sami nazývajú a tie nepoužívajú kúzla ako my. Bojujú mentálne a dokážu zabiť jedinou myšlienkou. Naše čary sú proti nim bezmocné.“ vysvetľoval Harry dôvod, prečo nechce bojovať priamo. Nie je totiž možné naučiť každého člena BA bojovať mentálne. Harry sám s tým má problém a kto by ich to vôbec učil? Snape neprichádza do úvahy. Už tak sa vystavuje odhaleniu kvôli lekciám s Harrym a teraz chce učiť ešte aj Albusa.

„Ako ich teda porazíme, ak nebudeme bojovať?“ spýtal sa Neville.

„Bohužiaľ, raz ten boj prísť musí. Salazar Zmijozel je človek, živá ľudská bytosť a niekoľko ďalších s ním. S tými bojovať budeme a po ich porážke sa nám určite podarí opäť dostať pod kontrolu mozkomorov. Ale Mŕtve duše zastaví jedine zničenie oblúka. Kým však k tomuto boju dôjde, dúfam, že sa nám podarí vymyslieť spôsob ako sa brániť.“ odpovedal Harry na otázku a väčšina súhlasne prikyvovala.

„Dobre teda. Potrebujem štyri hliadky po troch, ktoré budú sledovať Grimmauldovo námestie dvanásť, kde je v tomto momente hlavné sídlo Salazara Zmijozela. Hliadky sa budú striedať po šiestich hodinách a budú používať mnoholičný lektvar, pričom vždy použijú inú podobu. Nik sa nesmie priblížiť k domu. Budete ho sledovať z bezpečnej vzdialenosti a správať sa ako mudlovia!“ prikazoval Harry a čakal, kým sa neprihlásilo dvanásť dobrovoľníkov. Išlo hlavne o bystrozorov z jeho oddelenia a Harry nenamietal. Vysvetlil im ešte raz podrobne, čo od nich očakáva a uistil sa, že majú dostatočné zásoby maskovacieho lektvaru.

Potom požiadal učiteľov, aby zaviedli nové pravidlá pre nasledujúce dni a týždne. Teda doprovody študentov z hodiny na hodinu, zákaz vychádzania z hradu po zotmení a podobné opatrenia, ktoré sa zavádzali ešte za Brumbálových čias, keď boli študenti ohrození. Učitelia vedeli čo robiť a súhlasili navyše s tým, že pomôžu bystrozorom v nočných hliadkach.

Napokon Harry skontroloval zoznam bystrozorov pridelených na tieto školské hliadky a porozhliadol sa po zborovni, aby zistil koľko ľudí by mohol ešte zapojiť. Oslovil svojich spolužiakov, Seamusa a Deana. Obaja súhlasili, že zostanú v Bradavicích a rozhodla sa k nim pripojiť aj Cho Changová. Harry im venoval vďačný úsmev a poprosil Hermionu, aby ich oboznámila so spôsobom komunikácie.

Hermiona sa hrdo postavila na jeho miesto a vysvetlila im ako fungujú nepravé galeóny, ktoré BA na škole používala. Boli však vylepšené o možnosť robiť krátke záznamy, ako nahrávky rôznych dôležitých rozhovorov alebo dokonca videozáznamy. Niektorí starší kúzelníci nechápali dosť dobre o čo ide, ale trpezlivá Hermiona im vysvetlila, na akom princípe to funguje. Nakoniec im ešte ukázala ako môžu posielat' krátke správy priamo Harrymu, alebo komukoľvek z BA a rozdala všetkým komunikačné zariadenie.

Keď už nik nemal žiadne otázky a všetko sa zdalo byť jasné, rozišli sa s tým, že ďalšiu schôdzku oznámi Harry

pomocou vlastného galeónu. Harry skontroloval hrad a než odišiel, zašiel sa rozlúčiť s Ginny a chlapcami. James bol s mamou, ako správne predpokladal a Al stále spal. Večer. Tak to povedal Snape, spomenul si Harry. Zariadi čo musí a vráti sa sem, aby tu bol, keď sa chlapec preberie. Vedel od Snapea, že sa večer koná schôdzka Salazarových spojencov a najradšej by ju bol sledoval sám, ale syn mal prednosť. Môže sa predsa spoľahnúť na svojich spolupracovníkov a priateľov. A najmä, spoliehal na Snapea, ktorý sa mal schôdzky osobne zúčastniť a určite bude mať pre Harryho cenné informácie. S tým pomyslením opúšťal bezpečné hradby a keď sa dostal k hraniciam pozemkov, premiestnil sa.

## Kapitola č. 48: Grimmauldovo námestie 12

Severus Snape vkročil do dôverne známeho domu. Ale ako sa mohol už pri prvej návšteve presvedčiť, odkedy ho používali ako hlavný štáb Rádu, udiali sa tu menšie zmeny. Portrét Blackovej matky nebol zakrytý a nevykrikoval hnusné nadávky. Nemal k tomu dôvod, keďže takmer celá Blackova rodina bola vyvedená z Temnoty. Karta sa však obrátila a teraz po boku svojich rodičov nestál Regulus, ale Sirius. Teda tá jeho časť, ktorá bola dlhé roky väzená v medzisvete.

Keď vošiel do priestranného salónu, ktorý veľmi vhodne poslúži tejto schôdzke, postávalo tu už asi tridsať mŕtvych, najmä smrťijedov, vrátane Luciusa a Bellatrix. Stroho im kývol hlavou na pozdrav a utiahol sa do najtmavšieho kúta miestnosti. Keď sa znova rozhladol, videl asi desať ďalších spojencov, ale títo boli živí. Nemal veľa času na premýšľanie, lebo v tom okamihu vošiel do miestnosti Salazar Zmijozel a všetci stíchli. Mierne sa uklonili a počkali, kým sa pohodlne neusadil v kresle tak, aby na všetkých videl.

„Vitajte, priatelia.“ privítal ich starý chrapľavý hlas. „Som rád, že ste prišli. Ako som už niektorým z vás stihol oznámiť, vo svetle udalostí posledných dní som bol nútený trochu pozmeniť naše plány a tiež zaviesť nové opatrenia.“ povedal tichým, no ostrým hlasom. Pozrel na Luciusa a ten pod jeho vyčítavým zrakom sklonil hlavu a uprene hľadel do zeme.

„Áno, Lucius. Vieš, čo si spôsobil. Tentoraz budem zhovievavý. Som si vedomý vlastnej chyby, keď som vám dal vo všetkom voľnosť. Ale nech sa podobné chyby neopakujú!“ pohrozil a jeho slová nepatrili len Luciusovi, ale všetkým naokolo.

„Od tejto chvíle sa nik z vás ani na krok nepriblíži ku škole, kým vám to nenariadim!“ rozkázal. „Oh, prepáč, Severus. Samozrejme s výnimkou teba.“ dodal rýchlo a zlovestne sa usmial na profesora lektvarov. Ten prikývol na znak porozumenia.

„Vy ostatní tiež poznáte svoje úlohy. Aké sú zatiaľ výsledky?“ chcel vedieť a čakal, kým sa niekto z nich odváži prehovoriť. Nakoniec sa slova ujala Bellatrix, ktorá využila príležitosť. Úlisným hlasom, avšak bez najmenej zmeny výrazu tváre prehovorila:

„Môj pane, podľa vašich rozkazov vyberáme najskôr tých, u ktorých predpokladáme úspech a získali sme tak pár cenných spojencov. Ale boli aj takí, čo vzdorovali. Chudáci...“ povedala a v hlase bola cítiť obrovská neúprimnosť. Salónom sa rozľahol jej diabolský smiech, ku ktorému sa pridalo aj niekoľko ďalších. Keby Snape tak dokonale neovládal nitrobranu a sebaovládanie, asi by ho striaslo pri smiechu, ktorý vychádzal z bezduchých tiel s kamennými maskami a prázdnyimi pohľadmi. Pri tom pomyslení bol rád, že jeho lektvar funguje a on dokáže ovládať svoje svaly a mimiku. Keď smiech zanikol, Salazar opäť prehovoril:

„Bella, Bella. Som si istý, že to bola naozaj skvelá zábava, ale nezabúdaj, že nechcem zbytočne prelievať čistú krv, kým to nie je nutné. Keď obsadíme školu a potom aj ministerstvo, bude to oveľa, oveľa jednoduchšie. Odstránime z cesty všetkých, ktorí by mohli prekaziť naše plány a víťazstvo bude konečne naše. Ovládneme svet.“

„Áno, pane.“ dychtivo súhlasila Bellatrix a posadila sa na zem vedľa jeho kresla, aby mu mohla byť nablízku. „Dovoľte mi zabiť ho. Zabiť Harryho Pottera.“ prosila.

„Nie, Bella. Vieš, že toto potešenie chcem dopriať niekomu inému.“ káral ju Salazar. „Chce ho zničiť po kúskoch, než ho nakoniec zabije.“ vysmieval sa.

„Ale ako, pane? Skúšali sme toho naozaj veľa, ale on nie a nie sa zlomiť.“ protestovala Bellatrix.

„LÁSKA.“ povýšenecky povedal Zmijozel. „Presne tak. To, čo ho vždy tak chránilo bude to, čo ho napokon zničí.“ uškŕňal sa starec.

Než stihol vysvetliť viac, dvere do salónu sa otvorili a v nich stál ten, ktorý zatiaľ chýbal. Sirius Black.

„Prepáčte, môj pane. Zdržal som sa...“ začal rýchlo vysvetľovať.

„V poriadku, Sirius. Čo máš pre mňa nové?“ prerušil ho Zmijozel.

„Stále žiadne stopy. Po tom zrkadle nikde ani náznak.“ priznal Sirius. Salazar Zmijozel sa zamračil.

„Kde by teda...“ zamyslel sa. Zrejme ho niečo napadlo a skúmavo sa zahľadel na Snapea. Ten mu pohľad opätovoal.

„Dobre teda“ povedal nakoniec. „Myslím, že všetko potrebné bolo povedané. Držte sa mojich pokynov a podávajte mi hlásenia ako zvyčajne!“ rozkázal a naznačil im, aby sa rozišli tam, kam majú.

„Severus, ty ešte počkaj!“ zastavil ho keď už bol takmer vo dverách. V salóne teraz bol len Salazar Zmijozel, Sirius Black a Severus Snape. Dvaja mladší muži sa prebodávali pohľadmi. Hoci teraz boli zdanlivo na jednej strane, ich vzájomná nevraživosť pretrvávala. Snape vedel o rozdvojení Blackovej duše od Brumbála a hoci vedel, že je to možné,

nechápal jeho správanie. Jeho nenávisť voči Potterovi.

„Severus, doteraz nebola príležitosť povedať ti o istých veciach, ale myslím, že by si nám mohol pomôcť.“ prehovoril Zmijozel.

„Ako by som vám mohol pomôcť, pane?“ vyzvedal Snape.

„Sirius, vysvetli nášmu priateľovi o čo ide.“ vyzval Salazar druhého muža. Sirius sa veľmi zamračil a len neochotne začal Snapeovi vysvetľovať.

„Je niečo, čo potrebujeme nájsť, Snape. Zrkadlo, ktoré človeku ukáže to, po čom najviac túži. Hľadali sme ho v Kruvale aj na bulharskom ministerstve, ale nikde nie je.“ vysvetľoval Sirius, ale Snape stále nerozumel všetkému. Pochopil, že hľadaným predmetom je zrkadlo z Erisedu, ktoré je v Bradaviciach. Teda aspoň bolo, za čias Brumbála.

„Môj pane, ide snád o nejaký významný artefakt čiernej mágie? Zaisť, počul som o ňom, ale nemyslím, že by mal ešte iné vlastnosti, ktoré by vám mohli byť užitočné.“ Severus sa nenápadne pokúšal dozvedieť viac.

„Ale áno, Severus. Môže mi to poslúžiť viac, než si myslíš. Nejde síce o čiernu mágiu, ktorú v sebe to zrkadlo ukrýva, ale je opradené starodávnymi kúzлами. S jeho pomocou by som mohol vytvoriť ďalší prechod medzi našimi svetmi, Severus. Dlhú som premýšľal nad tým, ako to urobiť a myslím, že som na to prišiel. Ak sa to podarí, zrkadlo bude magicky v spojení s oblúkom a oba vstupy budú voľne prechodné. Už nebudem musieť prechádzať z jedného sveta do druhého, aby som vyviedol svojich pomocníkov. Navyše druhý vchod môže byť umiestnený kdekoľvek, takže to len urýchli získanie vlády nad svetom.“ usmieval sa Zmijozel, keď učiteľovi lektvarov vysvetľoval svoje plány.

„To bude nepochybne veľký úspech pane, ale nebojíte sa, že keď budú vchody voľne prechodné, dostane sa späť niekto, kto by sa proti vám mohol postaviť? Živí proti nám nemajú najmenšiu šancu, ale mŕtvi by mohli bojovať...“ protestoval Snape.

„To nechaj na mňa, Severus. Vchody budú prechodné len tým, ktorým to sám povolím, to sa dá zariadiť veľmi jednoducho. Ale teraz, prečo som ti to vlastne povedal. Zrkadlo bolo kedysi dávno v Kruvale a myslel som, že tam stále je. Ale súčasný riaditeľ školy o ňom nič nevedel a stopy nás nikam nezavedli. Tuto Sirius po ňom neustále pátra, čím ho zdržiavam od jeho vlastného potešenia, ale je vskutku trpezlivý.“ pochválil Sirius a ten sa samolúbo uškrnul.

„Aj keď Sirius ešte nevie o novinkách. Veci sa majú tak priateľu, že budeš musieť upustiť od toho chystaného únosu a počkať na inú príležitosť.“ s predstieranou ľútosťou mu oznamoval Zmijozel.

„Čo sa stalo, pane? Myslel som, že v tomto smere máme voľnosť. Súhlasili ste s mojim plánom. Sám ste povedali, že únosom Potterovho syna ho budeme mať v šachu.“ rozčuľoval sa Sirius a z očí mu sršali blesky.

„Áno, áno, upokoj sa. Nepovedal som ti ešte, že Potterov syn teraz leží na ošetrovni, pretože ho zasiahla Malfoyova kliatba. Nanešťastie pre nás to znamená väčšie ochrany okolo školy a odklad plánov. Takže pre teba platí to čo pre ostatných, nesmieš sa k hradu ani priblížiť.“ hovoril Zmijozel pokojne.

„Ale pane...“ protestoval Black.

„Žiadne ale, Sirius. Urobíš, čo som povedal. Harry Potter dostane, čo si zaslúži, o to sa postarám a ty budeš mať to potešenie ho zabiť, to ti sľubujem.“ Sirius len pokorne prikývol a viac sa nehádal. Vedel, že jeho pán má pravdu a on sa musí podvoliť.

„Takže Severus. Vráťme sa k zrkadlu. Napadlo ma, či by nemohla existovať možnosť, aby bolo v Bradaviciach.“ vrátil sa Zmijozel k pôvodnej téme rozhovoru.

„Prečo myslíte, pane? Nespomínam si, žeby som o tom niekedy počul, ale môžem sa pokúsiť to zistiť.“ presvedčivo klamal Snape a udržoval svoju myseľ uzavretú. Zmijozel skúmal jeho výraz a skutočne sa pokúsil o nitrozpyt. Snape bol však tak dobrý, že Zmijozel ani nepostrehol, že mu Snape úspešne odopiera najdôležitejšie veci, tak ako to robil roky a roky u Voldemorta. Zmijozel sa spokojne usmieval, lebo získal pocit, že nad tým mužom má kontrolu a nijako ho nemôže podviesť. Snape naopak využil príležitosť vo svoj prospech.

„Pane, ak mám prehľadať hrad a nájsť to zrkadlo, nebolo by lepšie, aby som bol priamo v hrade? Cez deň nie je veľmi bezpečné potľkať sa po pozemkoch.“

„Myslíš, že na hrade nájdeš miesto, kde by si sa mohol nepozorovane skrývať?“

„Určite pane. Navyše si myslím, že s novými posilami bude ťažšie sa do hradu dostávať opakovane.“ pokračoval vo svojich argumentoch Snape. Zmijozelovi sa zrejme myšlienka, že Snape bude priamo v hrade páčila. Keď už bude musieť plány oddialiť, bude dobré mať niekoho priamo na mieste.

„Máš pravdu, Severus. Nájdí si v hrade miesto, kde by si ťa nik nevšimol a rob, čo máš. Myslím, že ak sa dovtedy neudeje nič podstatné, stačí ak mi podáš hlásenie o týždeň. Ak by si ale našiel zrkadlo, alebo zistil čokoľvek podstatné, chcem to vedieť okamžite.“

„Zaiste, môj pane.“ odpovedal Snape a Zmijozel mu naznačil, že môže ísť. Už bol vo dverách, keď začul, ako Zmijozel vraví Siriusovi:

„A my, môj priateľu, musíme vymyslieť spôsob, akým zabránime Potterovi zničiť Oblúk.“

Severus bol už na odchode, keď ho zastavil niečí hlas. Bol to Lucius.

„Zločinec sa vždy vracia na miesto činu, však Severus?“ začal ho provokovať.

„Máš pravdu, Lucius. A neschopnosť ako vidím neopúšťa človeka ani po smrti, ako sa zdá.“ vrátil mu Snape so zlomyseľným úškrnom. Keby Lucius mohol, zlostne zovrie pery. Takto však len bez akejkol'vek zmeny, len s veľmi nahnevanej hlasom povedal:

„Nemyslím si, žeby v tomto prípade bolo na škodu, že som netrafil svoj hlavný cieľ. Odniesol to predsa Potter, nie? Ak to ten bastard vôbec prežije, bude do konca života postihnutý. Ďalšia krutá rana osudu pre pána Záchrancu - Pottera.“ vysmieval sa. Snape zostal navonok pokojný, hoci to v ňom vrelo.

„Vlastne sa mýliš, Lucius. Netrafil si poriadne ani toho Pottera a prežije to bez následkov. Ako vravím, neschopnosť sa nedá liečiť. Dovidenia, Lucius.“ uškrnul sa a nechal za sebou stáť užasnutého Malfoya, keď vykročil do tmavej noci. Bola už skoro polnoc, keď sa Severus Snape vrátil. Nezdržoval sa zbytočne v Chropíci chýši a šiel rovno do hradu. Bolo to ťažšie, dostať sa tam nepozorovane, ale podarilo sa mu to a nepozorovane sa dostal k svojim starým komnatám, ktoré používal v čase, keď tu učil. Křiklan našťastie trval na tom, že si zariadi bývanie na inom mieste a tak zostali bez zmeny. Konečne bol doma. Známe prostredie ho upokojovalo a on začínal pociťovať únavu. Chcel by sa zísť pozrieť za chlapcom, už sa mal zobudiť z magického spánku, ale niečo mu vravelo, aby počkal do rána a nechal rodinu, aby si túto chvíľu užila osamote.

## Kapitola č.49: Je späť

Harry sa vrátil na ošetrovňu hneď potom, čo videl vchádzať Snapea do Siriusovho domu. Teda, dom nemohol vidieť, pretože bol zrejmé chránený novým Fideliovým zaklínadlom, ale videl svojho učiteľa nenápadne zmiznúť. Bystrozori boli na svojich miestach a mali sledovať každého, kto v dome zmizne.

Chlapec ešte stále spal, keď prišiel a našiel Ginny zaujatú rozhovorom s riaditeľkou. Obe ho privítali úsmevom a keď sa spýtal na Jamesa, vysvetlili mu, že šiel do spoločenskej miestnosti s kamarátmi a príde neskôr. Sadol si k nim a potichu rozoberali svoje plány. Sedel k Albusovi najbližšie a tak si prvý všimol slabý pohyb jeho prstov. Inštinktívne ho chytil za ruku a potichu ho oslovoval menom, aby sa prebral. Ginny aj Minerva tiež zbystrili a podišli bližšie. Druhá chlapcova ruka spočinula v matkinej a o veľmi krátky okamih sa zachveli jeho viečka. Otvoril oči a prvé čo uvidel boli usmievavé, avšak stále trochu ustarané tváre rodičov.

„Mami, oci.“ boli jeho prvé slová a než stihol dodať niečo viac, ocitol sa v pevnom objatí. Ginny sa po tvári kotúľali slzy radosti a Harry si konečne naozaj vydýchol a šťastne sa usmieval. Minerva McGonagallová ich dojato sledovala, no nechcela nijako narušovať túto rodinnú chvíľu, kým ju Harry nepresvedčil, aby sa k nim pridala. Povedali Albusovi, že je to jeho prababička a ten neváhal a radostne sa jej hodil okolo krku. Bola prekvapená, ale šťastná z toho prejavu úprimnej detskej radosti.

Zdalo sa, že je Albus naozaj úplne v poriadku a plný energie. Madam Pomfreyová však rozhodla, že si ho tam ešte aspoň cez noc nechá na pozorovanie. Všetci sa úprimne zasmiali, keď Albus prevrátil očami na znak nesúhlasu s ošetrovateľkou. Behom večera sa objavil James v doprovode s Nevillom a Georgom, ktorý sa tiež prišli pozrieť na malého pacienta. Chlapec svojou veselou náladou nakazil všetkých okolo a oni aspoň na chvíľu zabudli na starosti, ktoré ich čakali tam vonku.

Tesne pred večierkou dnu vtrhla nahnevaná ošetrovateľka a vyhánala návštevníkov z miestnosti. Nepomohli protesty učiteľov ani riaditeľky, madam Pomfreyová trvala na svojom.

„Ocko, zostaneš so mnou?“ spýtal sa Albus, keď už boli všetci preč, len rodičia sa ešte chceli so synom rozlúčiť. Obaja upreli svoje smaragdovo zelené oči na ošetrovateľku a tá len mávla rukou so slovami, že ju aj tak nikto nepočúva. Ginny pochopila, že Al sa chce s otcom porozprávať a len sa nad jeho požiadavkou usmiala. Každému dala bozk na rozlúčku a ponáhľala sa za riaditeľkou.

Harry sa usadil pohodlne na posteľ tak, aby sa mohol Albus oňho oprieť a chvíľu tak mlčky zostali. Ako prvý ticho prerušil otec.

„Povedal ti profesor Snape, čo sa stalo?“ Chlapec prikývol.

„Je to vôbec možné?“ spýtal sa nesmelo.

„Čo konkrétne myslíš, synak?“

„No to, že by som mohol byť zvláštny.“

„Nie mohol, ty naozaj si zvláštny.“ opravil ho Harry.

„Ale prečo práve ja?“ nechcel veriť chlapec.

„Myslím, že táto otázka bude prenasledovať našu rodinu neustále.“ usmial sa Harry pri spomienke, ako často myslel na to, prečo práve on je tým Vyvoleným, čo má zabiť Voldemorta.

„Určite je ešte mnoho vecí, týkajúcich sa našej rodiny, ktoré nám zostanú utajené, Albus.“ Myslel pritom na nedávno odhalené tajomstvo a na to, čo by ho v budúcnosti mohlo ešte prekvapiť. Z myšlienok ho vytrhol Alov hlas.

„Profesor Snape ma bude učiť.“ oznámil.

„Viem, chlapče. Si si istý, že s tým súhlasíš? Profesor dokáže byť niekedy naozaj .....prísny.“ dokončil napokon, hoci pôvodne ho napadlo množstvo iných prívlastkov.

„Bol by som radšej, keby si ma mohol učiť ty ocko, ale to nejde, však?“

„Máš pravdu, to by som nevládol.“ priznal synovi.

„Myslím teda, že profesor Snape bude ten, ktorý by mi mohol pomôcť. Ale čo keď to ja nevládnem?“ zapochyboval o sebe chlapec. Harry si uvedomoval, ako veľmi je mu podobný nielen vzhľadom, ale aj povahou. Aj on o sebe vždy pochyboval. Preto nikdy neváhal a snažil sa svoje deti povzbudzovať a dvíhať ich sebavedomie kedykoľvek k tomu bola príležitosť.

„Nepochybujem o tom, že to zvládneš, Al.“ presvedčivo povedal Harry, no keď videl, ako sa chlapec nadychuje aby niečo namietal, položil mu prst na ústa, aby ho umlčal a dodal:

„Aj keby nie, pre nás sa tým nič nemení. Rozumieš, Al? Nič. Máme ťa radi takého, aký si, lebo výnimočným ťa nerobí

len ten dar, ktorý máš, ale ty si pre nás výnimočný už len tým, že si." dokončil a na dôkaz svojich slov dal synovi pusu na čelo. Chlapec sa usmial a už sa nesnažil nič namietat'. Pohodlne sa uložil tak, aby cítil otcovu prítomnosť a zavrel oči. O chvíľu bolo počuť jeho tichý a pravidelný dych svedčiaci o tom, že zaspal. Harryho myšlienky sa vrátili k jeho vlastným rokom stráveným v Bradaviciach. Napokon zaspal držiac syna v bezpečnom objatí, akoby sa bál, že mu ho môže niekto vziať.

„Ehm, ehm.“ ozvalo sa niekde. Harry sa pomaly preberal zo spánku a uvedomoval si nejasné obrysy izby na ošetrovni. Na stoličke vedľa postele uvidel čiernu siluetu. Netrvalo dlho, kým si uvedomil, že ide o Snapea.

„Ako ste sa sem dostali?“ spýtal sa rozladene Harry.

„Aj vám dobré ráno, pán Potter. Ako vidíte, vaše posilnené ochrany mi nezabránili dostať sa do hradu.“ povedal Snape s úškrnom na tvári.

„Ako je chlapcovi?“ zmenil radšej tému.

„Včera sa zobudil, presne ako ste vraveli. Je v poriadku. Madam Pomfreyová ho dnes pustí z ošetrovne.“ vravel potichu, aby nezobudil spiaceho syna.

„Na Zmijozelov pokyn mám byť priamo v hrade. Zabránilo by tým odhaleniu, ktoré by nepochybne prišlo, keby som kvôli vašim lekciám nitrobrany musel chodiť sem do školy.“ vysvetlil mu, prečo prenikol do hradu.

„Prečo Zmijozel zmenil názor na to, aby ste boli priamo v hrade?“ bol zvedavý Harry a opatrne sa pritom vymaňoval zo synovho zovretia.

„Poviem vám čo potrebujete vedieť, ale nemyslím si, že je toto najvhodnejšie miesto. Mohli by sme ísť inam?“ navrhol Snape.

„Dobre.“ súhlasil Harry a vyšiel na prázdnu chodbu za Snapeom.

„Kam ideme?“ pýtal sa prekvapene, keď ho Snape viedol do podzemia, kde sa nachádzali jeho komnaty. Neodpovedal, kým sa za nimi bezpečne nezavreli dvere jeho bytu. Harry tu nikdy predtým nebol a bol príjemne prekvapený, keď videl vkusne a pohodlne zariadenú obývačku.

„Posaďte sa, Potter.“ ukázal na kreslo oproti tomu, do ktorého sa posadil sám. Harry sa posadil a čakal, kým Snape začne.

„Zmijozel sa mi včera zveril so svojim plánom. Prezradil mi, čo hľadal v Bulharsku a prečo to hľadal.“ Harry so záujmom počúval a neprerušoval ho.

„Viete, kde je zrkadlo z Erisedu?“ spýtal sa ho profesor.

„Naposledy som ho videl v prvom ročníku v tej miestnosti, kde bol ukrytý Kameň mudrcov.“ povedal Harry a nechápal, prečo učiteľ spomína práve zrkadlo.

„Neviem síce o tom, žeby ho Brumbál odvtedy niekam premiestnil, ale myslím, že by ste to zrkadlo mali nájsť a dobre ukryť, pretože to je to, čo Zmijozel hľadá.“ vysvetlil mu a dopodrobna mu popísal všetko, čo sa dozvedel na schôdzi.

„To je absurdné.“ zavrtil hlavou Harry, keď si vypočul celý plán so zrkadlom. „Tomu musíme zabrániť.“

„Správne, Potter. Ukryte zrkadlo, aby sa k nemu nedostal. Ďalšou úlohou bude naučiť sa mentálne brániť a potom necháte Zmijozela preniesť Oblúk do hradu. Tu bude jediná príležitosť oblúk zničiť.“ plánoval Snape.

„Jediný spôsob, ako ich zastaviť je zničiť oblúk. Späť do Temnoty ich nedostaneme, takže zase uviaznu v medzisvete?“ pýtal sa Harry.

„Je to veľmi pravdepodobné. Zmijozel je však živý a pokiaľ vo chvíli, keď oblúk zničíte nebude v druhom svete, musíte ho zabiť. To by však pre vás nemal byť problém.“ vravel s náznakom sarkazmu.

„Zmijozelova vražda nie je to, čo ma trápi.“ odpovedal Harry potichu.

„A čo iné by vás mohlo trápiť? Hádam to, že zabránite katastrofe?“

„Nemyslím, že sa vám podarí presvedčiť Zmijozela, aby vás a Siriusa previedol späť. Nechcem, aby ste ostali naveky v medzisvete. Nezniesol by som to pomyslenie, že...“ nechal slová visieť vo vzduchu.

„Vaša šľachetnosť ma skutočne dojíma.“ posmieval sa Snape. „Myslím, že práve Black by si to zaslúžil za to, čo chystá.“ zavrčal napokon.

„Sirius niečo chystá?“ spýtal sa Harry prekvapene.

„Doteraz bol zamestnaný hľadaním zrkadla a tak svoje plány musel odložiť, našťastie pre vás. Chystal sa uniesť vášho syna a vydierať vás. Po útoku na Albusa mu to Zmijozel zakázal, ale povedal, že vás zničia po kúskoch a práve Black bude mať to potešenie vás zabiť.“ dokončil Snape. Harry sťažka prehltnul. Nebol schopný reagovať na túto správu. Už si síce zvykol na fakt, že mu neustále ide niekto po krku, ale správa, že chceli uniesť jeho syna ním otriasla.

„Jediná rozumná vec, ktorú v tejto chvíli môžete urobiť, Potter, je ukryť svoju rodinu niekam, kde ju nenájdu.“ radil mu Snape. Harry prikývol, že rozumie a ešte stále trochu vyvedený z miery sa chystal na odchod.

„O štvrtej vás a Albusa očakávam v komnate najvyššej potreby. Tu na to nebude dosť priestoru.“ povedal mu Snape skôr, než odišiel. Potom zostal hľadiť na zavreté dvere a pocítil niečo, čo k Potterovi nikdy predtým necítil. Lútosť.

## Kapitola č.50: Jeden veľmi dlhý deň

Cestou z podzemia stretol oboch chlapcov, ktorí šli s kamarátmi na raňajky. Zažrel im všetkým pekný deň a povedal Albusovi, aby naňho po skončení vyučovania počkal v spoločenskej miestnosti. Nakukol do Veľkej siene a keď tam nevidel ani Ginny ani riaditeľku, šiel za nimi do riaditeľne, kde práve dopíjali kávu.

„Dobré ráno.“ pozdravil.

„Ahoj, Harry.“ povedali takmer zborovo.

„Je niečo nové?“ spýtala sa profesorka.

„Vlastne je.“ povedal a posadil sa do prázdneho kresla. „Musím vám oznámiť, že komnaty profesora Snapea nie sú prázdne.“

„Ako? To nie je možné. Od jeho smrti tam každý odmietol bývať a všetko zostalo, ako bolo. Nik tak nebýva.“ protestovala riaditeľka.

„Profesor Snape sa vrátil a bude tam opäť bývať. Je v našom záujme nechať ho priamo v hrade, pani profesorka. Verím, že sa nebude ukazovať, ale predsa len by som o tom informoval učiteľov aj svojich bystrozorov, keby ho niekto zazrel, súhlasíte?“ vysvetľoval Harry. Minerve sa tá myšlienka nepáčila, ale nemala na výber. Severus, nech to vyzeralo v minulosti akokoľvek, vždy bol a znovu je na ich strane.

„Pred začiatkom vyučovania to oznámim v zborovni. Len dúfam Harry, že vieš čo robíš.“ povedala nakoniec.

„V to dúfam aj ja.“ povzdychol si Harry. „Ešte niečo. Neviete náhodou, kde je zrkadlo z Erisedu?“ spýtal sa.

„Naposledy bolo v miestnosti, kde bol ukrytý Kameň mudrcov, ak sa nemýlim.“ odpovedala prekvapene.

„Myslíte, že ho odvtedy profesor Brumbál nepremiestnil?“ uistoval sa Harry.

„Istá si tým nie som, ale môžeme sa ho spýtať. Mám ho zavolať?“ spýtala sa a už sa chcela obrátiť k prázdnemu rámu.

„Zatiaľ nie. Myslíte, že by som sa mohol osamote porozprávať s Ginny? Potom by som sa porozprával s profesorom Brumbálom.“ zastavil ju Harry.

„Iste, ja teda zatiaľ oznámim učiteľom správu o Severusovej prítomnosti. Bud'te tu ako doma.“ povedala im s úsmevom a odišla.

„Čo sa deje, Harry?“ spýtala sa Ginny, keď sa jeho tvár zamračila ešte viac. Pozrel jej do očí a ona mu mohla vidieť takmer na dno duše. Strach, smútok, bolesť. Vzala ho za ruku a tým ho povzbudila, aby jej to konečne povedal.

„Musíš s deťmi odísť.“ povedal jej nakoniec. Ginny zmeravela.

„Čo to vravíš, Harry? Neopustím ťa, teraz nie, na to zabudni.“ protestovala rozhodne.

„Ginny, počúvaj ma chvíľku. Je to nutné. To najlepšie, čo môžeme urobiť, aby sme ochránili teba a deti.“

„Harry, ja sa od teba nepohnem na krok. Budem ti stáť po boku v dobrom aj v zlom, spomínaš si? Pred dvadsiatimi rokmi som bola podľa vás príliš mladá, aby som bojovala. Zvládla som to, Harry. Vieš, že to dokážem.“ neustala v protestoch.

„Nepochybujem o твоich schopnostiach, Ginny. Ale pochop, nemôžeš tu zostať ani ty ani deti. Sirius chystá pomstu horšiu než som myslel. Chcel uniesť chlapcov a ktovie čo ďalšie má v pláne, rozumieš? Chce mi vás všetkých vziať, než ma zabije.“ naliehavo a prosebne šepkal Harry. „Prosím, Ginny. Nebudem pokojný, kým nebudete v bezpečí.“

„Schováme deti, ale ja zostanem s tebou.“ nesúhlasila stále. „Ja viem.“ dodala po chvíli rezignovane. „Asi je zbytočné pýtať sa, či pôjdeš s nami.“

Harry sklonil hlavu a nedokázal jej pozrieť do očí. Nič by si neželal viac, než ísť s nimi, ale nemohol. Ginny ho nežne pohladkala po tvári a povedala, že rozumie a urobí všetko, aby ochránila deti.

„A seba.“ dodal Harry.

„Kedy a kam?“ spýtala sa nakoniec už zmierená s tým, že bude musieť Harryho znova načas opustiť.

„To ešte neviem, ale niečo už vymyslíme. Myslíš, že sa mi podarí presvedčiť Hermionu, aby šla s tebou?“ spýtal sa Harry, no oboj im bolo jasné, že Ron a Hermiona sa od Harryho neodlúčia. Spreádzali ho na každom kroku a do všetkého sa púšťali s ním.

„Vezmem so sebou aj Huga a Rose, ak budú chcieť.“ odpovedala mu Ginny miesto toho.

„Nechcem, aby si tam bola sama. Neville určite bude súhlasiť, aby s tebou šla Lenka.“ navrhol napokon.

„Určite. To by bolo fajn.“ povedala mu so smutným úsmevom. Vedela, že aj on sa trápi a nechcela to robiť horšie, než to je.

„Vrátíme sa spolu večer domov?“ chcela vedieť.

„O štvrtej máme s Albusom lekcii so Snapeom a potom som len tvoj. Zabavíš sa tu dovtedy nejako? Potom zájdeme po Lilly a pôjdeme domov.“ plánoval Harry.

„Nechajme Lilly ešte jednu noc u Rona a Hermiony a doprajme si jeden večer len my dvaja. Bez detí, bez starostí, len ty a ja. Ktovie, kedy zase budeme spolu.“ prehovárala ho Ginny a on nemal dôvod protestovať. Objal ju a pobozkal.

„Teraz by som sa mal porozprávať s Brumbálom.“ povedal a len veľmi neochotne ju pustil. Podišiel k prázdnemu rámu a vyslovil zaklínadlo, ktoré použila pred časom profesorka McGonagallová. Brumbál tu bol takmer hneď.

„Vitajte, deti. Ako vám môže poslúžiť váš starý riaditeľ?“ usmieval sa na dvojicu.

„Dobrý deň, pán riaditeľ.“ pozdravila ho Ginny, ktorá nemala tak často príležitosť sa s ním rozprávať.

„Vitajte, Ginny. Vyzeráte naozaj úžasne. Som si istý Harry, že ti ju závidí nejaký muž.“ lichotil jej Albus.

„Veru, je čo závidieť. Je to najväčší poklad môjho života.“ prisvedčil Harry a Ginny sa od tej chvály začervenala.

„Ale asi si ma volal z iného dôvodu, než aby ste ma pozdravili. Tak čo sa deje, Harry?“ zvažnel riaditeľ.

„Potrebujem vedieť, kde je zrkadlo z Erisedu pane.“ informoval ho Harry a vysvetlil mu všetko, čo sa dozvedel od Snapea.

„Zrkadlo je tam, kde si ho videl naposledy, Harry. Sú síce zrušené tie ochrany, ktoré si musel ako chlapec prekonať, ale sú tam nové. Verím, že si s nimi hravo poradiš, ak by si ho chcel dať inam.“ povedal mu Brumbál.

„Skontrolujem to a ak by bolo treba, pridám ešte niečo, ale zrkadlo nechám kde je. Bolo by zbytočné ho presúvať.“

„Tiež si myslím.“ súhlasil bývalý riaditeľ. „Harry, myslím, že by si mal začať používať starodávny prútik. Najmä ak chceš ten oblúk úplne zničiť. Urobil si dobre, že si poslúchol priateľov a nechal si si ho pri sebe, ale je na čase dať mu šancu. Slúžil mi naozaj dobre a verím, že tebe bude tiež.“ vravel Harrymu.

„Nie som si istý, pane, či ho chcem používať. Bol by som radšej, keby zostal, kde je.“ oponoval.

„Iste, rozumiem tomu, ale rozmyšľaj o tom chlapče. Možno by to mohlo pomôcť.“

„Myslíte, že by som s jeho pomocou mohol zariadiť, aby ste aj vy prešli späť do nášho sveta a pomohli nám?“ spýtal sa Harry a skrsla v ňom nová nádej. Brumbál sa však zatváril veľmi vážne a zamračil sa.

„Aj keby sa ti to podarilo Harry, nemyslím, že je to dobrý nápad. Mŕtvi sú kde majú byť a nie je správne na tom niečo meniť. Keby si vytvoril prechod pre svojich blízkych, určite by si nechcel, aby ťa zase opustili, keď bude po všetkom.“

A nielen ty, ale aj ďalší, ktorých blízky by sa vrátili by trpeli ich opätovnou stratou, nemyslíš? A keby si zničil oblúk skôr, než sa všetci dostanú späť, vieš, čo by sa stalo. To nie je to, čo chceš, Harry, však?“ vysvetľoval Brumbál.

Harry sa pri tých slovách zahanbil. Vedel, že sa nemá zahrávať so životom a smrťou, ale vidieť ich zase všetkých, objasť ich a hovoriť s nimi bolo také lákavé. Rozumel však, čo mal Brumbál na mysli a sľúbil, že neurobí žiadnu podobnú nerozvážnosť.

„Ty to zvládneš, Harry. Viem, že áno.“ povzbudzoval ho Albus a Ginny sa k jeho podpore pripojila a objala svojho muža. Napokon Harry poďakoval za potrebné informácie a rozlúčil sa.

Zvyšok dňa strávila Ginny s riaditeľkou, ak mala voľnú hodinu, alebo s Lenkou, na ktorej začínalo byť vidieť rastúce bruško a tehotenstvo jej ešte viac pridalo na kráse.

Harry si zase plnil svoje povinnosti. Kontroloval ľudí na ministerstve, počúval hlásenia od bystrozorov, ktorí sledovali Grimmauldovo námestie dvanásť aj od tých zo školy. Samozrejme v Bradaviciach strávil najviac času. Okolo tretej, bolo už po vyučovaní, šiel do Nebelvírskej spoločenskej miestnosti, kde sa naňho chlapci vrhli. Chvilu sa rozprával s Jamesom, vrátil mu neviditeľný plášť a keďže mali s Albusom čas, šiel za Nevillom, ktorý práve prišiel na kontrolu a zamával Harrymu na pozdrav.

„Ahoj, Neville. Počuj, musím odtiaľto chlapcov odvieť do bezpečia. Ginny pôjde s nimi a mňa napadlo, či by si nechcel, aby sa k nim pridala Lenka.“ Neville sa na Harryho prekvapene pozrel.

„Nie je to tu už bezpečné, keď berieš preč deti? Škola sa bude zatvárať?“ pýtal sa prekvapene.

„Nie, Neville. Nemyslím, že sa škola zavrie. Zatiaľ máme nejaký čas, aby sme ju poriadne zabezpečili a nik zo Zmijozelových ľudí by sem nemal prísť. Ale chystajú sa ma nejakým spôsobom vydierať rodinou a ja nechcem nič riskovať, rozumieš? Tak chceš, aby sa k nim Lenka pridala?“ naliehal naňho Harry.

„Rozhodne. Už dávno som jej vravel, že by mala ísť preč a vyhnúť sa stresu, ale nechcela o tom ani počuť. Keď však pôjde Ginny, myslím, že sa mi ju podarí presvedčiť. Mohli by byť u mojej starej mamy. Použijeme Fideliovo zaklínadlo a ak bude treba ešte niečo iné a určite tam budú v bezpečí.“ navrhol Neville.

„To by bolo skvelé, kamarát. Ešte som totiž nevymyslel, kam ich ukryť a toto bude naozaj ideálne.“ súhlasil. „Dobre teda, musím teraz ešte niečo zariadiť. Zajtra dohodneme podrobnosti a zatiaľ by si mohol s Ginnyinou pomocou presvedčiť Lenku. Ginny je u vás. Popros ju, nech tam na mňa počká, kým sa vrátim.“ prosil ešte Harry a chystal sa s

Alom na odchod.

Albus bol cestou ku Komnate najvyššej potreby akýsi zamyslený, ba skoro smutný.

„Čo sa deje, Al? Ide o tie lekcie?“ vyzvedal Harry.

„Nie, ocko. Len, dnes som nikde nevidel Scorpiusa. Vlastne ste mi nepovedali, čo sa mu stalo. Je v poriadku, však?“ pýtal sa nesmel.

„Je v poriadku. Zachránil si svojmu priateľovi život, ty môj malý hrdina. Bol tu dokonca aj jeho otec, chcel ti osobne poďakovať.“ uistoval ho Harry.

„Naozaj? Ale ved’ pán Malfoy nás nemá rád. Scorpius mi vravel, že mu cez Vianoce zakázal, aby sa so mnou kamarátil.“ spomenul si Albus a znova posmutnel.

„Draco Malfoy zistil, že ste naozaj kamaráti a vie, že nebyť teba, Scorpius by dopadol horšie. Dokonca sa mi ospravedlnil a už je to v poriadku.“ opravil ho otec.

„Tak teda, prečo za mnou dnes Scorpius neprišiel? Nikde som ho nevidel.“

„Scorpius odišiel zo školy so svojim ockom. Musel, pretože mu stále hrozilo nebezpečenstvo. A to isté urobíte vy.“ povedal Harry a zastavil sa. Klakol si na jedno koleno, aby videl synovi do očí.

„Albus, odídete všetci s mamičkou skryť sa, aby ste boli v bezpečí a len čo to bude možné, pridám sa k vám a vrátíme sa zase domov. Ale sľúb mi niečo.“

„Čo, ocko?“

„Viem, že si chcel pomôcť kamarátovi, ale skoro sme ťa stratili, chlapče. Musíš byť opatrný a nepúšťať sa do nebezpečných situácií, je to jasné?“ naliehal Harry a čakal na synov sľub.

„Dobre, ocko. Pokúsim sa, ale čo keď...“

„Albus, viem, čo myslíš, ale ak to nebude naozaj nutné, vyvaruj sa toho, dobre?“ povzdychol Harry, lebo vedel, aké ťažké je ten sľub dať. On sám sa vrhal do nebezpečenstva, keď sa snažil zase niekoho zachrániť. Pomyslel si, že ten záchranný komplex, ako to nazýva Hermiona, musí byť dedičný.

„Tak už pod’me, inak nás profesor Snape bude preklínať skôr, než vôbec začneme hodinu.“ smial sa Harry a Albus sa k nemu pridala.

„Neskoro ako vždy, pán Potter.“ privítal ich jedovato Snape. Harry sa v duchu uškrnul ako toľkokrát predtým, keď ho učiteľ napomínal za neskoré príchody, alebo za nejaké lajdáctvo. Rozhliadol sa po miestnosti, ktorá keďže ju vyvolal Snape, mala slúžiť k ich lekciam. Najprv síce trochu pochyboval, že vôbec bude fungovať po tom, čo ju na konci siedmeho ročníka pri boji s Voldemortom zapálil Crabbe, ale zdala sa neporušená. Teraz bola kruhová a nie príliš veľká. Na zemi boli tri mäkké podušky na sedenie. Okolo nich nebolo nič, ale steny vymaľované na zeleno pôsobili veľmi upokojujúco.

„Posaďte sa.“ vyzval ich Snape a ukázal na podušky. „Začneme s Albusom.“ rozhodol a obrátil svoju pozornosť výlučne na chlapca. „Vzhľadom k obmedzenému času vyhradenému našim lekciam by som ťa mal naučiť, ako môžeš cvičiť sám. Myslím, že na to budeš mať dost’ času.“ hovoril Snape svojim hlbokým, no upokojujúcim hlasom. Harry takýto tón u Snapea v živote nepočul a úprimne nad tým žasol, no nedovolil si nič povedať.

„Takže Albus, vieš, ako sme to urobili naposledy? Podaj mi znova svoje ruky a zavri oči.“ prikázal mu. Keď boli obaja pripravení, Snape prehovoril o niečo drsnejším hlasom.

„Môžete s nami precvičovať očistenie mysle, pán Potter.“ a potom zase venoval všetku svoju pozornosť Alovi.

„Na nič nemysli. Nechaj svoje myšlienky odplávať preč. Nemysli, Albus. Len buď.“ povzbudzoval ho. Albus sa sústredil na jeho slová a snažil sa robiť, čo mu prikázal. Hlavou sa mu mihalo spomienky jedna za druhou, ale on sa snažil od nich odpútať. Postupne ich prestával vnímať a jediné, na čo sa sústredoval, bol Snapeov pokojný hlas. Odrazu si prestal uvedomovať aj svoju existenciu a ocitol sa v akejsi prázdnote. Obklopovalo ho hlboké ticho. Snape tu bol s ním.

„Výborne, podarilo sa ti to neuveriteľne rýchlo.“ pochválil ho. „Toto tu je tvoja myseľ.“ ukázal na tu prázdnotu.

„Keď si šťastný, bude ťa obklopovať priestor, v ktorom sa šťastný budeš cítiť, keď smutný, bude to naopak. Ale očistená myseľ je zbavená všetkých emócií a prázdna. Žiadne spomienky, žiadne pocity. Tak to má byť.“ na chvíľu sa odmlčal.

„Teraz sa musíš sústrediť na seba. Musíš sa ponoriť hlbšie do svojho vnútra a zistiť, odkiaľ vychádza tá sila, čo ťa robí tým, kým si. Skús to, Albus.“ vyzval ho. Chlapec nevedel, čo má robiť. Snažil sa vnímať, či neucíti nejaký zvláštny pocit vo vnútri, ale nie. Začal sa sústrediť ešte viac a ponárať sa do hĺbín svojej duše. Bolo to tam. Kdesi veľmi ďaleko, ale bolo. Videla slabú žiaru kdesi v diaľke. Povedal o tom profesorovi a ten súhlasil, že to bude to, čo hľadá.

Albus sa sústredil, pretože sa k tomu chcel priblížiť, ale Snape ho zadržal. Povedal, že je čas skončiť a budú pokračovať inokedy. Keď otvorili oči, uvideli Harryho, ktorý v nemom úžase sledoval, čo sa dialo vedľa neho. „Je neslušné zísať takto s otvorenými ústami, pán Potter.“ napomenul ho Snape napoly pobavene, napoly pohoršene. „Prepáčte. Ja len....ja....ale nič.“ vzdal to nakoniec Harry. „Podarilo sa ti to naozaj veľmi dobre, Albus. Než pôjdeš spať, opäť precvičuj očistenie mysle. Nič viac nie je treba, len očistenie. Zajtra pristúpime k ďalšiemu kroku.“ prikazoval profesor. „Takže to zvládnem?“ nadšene sa pýtal Albus, ktorý bol úprimne potešený svojim úspechom. „Nepochybne lepšie, než tvoj otec.“ poznamenal Snape a pozrel na Harryho. „Tak čo, pán Potter, podarilo sa vám úplne očistiť svoju myseľ?“ zdvihol obočie a čakal na odpoveď. Harry len niečo zamumlal, čo Snapea pobavilo. „Takže zajtra v rovnaký čas, pán Potter. Dnes toho máme nepochybne všetci dosť aj bez vašej lekcie. Na tu bude o trochu viac času, ak sa nemýlim.“ „Máte pravdu, pán profesor. Tak teda, dovidenia zajtra.“ rozlúčil sa Harry a s Albusom vykročil smerom k Nebelvírskej veži. Albus nadšene rozprával otcovi o tom, ako sa mu podarilo uspieť už na prvej lekcii a Harry nevychádzal z údivu. Mal zo syna radosť a dokonca vedel, že Snapeovi môže veriť. Nebude si vylievat' na Alovi zlosť kvôli tomu, že jeho nenávidí. Naopak vyzerá to, akoby si Albusa obľúbil a to mu stačilo. Rozlúčil sa s chlapcami a zašiel k Nevillovi, aby sa mohol s Ginny konečne vrátiť domov. Bol to naozaj dlhý deň a on bol rád, že sa môže na chvíľu odpútať od všetkých problémov a stráviť večer so svojou životnou láskou.

## Kapitola č.51: Nečakaná zmena

Zobúdzat' sa a usínať vedľa Ginny bol pre Harryho ten najkrajší okamih celého dňa. Často ju ráno sledoval, kým ešte spala. Pokojná, takmer anjelská tvár zdobená medenými prameňmi vlasov, spočívala na vankúši tesne vedľa neho. Vnímal jej pokojný dych a slabý náznak úsmevu na jej tvári. Zrejme sa jej niečo pekné sníva, pomyslel si Harry a kochal sa pohľadom na jej prirodzenú krásu. Viečka sa jej zachveli, čo bol nepopierateľný dôkaz toho, že sa zobúdzala. Harry ju jemne začal hladkať po tvári, potom skĺzol na odhalené ramená a ona konečne otvorila oči.

„Bavíš sa dobre?“ spýtala sa ospalo, ale pobavene. Umlčal ju bozkom.

„Musím vyzerat' hrozne.“ konštatovala viac menej sama pre seba, ale ovinula ruky Harrymu okolo krku a bozk opätovala.

„Si tá najkrajšia žena pod slnkom a tá jediná, ktorú milujem a vždy budem.“ zašepkal jej do ucha. Ginny sa usmiala a pokračovala vo svojich vtipných poznámkach.

„Tak si to zapamätaj, aby si mi to zopakoval, keď budeme mať takých...“ zamyslela sa, „sedemdesiat rokov.“ a ešte stále rozospato po ňom hodila vankúš. Rozpútala sa medzi nimi postel'ová bitka, ktorá vyvrcholila ďalším manželským bozkom a pevným objatím. Ležali pokojne a premýšľali.

„Čo s nami bude, Harry?“ spýtala sa smutne. Všetka dobrá nálada a vtipy boli preč. Bolo ľahké na chvíľu zabudnúť na problémy, ale ťažšie ich riešiť.

„Bude to dobré, drahá. Nech budem kdekoľvek, stále na teba budem myslieť. Na teba a na deti.“ odvetil rovnako smutne Harry.

„Ide hlavne o deti. Robíme to pre nich.“ utešovala sa a rýchlo si zotrela osamotenú slzičku, ktorá sa jej skotúľala po tvári. Nechcela znovu plakať. Nechcela, aby ju on videl plakať. Harry to zazrel, ale nepovedal nič. Len si ju ešte pevne pritiahol k sebe, aby ju uistil, že je stále a za všetkých okolností s ňou.

Práve sa chystali na odchod, keď sa ozvalo zaklopanie. Prekvapene na seba pozreli, než otvorili. Nečakali nikoho, tobôž nie toho, kto stál za dverami.

„Dobré ráno.“ pozdravil muž za dverami. Chvíľu bolo ticho, pretože Harry ani Ginny nevychádzali z údivu.

„Mohol by som ísť ďalej?“ spýtal sa trochu nervózne. Obaja akoby razom ožili. Harry ustúpil a Ginny ho vyzvala, aby vošiel. Keď sa dvere za host'om zavreli, ozval sa Harry.

„Čo ťa sem privádza, Malfoy?“ Jeho hlas nevyjadroval ani zlosť ani posmech, len úprimnú zvedavosť a trochu obozretnosť. Šlo predsa o Draca Malfoya.

„Helena chcela, aby som ťa pozdravoval, Weasleyová. Teda, Potterová....teda...najlepšie Ginny, ak dovoľíš.“ Draco Malfoy rozhodne nevedel, ako pokračovať.

„Ako sa má?“ spýtala sa Ginny, aby preťala trápne ticho rozhost'ujúce sa v izbe.

„Dobre.“ vyhrkol rýchlo. „Vlastne, je rada, že má pri sebe syna, ale chýbajú jej priateľky. Snaží sa to skrývať, ale vidím, že sa trápi.“ dodal Draco. „Nechápem síce ako, ale odkedy ťa pozná, je ako vymenená. Je šťastnejšia.“ Ginny sa usmiala a gestom naznačila, aby sa muži posadili a ona šla do kuchyne pripraviť im kávu.

„Prečo si prišiel, Draco?“ Harry ho zámerne oslovil menom. To Draca zjavne ešte viac znervóznilo.

„Počuj, viem, že mi nebudeš veriť, ale premýšľal som.“ začal opatrne a čakal nejakú ironickú poznámku. Keď žiadna neprišla, spustil ďalej.

„Ved' vieš, vravel som ti to už na ošetrovni. Mimochodom, ako sa má váš chlapec?“ spomenul si náhle a keď pozrel Harrymu do očí, videl v nich úprimný záujem a nádej, že je v poriadku. To Harryho trochu obmäkčilo a mierne sa uvoľnil, hoci mu úplne neveril.

„Albus sa má našťastie dobre. Včera bol už v škole. Vďaka Snapeovi sa nám podarilo prísť na to, ako ho z toho stavu dostať.“ vysvetlil mu Harry. Dracovi sa viditeľne uľavilo, čo Harryho prekvapilo, no pri Snapeovom mene sa Draco zarazil.

„Ako vám mohol pomôcť Snape? Ved' je...“

„Mŕtvy, rovnako ako tvoj otec, Draco. Presne tak. A rovnako ako on sa vrátil.“ dokončil Harry. Ginny vošla a pred sebou levitovala tácku s tromi šálkami a kanvicou horúcej čiernej kávy.

„Ste v bezpečí, Draco?“ spýtala sa Ginny a keď dostala kladnú odpoveď, ešte pár krát sa zdvorilo a so záujmom opýtala na Helenu a Scorpiusa. Potom sa ospravedlnila, že má ešte prácu a nechala ich osamote.

„A teraz mi konečne povedz, čo chceš, Malfoy.“ nevydržal už Harry, pretože ho jeho prítomnosť dráždila. Snažil sa Malfoyovi pomôcť už dávno, ale on jeho pomoc neustále odmietal. Nechcelo sa mu veriť, žeby to teraz malo byť iné.

„Ako som už vrazil, premýšľal som a dospel som k názoru, že nielen ty si mi neraz pomohol a žeby sa karta mohla aj obrátiť a ja....ja...”

„Ty čo?” netrpezlivo prerušil jeho koktanie.

„Chcel by som sa k vám pridať. Pomôcť vám bojovať. Určite máte zase niečo ako ten Fénixov rád, či čo to bolo. Chcem sa k vám pridať.” dokončil a čakal, akú odozvu budú mať jeho slová.

„To nemyslíš vážne.” takmer vykrikoval Harry a od prekvapenia zadržoval dych.

„No jasné, Potter. Len sa mi vysmievaj. Prídem až sem, do tvojho domu, aby som sa ponížil, prišiel som žiadať o možnosť pomôcť a načo? Aby si ma vysmial tým svojim typickým spôsobom. Slávny Potter predsa nepotrebuje pomoc. Zabudni, že som tu vôbec bol.” rozkričal sa Draco a chystal sa na odchod.

„Počkaj, Draco! Nevysmievam sa ti.” kričal aj Harry, aby prerušil ten Dracov výbuch.

„Nie? A čo teda?” posmešne sa spýtal host’.

„Sadni si.” vyzval ho Harry pokojnejšie. Draco zaváhal, napokon sa predsa len vrátil do kresla, z ktorého pred chvíľou naštvaný takmer vyletel.

„Prekvapuje ma tvoja náhla zmena názoru, to je všetko. Ešte nedávno si bol schopný veriť, že som sa ti prišiel vysmievať pre smrť tvojho otca, potom dokonca že ťa so mnou tvoja žena podvádza. A to nepočítam sedem rokov strávených s tebou v škole. Uvedomuješ si, ako mi tie slová teraz znejú?” vysvetľoval Harry a teraz čakal vysvetlenie on.

„Máš pravdu, Potter. Ale myslíš, že po tom všetkom je to pre mňa ľahké prísť za tebou? Nikto mi neverí a veriť zrejme nebude. Ani ty nie.” sťažoval sa svetlovlasý čarodejník. „Ale Helena ma presvedčila, aby som to aspoň skúsil. Obhajovala ťa, aký si dobrosrdečný a rozumný a že si dávno zabudol na našu školskú rivalitu.” ironicky sa uškrňal pri tej spomienke.

„Draco, ešte raz ťa uist’ujem, že s Helenou nič nemám, ak máš stále pochybnosti. Pre mňa existuje jediná žena. A čo sa týka našej školskej rivality, zabudnúť sa nedá, ale dokážem sa nad ňu povzniesť. Nie sme 15-roční pubertáci, Draco, ale dospelí muži. Napriek tomu, nie som si istý, že ti môžem vo všetkom veriť.”

„Myslím, že to bude vzájomné.” podotkol Draco. Harry sa na dlhšiu dobu zamyslel a nechal Draca v napätí. Vedel, že čím viac ľudí sa spojí proti nepriateľovi, tým lepšie, lenže medzi nimi musí byť dôvera a to je niečo, čo Harry k Dracovi zrejme nikdy nepocíti. Na druhej strane, ak nedostane šancu, mohlo by sa stať, že sa pridá na druhú stranu. „Každá pomoc je dobrá, Draco. Ale uvedom si, že ti nemôžem bezvýhradne dôverovať, kým ma o svojej lojalite nepresvedčíš. Pridáš sa k BA, ale dostaneš len nevyhnutne nutné informácie, je to jasné?” navrhol Harry kompromis a prekvapilo ho, že Draco mlčky a bez protestov súhlasil. Možno predsa....pomyslel si Harry.

„A čo bude s tvojou rodinou?” spýtal sa ešte na dôvažok.

„Sú v bezpečí a postarajú sa o seba.” neochvejne odpovedal.

„Dobre. Tak teda pomôžeš hliadkam v škole. Príď dnes okolo obeda a ak tam nebudem, povedz McGonagallovej, že som ťa poslal ja a nech ťa nechá niekde počkať.” prikázal Harry a postavil sa, čím naznačil, že debatu považuje nateraz za uzavretú. Vo dverách sa Draco zastavil.

„Zatiaľ dovidenia.” povedal a natiahol ruku na pozdrav. To bolo už druhý raz, čo Malfoy urobil toto gesto a Harryho neprestávala prekvapovať tá zmena. Potriasol mu rukou a konečne za ním mohol zavrieť dvere. Rukou si prehrabol svoje večne neposlušné vlasy a povzdychol si:

„To nám ten deň pekne začína.” Uvidel Ginny stáť najprv na najvyššom schode a potom pomaly začala schádzať dole.

„Poďme už po Lilly.” navrhol jej a vymenili si chápajúce úsmevy.

## Kapitola č.52: Únos

„Mami, ocko!“ vykričala Lilly, keď vošli do obývačky v Ronovom dome, kde sa deti práve hrali. Vrhla sa na nich a oboch ich dlho objímala. Nevideli sa azda dva či tri dni, no chýbali si všetci navzájom.

„Pôjdeme už spolu domov?“ pýtala sa a chystala sa upratať si hračky.

„Ešte chvíľu počkaj, hrajte sa, kým sa porozprávame s tetou a strýkom.“ povedal jej Harry a s ostatnými dospelými si posadali v kuchyni okolo stola. Hermiona jediným pohybom pomocou prútika preniesla na stôl štyri šálky kávy a spýtala sa ich na Albusa. Videli sa naposledy pred dvoma dňami na stretnutí BA.

„Albus je našťastie v poriadku, ale mohlo by sa stať niečo...“ začala Ginny a hľadala pomoc u Harryho.

„Rozhodol som, že Ginny s deťmi musia odísť. Nie je to tu pre nich bezpečné. Tak nás napadlo Hermiona, nešla by si s nimi aj ty s deťmi?“ prevzal iniciatívu Harry. Ron sa zamyslel a veľmi rýchlo sa tejto myšlienky chytil.

„Harry má pravdu, zlatko. Mala by si zobrať deti a ísť s Ginny niekam do bezpečia. Rozhodne súhlasím s Harrym, že je to dobrý nápad.“ vravel Ron. Hermiona mu však venovala jeden zo svojich najprenikavejších pohľadov a Ron sklopil zrak. Harry sa naňho súcitne pozrel a bolo mu kamaráta ľúto. Sám mal problém Ginny presvedčiť, ale keď si niečo zaumieni Hermiona, nepohne s ňou nič.

„Chcem tu zostať a pomôcť Harrymu, ale deti....“ váhala Hermiona.

„Viem, na čo myslíš, Hermiona. Ginny tiež nechcela odísť, ale kvôli deťom napokon súhlasila. Keďže je všetkým tu v miestnosti jasné, že sa vás dvoch ako vždy nezabavím...“ pokúsil sa Harry zažartovať, ale veľmi rýchlo sa vrátil späť k vážnemu tónu, keď videl pohoršené pohľady priateľov.

„Tak Ginny súhlasila, že so sebou vezme aj Rose a Huga, ak by ste chceli.“ dokončil myšlienku. Hermiona sa rozžiarila a vrhla sa Ginny okolo krku. Bola to pre ňu ťažká voľba, Harry alebo deti, ale pokiaľ budú deti v bezpečí...

„Ďakujem, Ginny. Nikdy ti to nezabudnem, určite súhlasím s tým, aby boli deti preč od tohto všetkého. S Ginny a vašimi deťmi im nebude nič chýbať. Verím, že toto čoskoro pominie a budeme zase pohromade.“ vravela. Ginny sa na ňu chápavo usmiala.

„Dám pozor na deti a vy mi dohliadnite na Harryho.“ povedala im obom.

„Kedy pôjdete?“ spýtal sa Ron sestry.

„Zajtra ráno.“ odpovedala mu a potom sa s Hermionou odobrala na poschodie, aby jej pomohla zabaliť. Harry s Ronom osameli v kuchyni.

„Tak ako to zvládaš, kamarát? Máš to ťažké, však?“ spýtal sa Ron chápavo.

„Hovor mi o tom, Ron. Denne sa premiestňujem z ministerstva do školy a k Siriusovmu domu. Do toho ten útok na Albusa, navyše som sa dozvedel, že plánovali únos...“

„To preto posielaš Ginny s deťmi preč?“ overoval si Ron správnosť svojich záverov.

„Hej, preto. A dnes dokonca prišiel Malfoy, že sa chce pridať k BA.“ povzdychol si Harry.

„Malfoy? A čo si mu povedal? Dúfam, že si mu podrobne vysvetlil, prečo sa nikdy nikto ako on nemôže pridať k BA.“ rozohnil sa Ron.

„Prestať s tým, Ron. Mám toho dost' aj bez týchto hlúpych a detinských sporov. Každá pomoc je dobrá Ron, takže sa Draco pridá k ochranke školy, ale s podmienkou, že bude mať len nevyhnutne dôležité informácie, kým nás nepresvedčí o úprimnosti svojho konania.“ vysvetľoval Ronovi, ktorý sa už už chystal niečo znovu namietat'.

„Máš hliadku v škole?“ prerušil ho rýchlo.

„Dnes večer. Zavrel som obchod, aby som ti mohol pomôcť ako budem môcť.“

„Vďaka, Ron. Takže Draca pridám k rannej zmene. Chcem, aby ste školu bránili a nie ju vyhodili do vzduchu, čo by sa nepochybne stalo, keby som vás dvoch dal dohromady, ale potrebujem, aby naňho niekto dohliadol.“ premýšľal nahlas Harry. Ron našťastie videl, že Harry má už teraz hlavu plnú starostí a tak len zat' al päsťe pri pomyslení na Draca, ktorý by mal stáť na ich strane.

„No nič, budem musieť ísť. Zájdem najskôr do Bradavic, mám tam nejakú prácu.“ vstal Harry a zavolať na Ginny, ktorá sa o chvíľu objavila na schodoch.

„Zlatko, budem už musieť ísť. Bud' opatrná a priprav si všetko, čo budete potrebovať. Vrátim sa večer aj s chlapcami.“ povedal jej Harry a ona mu na rozlúčku poslala vzduchom pusú. Smutne sa usmial pri spomienke, že s ňou zase na dlhú dobu strávi posledný večer.

Dnes nešiel na ministerstvo, ale priamo do školy. Draco Malfoy sa k nemu pridal ešte na školských pozemkoch.

Rozmýšľal, s kým by ho dal do dvojice a bolo mu jasné, že to nebude nik z jeho spolužiakov z Nebelvíru. Možno Teddy,

napadlo ho. Ten si dokáže človeka získať a má dostatok trpezlivosti, aby zvládol jeho nálady a občasné výbuchy. Okrem toho, Tonksová bola Dracova sesternica a tak by sa mohol pokúsiť byť slušný k Teddymu. Harry sa uškrnul pri pomyslení na slušného Draca Malfoya a pýtal sa sám seba, kde sa to v ňom berie. Bolo mu ľúto chlapca, ktorému ho hodí na krk, ale videl to ako najlepšie možné riešenie.

Teddyho našiel ľahko. Stál pred dverami do Veľkej siene a pozorne sledoval okolie. Keď zbadal Harryho, zoširoka sa usmial a zamával mu.

„Ahoj, Teddy. Tak čo? Všetko v poriadku?“ spýtal sa ho.

„Jasné, Harry. Nič sa tu nedeje. Teda okrem pár zvyčajných kúskov istých Nebelvírov.“ zasmial sa mladík. Harry cez pootvorené dvere zazrel Jamesa a len pokrútil hlavou. Vedel, kto mal na svedomí tie vylomeniny, ale nepozastavoval sa nad tým. Aj to k škole patrí.

„Teddy, priviedol som niekoho, kto tu bude dnes s tebou. Toto je tvoj vzdialený strýko, Draco Malfoy. Draco, toto je syn Tonksovej a Lupina, Teddy. Dúfam, že spolu budete vychádzať dobre.“ zoznámil ich Harry. Obaja muži na seba zazerali a trochu nespoko si podali ruky.

„Tak to by sme mali. Teddy, vysvetli prosím Dracovi, ako fungujú hliadky, ale prosím, nevrav mu viac než potrebuje.“ prikázal Harry a Draco po ňom hodil jeden veľmi znechutený pohľad.

„Ty a ja, Draco, sa porozprávame večer, keď skončíš hliadku. Povieť ti všetko, čo potrebuješ vedieť.“ nevšímal si jeho podráždenie Harry a otočil sa na podpätku, nechajúc za sebou dve postavy, ktoré v tej chvíli nevedeli, ako sa k sebe správať. Ťaživé ticho prelomil Teddy, ktorý začal vysvetľovať všetko potrebné.

Harryho ďalšou zastávkou bola chodba na tretom poschodí. V prvom ročníku školy bol sem vstup zakázaný a vchod, ktorý teraz Harry našiel nechránený vtedy strážil trojhlavý pes. Odklopil padacie dvierka a skočil dnu. Nebolo tu žiadne Diablove osídlo, zato pohodlný matrac, aby sa návštevník nezranil. Harry postúpil ďalej a narazil na prvú prekážku. Nechcel ochranné kúzla rušiť ani ich nijako oslabovať. Urobil preto pár diagnostických kúzel a k vlastnej spokojnosti zistil, že ani jedno z Brumbálových kúzel nebolo narušené a dokonca sa mu podarilo rozoznať slabé stopy starodávnej mágie zrkadla. Bolo teda na svojom mieste. Vytiahol z habitu starodávny prútik a váhavo ho podržal v ruke. Raz to aj tak bude musieť urobiť, pomyslel si a predniesol pár vlastných kúzel, ktoré mali prispieť k bezpečnosti. Potom sa pomocou levitačného kúzla vzniesol späť k padacím dvierkam a dôkladne ich za sebou zavrel. Ďalším kúzlom ich zamaskoval, aby ich nebolo vidieť od podlahy. Zamračil sa a vydal sa na pravidelnú obhliadku hradu. Netrvalo to tak dlho, ako by predpokladal a stále mal ešte dost času predtým, než vezme Albusa na ďalšiu a zrejme poslednú jeho lekcii so Snapeom. Keďže vyučovanie ešte trvalo a všetci učitelia mali hodiny, zamieril do podzemia. Zaklopal na dvere Snapeových komnát a ten zostal prekvapene stáť, keď ho uvidel vo dverách.

„Deje sa niečo, Potter?“ spýtal sa stále prekvapený profesor a odstúpil od dverí, aby mohol Harry vstúpiť.

„Nič sa nedeje, pán profesor. Mám za sebou obhliadku školy, skontroloval som zrkadlo a mám proste chvíľu čas, kým nezačne Albusova a moja lekcii.“ odpovedal mu Harry.

„Pripravujem nejaký lektvar, pán Potter, takže ak ste ma prišli oberať o čas, pod' te vedľa.“ nevrlo povedal Snape a viedol Harryho do svojho súkromného laboratória. Postavil sa za stôl, na ktorom v kotlíku bublala nejaká zlatistá tekutina.

„Čo to bude, pán profesor?“ pýtal sa Harry, pretože si nepamätal na žiaden podobný lektvar.

„Je to zatiaľ len experiment.“ odvrkol učiteľ a zamračene skúmal obsah kotlíka. Opatrne pridol štipku nejakého bieleho prášku a Harry si pomyslel, že ide o prášok z rohu jednorožca. Posadil sa na jednu zo stoličiek neďaleko dverí a mlčky sledoval učiteľove snaženie.

„Do pekla.“ zaklial Snape, keď sa farba lektvaru zmenila zo žiarivo zlatej na tmavo červenú. „A môžem začať od začiatku.“ soptil a nadával, nevšímajúc si Harryho. Ten sa ešte viac prikrčil, lebo hoci už nebol chlapec, dobre si pamätal na učiteľov hnev nad skazeným lektvarom, aj keď ešte nikdy nevidel Snapea nejaký lektvar pokaziť.

„Dnes už to nestihnem. Myslím, že vyučovanie už skončilo, prived' te mi chlapca, aby sme mohli začať čo najskôr.“ povedal, keď jediným mávnutím ruky nechal zmiznúť všetky použité prísady aj obsah kotlíka. „Koľko mám vlastne času Albusa niečo naučiť?“ spýtal sa a trochu si v duchu nadával, že to bol on, kto poradil Potterovi ukryť rodinu. Pripravil sa tak o možnosť chlapca učiť dlhšie.

„Dnes po vašej lekcii ich odvediem zo školy.“ odpovedal Harry.

„V tom prípade bude rozumnejšie vašu vlastnú hodinu odložiť do zajtra a s chlapcom zostanem o niečo dlhšie, aby som mu vysvetlil, ako má cvičiť ďalej.“ rozhodol sa Harry nenamietal. Vyšiel zo Snapeovho bytu a zamieril do

Nebelvírskej veže. Uvidel chlapcov sedieť aj s Rose a Arniem pri kozube a šiel k nim.

„Vy dvaja“ ukázal na Jamesa a Rose, a premeral si ich pohľadom, ktorý vrazil, že majú urobiť bez jediného slova to, čo im káže. „Pôjdete, zbalíte si svoje veci a budete tu na mňa čakať, kým sa po vás nevrátim. Albus, ty máš zbalené, ako som ťa o to včera večer žiadal?“

„Áno, ocko. Som pripravený.“ prikývol Al a šiel s otcom. Snape už na nich čakal, rovnako ako deň predtým. Albus zdvorilo pozdravil a posadil sa na jeden z vankúšov najbližšie Snapeovi.

„Myslím, že vás nechám na dnešnej lekcii osamote.“ začal trochu nespokoje Harry, no keď videl, že ho ani jeden nevníma, jednoducho odišiel. Nechápal, ako to ten Snape dokázal, takto si získať chlapcovu dôveru. Ved' je to Snape! Aj keď mu vždy pomáhal, bol to stále ten najneprijemnejší profesor, akého kedy poznal, pomyslel si Harry a nechápavo krútil hlavou, zatiaľ čo kráčal dlhou chodbou k zborovni. Neville práve vysvetľoval riaditeľke, že Lenka odchádza a on na zajtra potrebuje voľno. Harry sa k nemu pridal a oznámil, že berie svojich synov a Rose ešte dnes večer zo školy.

„Myslíš, že škola nie je bezpečná, Harry? Ak je to tak, pošlem všetky deti domov.“ rozhodla Minerva, ale Harry ju zastavil.

„Ak si budem myslieť, že škola nie je bezpečná, sám zariadim, aby sa všetci študenti bezpečne dostali preč. Beriem chlapcov preč, pretože oni by mohli byť ďalšími cieľmi útokov a tomu chcem zabrániť. A keďže Ron a Hermiona chcú zostať s nami, Ginny sa postará aj o ich deti.“ vysvetľoval Harry a ona sa viac nehádala.

„Pozdravuj Ginny a dúfam, že ju zase skoro uvidím“ povedala nakoniec.

„Určite jej to odkážem, pani profesorka.“ usmial sa Harry. Ešte bolo treba s Nevillom dohodoriť všetky podrobnosti ohľadom zajtrajšieho presunu a ochranných kúzlach. Dohodli sa, že Neville bude strážcom tajomstva Fidelioho zaklínadla.

Medzitým Snape s Albusom opakovali svoje včerajšie cvičenie. Severus bol potešený tým, že chlapec naozaj cvičil a očistenie mysle už zvládol bez najmenších problémov. Taký dokonalý výsledok sa mu u Harryho nepodarilo dosiahnuť ani po týždňoch tvrdej práce.

„Dobre, Albus. Teraz sa opäť sústreď na ponorenie sa do svojho vnútra. Tak ako včera, šlo ti to dobre.“ povzbudzoval ho, pričom už ani nemusel byť v jeho mysli. Albus sa naozaj sústreďoval a zdalo sa mu, že tá žiara, ktorú včera videl kdesi v diaľke sa približuje. Zo všetkých síl sa snažil ísť k nej bližšie, ale každý krok smerom k svetlu ho stál veľa síl. „To by stačilo, vráť sa!“ začul kdesi v diaľke. Chcel počúvať ten rozkaz, no chcel aj zistiť, čo je to za svetlo a chcel ísť ďalej. Opäť vykročil vpred.

„Albus, poslušni ma a vráť sa!“ zaznelo prísnejšie a Albus vedel, že by mal počúvať. Bol príliš unavený, než aby mohol pokračovať a tak sa vrátil. Keď otvoril oči, hľadel do zamračenej tváre profesora Snapea.

„Mal by si sa naučiť počúvať. Zdá sa, že si zdedil aj niektoré zo zlých vlastností svojho otca. Ten tiež veľmi rád ignoroval príkazy a zákazy.“ uškrnul sa Snape a prešiel k svojmu zlovestnému tónu. Al pod touto výčitkou sklopil zrak a cítil sa previnilo.

„Prepáčte, pane. Ja som len chcel...“ začal, ale Snape ho prerušil.

„To je v poriadku. Chápem, že sa veľmi snažíš dosiahnuť rýchlo úspech a darí sa ti to vskutku prekvapujúco, ale musíš trochu spomaliť, inak to spôsobí viac škody než úžitku. Mohol by si ublížiť sám sebe.“ vysvetlil mu Snape.

„Predpokladám, že si unavený.“ poznamenal ďalej a Albus si uvedomil, že má pravdu.

„Toto cvičenie ťa vyčerpáva a ty musíš byť opatrný, aby si vedel, kedy je na čase prestať. Postupuj pomalšie a časom to pôjde ľahšie, ver mi. A teraz by som ti mal povedať, čo máš robiť ďalej. Žiaľ to neviem. Očisťuj denne svoju myseľ a snaž sa dostať k tomu jadru. Mal by si ale cvičiť jedine pod dohľadom, aby ťa niekto dokázal zastaviť, ak by si zašiel príďaleko.“

„Ako to niekto zistí?“

„Tvoja matka bude určite veľmi schopná vnímať, kedy si príliš unavený. Je to v tvojom vlastnom záujme, požiadať ju o pomoc.“

„A keď sa mi to podarí?“ vyzvedal chlapec ďalej.

„Neviem, čo sa stane potom. Ale myslím, že ty už podvedome budeš vedieť, čo robiť. Základ je nájsť cestu až k jadru a potom usilovným cvičením dosiahneš to, že by si sa k nemu mohol dostať kedykoľvek v relatívne krátkom čase. Aspoň to je moja predstava.“ pokrčil Snape ramenami. Chvilu mlčky pozerali jeden na druhého.

„Vidíme sa dnes naposledy?“ spýtal sa chlapec.

„Predpokladám, že áno.“ prikývol Snape.

„Môžem za vami niekedy prísť do riaditeľne?“ Snapea tá otázka prekvapila. Nepredpokladal, že by ho Albus mohol ešte niekedy chcieť vidieť. Ešte viac ho však prekvapilo, že si toho chlapca za tak krátky čas sám obľúbil a že sa podvedome teší, kedy ho znova uvidí.

„Keď ti to dovoľia, môžeš.“ odpovedal. „Dnes sme už skončili, ale ako vidím, tvoj otec je stále rovnako dochvil'ny ako vždy.“ poznamenal skôr z dôvodu, aby zmenil tému.

„Neprečítate mi niečo, kým ocko príde?“ spýtal sa nevinným hláskom Al a z vrecka svojho habitu vytiahol knihu a podal mu ju. Snape sa posmešne usmial, ale bez slova zobral knihu a začal čítať. Albus ho počúval so zatajeným dychom.

Harry sa vrátil po syna a dohodol sa s profesorom na vlastnej lekcii nitrobrany.

„Dovidenia, pán profesor. Som rád, že som vás mohol spoznať.“ lúčil sa Albus.

„Ja som tiež rád. Nech sa ti darí.“ odpovedal Snape a nemotorne ho potľapkával po ramene. Nikdy podobné gestá nerobil a bolo mu to cudzie, ale cítil, že niečo urobiť musí.

Harry sa s deťmi premiestnil domov kozubom. Museli použiť ten v riaditeľni, ktorý bol ako jediný sprístupnený na prenos letaxom. Batožinu zverili na starosť domácim škriatkom, ktorí v Bradaviciach pracovali. Už medzi nimi nebol Harryho škriatok Krátura, ktorý zomrel prirodzenou smrťou pár rokov potom, čo mu Harry daroval slobodu a on sa rozhodol zostať v škole. Napriek tomu mu boli aj iní ochotní pomôcť a tak sa kufre objavili doma ešte pred ich vlastným príchodom. Hermiona s Ronom si domov odviekli Rose a sľúbili, že ráno privedú obe deti včas, aby stihli prenásadlo, ktoré Harry pripravil.

Vítanie nemalo konca kraja a chlapci by mohli rozprávať svoje zážitky snád' do nekonečna, ale Harry ich zahnal do postele s tým, že na rozprávanie bude času dost' keď budú na novom mieste. Keďže celý deň v škole ich vyčerpal a Albus mal ešte lekcii navyše, nebol to až taký problém a zaspali hneď, ako padli do postelí.

Harry s Ginny ešte do detailov rozoberali plán odchodu, aby bolo všetko v poriadku a potom si už len vychutnávali vzájomnú blízkosť. Ginny sa zrazu odtiahla a rozopla si svoj medailón. Dala ho na krk Harrymu a ten nechápavo pozeral striedavo zo šperku na svoju ženu.

„Deti budem mať pri sebe a predpokladám, že kúzlo týkajúce sa teba mi neaktivuješ. Takže chcem, aby si ho mal pri sebe. Keby sa niečo stalo, alebo len tak, keď na nás budeš myslieť.“ vysvetlila a stíchla, keď Harry vyslovil krátke latinské zaklínadlo.

„To aby som vedel, čo je s tebou.“ povedal a pritiahol si ju k sebe.

Ráno bolo ako inak, hektické. Dom bol plný ľudí. Harry, Ginny, Ron a Hermiona sa snažili dohovoriť deťom, aby sa upokojili, no všetka ich snaha zlyhala, keď sa kozubom preniesla Molly Weasleyová. Prišla sa rozlúčiť a všetky vnúčatá sa na ňu nadšene vrhli. Molly bola nasledovaná Nevillom a Lenkou, ktorí sa k nim mali pripojiť a tiež použiť prenásadlo. Harry ich musel súriť, aby to stihli a tak ich Molly ešte naposledy všetkých objala a deväť osôb sa naraz chytilo jednej starej topánky, ktorá ich preniesla do záhrady pred veľkým a zaručene veľmi starým domom. Celá predná strana bola obrastená nejakou popínavou rastlinou a okrem okien a štítu strechy nebolo z tejto strany vidieť nič.

„Vitajte u nás.“ ukazoval Neville na dom svojej babičky. „Tu som strávil celý svoj doterajší život.“ Nemusel to ani vravieť, pretože všetci vedeli, že ho vychovávala jeho stará mama. Obišli dom, ktorý napriek svojmu veku vyzeral veľmi zachovalo a aj záhrada naokolo bola dobre udržiavaná.

„Konečne ste tu.“ privítal ich chrapľavý hlas starej ženy, ktorá práve vychádzala z domu. „No len pod' te, pod' te dnu.“ volala ich a viedla ich do útrobu domu, ktorý žiaril čistotou. Harry si myslel, že zariadenie vo vnútri bude staromódnejšie, ale Neville s Lenkou sa zrejme o to postarali po svojom. Stará pani Longbottomová im všetkým ponúkla čaj a nejaké sušienky, na ktoré sa deti nadšene vrhli.

„Som rada, že tento dom konečne ožije.“ poznamenala potešene. „Aspoň načas, kým sa vám narodí vlastné.“ dodala usmievajúc sa na Lenku. Tá práve vychádzala po schodoch v závese s Ginny, aby jej dom ukázala.

„Myslím, že by sme sa mali pustiť do práce, Neville.“ navrhol Harry. Kamarát prikývol a spoločne vyšli pred dom. Keďže naokolo neboli žiadne iné domy, nemuseli sa báť, žeby ich zazrel nejaký mudla. Harry sa postavil pred Nevilla a začal pomaly latinsky vyslovovať kúzelnú formuláciu. Z jeho prútika vyleteli biele iskry a vytvorili okolo domu niečo veľmi podobné mrežiam na klietke. Potom sa Harry obrátil k Nevillovi.

„Prisahaj, že budeš chrániť tajomstvo tohto domu.“ vyzval ho a Nevill začal recitovať latinsky prísahu. S posledným slovom zmizol dom Harrymu z očí, čo bol signál, že zaklínadlo sa úspešne podarilo. Neville mu prezradil adresu domu a

hneď ho opäť uvidel. Neville musel prezradiť názov miesta aj všetkým jeho obyvateľom a potom už sa on a Harry rozlúčili so svojimi rodinami a premiestnili sa späť do školy. Na chodbe stretol Draca s Teddym, ktorí práve boli na povinnej obchôdzke a kývol im na pozdrav. S Dracom mal včera dlhší rozhovor, kde mu vysvetlil všetko potrebné. To bol dôvod jeho zdržania, keď mal ísť pre Albusa na konci lekcie so Snapeom. Vyzeralo to, že Draco berie svoju úlohu zodpovedne a snažil sa s Teddym naozaj vychádzať.

Rozlúčil sa s Nevillom, ktorému práve začínalo popoludňajšie vyučovanie a sám si šiel plniť vlastné povinnosti. Na večeru boli Harry, Neville aj George pozvaní k riaditeľke. Zaviedla ich do svojho bytu a v jedálni sa posadili k prestretému stolu. Vládla medzi nimi príjemná priateľská atmosféra a najmä George sa snažil rozptýliť Harryho svojimi vtipmi. Harry sa rozhodol využiť túto chvíľu a oznámiť kamarátom prekvapivú novinku, že je s riaditeľkou v príbuzenskom vzťahu.

„Keď už sme sa tu dnes večer takto stretli, myslíte pani riaditeľka, že im môžem povedať tú dobrú správu, ktorou ste ma nedávno tak prekvapili?“ spýtal sa jej Harry, aby ju náhodou neuviedol do pomykova, keby s tým začal priamo. Minerva sa trochu zapýrila a pozrela na Harryho.

„Je len na tebe, kedy a komu to povieš, Harry. Ak nechceš....“

„Keby som mohol, vykričím to pokojne aj do celého sveta. Povedal som vám predsa, že z toho mám radosť.“

Len...doteraz nebola nejaká vhodná príležitosť.“ prerušil ju Harry. Neville s Georgeom na seba prekvapene pozerali, akoby tí dvaja hovorili nejakým cudzím jazykom.

„Tak už to vyklop, Harry. Pani profesorka nenamieta, tak o čo ide?“ netrpezlivo sa pýtal George. Harry mu venoval jeden zo svojich kedysi uličníckych úškrnov a začal.

„Nedávno som si v riaditeľni všimol niečo veľmi zvláštne. Prekvapuje ma, že ste si to nevšimli vy dvaja, keď ste tam museli byť ako učitelia určite často.“ posmieval sa Harry, ale nečakal na reakciu a pokračoval.

„To je ale teraz vedľajšie. Moje zvedavé otázky však odhalili roky utajované tajomstvo o tom, že mám žijúceho príbuzného z otcovej strany a tá osoba bola bližšie, než by si ktokoľvek z nás pomyslel. Pani profesorka je totiž moja ....ehm...babička. Je to pravá matka môjho otca.“ dopovedal Harry a vychutnával si prekvapené, takmer zdesené výrazy na tvárach svojich priateľov.

„Nie je slušné takto civieť, pán Weasley.“ napomenula ho riaditeľka a tiež sa usmievala. Mala úprimnú radosť z toho, že o tom Harry nechcel mlčať a priznal to priateľom.

„No teda, Harry. Pani profesorka, to... to je....neuveriteľné.“ dostal zo seba nakoniec George.

„To rozhodne.“ pritakal Neville a zdvihol pohár s vínom na prípitok. „Tak mi dovoľte vám obom zablahoželať. Viem, ako si si vždy prial mať aj inú rodinu, než Dursleyovcov.“ vravel.

„Určite. A pani profesorke sa po toľkých rokoch hádam uľavilo, že už nemusí skrývať svoje tajomstvo a môže stráviť nejaký čas so svojou rodinou.“ súhlasil Harry.

„Tak toto keď sa dozvie mama...“ vravel George, stále neschopný uveriť. „Naozaj veľmi dobrá správa. Tak teda na rodinu.“ zahlásil a všetci si spoločne pripili.

„Keď už sme spomenuli Dursleyovcov, čo je u nich nové?“ spýtala sa Minerva.

„Vlastne spolu veľmi v kontakte nie sme. Strýko Vernon je v dôchodku a naplno si užíva, teta Petunia sa o neho starostlivo stará a obaja sú určite radi, že sa im neukazujem na oči. Ale Dudley sa zmenil. Bol u nás na návšteve cez prázdniny aj so svojou ženou a synom. Dá sa s ním už celkom dobre vyjsť a deti si tiež našťastie rozumeli.“ informoval ju Harry.

„To je dobre.“ prikývla riaditeľka.

„Veľmi rád by som sa s vami ešte rozprával, ale ak nechcem, aby ma Snape zabil jediným pohľadom, mal by som už ísť.“ ospravedlnil sa Harry a vstal od stola.

„My už tiež pôjdeme.“ povedali zborovo Neville s Georgom a riaditeľka ich odprevádzala von.

„Harry!“ zastavilo ich naliehavé volanie. Hlas Albusa Brumbála sa rozliehal riaditeľňou a dožadoval sa pozornosti.

„Dobrý deň, pane. Čo sa deje?“ spýtal sa Harry a videl, že bývalý riaditeľ je dosť nervózny.

„Bol tu dnes Salazar Zmijozel. Veľmi skoro ráno.“ vysvetľoval.

„Previedol d'alších spojencov?“ povzdychol Harry a premýšľal, koľko nových Mŕtvych duší proti nemu asi stojí.

„Niečo horšie, Harry. Tvoj otec je zúfalý. Zmijozel uniesol Lilly.“ priznal nakoniec. Harrymu poklesol žalúdok a prial si, aby v ten deň nič nejedol. Zatočila sa mu hlava a nebol schopný jediného pohybu či slova.

## Kapitola č. 53: Experiment

Harrymu sa nakoniec podarilo dôjsť až k najbližšiemu kreslu a sťažka naň dosadnúť. Ostatní ho mlčky pozorovali. „Ako sa mu to podarilo? Vraveli ste predsa, že vás nemôže donútiť, že nad vami nemá žiadnu moc.“ neveriacky krútil hlavou.

„Prakticky je to pravda, ale vždy sa nájde nejaký spôsob a ver mi, že Salazar Zmijozel je jedným z najvynaliezavejších kúzelníkov. Nemôže nás prinútiť, aby sme s ním prešli oblúkom a bojovali zaňho, ale môže... Harry, predpokladám, že ťa Severus učí mentálny spôsob obrany a boja.“ skonštatoval Brumbál.

„Ešte sme sa k tomu úplne nedostali, ale viem, čo máte na mysli. Práve ma čaká na našu lekciu.“ odpovedal Harry.

„Vieš teda, že je možné určitým spôsobom zablokovat' protivníkovu myseľ, aby nemohol útočiť či brániť sa. Toto je spôsob, ktorý ovláda aj Zmijozel, ale nebolo by mu to platné, keby ho na nás použil. Ak by chcel, aby sme bojovali, musel by naše mysle zase uvoľniť a jemu by hrozila vzbura. Rozumieš mi, Harry?“

„On nechce, aby mama bojovala. Stačí mu, že ju bude držať d'aleko odo mňa a od oblúku. Vie, že kým ju bude väzniť, oblúk nezničím, inak by naveky zostala v medzislve. Je to tak?“ hádal Harry.

„Obávam sa, že áno, chlapče. Lilly je teraz zrejme bezbranná, ale okrem blokovania jej schopností jej nemôže nijako inak ublížiť.“ prikyvoval Brumbál.

„Našťastie. A ja mám teraz o dôvod viac čo najskôr zistiť, ako zaistiť, aby sa tí traja vrátili bezpečne späť.“ uvažoval Harry nahlas.

„Koho myslíš, Harry?“ spýtala sa Minerva.

„Nesmiem zničiť oblúk skôr, než budú mama, Sirius a profesor Snape v bezpečí v ich svete.“ odpovedal jej rozhodne Harry a Brumbál sa smutne usmieval.

„Som rád, že myslíš aj na nich.“ pochválil ho a Harry len mlčky prikývol. Nechcel rozoberať svoje pohnútky k tomuto činu a Brumbál to chápal.

„Povedzte ockovi, nech mi dá trochu času, že mu ju privediem späť. Teraz myslím, že by som konečne mal ísť za Snapeom.“ povedal a so zachmúreným výrazom šiel k dverám.

„Budem ťa čakať, zostaneš predsa spať u mňa, nie?“ overoval si George.

„Iste, len netuším, kedy skončíme.“ odpovedal. „Tak teda dobrú noc vám všetkým.“

Keď vošiel do priestrannej miestnosti, ktorá bola úplne iná než tá, v ktorej sa učil Albus, tvrdý výraz Snapeovej tváre mu potvrdil, že je veľmi našťvaný.

„Dobrý večer, pán profesor. Prepáčte, že idem neskoro, ale...“ snažil sa mu vysvetliť.

„Vaše idiotské dôvody ma nezaujímajú. Vašou prioritou by v tejto chvíli mala byť snaha sa naučiť jediný spôsob, akým sa môžete brániť.“

Nepochybujem o tom, že večere s priateľmi sú príjemnejšie, než hodiny so mnou, ale sám ste o ne prosili a pokiaľ o ne stále stojíte, bol by som rád, keby ste sa obťažoval prísť aspoň raz včas.“ kričal naňho Snape a Harrymu to na nálade nepridalo. Dokonca sa v ňom niečo vzbúrilo a on cítil, že to zo seba musí dostať práve v tejto chvíli.

„Ale isteže. V posledných mesiacoch nemyslím na nič iné, len na zábavu, uhádli ste. Vôbec nie je pravda, že odkedy boli oblúky spojené, celý môj život je opäť hore nohami ako kedysi. Myslel som, že po Voldemortovej smrti konečne aj ja budem môcť žiť normálne, ale ide to? Nie!!!! Ak som si ako decko myslel, že tá veštba ma predurčuje zachrániť svet a že naozaj musím všetkých zachrániť, čo myslíte, že robím teraz, keď som ako šéf bystrozorov túto skutočnosť prijal za svoju povinnosť? Nebojím sa o svoj život, bojím sa o svoje deti. Sám ste boli pritom, keď Al skoro zomrel, sám ste ma upozornili na to, že Sirius sa chystá niektoré z mojich detí uniesť. Ten Sirius, z ktorého smrti mám výčitky dodnes a tak vlastne chápem, že tá časť jeho duše, čo bola uväznená v medzislve ma nenávidí. Neznášam sám seba zato, že som nedokázal zabrániť jeho smrti a smrti ďalších priateľov. A to všetko teraz on použije proti mne. Začal tým, že uniesol moju matku. Čo bude d'alej? On sa nezastaví pred ničím a jediný človek, ktorý mi môže pomôcť ma stále nenávidí a nikdy nezmenil názor na to, že som neschopný hlupák. Tak k čomu všetka moja snaha, profesor?“ kričal Harry a Snape len prekvapene stál a čelil tomu výbuchu. Keď Harry dopovedal všetko, čo chcel, vypochoďoval z komnaty a hlasno za sebou zabuchol dvere.

Severus Snape ešte hodnú chvíľu stál a premietal si v hlave celú scénu. Vedel, že tým, že Potterovi vynadá za neskorý príchod ho trochu našťve, ale chcel si pripomenúť ich staré časy, keď si navzájom robili naschvály. Vôbec nečakal, že spustí takúto lavínu a hlavne zistil, že vôbec netušil, ako sa ten chlapec, teda už vlastne dospelý muž cíti. Vždy mal pocit, že ho teší byť centrom pozornosti a do dobrodružstiev sa púšťa bezhlavo, ale dobrovoľne. Dobré,

predpokladal, že nejaké výčitky svedomia ho určite trápia, ale koho nie? Lenže v takejto intenzite? Je to predsa už toľko rokov, nad to sa už predsa musel povzniesť, pomyslel si Snape. Ale jeho svedomie sa ozvalo a odpovedalo zaňho. Výčitky za smrť Lilly a Jamesa Potterových ho trýznili aj po smrti a to je jeden z dôvodov, prečo sa aj v posmrtnom živote drží v úzadí a stráni sa každej spoločnosti, napriek Brumbálovej snahe zapojiť ho do spoločnosti tých úžasných, svätých Nebelvírov. Ale čo to ten Potter mlel o únose? Zdalo sa mu to, alebo hovoril o Lilly? Musí to zistiť a vybehol z Komnaty najvyššej potreby. Lekcia sa dnes opäť nekoná. Pottera našiel v jednej prázdnej chodbe, ako búcha hlavou a pästou do steny a nadáva si pre seba, aký je idiot. Jazyk ho svrbel, pretože chcel ironicky poznamenať, že konečne má v niečom pravdu, ale ovládol sa a jediné, čo urobil, že ho chytil za habit a nasilu ho vliekol ku svojim komnatám v podzemí. Musel ho prinútiť, aby si sadol do kresla a potom im obom priniesol dva poháre naplnené asi do polovice niečím, čo pripomínalo ohnivú whisky. Podal jeden pohár Harrymu a sám sa usadil do kresla oproti nemu.

„Trocha sebaovládania by určite nebolo na škodu.“ poznamenal mierne sarkasticky, ale snažil sa, aby to nevyznelo príliš vyčítavo. Ďalší Potterov výstup je to, o čo v tejto chvíli ani v najmenšom nestojí.

„A teraz mi vysvetlite, čo sa stalo. Mám pocit, že sa udialo niečo, čo vás tak znepokojilo, nemám pravdu?“ vyzval ho a napil sa zo svojho pohára. Harry naňho vrhol nevraživý pohľad a tiež usrkol z pohára, kým nakoniec prehovoril.

„Ospravedlňujem sa za ten výbuch. Ale mal som dosť dobrý dôvod prísť neskoro a vaša poznámka bola nemiestna. Niekedy stačí aj tak málo, aby človek vypustil paru.“ snažil sa ospravedlniť Harry. Cítil sa veľmi trápne, že práve pred Snapeom sa nedokázal ovládnuť.

„Ušetríme si akékoľvek ďalšie citové výlevy, či už zlosť alebo ľútosť a prejdite k veci. Čo sa stalo?“ zopakoval Snape.

„Zmijozel previedol moju matku oblúkom.“ povedal mu Harry.

„Čože? Vaša matka by sa k Zmijozelovi nikdy nepridala. Čo to trepete za hlúposti, Potter?“

„Ona sa k nemu nepridala dobrovoľne. Uniesol ju proti jej vôli.“ vysvetlil Harry a bol prekvapený, že Snapeovi hneď nedošlo niečo tak prosté.

„Ale to nejde! Ako by....“ ale zarazil sa uprostred vety a pohľadom vyhľadal Harryho. Ten prikývol.

„Chce zabrániť, aby ste zničili oblúk.“ konštatoval Snape. „To znamená, že musíme zistiť, kde ju drží a spôsob, ako ju dostať späť.“ hovoril Snape akoby sám pre seba.

„Dostať vás späť.“ opravil ho Harry. „Vravel som vám predsa, že nechcem, aby ste vy a Sirius uviazli v medzisvete. Musím nájsť spôsob, akým vytvoriť prechod.“ hovoril Harry.

„Možno by mi pomohlo zistiť, kto oblúky spojil.“ dumal ďalej. Snape sa zarazil a vyzeralo to, že nad niečím premýšľa.

„Vlastne, v tú prvú noc, čo som sa vrátil, som začul niektorých smrťijedov, ako sa rozprávali. Nepočul som meno, len že to bol vraj nejaký bývalý učiteľ z Kruvalu. Nik však nič viac nevedel, pretože keď sa mu podarilo oblúky spojiť, záhadne zmizol.“ mračil sa Snape a snažil sa spomenúť si na niečo viac.

„S Viktorom sme prešli záznamy všetkých učiteľov Kruvalu a na nikoho sme neprišli. Okrem terajšieho riaditeľa a jedného súčasného učiteľa, ktorí sa až veľmi zaoberali čiernou mágiou. Tých sme vylúčili, ale zdá sa, že sa pripojili k Zmijozelovi hneď potom.“

„Áno, videl som ich na schôdzke v nedeľu.“ súhlasil Snape. „Ak chcete nájsť toho, kto oblúk spojil, myslím, že budete musieť hľadať niekoho, kto v škole učil už dávnejšie. Ale neviem, či to bude k niečomu dobré. On oblúky iba spojil, zrejme nebol schopný prechádzať nimi.“

„To možno nie, ale za pokus to stojí. A pokiaľ ide o mamu....“ začal pomaly a prosebné pozeral na Snapea.

„Ďalšie hlásenie mám podať až v nedeľu, dotedy ak sa neudeje nič podstatné, nemám opúšťať hrad.“ uvažoval Snape.

„Neviem o ničom, čo by som mohol Zmijozelovi poskytnúť ako cennú informáciu, aby ma nezačal podozrievať. Zrejme budeme musieť počkať. Dotedy dúfam, že vaša matka bude v poriadku.“ mračil sa a keby mohol, hneď by sa rozbehol hľadať ju. Lenže nesmel a vedel to on aj Harry.

„Tak teda, dúfam, že zajtra sa nestane nič, čo by opäť prerušilo našu hodinu. V záujme všetkých by sme mali postupovať čo najrýchlejšie.“ vravel Snape.

„Takže dnes sa o to ani nepokúsime?“ spýtal sa neveriacky Harry, ktorý myslel, že Snape bude na lekcii trvať.

„Dnes by sa vám aj tak nedarilo, ako vás poznám. Okrem toho, mám ešte nejakú prácu v laboratóriu.“ vravel podráždene.

„Dobre, pane. Tak teda zajtra. Ešte niečo. Nedalo mi nevšimnúť si, že vo vašej knižnici je niekoľko naozaj vzácných kníh. Myslíte, že by sa v nej nenašlo niečo, čo by nám mohlo pomôcť?“ spýtal sa Harry nesmel. Snape so svojim typickým škodoradostným úsmevom prehovoril.

„Pochybujem o tom. Všetky knihy som preštudoval a nenapadá ma nič, čo by mohlo pomôcť. Ale ak vám to urobí radosť..." odmlčal sa a odrazu na stole pred Harrym pristálo asi päť hrubých zväzkov o čiernej mágii. „Môžete si ich požičať a skúsiť odhaliť niečo, čo som prehliadol." Viac nepovedal a o chvíľu sa za ním zavreli dvere laboratória. Harry vzal knihy a šiel k Georgovi. Ten sa ho snažil trochu rozptýliť, ale napokon to vzdal a zaželel Harrymu dobrú noc. Čiernovlasý čarodejník ho vnímal len trochu, pretože sa práve pohrúžil do jednej zo Snapeových kníh.

„Ahoj, Harry." pozdravili ho v to ráno Ron s Hermionou, ktorí práve držali hliadku na chodbe pri knižnici.

„Ahoj. Tak ako?" spýtal sa ich a pokúsil sa o úsmev.

„Všetko je v poriadku. Ale ty vyzeráš veľmi unavene." skonštatovala Hermiona a premerala si ho skúmaným pohľadom. „Hermiona, prestaň ho stále sledovať. Určite je mu len smutno za Ginny a deťmi. Nemám pravdu, kamarát?" snažil sa odľahčiť Ron.

„Jasné, že máš. Navyše som sa veľmi dobre nevyspal. To je všetko." potvrdil. Keď budú mať viac súkromia, povie im viac, ale teraz nie. Poprosil ich, aby naňho večer počkali i Georga a šiel si plniť vlastné povinnosti. Mal by zísť aj na ministerstvo a informovať Kingsleyho.

Minister ho prijal veľmi vládne a pozorne si vypočul všetky novinky, ktoré Harry priniesol. Okolie školy bolo zatiaľ bezpečné, aktivita bývalých smrťjedorov ako sa zdalo trochu utíchla, a v okolí Grimmauldovho námestia sa tiež nedialo nič zvláštne.

„Zdá sa, že vyčkávajú. Čo myslíš, ako dlho im to vydrží?" pýtal sa minister.

„Netuším. Myslím, že ich prvoradý záujem je škola a potom ministerstvo. Zrejme čakajú na Snapeovo hlásenie a potom rozhodnú, kedy bude najlepší čas zaútočiť. Dnes je štvrtok a ďalšia ich schôdzka je v nedeľu. Dovtedy by sa mi mohlo podariť niečo vymyslieť a naplánovať to tak, aby im Snape podal falošné informácie." vysvetľoval Harry.

„Čo máš v pláne?" chcel vedieť.

„Snape bude tvrdiť, že som sa odišiel ukryť so svojou rodinou a Bradavice sú síce obsadené haldou bystrozorov, ale on prišiel na spôsob, ako ich obísť. Jeho úlohou bude presvedčiť Zmijozela, že je najvhodnejší čas napadnúť školu a preniesť oblúk do školy."

„A čo študenti? Nemôžeš ich nechať v hrade, keď bude hroziť útok a rovnako ich nemôžeš poslať domov vlakom bez toho, aby si to Zmijozel nevšimol." poukazoval minister.

„Evakuujeme študentov z hradu do Aberfortovej krčmy v Prasinkách, tak ako pred rokmi. Síce ho budem musieť zrejme dlho presviedčať, ale zariadim to."

„A čo bude ďalej? Necháš Zmijozela, aby obsadil školu?" vyzvedal Kingsley znovu.

„Zrejme budem musieť. Ako som vravel na schôdzke BA, nechcem, aby s nimi ktokoľvek priamo bojoval. Môžeme jedine rozostaviť ochrany okolo hradu, aby sme ich zdržali. Predpokladám, že Zmijozel bude chcieť oblúk ukryť v Tajomnej komnate, ktorú kedysi sám vytvoril a tam naňho počkám, aby som mohol oblúk zničiť, lenže..." zastavil sa. „Lenže čo, Harry?"

„Budem musieť počkať, kým Snape oslobodí moju mamu a presvedčí Siriusa, aby mohli prejsť na druhú stranu, než ten oblúk zničím. A to ešte musím prísť na spôsob, ako to zariadiť." zúfal si Harry.

„Tak to dúfam, že niečo vymyslíš. Je ti jasné, že tvoj plán má ešte dosť veľké trhliny, Harry?" spýtal sa minister ustarane.

„Viem, Kingsley. Lenže nemáme inú možnosť. Len čo zničím oblúk, zbavíme sa aspoň časti jeho prívržencov a s tými ostatnými budeme môcť naplno bojovať. Všetci na hrade budú pripravení."

„Myslíš, že Zmijozel pôjde pre ďalších spojencov hneď, ako bude oblúk na hrade, či až potom, čo hrad ovládne úplne?" chcel vedieť Kingsley.

„To neviem a dúfam, že to nám povie Snape. Ale bol by som radšej, keby Zmijozel nadobudol pocit istoty, že Bradavice premôže s tým, čo zatiaľ má a ostatných spojencov si vyberie presnejšie až neskôr."

„Dúfam, že máš pravdu, Harry. Je to naozaj veľmi riskantný plán a keby som mohol, nedovolím ti to. Lenže máš pravdu, čím skôr sa oblúku zbavíme, tým skôr sa nám podarí zvládnuť všetko ostatné. Nechávam to teda všetko v твоjich rukách." povzdychol minister.

„Dúfam, že ťa nesklamem." povedal Harry a bol na odchode.

V tichu svojej kancelárie si znova a znova čítal jednu pasáž zo Snapeovej knihy, na ktorú narazil v noci. Hovorilo sa v nej o starovekej čiernej mágii, ktorou sa dalo dosiahnuť vytvorenie prechodu z jedného miesta na druhé pomocou magických artefaktov. Harry to síce pochopil ako vytvorenie prechodu medzi dvoma artefaktmi niekde na odlišných koncoch sveta, ale čosi mu vravelo, že niečo podobné bolo použité pri oblúkoch a možno sa to so starodávnym

prútikom podarí aj jemu. Musí to všetko ešte podrobne prebrať so Snapeom a potom sa uvidí.

Na dnešnú hodinu so Snapeom prišiel našťastie včas. Úspešne sa mu podarilo očistiť a uzavrieť svoju myseľ, aby sa mohol sústrediť na ďalší krok.

„Teraz pristúpime k samotnému kúzlu. Inkantácia znie Ob-strue tue sentetia aptus. Zopakujte to!“ prikázal mu Snape. Harry si kúzlo zopakoval nahlas asi päť krát, kým si bol istý, že ho ovláda.

„Je to jediné kúzlo tohto druhu?“ spýtal sa zo zvedavosti.

„Je ešte niekoľko podobných, ale myslím, že toto bude najvyhovujúcejšie. Zrušíte ho inkantáciou Re-cingo capax.

Harry si to opäť zopakoval a potom pristúpili k samotnému cvičeniu. Než začali, podal mu Snape banku naplnenú žiarivo bielym lektvarom.

„Vypite to!“ prikázal mu, keď sa naňho Harry nechápavo pozeral.

„Čo to je?“ chcel vedieť, no podľa Snapeovho výrazu tušil, že odpoveď nedostane.

„Keby som vás chcel otráviť, Potter, urobil by som to už dávno a ušetril by som si problémy.“ odfrkol Snape a Harry napokon lektvar vypil. Necítil takmer žiadnu zmenu, len sa mu po celom tele rozlial akýsi pocit tepla.

„Začneme!“ rozkázal Snape a než sa Harry stihol spamätať, vyslal proti nemu niekoľko kliatob. Všetky sa od Harryho akoby zázrakom odrazili a on sa konečne začal brániť. Ponoril sa do svojej mysle a jasne vnímal tu Snapeovu, ktorá proti nemu vysielala ďalšie a ďalšie kúzla, no žiadne ho nezasiahlo. Naplno sa sústredil a myslel na formuláciu potrebného zaklínadla. Netušil, či sa mu to podarilo, ale príval kliatob od Snapea ustal.

„A teraz to zrušte!“ rozkázal Snape Harrymu. Nehovoril nahlas, pretože komunikovali svojimi myslami. Spojenie, tak tomu hovoril Snape. Jeho schopnosti boli uzavreté, ale mohli spolu komunikovať. Rýchlo odblokoval kliatbu a zastavil spojenie myslí. Snape sa naňho uškrňal.

„Je dobré vidieť, že ste schopný pokrokov. Skúsime to ešte párkrát a myslím, že budete schopný prežiť, ak sa stretnete s nejakým mŕtvym.“ povedal mu.

„Pane, čo sa stalo, že vaše kliatby sa mi vyhýbali?“ bol zvedavý Harry.

„To ten lektvar. Nie každý sa bude vedieť brániť rovnakým spôsobom ako vy a nemôžeme predsa nechať ostatných bojovať, ak nemajú najmenšiu šancu. Tento lektvar, mimochodom, vymyslel som ho včera po vašom odchode, im poskytne akýsi ochranný štít, takže by ich žiadne kúzlo nemalo zasiahnuť.“ vysvetľoval a pýšil sa pritom tým, že je to lektvar jeho vlastnej výroby.

„To je naozaj vynikajúce. Pamätám si, že keď sme proti vám bojovali v šiestom ročníku, fungoval podobne Felix Feliciss. Je to teda založené na podobnej bázi?“

„Presne tak, Potter. Felix je hlavnou zložkou tohto lektvaru, ale vylepšil som ho o pár zaručených ingrediencií. Takže kým nezničíte oblúk, každý kto sa ho napije, bude chránený.“

„Naozaj nenachádzam slov, pán profesor.“ vyjadril Harry svoj obdiv a Snape mu za to venoval škodoradosný úsmev. Napokon ešte spolu diskutovali o Harryho pláne a Snape súhlasil s názorom, že je to riskantné, ale je to ich jediná šanca. Súhlasil dokonca s tým, že vytvoriť prechod pomocou starodávneho prútika by sa mohlo podariť a bol ochotný to skúsiť, keď k tomu bude príležitosť. Pomohol ešte Harrymu doladiť detaily a na ďalšom postupe sa mali dohodnúť v sobotu pred ďalšou schôdzkou. Napokon sa rozlúčili a Harry sa tešil na kamarátov, ktorí ho už čakali v Georgovom kabinete.

## Kapitola č.54: Plány

Hermiona hned' zasypala Harryho množstvom otázok.

„Ved' ho nechaj vydýchnuť, Hermiona. Nevidíš, že je unavený?“ zastával sa ho Ron. Keď sa Harry pohodlne usadil do kresla v Georgovom kabinete, Hermiona už horela zvedavosťou a túžila sa čo najskôr dozvedieť všetky podrobnosti, o ktorých Harry doteraz mlčal. On nemal dôvod to pred nimi tajiť, ved' vždy stáli po jeho boku v každej situácii a vo všetkom im dôveroval. Keď že nemal v pláne ani teraz to meniť, postupne im vyrozprával všetko, čo sa stalo v posledných dvoch týždňoch.

Pri opise toho, čo sa stalo Albusovi Hermiona zatajila dych a krčovitou zvierala Ronovi ruku, až sa jeho tvár skrivila do bolestnej grimasy.

„To pre vás muselo byť strašne. Keď si predstavím, žeby Rose alebo Hugo...“ prehltna naprázdno už len pri tom pomyslení.

„Máš pravdu, ale už o tom nehovorme. Našťastie všetko dobre dopadlo a Ginny s deťmi sú teraz v poriadku.“ pritakal Harry a pri svojich posledných slovách siahol na medailón, ktorý mu pokojne visel na krku.

Keď začal rozprávať o riaditeľke, George, ktorý ich iba mlčky počúval, sa začal potmehúdsy usmievať a mal neskutočnú radosť z toho, že nielen jemu táto novinka vyrazila dych. Ako prvá sa samozrejme spamätala Hermiona.

„Je to celkom logické, keď si premietnem späť jej správanie v dobe nášho štúdia. Povolila ti hrať famfrpál už v prvom ročníku, dokonca by som sa stavila, že tá metla bola od nej. A potom...“ zarazila sa, keď videla Rona s Harrym vymeniť si nechápacivé pohľady a tak len mávla rukou, akože sa tým viac nebudú zaoberať.

„Teda, Harry. McGonagallová a tvoja babka. Čo ťa ešte čaká za prekvapenia? Nechceš mi snád' tvrdiť, že Malfoy je tvoj brat, však?“ frflal Ron.

„Prestaň Ronald, Harry je určite rád, že zistil pravdu, že je to tak, Harry?“ uistovala sa Hermiona.

„To vieš, že hej. Len je škoda, že mi to nepovedala skôr. Všetko mohlo byť inak.“ vravel Harry a slabo sa usmieval.

„Ešte stále máte možnosť vynahradiť si stratený čas.“ presvedčovala ho Hermiona a on jej dal za pravdu.

„A čo hodiny so Snapeom? Stále rovnako neznesiteľné?“ zaujímal sa Ron a pri spomienke na lektvary vystrúhal ďalšiu grimasu, pri ktorej sa nik nezdržal smiechu.

„Včera sme sa pekne pohádali. Teda, ja som vybuchol ako časovaná bomba.“ priznal Harry a v skratke im povedal, čo sa stalo.

„Takže rovnako nepríjemný ako vždy.“ poznamenali Ron s Georgom dvojhlasne.

„Síce je na mňa stále trochu príkry, ale neviem, čo si myslieť. On...mám pocit, že sa zmenil.“ bránil ho Harry a pred očami sa mu zjavil obraz Snapea sediaceho na zemi v Komnate najvyššej potreby oproti Albusovi a jeho pokojný a príjemný hlas.

„Snape a zmeniť sa? To je väčšia šanca, že sa stanem obrancom národného tímu.“ sucho poznamenal Ron. „A naozaj nerozumiem tomu, že to hovoríš práve ty.“ krútil hlavou Ron. Keď videl, že Harry chce niečo namietat', rýchlo dodal:

„Viem, že si nám to opakoval už niekoľkokrát, že Snape vždy bol na našej strane, ale aj keby, zabudol si ako ťa neznášal? Ved' to nemalo nič spoločné ani s Voldemortom ani s jeho úlohou dvojitého agenta. Proste ťa neznášal kvôli otcovi.“ stál si Ron stále na svojom.

„Počuj, Ron. Nechcem sa o tom s tebou hádať. Snape je v tomto prípade naša jediná záchrana a ak sa rozhodol ma naveky nenávidieť, nič s tým neurobím. Tiež som len ťažko mohol uveriť tomu, lepšie povedané nechcel som veriť tomu, žeby nám mohol skutočne pomôcť, ale je to tak. A teraz nám pomáha ešte viac, než si myslíš. Práve včera večer totiž vyrobil nový lektvar, ktorý nám veľmi pomôže.“ obhajoval stále Snapea. Ron napokon rezignoval a radšej sa nehádal. Diskutovali o tom s Harrym už mnohokrát, rovnako ako o Dracovi Malfoyovi a vždy to dopadlo rovnako. Zato Hermiona sa chytila ďalšej témy k rozhovoru.

„Čo je to za lektvar, čo si spomínal a ako nám môže pomôcť?“ vyzvedala netrpezlivo. Harry im popísal účinky lektvaru a zároveň ich oboznámil so svojím plánom, ktorý sa vďaka Snapeovmu lektvaru pozmenil a každý, kto bude jeho účinkami chránený bude brániť hrad dovtedy, kým Harry nezničí oblúk a nezbaví ich tak mŕtvych prívržencov Zmijozela.

„Než mi ktokoľvek z vás začne opakovať to, čo som dnes počul už dvakrát, teda že ten plán je riskantný a má trhliny, prosím vás, aby ste ma toho ušetrili a ak nemáte lepšie nápady, dovol'te mi ísť si konečne ľahnúť.“ prosil Harry a čakal. Ticho prerušila opäť Hermiona.

„Len chod' spať. Na rozhovor budeme mať čas aj zajtra.“ povedala a pohľadom ho sprevádzala, až kým nezašiel v

jednej z Georgeových izieb, ktoré mu poskytol.

„My by sme už tiež mali ísť“, Ron. Dobrú noc, George. Uvidíme sa zajtra.“ lúčila sa a ťahala z kresla Rona, ktorý by sa najradšej nepohol z miesta a zostal tam spať.

„Naozaj tu nechcete zostať? Ron nevyzerá práve schopný premiestňovania sa. Nechcel by som byť na tvojom mieste, Hermý, keď z neho budeš mať jednonohé či jednoruké poleno.“ doberal si ho George a sprisahanecky žmurkol na Hermionu. Rona však tá poznámka natoľko popudila, že hneď vyskočil z kresla svieži ako rybička a ťahal ju von z kabinetu.

„Pod' Mína, vidím, že môj brat má dnes veľmi dobrú náladu a ja nemám chuť stať sa terčom jeho posmechu.“ vrčal Ron a už bol vonku.

„Vďaka.“ zamávala Georgovi Hermiona a usmiala sa naňho.

„Rado sa stalo. Myslím, že by ste mali prísť na návštevu častejšie. Nejako mi to dohadovanie s Ronom chýba.“ smial sa. „Tak dobrú noc.“ zavolať za nimi a aj on nasledoval Harryho príklad a šiel spať. Mal by síce opraviť ešte niekoľko úloh, ale to do rána počká a než začne vyučovanie, bez problémov to stihne.

Tých pár dní do konca týždňa ubehlo prekvapivo rýchlo, aspoň tak si myslel Harry. Denne si vykonával svoje povinnosti, cvičil so Snapeom a vo voľných chvíľach hľadal v knihách iné spôsoby vytvorenia prechodu, či spôsob, akým zničiť oblúk. Našiel pár alternatív, no netušil, aké budú účinné a tak nevzdával svoje úsilie a hľadal ďalej. Nedeľa, a teda deň, keď mal Snape podať hlásenie Zmijozelovi sa blížila a Harry s ním večer predtým konzultoval, aké informácie mu sprístupnia a ktorými ho zmätú.

V to ráno bol Harry veľmi nervózny. Hermiona na ten večer zvolala schôdzku BA, ktorá sa ale mala konať až po Snapeovom návrate, aby ich on osobne mohol informovať. George navrhol, aby si šli trochu zalietat' a Harrymu sa aspoň na malú chvíľu podarilo z hlavy vypustiť myšlienky na to, čo sa asi odohráva v Siriusovom dome.

Snape prišiel medzi poslednými a zakrátko po jeho príchode sa schôdzka začala.

„Takže Severus. Čo je nové v Bradaviciach?“ spýtal sa Zmijozel. Všetci stíchli a s napätím očakávali, čo Snape odpovie.

„Môj pane. Žiaľ, zrkadlo sa mi nájsť nepodarilo. Istú dobu v škole skutočne bolo, ale od jednej príhody som o ňom nepočul. Je dosť možné, že sa vtedy rozbilo a je zničené, pane.“ začal Severus a pozeral pritom Zmijozelovi do očí. Ten sa opäť snažil preniknúť jeho uzavretou myšliou, ale Snape bol dosť obratný, aby svoju lož ukryl.

„Dobre teda. V škole zrkadlo nie je, ale pochybujem, že by bolo rozbité. Budete hľadať ďalej, kým ho nenájdete. Zatiaľ si budeme musieť vystačiť s oblúkom. Čo ďalej, priateľu?“

„Po tom Luciusovom nezdarenom útoku sa Potter rozhodol svoju rodinu ukryť. Pred pár dňami odišiel so ženou a deťmi, zrejme niekam do zahraničia a nik netuší, kedy sa vráti. A hoci je škola obsadená množstvom bystrozorov, myslím, že je najvhodnejšia doba zrealizovať náš plán skôr, než sa Potter vráti.“ navrhoval Snape.

„Myslíš? Nemali by sme počkať, kým prestanú byť tak ostražití?“ rozmýšľal Salazar a chcel to so Snapeom prediskutovať.

„Ak dovoľíte pane, to bol len môj skromný návrh. Myslím, že keď sa Potter vráti, bude hľadať spôsob, akým oblúk zničiť a čím viac času mu dáme, tým väčšia je šanca, že na to príde. Našiel som spôsob, akým sa dá do hradu dostať a som si istý, že oblúk dostaneme kam potrebujeme.“

„Hm, na tom čosi bude, Severus. Ale mám malú poistku. Prived'te ju!“ prikázal mužovi sediacemu po jeho pravici. Ten zmizol v zadných dverách salónu a o malú chvíľu, počas ktorej to v miestnosti slabo šumelo, sa v nich opäť zjavil vedúc spútanú ženu strednej postavy s medenými vlasmi a nádhernými zelenými očami. Lilly Potterová, Harryho matka zmätene prechádzala zrakom po všetkých prítomných. Zastavila sa, až keď zbadala Siriusa a pohľadom uňho hľadala pomoc. On si ju však nevšímal, alebo jej venoval len jeden pohrďavý pohľad, ktorému nerozumela.

„Poznávaš ju, Severus? Verím, že si spomínaš.“ usmieval sa Zmijozel a pozoroval Snapea. Pri tom mene zbystrila aj Lilly a hľadala muža, ktorému boli tie slová adresované. Bolo veľmi ťažké ignorovať ten prosebný pohľad a tváriť sa odmerane, ba až pohrdavo, ale Snape bol predsa dokonale vycvičený v klamstve a udržal svoje city skryté pod povrchom, kde sa k nim nik okrem neho nemohol dostať.

„Iste, pane. Potterova matka. Ak tomu dobre rozumiem, myslíte si, že Potter nezničí oblúky, kým ona bude tu.“ dedukoval Snape a snažil sa tváriť, že na ten nápad prišiel práve teraz.

„Presne tak, Severus. Neverím, že by Potter riskoval, že jeho drahá mamička bude uväznená v medzisvete. Ak som totiž dobre pochopil, ten muž si veľmi zakladá na rodine a priateľoch. Tak teda musíme zaútočiť na jeho slabé stránky, nemám pravdu?“

„Samozrejme, pane. Obzvlášť táto vaša poistka by vám mohla pomôcť k tomu, že aj keď oblúk prenesiete do Bardavic, Potter ho zatiaľ nezničí.“

„Čo teda navrhuješ?“

„Asi tak o tri dni, keď sa bystrozori budú meniť, bolo by dobré oblúk preniesť. Síce je tam v tom čase dvakrát viac bystrozorov, ale tá výmena predstavuje aj chvíľu nepozornosti a to je podľa mňa najlepšia šanca. Ďalšou otázkou je, kde bude oblúk uložený, pane?“

„Základ je ho tam dostať. O to sa postará môj verný priateľ, vďaka ktorému som sa mohol opäť vrátiť. Až potom sám oblúk presuniem na bezpečné miesto.“ odpovedal Zmijozel na otázku.

„Takže ten, kto spojil oblúk nezmišľoval, ako sa vraví?“ osmelil sa Lucius Malfoy, ktorý stál neďaleko Snapea.

„Nie, Lucius. Baltazar Stowinsky sa ukrýva, aby naňho nepadlo podozrenie, ale v skutočnosti pracuje práve na tom, ako spojiť oblúk so zrkadlom, keď ho nájdeme. Keďže spojenie oblúkov je jeho zásluha, udelil som mu tú poctu a dovoľím mu ho preniesť na nové stanovisko v Bradavickom hrade. Severus, určite vieš, kde sa nachádza vchod do tajomnej komnaty, všakže?“

„Áno pane. Komnata bola otvorená v dobe, keď som bol ešte učiteľom. Viem, kde to je.“ prikývol Snape.

„Dobre teda, počkáš v hrade a ukážeš Baltazarovi, kde to je a tam necháte oblúk. Vy ostatní budete nasledovať Siriusa. On povedie útok na školu.“ rozdeľoval úlohy Zmijozel a ako sa zdalo, veľmi dobre sa pritom bavil. Sirius sa samolúbo usmieval a prepaľoval pohľadom Snapea.

„Vy sa toho nezúčastníte, môj pane?“ spýtala sa Bellatrix sediaci svojmu pánovi pri nohách.

„Vzhľadom k svojmu veku musím konštatovať, že mi nateraz bude stačiť kochať sa tým pohľadom. Neskôr, keď vďaka vašej pomoci budem v čele Bradavic, bude to pre mňa oveľa väčšie potešenie, než byť priamo vo víre boja.“ vysvetľoval Zmijozel a roztrasenou stareckou rukou pohladil jej tmavé vlasy.

„Tak teda, v stredu budeš čakať na ostatných pri Zakázanom lese, Severus. Nenápadne sa priblížite k hradu a Sirius vám s ostatnými zaistí voľný prechod s oblúkom, taký je plán. Má k tomu niekto nejaké otázky?“ spýtal sa a hoci to v miestnosti zašumelo, nik sa neodvážil akokoľvek namietat. Dal im pokyn, aby sa rozišli a väčšina tak učinila.

„Severus.“ zavolať naňho starý kúzelník a on k nemu podišiel bližšie.

„Myslím, že tvoj plán je veľmi dobrý. Aj keby sa tam objavil Potter, nemajú najmenšiu šancu sa nám ubrániť. Za tento úspech ťa odmena neminie.“ sľuboval Zmijozel a v tej chvíli mal Snape na mysli len jedno.

„Ak dovoľíte, pane, mal by som jedno želanie.“ priznal.

„Von s ním, je dopredu splnené.“

„Vlastne, chcel by som stráviť chvíľku osamote s vašim vzácnym hosťom, tou Potterovou matkou.“

„Ale, ale, Severus. Nevedel som, že máš pre ňu slabosť.“ vysmieval sa mu ten slizký stavec.

„To bolo kedysi. Ale vďaka jej manželovi a synovi som si užil dosť poníženia a je načase, aby som im to vrátil.“ Snape sa pri tých slovách tváril naozaj vražedne a Salazar Zmijozel nemal pochybnosti o jeho slovách.

„Vieš predsa, že jej nemôžeš nijako fyzicky ublížiť. Zajal som ju, ale viac nemôžem robiť ani ja.“ pripomenul mu.

„Niekedy slová dokážu narobiť väčšiu škodu, než dobre mierené rany nožom.“ nedal sa odbiť Severus a v duchu si blahoželal, keď ho jeden z jemu neznámych mŕtvych viedol do jednej z izieb na poschodí. Na posteli tam ležalo schúlené žieňa. Keď sa dvere otvorili, strhla sa a prekvapene pozerala na svojho priateľa.

„Seve.“ oslovila ho jemne, ale miernym posunkom jej naznačil, aby mlčala. Počkali kým neboli sami a potom sa Snape sústredil na to, aby sa spojil s jej myšliou. Bola blokováná, ale mohli spolu hovoriť.

„Takto to bude bezpečnejšie. Mohli by nás odpočúvať.“ povedal jej miesto pozdravu.

„Ach, Seve, som taká rada, že si tu. Keď som ťa videla dole.... viem, Brumbál nás vždy presviedčal o tvojej skutočnej lojalite, ale bol si tak presvedčivý....prepáč, že som zapochybovala.“ ospravedlňovala sa mu.

„To je v poriadku, je to moja práca, byť presvedčivý.“ odpovedal bezvýrazne. Nevedel, ako sa správať. Chcel ju vidieť, dotknúť sa jej, povedať jej všetko.... od svojej smrti sa jej neustále vyhýbal, hoci sa snažila nadviazať s ním rozhovor. Brumbálove rady, aby sa s ňou porozprával ignoroval a držal si všetkých od tela.

„Prečo sa mi vyhýbaš, Seve? To kvôli Jamesovi?“ spýtala sa ona.

„Nie, on s tým nemá nič. Ja len....“ nevedel, ako pokračovať. Premýšľal nad všetkými dôvodmi, prečo sa s ňou chcel a prečo nechcel stretnúť. Rozmýšľal o tom, ako veľmi ju miloval a nikdy neprestal, o zrade, ktorá ju stála život a o Harrym, ktorému strpčoval život v škole. Mohla by mu to všetko niekedy odpustiť? Neuvedomil si však jednu vec a to, že ich mysle sú spojené a vnímavá duša akou je Lilly, vníma každú aj keď nahlas nevypovedanú myšlienku.

„Seve... kamarát môj. Vedže sa toľko netráp. Každý z nás urobil množstvo chýb a zaplatil za ne. Ty nie si výnimka. Ja

nie som tá, čo ti má odpúšťať a Harry už isto na všetko zabudol, alebo sa prinajmenšom snaží. Vie, čo všetko si preňho urobil a ja to viem tiež." uistovala ho. Chvíľu nik z nich neprehovoril. Snape bol z časti nahnevany sám na seba, že lepšie neskryl svoje pocity, na druhú stranu bol rád, že Lilly vie všetko.

„Vieš, čo by som naozaj chcela? Aby to medzi nami bolo ako kedysi. Moje srdce síce navždy patrí Jamesovi, ale ty si a vždy budeš môj priateľ, ktorého nechcem stratiť.“

„Nestratíš. Vždy ti budem priateľom.“ povedal nahlas a len pre seba si pomyslel: „A navždy ťa budem milovať.“, ale jej úsmev mu napovedal, že počula aj druhú časť tej vety a trochu sa zahanbil, keď ho pobožkala na tvár.

„Dostanem ťa odtiaľto. S tvojim synom na tom pracujeme.“ sľúbil jej po chvíli.

„O mňa nejde. Hlavne pomôž Harrymu a ostatným.“ naliehala naňho.

„O to sa snažím. Urobíme, čo bude v našich silách. Harry ťa tu nenechá, nemaj strach.“ odpovedal jej.

„Nebojím sa.“ venovala mu jeden očarujúci úsmev. „Na teba a Harryho je sa dá spoľahnúť. Viem, že budete bojovať zo všetkých síl.“ Snape prikývol a uznal, že je najvyšší čas odísť.

„Vrátim sa.“ povedal jej na odchode, tento krát nahlas, pretože spojenie mysli už prerušili.

Členovia BA čakali už len na Snapea a tak Harry využil ten čas, aby ich oboznámil s doterajším plánom, ktorý sa upraví podľa potreby vďaka Snapeovým informáciám.

„Hovoril som s Aberfortom a hoci som musel naliehať, pomôže nám s evakuáciou študentov. Okrem tajnej chodby vedúcej do Prasačej hlavy použijeme aj chodbu vedúcu do Medového raja, hovoril som s majiteľom obchodu a nemal námietky. Čo myslíš, George, vezmeš si túto chodbu na starosť?“

„Jasnačka, Harry. Tajné chodby, to bolo vždy moje.“ usmieval sa George. Dobrá nálada z toho, že sa mu popoludní podarilo poraziť Harryho vo famfrpále, ho neopúšťala.

„Dobre teda, Ron, ty si vezmeš na starosti druhý vchod tu z Bradavic. Ja, Hermiona, Teddy, Kingsley, Draco, Seamus, Dean, Cho a ďalší dobrovoľníci sa postaráme o bezpečnosť v Prasinkách. Hermiona vypracovala zoznam študentov, podľa ktorého sa budeme riadiť.“ vysvetľoval Harry.

„Ako to teda bude prebiehať?“ spýtala sa riaditeľka. Harry pozrel na Hermionu a prenechal jej slovo, aby sama vysvetlila plán, ktorý vymyslela.

„Každý dostane kópiu zoznamu. Každý učiteľ si vezme na starosti svoju fakultu a bude mať k dispozícii troch bystrozorov. Budú sa tvoriť skupiny desiatich študentov, väčšinou som sa snažila vytvoriť skupiny, ktoré bývajú neďaleko seba. Vždy jedna skupina vedená jedným bystrozorom prejde tajným vchodom, čo budú riadiť George s Ronom. Na druhej strane bude čakať niekto, kto pomocou prenášadla prenesie deti k ich rodičom. Každý z nich už bol informovaný.“ vysvetľovala.

„Nie je to trochu komplikované? A ste si istí, že na tento plán máte dostatok ľudí?“ spýtal sa Dean.

„Podľa mojich výpočtov sú traja bystrozori na každú fakultu a dvanásť ľudí rozdelených medzi dva východy v Prasinkách optimálny počet. Navyše v škole aj v dedinke budú ďalší strážcovia zabezpečujúci ochranu, ktorí sa na evakuácii podieľať nebudú. Malo by to vyjsť.“ znova to všetko prerátala a prikývla.

„Ja si myslím, že na Hermionine výpočty a plány sa môžeme spoľahnúť a som si istý, že to môžeme zvládnuť bez akýchkoľvek problémov. Má snáď ešte niekto námietky?“ bránil ju Harry a keď sa nik neozval, chcel postúpiť k ďalšiemu kroku, no dvere sa otvorili a dnu vošla postava v tmavom plášti s kapucňou na hlave. Všetci stíchli. Tušili, kto to je.

„Dobrý večer, pán profesor. Prosím, posad'te sa.“ privítal ho Harry a ukázal na stoličku po svojej pravici, ktorá bola doposiaľ voľná. Snape zamieril k nemu a z hlavy si zložil kapucňu. Nevšimľal si prekvapené či zdesené výrazy na tvárach svojich bývalých kolegov a študentov. Nečakal na žiadne otázky a len čo sa usadil, spustil.

„Útok sa uskutoční v stredu večer, v dobe, keď by mala prebiehať výmena stráží. Potrebujem voľný prechod na prenesenie oblúku k vchodu do tajomnej komnate. Tam ho necháme a pridáme sa k ostatným, ktorí zaútočia od lesa.“ hovoril.

„Kedy sa Zmijozel pripravuje previesť oblúkom ďalších?“ spýtal sa Harry.

„Zmijozel sa celej bitky vôbec nezúčastní. Chce dostať dnu oblúk a nepochybuje o tom, že jeho spojenci hrad bez problémov obsadia. Až potom sem príde osobne a umiestni oblúk do Tajomnej komnaty. Potom nepochybne plánuje previesť ďalších. Vašou úlohou, pán Potter, bude oblúk zničiť hneď, ako sa ocitne na mieste, kde ho necháme.“ pokračoval Snape.

„Predtým ale...“ chcel niečo povedať Harry, ale Snape ho zarazil a pokrútil hlavou na znak, že o tom sa teraz baviť nebudú.

„Dobre teda. Evakuácia študentov prebehne podľa plánu zajtra, ako sme vraveli. Profesor Snape má pre nás ešte jednu vec, ktorá nám pomôže v boji.“ v zborovni to po týchto slovách zašumelo. Snape sa uškrnul a pri pohľade naňho každý radšej hneď stíchol.

„Pre každého z vás je pripravený lektvar, ktorý vám vytvorí akýsi ochranný štít proti kliatbam, ktoré na vás zošle váš nepriateľ. Vlastne predpokladám, že bez neho nemáte šancu prežiť. Jeho účinky trvajú zhruba štyri hodiny. Keď začne slabnúť, môže sa stať, že vás niektorá kliatba omráči, ale aspoň čiastočné účinky lektvaru by mali zaistiť, že vás nezabije.“ vysvetľoval Snape a odmlčal sa, aby nechal svoje slová doznieť.

„Nepočul som o žiadnom takom lektvare, Severus.“ dovoľil si namietat Křiklan, ktorý sa so zvyškom učiteľského zboru pridal k BA.

„Ani si nemohol, Horacio. Je to totiž lektvar mojej vlastnej výroby. Vylepšený Felix Felicis, navyše začarovaný tak, aby vytváral komplexný štít.“ vysvetľoval a Křiklan radšej prehltol všetky ďalšie námietky, ktoré by ho mohli napadnúť.

„Musím priznať, že ma práca profesora Snapea veľmi prekvapila, ale môžem potvrdiť jeho slová, že lektvar je naozaj účinný, pretože som sa o jeho účinkoch osobne presvedčil. Zato profesorovi veľmi ďakujem, pretože nám tak dal reálnu šancu na úspech.“ prehovoril Harry a pozeral, ako Snape zareaguje, no ten sa opäť uzavrel za svoju masku nezáujmu.

„Tak teda, pristúpme k ďalším dôležitým bodom a to stratégii obrany.“ zmenil teda tému a začali diskusiu o tom, kto bude brániť ktorú časť hradu, ako budú rozostavené jednotlivé hliadky a podobné detaily. Kým mali všetko naplánované, ubehlo niekoľko hodín a do postelí sa dostali až po polnoci. Harryho však nečakala lákavá teplá posteľ ako ostatných, ale rozhovor so Snapeom, ktorý trval na tom, aby v ňom pokračovali v jeho komnatách v podzemí. A tak Harry kráčal temnými chodbami za učiteľom, ktorého profil odrážajúci sa na kamenných stenách vo svetlách fakiel, vyzeral hrozivo.

## Kapitola č.55: Osudný večer

Harry sa snažil nevnímať zimu, ktorá sa ho zmocňovala v týchto priestoroch a posadil sa do kresla, ktoré mu Snape ukázal.

„Hovoril som s Lilly.“ začal Snape vecne. „Je v poriadku a jej jediným práním bolo, aby som vám pomohol urobiť čo je nutné na záchranu sveta. S ňou si vraj nemáte robiť starosti a bez ohľadu na čokoľvek iné máte urobiť, čo musíte.“ informoval ho.

„Čože?“ neveril Harry. „To predsa nejde. To nemôžem urobiť. Chcete mi tvrdiť, že súhlasíte s tým, čo žiada? Mám zničiť oblúk a nechať ju aj vás napospas tomu, čo vás čaká v medzislve?“ rozčuloval sa Harry.

„Upokojte sa. Nič také nevravím. Samozrejme s tým nesúhlasím. Hovorím vám len to, čo povedala vaša matka.“ uzemnil ho Snape.

„Takže, čo budeme robiť?“ spýtal sa znepokojený Harry.

„Budeme postupovať podľa plánu. Prenesiem oblúk k vchodu do Tajomnej komnaty. Dovtedy vy budete chrániť školu proti ostatným, ktorým bude veliť Black. Mali by ste však byť pokiaľ možno čo najbližšie k Oblúku, aby ste vo vhodnej chvíli mohli urobiť čo treba.“ odpovedal mu Snape pokojne.

„Čo budete robiť vy?“

„Len čo bude oblúk na mieste, mal by som sa pridať k Blackovi. Myslím však, že si moju neprítomnosť nikto nevšimne. Zmijozel bude nepochybne niekde nablízku, aby mohol na hrad prísť hneď, len čo bude obsadený, takže predpokladám, že vaša matka nebude až tak dôkladne strážená. Premiestnim sa do domu a spoločne sa dostaneme k oblúku. Čo bude potom už záleží len na vás, Potter.“

„A čo Sirius?“ nasmelo sa spýtal.

„Pochybujem o tom, že sa vám ho podarí nejakým spôsobom presvedčiť. Táto časť jeho duše, roky väznená a mučená v medzislve je natoľko poznačená dlhotrvajúcim utrpením, že s vami nebude mať zľutovanie a nebude vás počúvať. Vzdajte to. Nemôžete vždy zachrániť všetkých. Nakoniec budete rád, ak to celé skončí bez nejakých strát na životoch.“ vysvetľoval mu Snape.

„To nemôžem.“ krútil hlavou.

„Musíte, inak riskujete oveľa viac než len to, že časť duše vášho kmotra bude tam, kde bola doteraz. Rozmýšľajte o tom, Potter.“ zahriakol ho znova profesor.

„Mimochodom, ten muž, čo spojil oblúky sa volá Baltazar Stowinsky. Bol to bývalý učiteľ Náuky o magických artefaktoch v Kruvale. Nezmišol, ako sa zdalo, ale Zmijozel ho držal dištancovaného od toho všetkého. Vraj pracuje na tom spôsobe prepojenia Oblúku a Zrkadla. V stredu to bude on, kto bude ten oblúk prenášať.“ informoval ho ďalej.

„Myslíte, že by sme ho mohli prinútiť povedať nám, ako vytvoriť prechod a zničiť oblúk?“ zúfal si Harry.

„O tom pochybujem. Zrejme je veľmi zaujatý pre veci spojené s čiernou magiou a nemyslím, že by sa nechal ľahko zastrašiť. Navyše myslím, že on oblúky len spojil a nevie, ako vytvoriť prechod, maximálne by dokázal ich zase rozdeliť keby chcel. Lenže my ho potrebujeme zničiť, nemám pravdu?“

„Isteže, profesor. Takže Baltazar nám nepomôže.“ povzdychol si Harry.

„Možno áno. Myslím, že som tu niekde mal nejakú jeho knihu. Možno by sme mohli na niečo prísť, čo by nám mohlo akokoľvek pomôcť. Niečo, čoho si nie je vedomý ani on sám. Aha, tu je.“ vytiahol hrubú knihu a podľa registra našiel kapitulu Magické prechody. O chvíľu už ukazoval Harrymu jednu pasáž.

„Spomína sa tu opäť kúzlo, o ktorom ste mi vraveli naposledy. Keďže tu nič iné nevidím, budeme sa musieť spoľahnúť na to, že funguje.“ poznamenal Snape a čítal ďalej.

„Toto je ale zaujímavejšie.“ pozastavil sa a čítal nahlas.

„Magické prechody vytvorené spojením dvoch či viac artefaktov pomocou čiernej mágie nie je ľahké uzavrieť či prerušiť. Ak ide o priame spojenie artefaktov, ich rozdelenie spôsobí, že je prechod v tomto stave inaktívny. Opätovným spojením sa prechod znovu obnoví. Tieto prechody však nie je možné úplne uzavrieť a znepriístupniť ani rozbitím artefaktu, ktorý ho vytvára. Tým totiž len zničíte ohraničenie, ktoré ho tvorí. Magický prechod sa v tom prípade môže rozšíriť a vytvoriť akési vákuum, ktoré pohltí každého, kto sa k nemu priblíži. K bezpečnému uzavretiu prechodu je potrebné množstvo skúseností z oblasti čiernej mágie a podrobnejší popis nájdete na strane 745. Až po absolvovaní deaktivácie prechodu je možné bezpečne zničiť aj samotný artefakt.“ Snape dočítal a znova očami prebehol tento úsek. Potom rýchlo prelístoval na spomínanú stránku 745 a čítal.

„Vyzerá to tak, Potter, že vás čaká viac práce, než sme si mysleli. Prečítajte si to.“ podal mu knihu a oprel sa v kresle.

Spojil dlhé prsty svojich rúk a vytvoril akúsi striešku. Ponad ňu pozoroval Harryho, ktorý sa s každým slovom mračil viac a viac.

„Toto nedokážem.“ povzdychol si nakoniec a zúfalo zapadol ešte hlbšie do svojho kresla.

„Musíte. Inú šancu nemáte. Našťastie pre vás vám s niektorými vecami môžem pomôcť. Rozhodne sa teraz budú hodiť moje osobné skúsenosti s čiernou mágiou. Tak teda, zopakujme si to ešte raz. Než zničíte samotný oblúk, musíte deaktivovať prechod. Už len to by malo stačiť k tomu, aby sa všetci neživí vrátili do posmrtného života či do medzisveta. Bude to síce trochu ťažšie, ale nie nemožné. Vysvetlím vám to.“ povedal a skutočne začal s Harrym rozoberať jedno zaklínadlo za druhým, krok za krokom, ktoré majú viesť k uzavretiu prechodu.

„Keď sa vám podarí toto, potom stačí obyčajné Bombardo a oblúk je zničený.“ dokončil Snape. „Rozumeli ste všetkému, čo som vám povedal?“ overoval si.

„Rozumel som, ale nie som si istý, či to zvládnem. Snád' použitím Starodávneho prútika, ale aj tak...“ odpovedal Harry neisto.

„Do kelu, Potter. Kde je vaše sebavedomie? Zabili ste Voldemorta, keď ste mali 17 rokov. Zvládli ste vyčarovať Patronusa v trinástich, v štrnástich ste zvládli draka, zabili ste baziliška....Mám pokračovať? Týchto vašich stupídnych dobrodružstiev bolo viac než dost' a pri každej z nich ste dokázali, že okrem toho, že pri vás stojí Šťastena, čosi vo vás je a myslel som, že prinajmenšom odvaha to je. Teraz ste o dost' starší, s ukončeným a doplneným vzdelaním a fňukáte tu ako nejaká baba, že to nezvládnete?“ kričal naňho Snape a od zlosti zatínal päste.

„Nemám strach kvôli sebe. Už som vám to vravel, pane.“ potichu hovoril Harry a snažil sa ho upokojiť. Snape sa trikrát zhlboka nadýchol, aby našiel svoje povestné sebaovládanie a posadil sa do kresla, z ktorého vstal.

„Pamätám si na to, pán Potter a uist'ujem vás, že o vašej zväčša nezmyselnej nebelvírskej odvahe mám svoje predstavy. Ale tiež vás uist'ujem, že behom rokov, ktoré som strávil tým, že som sa vám snažil niečo vtĺcť do hlavy som zistil, že stačí prejaviť trochu snahy a dokážete, čo si zaumienite. Tento rok ste mi chceli dokázať, že zvládnete nitrobranu a mentálny útok, len aby som na vás zmenil názor, nie je to tak? Tak mi teraz dokážte, že som ten názor nemenil zbytočne a postavte sa tomu, čomu musíte.“ Snape tie slová vyslovoval pomaly a s dôrazom na každom slove. Harry len prekvapene pozeral na učiteľa a keď si uvedomil, že pozerá s otvorenými ústami, rýchlo ich zavrel a sklopil zrak.

„Urobím, čo môžem, pán profesor. Rozhodne nemám v pláne sa vzdať.“ odpovedal Harry a radšej sa chystal na odchod. Bolo už skoro päť hodín ráno a ani nie o tri hodiny má začať evakuácia študentov.

„Počkajte ešte.“ zastavil ho Snape a podal mu flakón naplnený svetlo modrým lektvarom.

„Nechceme predsa, aby niektorý zo študentov utrpel nejakú ujmu pri evakuácii kvôli únave vedúceho celej akcie.“ posmieval sa, ale v jeho hlase Harry postrehol tón, ktorý dovtedy u Snapea nepoznal. Vzal si lektvar, pod'akoval a konečne odišiel.

Sprcha v kombinácii s lektvarom mala naňho blahodarné účinky a všetka únava bola razom preč. Dohliadol na to, aby sa jednotlivé fakulty rozdelili, skontroloval rozpis všetkých bystrozorov a keď bolo v škole všetko pripravené, presunul sa s jedenástimi priateľmi do Prasiniek, kde už od polnoci držalo hliadku niekoľko strážcov.

„Všetko je v poriadku, myslím, že je bezpečné, aby sme začali.“ rozhodol Harry.

„Ja, Bill, Draco, Marwin, Elliot a Parkins pôjdeme do Aberfortovho podniku, Hermiona, Kingsley, Dean, Seamus, Cho a pán Weasley, vy chod'te do Medového raja, ako sme sa dohodli. Každý má svoj galeón, aby sme sa mohli skontaktovať?“ spýtal sa a počkal, kým každý prikývol.

„Dobre teda, tak veľa šťastia a keby niečo, dajte vedieť.“ rozlúčil sa Harry a so svojou skupinkou tvorenou troma bystrozormi, Billom a Dracom sa vydali k Prasačej hlave. Aberfort nebol priamo nadšený, keď ich uvidel, no zaviedol ich do izby, kde visel obraz s ukrytým tajným vchodom.

„Takže, prvý sme na rade my. Dám signál Ronovi, aby poslali prvú skupinu.“ Harry na svojom galeóne sformuloval krátku správu a o malú chvíľu už prvých desať študentov prichádzalo v doprovode jedného z bystrozorov.

Prekontroloval mená podľa zoznamu a nariadil kolegovi, aby sa vrátil a informoval druhú skupinu u Georga, aby sa presunuli tunelom k Hermioninej skupine. Draco sa postavil tak, aby mal pod dohľadom všetkých desať študentov a v jedinom okamihu, keď sa všetci naraz dotkli prenášadla, zmizli.

„Tak prvých máme za sebou.“ poznamenal Bill, ktorý sa dobrovoľne na porade prihlásil do Harryho skupiny. Počkali asi desať minút a od Hermiony prišla správa, že svoju prvú skupinu práve preniesli.

„Zatiaľ to klope presne.“ spokojne skonštatoval Harry, keď sa vrátil do krčmy potom, čo presunul šiestu skupinu detí. Trvalo to takmer celý deň, ale vďaka Hermioniným výpočtom a plánom bola úspešne domov odvedená aj posledná

skupinka detí a unavení bystrozori a Harryho priatelia sa vrátili konečne do hradu, kde ich čakala takmer kráľovská hostina. Zaslúžená odmena po náročnom dni, pomyslel si Harry a túžil sa čo najskôr dostať do postele.

V utorok a v stredu vládol v hrade naozajstný chaos. Z každej strany bolo počuť jedno zaklínadlo za druhým.

Učitelia, bystrozori aj ostatní členovia BA posilňovali strážne kúzla, rozmiestňovali najrôznejšie ochrany, alebo proste precvičovali v dueloch. Minister uvoľnil maximálne množstvo svojich ľudí na pomoc Bradaviciam a trval na tom, aby sa Harry neobťažoval chodením do úradu, kým veci nebudú urovnané ako majú. To znamenalo, že každú chvíľu trávil s Ronom a Hermionou ako za starých čias. Všimol si však správanie Draca Malfoya. Aj to bol dôvod, prečo ho prideliť k svojej skupine behom evakuácie a musel uznať, že sa naozaj snaží. Učitelia sa snažili s ním komunikovať a Draco to uvítal. Ale keď mu navrhol Harry, aby sa pridali k nim, zdvorilo odmietol. Možno to bolo kvôli Ronovmu znechutenému pohľadu, a možno proste len nechcel. Snape sa v tých dňoch na chodbách hradu nevyskytoval a Harry predpokladal, že je zavretý vo svojich komnatách. Váhal, či sa za ním má, alebo nemá ísť pozrieť, ale vlastne netušil, čo by mu povedal a tak túto myšlienku radšej vypustil z hlavy.

V stredu pred večerom bolo cítiť napätie v celom hrade. Harry ešte na poslednú chvíľu kontroloval, či sú všetci na svojich miestach a viac nezostávalo iné, len čakať. Pri hlavnej bráne narazil na Snapea, ktorý sa chystal k Zakázanému lesu.

„Veľa šťastia, pane.“ zaželel mu Harry. Snape si ho premeral svojimi tmavými očami a odpovedal prasto:

„Veľa šťastia aj vám, pán Potter.“ s tými slovami odišiel a nechal za sebou Harryho pozerajúceho do tmy za vzdáľujúcou sa postavou. Mali ešte necelú hodinu času a tak sa tí, čo neboli v niektorej veži či v podzemí a podobne zišli vo Veľkej sieni. Všetci jeho priatelia, Hermiona s Ronom, George s Nevillom, Hagrid, riaditeľka a ďalší učitelia čo tu boli naňho pozerali a v ich očiach videl nádej.

„Takže, nezabudnite všetci na svoje lektvary a pustíme sa do toho. Veľa šťastia, priatelia.“ povedal priškrteným hlasom, pretože na viac sa nezmohol. Všetci naraz sa napili lektvaru a rozdelili sa podľa plánu. Ron s Hermionou šli samozrejme s Harrym. Netrvalo dlho a nočná mora všetkých prítomných začala.

Harry videl dve tmavé postavy v plášťoch, ktoré sa odtrhli od veľkej skupiny, ktorá mierila k severnej časti hradu. Zrejme chcú odpútať pozornosť od tých dvoch, kým bezpečne neuložia oblúk. Harry zabezpečil, že cesta k vchodu do Tajomnej komnaty, ktorý bol ukrytý na dievčenských záchodoch na treťom poschodí, bola voľná, ale sledovaná. Od severného krídla sa ozývali prvé známky boja. Z veže viedla skupinu profesorka Sinistrová a profesor Kratiknot. Skupina bystrozorov vedená Billom a Georgom sa postavili protivníkom pred hlavným vchodom, kam sa presunuli tmavé postavy hneď potom, ako videli Snapea s Baltazarom prekážnuť dnu. Harry aj tam nemal na výber, oblúk ešte nesmel zničiť a cesta k nemu bola strážená, takže mu neostávalo iné, než sa s vervou pustiť s ostatnými do boja.

Na pozemky sa z lesa vyrútilo viac než sto postáv v čiernych plášťoch, ktoré sa mierne vznášali nad zemou. Mŕtve duše. Harry vďaka tréningu so Snapeom rozoznával niektoré ich myšlienky a dokázal rozoznať niektoré vrhané kliatby. Odrážal ich širokospektrými štítmami a nasledoval dopredu, hľadájąc niekoho živého, s kým by mohol normálne bojovať. Cestu mu však zastúpilo asi desať mozkomorov, ktorí sa naňho chceli vrhnúť. Našťastie za posledných niekoľko rokov Harry nazbieral niekoľko veľmi silných šťastných spomienok a tak jeho Patronus žiaril v tme ako pochodňa. Odrážal nielen tých desať, čo mierili k nemu, ale aj pár ďalších, ktoré sa blížili zozadu k Ronovi.

„Vďaka Harry.“ zakričal Ron a pokračoval v boji s jedným z bývalých smrtijedov. Ak sa Harry nemýlil, bol to Macnair. Hermiona bojovala kúsok ďalej s Dolohovom. Harry rozoznal, že na ňu vrhá tie najhoršie kliatby, vrátane Avada Kedavry a hoci vedel, že štít ju chráni, sústredil sa na to, aby jeho myseľ zablokoval. Bolo to ťažké, keď sa naňho zo všetkých strán zlietali ďalšie a ďalšie kliatby a on si uvedomil, že byť lektvaru, všetci by už padli najmenej desaťkrát na zem mŕtvi.

„Do pekla Harry, čo sú to zač? Nemôžem zasiahnuť ani jedného.“ ozvalo sa po Harryho ľavici, kde práve bojoval George s jedným z mŕtvych.

„Nepodará sa ti ich zasiahnuť. Len sa bráň a bojuj s živými.“ zakričal mu Harry späť.

„To sa ti ľahko povie. Kto ich má rozoznať.“ pohoršoval sa George a vrhal na svojich protivníkov ďalšie a ďalšie kúzla. Jeho Mdloby zasiahli zrejme niekoho živého, pretože sa zložil na zem a zostal ležať.

„Zásah.“ zajasal a pokračoval ďalej. Harry v dialke zazrel miznúcu postavu a dúfal, že je to Snape, ktorý sa vracia na Grimmauldovo námestie pre jeho matku. Teraz musí ešte nájsť Siriusa. Nemal v pláne vzdať sa tak ľahko. Postupoval dopredu snažiac sa zablokovať myseľ aspoň niekoľkým mŕtvym dušiam. Prechádzal okolo bojujúcich dvojíc, obchádzal padlé telá, avšak protivníkov a pre istotu na ne použil ešte niekoľko spútavacích zaklínadiel alebo Mdloby.

Draco Malfoy viedol záväzný boj so svojim otcom.

„Vždy si bol slaboch Draco. Si hanba svojej rodiny. Takáto zrada, pridať sa k Potterovi, si zaslúži jediné. SMRŤ.“ vrieskal Lucius a Draco zatínal zuby, ako sa všemožne snažil odraziť každú jednu kliatbu, nespoliehajúci sa úplne na lektvar.

„Ja by som sa na rozdiel od teba, otec, nikdy nepostavil proti vlastnému synovi. A za to, čo si chcel urobiť Scorpiousovi si nezaslúžiš viac než moje absolútne pohrdanie.“ vrátil mu Draco a Harry sa nepletol do ich rozohraného súboja. Keď však prechádzal okolo ďalšej dvojice, neovládol sa a musel použiť schopnosť blokovať schopnosti. Bellatrix Lestrangová práve bojovala s Molly Weasleyovou.

„Za to, čo si mi urobila zaplatíš a tie tvoje prašivé deti tiež.“ vrieskala Bellatrix a strieľala na Molly jeden Cruciatus za druhým, striedavo so smrtiacou kliatbou.

„Mýliš sa, Bellatrix. To ty zaplatíš, za všetko, čo si urobila našim blízkym.“ prerušil ju Harry a začal jej myseľ uzatvárať tak, aby nemohla viac použiť jedinu svoju myšlienku na útok. Keď to zistila, vrhla sa naňho a začala ho driapať a škriabať. Avšak vďaka tomu, že nie príliš ovládala svoje telo sa mu podarilo veľmi rýchlo sa jej zbaviť.

„Bež, Harry! Ja už si s ňou poradím.“ kričala naňho Molly a on pohľadom blúdil po bojisku, či nezazrie niekde Siriusa. Dalo by sa povedať, že šance oboch strán sú vyrovnané, keďže nik nemohol poraziť nikoho. Jediní porazení boli Zmijozelovi žijúci.

Harry odhadoval, že bojovali už prinajmenšom hodinu. Siriusa nevidel a Snapea tiež nie. Najlepšie bude počkať niekde v blízkosti oblúku, pomyslel si.

„Sirius?“ zavolať na muža stojaceho tesne pred oblúkom sledujúc vlniaci sa závoj. Tmavovlasý čarodejník sa otočil a jeho tvár bola ešte bledšia a prepadnutejšia, než si Harry pamätal z Bulharska.

„Vitaj, Harry.“ posmieval sa. „Čakal som, že sa tu objavíš. Vieš, ani chvíľu som neveril Snapeovi a bolo mi jasné, že by si ty nenechal školu bez dohľadu. Ty, záchranca všetkých, však?“ vravel pohrdalo a zlostne.

„Nechcel som, aby sa ti stalo to, čo sa stalo, Sirius. Ver mi. Dodnes ma to mrzí.“ snažil sa Harry o pokojný tón. Ani jeden z nich zatiaľ neútočil. Sirius preto, že si chcel užiť dopad každého svojho slova, ktoré ako vedel, Harryho zraňovalo, a Harry preto, že chcel presvedčiť Siriusa, aby sa vrátil s Lilly a Snapeom.

„Tvoja ľútosť je mi ukradnutá. Ešte len budeš ľutovať.“ smial sa opäť Sirius.

„Prosím, počúvaj ma chvíľu. Tam v posmrtnom svete je druhá časť tvojej duše. Je tam spokojná a obklopená svojimi priateľmi. Spoj opäť svoje duše, Sirius a odpočívaj konečne v pokoji.“ naliehavo prosil Harry, no po týchto slovách sa v dievčenských záchodoch rozľahol hlasitý smiech. To Siriusa pobavili Harryho slová.

„Už nie je cesty späť, Harry. Zomrieš a s tebou aj ostatní tvoji najbližší. Pozdravuj otca, ak sa s ním uvidíš. Ak teda vôbec, pretože ty si nezaslúžiš pokoj po smrti, za to, že si nechal zomrieť toľko svojich nevinných priateľov.“ pokračoval ďalej a Harrymu zvieralo srdce od toľkej nenávisti, ktorá bola v tých slovách. Vlastné výčitky svedomia vychádzali na povrch a dávali za pravdu Siriusovi.

„Tak ma zabil!“ kričal Harry zúfalo. „Urob to už konečne, keď to nedokázal nik iný. Na čo ešte čakáš?“ provokoval ho. „Stačilo.“ ozval sa ženský hlas za ním. Ešte nikdy ho Harry nepočul tak jasne ako dnes.

„Mami?“ otočil sa jej smerom a v tom okamihu, keď sa otočil Sirius zaútočil. Našťastie štít vytvorený lektvarom bol účinný a tiež Snape hneď zareagoval a Blackov úder odrazil.

„Spôsobil si už viac škody než úžitku, Snape.“ zavrčal naňho Sirius a vrhali zlostné pohľady jeden na druhého.

„Vieš, že mi nemôžeš nijako ublížiť, Black. Roky sme čakali na túto príležitosť a teraz, keď stojíme oproti sebe, nemôžeme nič robiť. Škoda, však? Zaujímalo by ma, kto z nás by nakoniec vyhral.“ provokoval ho ďalej Snape.

„Nezmenil si sa, Srabus.“ vysmieval sa mu Sirius a Harry vedel, že nič nedosiahne. Sústredil sa a začal blokovať Siriusovu myseľ. Ten sa usilovne bránil, no vďaka Snapeovej pomoci sa mu podarilo blokovať Siriusove schopnosti. Obrátil sa k svojej mame a podišiel až k nej. Konečne sa jej mohol dotknúť. Nebol to len prelud, duch, ktorý sa nemôže zhmotniť. Pohladkala ho po tvári a on prvýkrát ucítil dotyk jej ruky.

„Urob čo musíš, Harry. Poponáhľaj sa. Zmijozel nás videl a blíži sa, aby ti v tom zabránil. Sme na teba s ockom veľmi hrdí.“ povedala mu s láskou sršiacou z jej očí i hlasu.

„Pozdravuj ocka a všetkých. Mám vás rád.“ odpovedal jej.

„My teba tiež, synak.“ V tom ich intímnu chvíľku prerušil hluk vychádzajúci z rohu miestnosti. Siriusove schopnosti boli blokované, to mu však nebránilo v tom, aby sa so Snapeom nepustili do bitky. Pri urputnom zápase vydávali obaja príšerné zvuky a Harrymu neostávalo iné, než ich od seba odtrhnúť. Vyčaroval povrazy a so Snapeovou pomocou Siriusu pevne zviazali.

„Snád mi niekedy odpustíš, Sirius.“ povedal ešte Harry a obrátil sa k Snapeovi.

„Ďakujem vám za všetko, pán profesor. Prosím, vezmite mamu a Siriusa a doved'te ich bezpečne späť. Dúfam, že sa čoskoro uvidíme v riaditeľni.“ hovoril Harry a pozeral pritom do nepreniknuteľných čiernych očí.

„Bolo mi potešením. A teraz ak dovoľíte, mohol by ste konečne vyčarovať ten prechod? Vaša matka má pravdu, Zmijozel je tu čo nevidieť.“ zavrčal a rozhliadol sa, či náhodou neuvidí niekoho prichádzať. Harry uchopil do ruky Starodávny prútik a vyslovil latinské zaklínadlo, ktoré ako dúfal, bude fungovať. Podarilo sa. Uprostred oblúku, v mieste kde sa mierne vlnil akýsi jemný nehmatateľný závoj, sa vytvoril tunel vedúci kamsi do diaľky. Osvetlený bol žiarivo bielym svetlom.

„Tak bežte!“ kričal na nich Harry. „Neviem, ako dlho to udržím.“ Severus Snape chytil Lilly za ruku a druhou rukou ťahal vzpierajúceho sa Siriusa.

„Tak toto vám ešte oplatím, Potter.“ zakričal na Harryho, než vstúpil do tunelu. Lilly sa ešte naposledy obzrela a zamávala Harrymu. Udržať tunel bolo veľmi vyčerpávajúce a Harry netušil, ako dlho im bude trvať prechod na druhú stranu. Čím dlhšie sa mu ho podarí udržať, tým lepšie, pomyslel si.

V zápätí ho však odsotilo nejaké kúzlo. Síce ho nezranilo, no odsotilo ho nabok a Harrymu sa nepodarilo udržať prechod otvorený.

„Kto si, že sa odvažuješ zasahovať do mojich plánov?“ ozval sa zlostný hlas.

„Harry Potter. Vy musíte byť Salazar Zmijozel. Škoda, že nemôžem povedať, žeby ma toto stretnutie tešilo“ odvetil mu Harry už pevne stojac na vlastných nohách a zvierajúc Starodávny prútik.

„Myslím, že naše antipatie sú vzájomné. Ale čo takto uzavrieť dohodu?“ skúšal Zmijozel a v očiach sa mu zaiskrilo.

„Dohodu? Nemyslím, že by ma akákoľvek vami navrhnutá dohoda uspokojila. Teda okrem tej, že sa dobrovoľne vzdáte.“ pokojne hovoril Harry, akoby diskutoval s priateľom o famfrpále. Tej predstave sa Zmijozel musel smiať. V tom bez varovania vyriekol krutú kľatbu smrti.

„Avada Kedavra.“

„Expelliarmus.“ zakričal Harry v rovnakom okamihu. Zmijozelov prútik mu vyletel z ruky a jeho kľatba len tesne minula Harryho. Zdalo sa, že štít už nie je vysoko účinný ako na začiatku a Harry sa obával, že slabnú aj štíty jeho priateľov. Keď bol Zmijozel odzbrojený, Harry využil moment prekvapenia a ochromil ho. Zoslal na neho mdloby a keď si bol istý, že Zmijozel bezvládne leží na zemi, opäť sa otočil k oblúku. Dúfal, že čas, ktorý poskytol Snapeovi stačil na to, aby sa bezpečne dostali späť. Teraz už nesmel otáľať. V duchu si vybavil každé Snapeovo slovo o tom, ako má deaktivovať oblúk. Celé to zahŕňalo asi desať súvislých latinských zaklínadiel. Harry ich prednášal precízne dbajúc na správny prízvuk na každej slabike. Sústredil sa výlučne na kúzlo, hoci k nemu v pozadí doliehali zvuky prebiehajúcich bojov. Konečne bolo kúzlo hotové a Harry čakal, čo sa bude diať. Uprostred oblúku to začalo víriť rôznymi farbami a miestnosťou sa rozliehali príšerné zvuky. Výkriky bolesti, utrpenia a strachu. Zmijozel sa v tom okamihu prebral z mdlôb a vystrašene sa prizeral tomu, čo sa okolo neho dialo.

„Nieeeeeeeeeeeeeee!!!!“ jeho výkrik sa miesil s výkrikmi uväznených mŕtvych duší. Vzduch sa naplňal šíriacou sa magiou a Harry len nechápavo stál a čakal. Ešte chvíľu a zničí aj samotný oblúk. Zem pod jeho nohami sa začala otriasať a zo stropu začali opadávať kusy kameňov. Zmijozel na viac nečakal a najrýchlejšie ako dokázal sa doplazil k dverám záchodov a utiekol. Harry však nemal ani pomyslenie na to, aby ho zastavil a stále čakal na vhodnú príležitosť zničiť oblúk. Keď ho však takmer zmietol jeden z padajúcich kusov kamenia, uznal, že viac nemôže čakať a namieril prútik na oblúk.

„Bombardo!!!!“ zakričal a keď sa lúč, ktorý vyletel z jeho prútika stretol so svojím cieľom, celú miestnosť ožiarilo biele svetlo a okolo Harryho lietali už nielen kúsky kameňov zo stropu, ale aj kusy rozpadajúceho sa oblúka. Harry už nestihol dobehnúť k dverám a zachrániť sa. Naposledy pomyslel na svoju rodinu, rukou siahol na medailón a zovrel ho v dlani. Biele svetlo ho oslepilo a on stratil vedomie. Asi po minúte sa všetko upokojilo a o udalosti, ktorá sa odohrala na dievčenských záchodoch svedčili iba kamene a sutiny pokrývajúce celú podlahu.

## Kapitola č.56: Nový život?

Presne v takom stave objavil dievčenské záchody Ron.

„Do kelu, čo sa tu stalo?“ nadával ryšavý čarodejník. Pohľadom zhodnotil situáciu a uvidel podstavec, na ktorom doteraz stával oblúk.

„Je preč!“ zvolal potešene. „Oblúk je zničený.“ kričal tak nahlas, aby ho počuli všetci okoloidúci. „Harry to dokázal. Dokázal to ako vždy.“ radoval sa a objímal Hermionu, ktorá sa objavila vedľa neho. Aj ona sa usmievala.

„Ste všetci v poriadku?“ spýtala sa pozerala na všetkých prichádzajúcich. Niektoré mali pár odrenín či iných ľahších zranení, ale žiadne zranenie nebolo príliš vážne.

„Ten Severusov lektvar účinkoval naozaj dokonalo.“ konštatovala profesorka McGonagallová. „Čo sa vlastne stalo?“ Videla som len, ako sa vonku všetko rozžiarilo a odrazu všetci, čo boli mŕtvi zmizli. Ostatní sa hneď potom dali na útek.“ vysvetľovala Hermiona. Ostatní prikyvovali, že oni si to pamätajú rovnako.

„Ale kde je Harry?“ spýtala sa odrazu znepokojene Minerva, keď videla prichádzať stále ďalších a ďalších, ale jej vnuk medzi nimi nebol. Rozhliadali sa medzi sebou a keď ho ani po polhodine hľadania v hrade nenašli, úsmevy na ich tvárach pohasli. Ron s otcom a bratmi opatrne vstúpili do polorozpadnutých záchodov a začali sa preberať pomedzi popadané kamene. Pri pomyslení, že Harryho telo leží niekde pod nimi sa všetkým hrnuli slzy do očí. Pridávali sa k nim ďalší a ďalší a napokon sa im podarilo prejsť celú miestnosť, no Harryho nenašli.

„Možno bežal za Zmijozelom alebo za niekým od nich. Určite...určite je v poriadku.“ snažila sa ich upokojiť roztraseným hlasom Hermiona a podopierala riaditeľku, ktorú Harryho zmiznutie rozrušilo na najvyššiu možnú mieru. A veru nebola sama.

„Hlavne to zatiaľ nesmieme vravieť Ginny. Kým nebudeme vedieť, čo sa stalo, nikto jej to neprezradí.“ rozhodla za všetkých Molly Weasleyová.

Po najnutnejších ošetrovaniach spomedzi seba vybrali dve skupiny, ktoré mali zostať na stráž, ak by sa Zmijozelovi spojenci vrátili, aj keď sa to zdalo nepravdepodobné. Nik z nich nevedel, či je Zmijozel mŕtvy, alebo prežil a hlavne, nik nevedel, čo je s Harrym. Ostatní si šli odpočinúť.

Nasledujúce dva dni boli pre všetkých veľmi pochmúrne. Prehliadka hradu neukázala žiadne vážne poškodenia, takže hrad opäť odolal ďalšiemu náporu. Bystrozori zajali niektorých spojencov Zmijozela, buď keď sa snažili utiecť z pozemkov, alebo sa pohybovali v okolí lesa. Kingsley Pastorek nariadil kontrolu Grimmauldovho námestia, no dom bol prázdny a len pár stôp nasvedčovalo o tom, že jeho poslední obyvatelia odišli veľmi narychlo. Členovia BA sa veľmi rýchlo spamätali z boja a nik nepotreboval veľa času na zotavenie. Všetci boli schopní zapojiť sa so pátracej akcie po Harrym.

Až v druhý deň po tejto bitke sa na obrazoch v riaditeľni objavili Brumbál so Severusom. Minerva práve sedela nad listom od ministra, ktorý jej oznamoval, že prehliadka Siriusovho domu nepriniesla žiadne nové informácie. Povzdychla si a ticho vzlykala do vreckovky.

„Kde si, Harry?“ zašepkala tú otázku, ktorá zostala visieť vo vzduchu.

„Minerva? Čo sa deje?“ spýtal sa Brumbál a úsmev, ktorý doteraz žiaril na jeho tvári pohasínal. „Chcel som zablahoželať Harrymu, že to opäť zvládol.“ dokončil.

„Takže on nie je s vami? Harry nie je mŕtvy?“ spýtala sa s nádejou v hlase.

„Potter a mŕtvy? Prečo by mal byť?“ podráždene sa pýtal Snape.

„Už dva dni o ňom nemáme žiadne správy. Na tých záchodoch, kde sa to všetko stalo sa zrútil strop a ten oblúk sa roztrieštil na kusy. Mysleli sme, že ho to zavalilo, ale jeho telo sa nenašlo a nepodarilo sa nám ho nájsť ani nikde inde.“ vysvetľovala im riaditeľka a jej výraz naznačoval, že si robí naozaj veľké obavy. Vystrašene pozrela na Snapea a nahlas vyslovila svoje najväčšie obavy.

„Povedz mi, Severus. Čo sa tam stalo? Myslíš, že sa Harry nejakým spôsobom dostal do toho medzissveta?“

„Jediné čo viem je, že sa nám v poslednej chvíli podarilo sa dostať späť a prechod sa za nami hneď uzavrel. Čo sa dialo potom bolo len a len na Potterovi. Ak urobil nejakú chybu, mohlo sa vytvoriť určité vákuum a preniesť ho kamkoľvek. Medzissvet je len jedna z tisícich ďalších možností, Minerva.“ odpovedal jej vážnym hlasom.

„Čo teda môžeme robiť? Je nejaká možnosť zistiť, kde je?“

„Neviem o žiadnom spôsobe, ako to zistiť. Jediná možnosť je čakať, či sa sám neobjaví. Pokiaľ Potter žije, neopustí svoju rodinu a vráti sa.“ skonštatoval Snape a mračil sa stále viac.

„Všetci ostatní sú v poriadku?“ pýtal sa starostlivo Brumbál.

„Áno, vďaka Severusovi a jeho lektvaru.“ prikývla a Brumbál pochválil Snapea za skvelý nápad. Ten bol však zamyslený a nejaké slová vďaka nevnímal.

V ten večer sa z Georgeovho kabinetu ozývali rozčúlené hlasy a zjavne sa hádali.

„Ale my jej to musíme povedať. Ginny je dosť inteligentná na to, aby si dala dve a dve dohromady a prišla na to, že sa niečo deje, mami.“ rozhorčoval sa George.

„Myslím, že by sme ju nemali znepokojovať, kým nemáme istotu. Už si toho tiež dosť vytrpela, chuderka.“ stále trvala na svojom Molly Weasleyová.

„Čo sa tu deje?“ spýtala sa pohoršene riaditeľka, ktorá práve vošla v závese s Ronom a Hermionou. Klopali, no kvôli hádke ich ani jeden nepočul a tak vošli rovno dnu. Vysvetlili jej o čo ide.

„George má pravdu, Molly. Ginny je silná a lepšie sa vyrovná s pravdou, než s nejakou vymyslenou historkou. Vlastne sa čudujem, že sem ešte neprišla. Keďže bolo vo včerajšom vydaní Denného večtca oznámenie o zničenom oblúku. Tvoja dcéra bude Harryho príchod očakávať každým dňom a keď nepríde on, prvá jej zastávka bude tu.“ snažila sa ju presvedčiť riaditeľka.

„Ja viem. Chcem ju len ušetriť trápenia.“ povzdychla si Molly.

„Všetci chceme len to najlepšie pre svoje deti.“ ubezpečila ju, že jej rozumie.

„Myslím, že by sme dnes mali zájsť spoločne k Nevillovej babke a oznámiť to Ginny.“ navrhla Hermiona a dohodli sa na tom, že hneď po obede tak spravia.

Skupina asi siedmich čarodejníkov sa premiestnila na záhrade pre domom obrasteným z celej jednej strany nejakou rastlinou. Z domu sa na nich vyrútili deti a radostne kričali. Vo dverách sa objavili aj dve dospelé ženy. Lenka s pekným guľatým bruškom sa šla privítať s Nevillom. Hugo a Rose sa vrhli na svojich rodičov a Albus, James a Lilly zase na strýka Georga a starých rodičov. Minerva, ktorá sa napokon nechala prehovoriť, aby sa k nim ako nový člen rodiny tiež pridala, stála trochu bokom a sledovala túto radostnú scénu. Napokon došla až k Ginny, ktorá s radostným pohľadom sledovala deti.

„Harry s vami neprišiel? Myslala som, že mu dá Kingsley aspoň deň voľna, keď už včera nemohol prísť.“ povzdychla si, ale stále sa na Minervu zoširoka usmievala. Od radosti, že ich všetkých vidí živých a zdravých, si ani nevšimla ich smutné a vyhyľbavé pohľady, kým sa k nej jej matka nevrhla a nezačala ju upokojuvať, že všetko bude v poriadku. Premkol ju zvláštny pocit, že sa deje niečo, čo sa jej ale vôbec nebude páčiť. Nevillova babka ich všetkých pozvala dnu a usadila ich v rozľahlej obývačke. Potom im naservírovala čaj, ale Ginny sa svojej šálky ani nedotkla. Výraz jej tváre sa odrazu zmenil a bol nepreniknuteľný.

„A teraz mi už konečne niekto povedzte, čo sa stalo.“ povedala rozhodne a premerala si ich všetkých skúmaným pohľadom. Každý sa zdráhal pozrieť jej do očí a jej neblahé tušenie silnelo.

„Kde je Harry? George? Ron? Vravte!“ vyzvala ich a jej hlas bol podobný tomu Mollyinmu, keď vyžadovala pravdu a nezniesla žiadne výhovorky.

„Ginny, upokoj sa zlatko.“ utešovala ju Molly a držala ju za ruku. Lenže Ginny jej slová nevníkala a nespúšťala zrak z bratov.

„V Dennom večtci písali, že nik nebol vážne zranený ani nezomrel. Takže o čo ide?“ zdôrazňovala každé slovo. Napätie v izbe bolo hmatateľné.

„Vieš, Ginny, my totiž...“ začal Ron a tvár mu horela vzrušením. Nakoniec sa George zhlboka nadýchol a dokončil to zaňho.

„My nevieme, kde Harry je. Zmizol hneď po tom, čo bol oblúk zničený. Prehľadali sme celý hrad, pozemky, les a nič. Po Harrym ani stopa.“ vychrľil zo seba čo najrýchlejšie. Ginny si to najprv musela všetko uvedomiť, kým mohla nejako reagovať.

„Zmizol? Ale nie je...“ spýtavo hľadela z jedného na druhého.

„Profesor Brumbál aj Snape ma ubezpečili, že nie.“ zašepkala McGonagallová, no v tom tichu ju počuli všetci jasne a zreteľne.

„Takže ho uniesol Zmijozel? Ten prežil, alebo nie?“ Ginny sa snažila vymyslieť najrôznejšie varianty Harryho zmiznutia, no jedno bolo nevierohodnejšie než druhé.

„Zmizol zrejme v okamihu, keď zničil oblúk. Môže byť prakticky kdekoľvek.“ upresnila Minerva, no nedodala to, čo Snape, že Medzisvet je jednou z možností. Ginny si to však domyslela.

„Ospravedlňte ma.“ povedala potichu a s neurčitým výrazom v tvári vyšla po schodoch do izby, kde v posledných dňoch spávala. Molly už už chcela ísť za ňou, ale Arthur ju zadržal.

„Daj jej čas, Molly. Hermione, možno by si mohla za ňou zájsť, ak by niečo potrebovala. My sa vrátíme domov.“ povedal a naznačil Molly, aby sa nehádala.

„Dobre. Keby ste niečo potrebovali, viete kde ma nájdete.“ povzdychla si porazenecky. Rozlúčili sa a v dome zostali len Neville s Lenkou, Ron s Hermionou a George. Riaditeľka sa tiež ospravedlnila, že musí zariadiť ešte pár drobností, aby sa študenti mohli vrátiť do školy a dokončiť posledný mesiac vyučovania.

Hermiona tíško vkročila do Ginnynej izby. Našla ju schúlenú na posteli a slzy sa jej kotúľali po tvári. Sadla si k nej a nechala ju, aby sa vyplakala zo svojho žiaľu.

„Myslela som, že to všetko skončí a budeme opäť spolu, s deťmi, šťastní ako doteraz.“ šepkala. „Mala som preňho pripravené prekvapenie, keď sa vráti. Ale vráti sa vôbec?“ uvažovala ďalej. „Albus poctivo cvičil, ako mu kázal Snape. Harry by bol naňho hrdý. James sa veľmi zlepšil v lietaní a Lilly, tá sa naučila pár šikovných vecí od Rose.“ hovorila Ginny. Hermione ju mlčky počúvala. Odrazu sa Ginny sprudka posadila a pozrela jej do očí.

„Hermiona.“ oslovila ju naliehavo. „Neviem to určite a Harry mal byť prvý, kto to mal vedieť, ale musím to niekomu povedať.“ pokračovala a oči sa jej znova zaliali slzami.

„Myslím, že som tehotná. Viem, že by z toho mal Harry radosť a ja tiež, ale teraz sa bojím, či to zvládnem.“ odhalila svoje tajomstvo. Hermione vzala obe jej dlane do svojich rúk.

„Zvládneš, Ginny. My všetci sme s tebou a Harry tam niekde určite nemyslí na nič iné, len na vás. Vieš, čo si mi vravela, keď bol stratený v Bulharsku? Musíme veriť. Harry nie je mŕtvý a raz sa vráti. Určite, len musíme čakať.“ povzbudzovala ju. Nevedela, čo iné v tejto chvíli povedať.

„Raz sa vráti.“ zopakovala po nej Ginny a zahľadela sa niekam do diaľky.

Uzavrela sa do seba a len nejasne vnímala Hermioninu prítomnosť. Premýšľala nad tým, ako sa jej život opäť v jedinom okamihu zmenil a myslela na to, ako to všetko zvládne. Rozhodne to nebude ľahké, pomyslela si a s touto myšlienkou upadla do bezsenného spánku, ktorý ju mal sprevádzať po niekoľko ďalších dní, týždňov, možno mesiacov.

# KONIEC